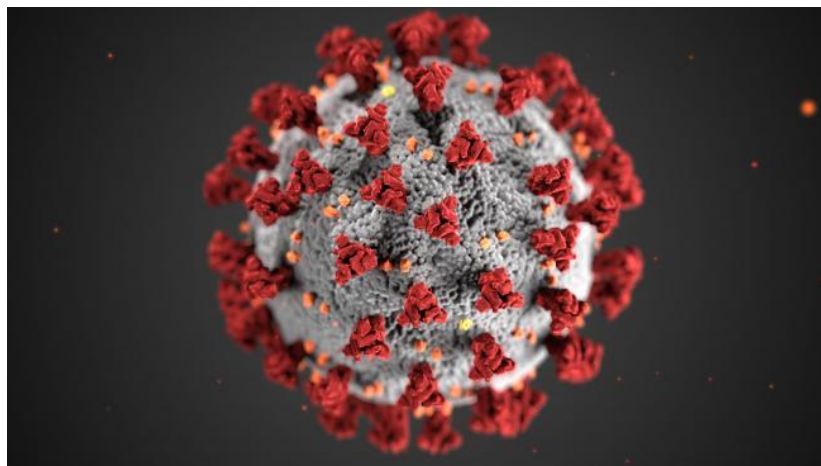

CARPE DIEM 2.0

**Roliga realrealistiska essäer om sjukvård, pandemibereskap,
coronakrisen, katastrofer och en kärlek som besegrar allt**

av

Lars Markstedt

Koronan och Coronan – Härligt vackert, men farligt, farligt. Så ta det varligt!

LMS kommentar till bilderna på försättsidan: Bilder på försättsidan är inte alls skalenliga, utan det är bara bilderna på sidan 2 som är i ungefär skala 1:1. Koronan är i verkligheten ca 10 000 000 000 gånger så stor och ett Coronavirus är 10 000 000 000 gånger mindre än på bilderna. – Dessa siffror är nästan lika ofattbart stora som regeringens och riksbankens stöd/lån till företagen. De beräknas uppgå till 200 000 000 000 kronor respektive 500 000 000 000 kronor. Om regeringens Coronakrisprogram går åt skogen, blir en ungersk korona från 1915 mer värd tio svenska kronor: *"Bättre en **korona** i handen än tio **kronor** i skogen"*, råder Svenska Numismatisk Tidskrift sina läsare i 75-årsjubileumsnumret 2020-04-01. För en ungersk Korona fick man år 1915 betala tio svenska silverkronor.

OBS: Se aldrig på Koronan utan att använda ett sotat glas och undvik alltid att ta på ett Coronavirus. Det av Folkhälsomyndigheten rekommenderade skyddsavståndet för att observera en Korona eller ett Coronavirus är 150 000 000 000 meter respektive 2 meter.

Innehåll

FÖRFATTARENS FABULÖSA FÖRORD	8
DEL 1. DE SOM SER LIVET FRÅN DEN LJUSA SIDAN LEVER LYCKLIGA LÅNGE	14
En prospektiv studie om hur humöret påverkar livslängden.....	14
Hur Lars historia om Medelhavsinstitutet höll på att fälla regeringen.....	15
Varför Arbetsförmedlingen bör konkurrensutsättas.....	16
Förslaget om en enda lika lång sjukvårdskö för alla kan fälla regeringen	17
Nu var det 1984.....	18
Hur Lars en gång för 35 år sedan smet före i kön.....	20
Hur Lars klarar sig från att bli förtidspensionär.....	20
Lars blir till slut pensionär men får då nya medicinska bekymmer.....	21
Efter 25 års väntan får ortopederna äntligen sticka kniven i Lars.....	23
Lars kampanjar i EU-vallet och vill privatisera Viksjö vårdcentral.....	24
Hur Lars kampanj för bättre sjukvård räddar livet på honom.....	24
Caremaskandalen och dess effekter för Viksjöborna	25
Smal is Beautiful.....	27
Övning ger färdighet.....	27
Capio ortopedi verkar bra, men männ' ädlare lida och fördraga	28
Fördelarna för Lars med New Public Management.....	30
Ont i magen – Gå till Pär i Hagen!	31
Att ta det säkra för det osäkra	33
Dyra och onödiga undersökningar?	33
Hur Lars återupptäcker sjukdomen colitis.....	35
Samma bakterie orsakar colitis, magkatarr och hypokondri?	36
Det fulländade äktenskapet	38
En olycka kommer sällan ensam.....	39
När nöden är som störst är hjälpen som närmast	40
Det är bra att slippa höra för mycket.....	41
Allt i våra kroppar hänger samman	42
Tuffa tag hos Adolf Fredriks.....	43
Spik i foten	44
Små sår och fattiga fäder skall man inte förakta	45
Ge aldrig upp	48
Alternativ för Sverige – släpp köerna fria	49
En multi-kulturell vård.....	50

Vård efter behov	51
En indisk huskur förbättrar Lars blodcirkulation	52
Borta och barfota bra, men BARF-bakat barnbarnsbröd bäst	54
Den som spar ”hen” har	56
Mot nya djärva mål-	57
Ring, klocka ring	59
DEL 2. AMOR ET LABOR IMPROPUS VINCIT OMNIA	61
Det ”bidde” inget Julbrev förra året	61
Kungens lilla piga	62
Lars 76:e födelsedag; exkl. hans födelsedag	63
Missing people	64
Jobb, jobb och mera jobb	64
Hon var försvunnen, men återfunnen	65
Vi klarar oss nog ändå	67
Jubileumsfester	67
Hur Ola Ullstens gav Lars en vansinnig idé	68
Lars börjar smida planer	69
Hur lurar man en som ser och hör allt	71
Ett moraliskt dilemma	71
Lars börjar testa romresan	72
Äktenskapet krackelerar	73
Första turen till El-Giganten	74
Tillbaka hos Adolf Fredriks	75
Fortsatt problem med mejlsystemet	76
Fantasihuset-	80
Galleri Duerr	82
Till flydda tider återgår, min tanke än så gärna	83
Wher nicht arbeiten muss wenigsten gut essen	85
Ett dataproblem kommer sällan ensamt	86
Tala är silver men tiga är guld	88
En katt och råtta lek?	88
Det är häftigt, men krångligt att betala skatt	89
På Spaning efter den tid som flytt	94
En ansvarig räddar mig	97
Planeringen fortsätter	99

Morgonstund har guld i mund	100
Fredag igen	102
Anne-Marie oroar sig för att jag skall bli som Reagan	104
Vad bryr det mig	106
Helg, helg, signade helg	107
Wetoo	109
Äldre 76-åring i Viksjö nära att förgifta sin unga hustru!	110
Räddningsplankan	112
En förlorad väg?	114
Även Kopparbovägen bär till Rom	115
Avslöjad?	116
De bästa snilleblixarna får man på Friskis & Sveltis	118
En första kontakt med Fridhem i Getå	120
En lyckad handelsdag	122
Anne-Marie mjuknar	128
Måndag hela veckan?	130
Tisdag – Moralisk liberalism och en fråga om tid	134
Onsdag – Liv i luckan	135
Torsdag – En försvunnen väg och två broccoli återfunna	135
Fredagen – Hur man kan ljuga ärligt och hur man kan bota svartsjuka	137
Lördag – Kolossalt koboltfynd i Kopparbo Kolmården – Ett aprilskämt?	141
Söndag – Lugnet efter stormen	144
Lugnet efter stormen	145
Nu är det krig – Formez vos bataillons	147
Minnen, alla har vi våra minnen	150
Bråttom, bråttom – Hur Lars tänker att förhindra en hjärtinfarkt	151
Från ord till handling, à la Shakespeare	151
Var är att-göra-listan?	153
Jag måste öka tempot i mitt berättande	154
DEL 3. OM CORONAN, KORONAN, KRONAN OCH DEN LJUSNANDE FRAMTIDEN VÅR ..	159
En rolig inbjudan till en rolig överraskningsfest	159
Kundanpassade fester och romaner	160
Festen kan börja, ingen må sörja	161
Skottdagen 2020	164
Är Conrad Ankarcrona verkligen Gullevi biologiske far?	167

Ett virtuellt virus i vår villa förvillar	168
Lars räds varken tandläkare i visir, virus eller vick på Vasan och "Vickan"	171
Kollaboratören	174
Tandläkarens och travhästen Bulwarks öden och äventyr	175
Superläraren	175
En obehaglig sanning	177
I dödens väntrum	179
Arga-Revisorn slår larm till myndigheterna	180
En ännu obehagligare sanning	181
En fasansfull sanning	182
Politikerna har reagerat för sent och de agerar nu desperat	183
#Rädda Lövsta	184
Det bländande mörkret	185
Var nöjd med den mes och det liv du har, för det är ditt <i>eneste liv på jorda</i>	188
Alliansens pånyttfödelse i Järfälla	191
Den svarta måndagen	192
Lars mobiliserar Svenska Kyrkan för att klara skivan	195
Dagen då allt gick åt helvete	197
Cirkulationsundersökningen	203
Folkhälsomyndigheten – En papperstiger?	205
Resurser bör omprioriteras och en offentliga utredning tillsätts	208
Sveriges beredskap är god?	210
EUs mest okända myndighet ECDC (smittskydd m.m.) ligger i Solna	211
Arga Revisorn – en loser?	212
Ett lyckat misslyckat aprilskämt om Tväråstugan	216
I den härliga vårsolens glans	223
Och den ljusnande framtiden vår...Hurra!	225
1. Skicka ut en ny inbjudan till födelsemiddag för Anne-Marie	228
2. Fixa en fest på Kopparbo	229
3. Skala upp Familjen Anders & Söners släktmöte	230
4. Be Telia att ta fram ett bättre mejlsystem	230
5. Organisera en ordnad invasion och ockupation av Lövsta bad camping	233
6. Yrka på att lantmäterimyndigheten genomför en ny vägförrättning i Kopparbo	234
7. Starta ett modernt äldreboende och en husläkarmottagning i Viksjö	234
8. Skriva en New General Theory of Employment, Investment and Imaginary Money	236

8. Starta # Rädda Fridhem och fixa ett stort party i Getå	240
9. Bli klar med och få ut Carpe Diem 2.0.....	241
Maria Ant – Otroligt men sant?	244
EFTERORD – NÄR VI SJUNGER OCH LER	252
Författarens fantasifulla tack	255

FÖRFATTARENS FABULÖSA FÖRORD

Vad är nu detta för sorts essäer?

Jag har tidigare skrivit ett antal romaner och noveller som har handlat om mig och min familj samt om Anders Ant och hans familj. Anders har vissa likheter med mig själv, fast jag är ett intressantare, smartare och mer mångfacetterat geni. Detta försöker jag dock dölja genom att låtsas att jag inte märker att jag är omgiven av idioter, dåliga chefer och latmaskar. Men det är svårt att inte med kroppsspråk och tonfallet visa sitt rätta jag. Därför säger jag medvetet fel saker vid rätt tillfällen, och tvärtom. Jag blanda också ihop olika dialekter och vetenskapliga discipliner, så att ingen begriper var jag kommer från, vart jag är på väg och i vilket fack de skall inordna mig. Det är därför inte bara min hustru, som tycker att jag lever i min egen värld och att jag alltid går min egen väg.

I min essäsamling *Carpe Diem 2.0* har jag tre huvudfrågor. Dessa upprepar jag, likt Torbjörn Fälldin, gång på gång. När Fälldin trött och utmattad kom hem från en resa till Indien, kastade sig journalisterna över honom och ställde aggressiva frågor om hans regerings vapenaffärer. Statsministern kom då med motfrågan: ”Vad är ... Vad är detta ... Vad är detta för sorts frågor?”

Torbjörn Fälldin fick dock inte något svar från de ettriga journalisterna, som mer eller mindre idiotförklarade landets statminister. Men Torbjörn Fälldin var smart. Genom att sävligt ställa en motfråga vann han tid och han hann då att tänka igenom vad han skulle svara.?

Jag är inte lika smart som Fälldin, utan jag börjar mitt narrativ med att tala om vilka tre huvudfrågor som mina essäer handlar om. I jag omformulerar och försöker sedan på 245 sidor att besvara de tre frågorna.

Den första huvudfrågan är om jag är nöjd med allt som livet ger, och allt som jag kring mig ser och glömma bort bekymmer och besvär. Eller skall jag försöka göra om världen, så att den blir en bättre plats för alla att leva på?

Den andra huvudfrågan är vad en enskild människa, i samverkan med andra, kan göra för att förbättra sjukvården, pandemiberedskapen och Coronakrisen och om det verkligen är sant att kärleken övervinner allt? Dessa frågor är svåra att besvara. I *Carpe Diem 2* ger jag dock så övertygande argument för min liberala, utvecklingsoptimistiska världsåskådning att till och med min hustru håller med mig på några punkter.

Den tredje huvudfrågan gäller meningen med livets och vår uppgift här på jorden och samt vårt varande efter döden. Denna existentiella fråga är barnsligt enkla att besvara. Jag skulle lätt kunna skriva ned svaret här i marginalen på sidan. Min marginal är bredare än amatörmatematikern Fermats var, men jag har ingen blyertspenna till hands. Genom att tvingas att traggla sig igenom *Carpe Diem 2.0* och finna en egen lösning på livets gåta, kan läsarna både njuta av och känna sig till fred med att de själva har lyckats *Fånga dagen*. Den glädjen vill jag i dessa dystra Coronatider inte ens beröva läsarna i Njutånger.

Essäer heter Carpe Diem 2.0. Om det är en bra titel och om realrealismen har någon framtid inom världs litteraturen, överlåter jag till Svenska Akademien att avgöra. Jag kommer dock inte att besvara några frågor rörande nästa års Nobelpris för jag tycker det nu under Coronakrisen finns mer väsentliga frågor att ta upp.

Att försöka skriva en essä (ordet essä betyder försök) innebär att man formulerar sina egna tankar kring ett specifikt ämne. Texten är en "tankeresä" - alltså ett nedslag i författarens förståelse av, inställning till och analys av ett ämne. Texten skall få läsaren att på djupet reflektera över ämnet. En essä kan hålla en hög abstraktionsnivå och ha ett komplicerat innehåll. Författaren är synlig i texten genom att man är personlig och spetsfundig samt genom att man väljer annorlunda formuleringar och gör överraskande tankesprång.

En essä skall uttrycka viss *professionalism* när det gäller språkbruk, men då det gäller form är det öppet att skriva hur man vill. En essä är nämligen en personlig framställning i litterär och vetenskaplig kontext; ibland också filosofisk eller med kulturell anknytning. Skribenten försöker att reda ut sina tankar och systematisera sina kunskaper samt även formulera egna åsikter och tankar i anknytning till de fakta som presenteras.

Michel de Montaignes utvecklade på 1600-talet essäskrivandet. Det finns *tydliga regler* för hur essäer bör skrivas. Jag bryter dock mot nästan alla dessa regler. För det första är *Carpe Diem 2.0* förbaskat rolig. Det bör essäer inte vara, för det ger inget vetenskapligt och seriöst intryck. För det andra tar jag i de olika delarna upp flera frågeställningar samtidigt. Jag avhandlar således inte ett ämne i taget. För mig är det dock nödvändigt att blanda och ge på mitt sätt, eftersom jag ger mig i kast med tvärvetenskapliga frågor och jag hoppa från medicin, teologi, juridik, humaniora, nationalekonomi, politik och erotik. Kring de olika essäerna finns det ingen ramberättelse och ingen *red tape* som håller ihop dem. – Ett tredje fel är jag inte uppträder som en utomstående, objektiv betraktare, utan att jag själv kastar mig in i handlingen. Jag försöker att styra upp händelseförloppet, så att allt alltid blir till det bästa. I mina essäer misslyckas jag dock gång på gång med detta. Enligt Pierre de Coubertin är det viktiga emellertid inte att segra, utan att delta och att kämpa väl. Och när jag kämpar på med glatt humör, men med allt mindre pengar, har jag den olympiska rörelsens valspråk för mina ögon: *Citus, Alitus Foritus*.

Carpe Diem 2.0 blir genom dessa *regelvidriga brott* till en *gripande* självbiografisk roman, där handlingen utspelar sig i realtid och där författaren tar upp dagsaktuella frågor. Jag är fullt medveten om att dessa frågor nästa dag kan vara helt ointressanta för media, politiker, forskarsamhället och alla de läsare som inte hör till släkten Anders Markstedt. Men de äro legio, ty de äro många; gud ske lov att professorer finnes i vår släkt!

Min hustru Anne-Marie och jag *kompletterar* varandra. Jag kan inte sjunga och hon kan inte skriva. Min hustru kan inte heller skriva noter, men det kan jag. Å andra sidan kan jag inte stava, men det kan hon. Anne-Maries bror var kriminalpolis. Min hustru lyckades dock inte komma in på polis skolan, så hon fick nöja sig med att bli språkpolis. Eftersom jag överhuvudtaget inte följer några grammatiska regler, är jag glad över att ha en sådan "snut" i familjen. Tillsammans kan vi bryta de språkliga och kulturella barriärerna. Dessa gör

nämligen att vi idag har ett alltmer polariserat samhälle, där människor från olika grupper inte förstår eller inte vill först varandra.

Av princip *håller* Anne-Marie *aldrig med mig* då jag har fel, men det uppvägs av att jag aldrig håller med henne, då hon har rätt. Min hustru Anne-Marie gillar att jag är en kvinnoaksakarl som går mot strömmen och att jag också är som Motvalls kärring (1931). Och för min del gillar jag att hon är tvärtom och, till vardags, inte är lika eljest som jag är.

Anders Ant är präglad av *Jantelagen*. Han väger alltid sina ord och lyssnar in vad majoriteten tycker, innan han säger vilken väg man bör välja. Jag däremot talar och skriver, utan att tänka, för det går snabbare. Om det blir små fel här och där spelar ingen roll. Det är i stort sett bara Anne-Marie som upptäcker mina stav- och sakfel, och hon har slutat att bry sig om mina grodor.

Anne-Marie och jag är som *två äkta individualister*; vi böjer mig aldrig för gruptrycket, då vi tror oss veta att vi med Google eller vetenskapliga experiment kan visa att vi har rätt. Som vetenskapsman, men även som politiker, kämpar jag för att göra det omöjliga möjligt. Jag börjar alltid från början och jag hoppar i mina berättelser inte hit och dit i tiden. Anders Ant däremot börjar alltid med att läsa och skriva sina böcker bakifrån. Anders påminner om Karl Ove Knausgård, där första delen av *Min kamp* inleds med en svepande beskrivning av varje människas slutpunkt, döden. Det är kring detta ofrånkomliga faktum som Karl Oves kamp kretsar. I den sjätte delen avslutar Knausgård sin episka autofiktiva romansvit; först där blottar han, på ett självutlämnande sätt, sina ambitioner, svagheter och tvivel. Det gör jag också, men mitt blottställande börjar redan i del 1 av *Carpe Diem*.

På 4 000 sidor skildrar Knausgård sin relation till sina fru, sina barn och andra i hans närhet. Det gör att jag på också, men jag är inte så mångordig, utan jag klarar av mitt konststycke på knappt 257 sidor. Mina essäer är mycket roligare än Knausgårds romaner. Allt som jag skriver är realrealistiskt, dvs. det att har verkligen hänt eller skulle kunna ha hänt. Knausgårds romansvit är däremot så mångbottnad, och så omfattande att egentligen ingen förstår vad han skriver. Men alla påstår att de känner igen sig i honom. Kanske är det bara jag som begriper att det mesta i *Min kamp* är en strid som bara utspelar i författarens hjärna. Hans kamp har inte något med verkligheten, klasskampen eller kampen mellan ont och gott att göra.

Medan Knausgård tankar kretsar kring *Döden*, vilket är naturligt eftersom Karl Ove var ung då han började att skriva, intresserar jag mig bara för *Livet*. Jag tycker att *Livet* blir mer och mer fascinerande, fantastiskt och lätt att förstå sig på, ju äldre jag blir. Döden däremot är obegriplig, överklig och otrevlig. För mig är Döden ingenting; den finns helt enkelt inte. – Maria Ant påstår att alla människor, *både onda och goda, kommer till Himlen* efter döden. Hon har av en känd läkare hört att det i Himlen är som de kommer att bli på jorden om 100 000 år. Jag hoppas att hon har rätt, men jag är inte säker på det, för Maria lever i en fantasivärld.

Carpe Diem 2.0 är skriven i tre delar, som alla är skrivna i ett enda svep. Alla delarna handlar om Anne-Maries och mitt liv. Jag skriver om hur underbart och fantastiskt vår värld är eller skulle kunna vara. Inte ens Coronapandemin kan få mig att tveka om att vi lever i den bästa av alla världar och att allt till slut kommer att bli såsom i Himlen.

1. De dom ser livet från den ljusa sidan lever lyckliga länge

Del 1 påbörjade jag som ett jultrev till mina släktingar och vänner. I mina jultrev brukar jag på ett humoristiskt sätt berätta om vad som hänt mig och min familj under det gångna året. Under 2019 hade det dock inte hänt några viktiga saker i vårt liv, som jag kunde skriva om. Jag hade inte heller inspiration att fabulera om saker, som jag hört andra påstå sig ha varit med om. Jag kan snabbt fabricera ”okreativa” jultrev, genom att kopiera, klistra och klippa ihop andras berättelser och sedan sätta in deras berättelser i ett annat sammanhang. När jag sedan kör mitt felstavningsprogram tror alla att det är jag har skrivit de ursprungliga texterna. Men att ”korpa” från andra är farligt. Det börjar med att man utan att ange källan klipper in ett stycke, men slutar med att man snor ihop en hel bok.

Min hustru fick förra julen inte någon mirakelberättelse av mig. Hon fick bara en bild på det begagnade elektronmikroskop för 4 mkr, som jag tänkte köpa åt henne. Jag ville att vi tillsammans skulle kunna upptäcka vårt mikrokosmos och alla fantastiska bakterier och virus som omger oss. Men då började Anne-Marie gråta. Hon bönade och bad mig om att få ett julmirakel i stället. Det lovade jag att fixa, men bara om hon hjälpte till. Det mirakel som jag verbalt beskriver måste nämligen vara så realistiskt, att man tror att det har eller borde ha inträffat i verkligheten.

Jag kom igång med mitt skrivande på juldagen. Skrivandet gick trögt och först på Trettondagen den 6 januari 2020 var jag klar med mitt narrativ. Jag hade dock tappat bort alla mina mejladresser och vår kopiator var trasig. Därför fick Anne-Marie skriva av mitt jultrev för hand. Sedan jag tog fram kuvert, skrev ned postadresserna, köpte frimärken och lade jultreven i postlådan. Det sista jultrevet kom iväg först den 22 januari, dvs. på min födelsedag.

De var dock bara min syster Titta, som hörde av sig från Frankrike och undrade varför hon inte hade fått något jultrev under hela 2019. Alla andra sade att det var för väl att Karl-Bertil i år hade tagit alla brev som var ställda till de rika och delat ut till det fattiga, samhällets olycksbarn, som tvingas leva på bara ett snålt tilltaget försörjningsstöd.

Roland och min syster kuskade runt i en husbil och de planerade att besöka 57 europeiska kulturstäder under vintern. När de passerade *Saint-Sévère-sur-Indre* centrala Frankrike, hade postmästaren glömt att under festen i byn, ge Titti mitt jultrev. Därför fick jag använda mig av den nya amerikanska tekniken och mejla mitt jultrev till Roland och till Titti. De hade lyckligtvis installerat en fullt utrustad arbetsstation i husbilen.

Min syster tyckte att det var gudomligt att färdas i en husbil och slippa ta hand om sitt hus och cykla till köpcentrumet ”Flanören” varje dag för att köpa mat och shoppa. Efter en månad hade hon dock tröttnat på detta bekymmerslösa liv, som Roland finansierar genom hårt arbete i husbilen och genom lyckade aktiespekulationer. Min syster tillhör nämligen 1968 års vänsterrörelse och hon vill egentligen inte leva ett moderat överklassliv. Hon vill visserligen inte bo och leva som Anne-Marie och jag, men hon läser gärna om hur vanliga människor, som vi två, har det i vår typiska svenska grupphusförort.

Titti frågade i sitt mejl: *"Hur har ni det där nere medelklassen? Får ni smaka lokalt producerade viner? Får ni ta del av EUs rika kulturutbud? Får ni lyssna på medlemslänternas osvenska musik och folkdanser? Hur trivs ni i den svenska ankdammen? Grälar ni fortfarande med varandra på svenska om ett ämne i taget? Tycker ni fortfarande att den förre ständige akademisekreteraren är snobbig, som för intellektuella diskussioner på tyska, franska, italienska, spanska, portugisiska och andra kulturspråk?"*

Min systers vänster-moderata fråga krävde ett klart och tvetydigt svensk-liberalt svar. Jag mejlade: *"Hur har ni det där nere i husbilen? Har ni piano? Jag förstår att ni på kontinenten upplever att allt är mycket bättre än i det multikulturella Sverige, där ju de flesta bara talar amerikanska och bara ser på filmer som är producerade i drömfabriken. Men du vill väl ändå inte leva ditt liv som filmstjärnorna i Hollywood idag gör?"*

Jag fick svar från Titti, som påstod att Roland och till och med hon själv, hade uppskattat Del 1 av *Carpe Diem*. De tyckte att jag hade kämpat på bra mot alla mina sjukdomar och att de aldrig tidigare har läst några så underhållande, roliga och optimistiska skrönor och *anamneser*. De påstår att de ser fram emot att under regniga dagar få läsa de följande delarna av *Carpe Diem*, om det så skulle bli det sista de gjorde den sista dagen i sitt liv. Roland och Titti åker nu genom östra Frankrike på vägen ner till Lissabon. På hemvägen skall de dock åka längst spanska och franska Rivieran och då lovar de att åka förbi Nils i Cannes. Då kan de också uträtta ärendet åt mig som jag bett dem om, såvida det inte blev krig i Europa eller något annat oförutsett inträffade (men det blev krig).

2. Amor et labor impropus vincit omnia

Del 2 började jag att skriva på min födelsedag den 22 januari 2020, och handlingen utspelar sig fram till slutet av februari. I del 2 händer det nästan ingenting, mer än att jag planerar överraskningsfester, släktfester, vägförrättningar, aprilskämt och demonstrationer. Allt planerande löper på bra, förutom att jag råkar ut för massa datastrul, som komplicerar livet. Höjdpunkten i del 2 är då barnbarnen (Rio 11 år och Thea 6 år) bestämmer sig för att i år inte åka till Alperna, utan istället hälsa på sin mormor och morfar i Viksjö. Då får jag fullt upp med att på heltid leva i den verkliga världen. Under sportlovsveckan hinner jag helt enkelt inte med att planera fester, skriva essäer, dagdrömma och annat improduktivt arbete.

När barnbarnen har flugit hem till Malmö fortsätter jag dock att med full fart försöka att ta igen de dagar som jag har missat. Och efter några veckor kan jag åter i realtid skriva om vad som händer i mitt liv. Nu börjar till och med jag själv undra om det finns mål och mening med vår färd; är Kopparbovägen verkligen mödan värld.

Men jag drar i alla fall upp tempot med målet att hinna före tiden, dvs. att skriva om sådant som ännu inte har hänt, men som jag vill skall hända. Som författare vill jag nämligen vara före min tid. Jag är dock fullt medveten om att överraskningsfester och alla planer kan sluta med en katastrof. Men jag tror och hoppas att *Kärlek och träget arbete övervinner allt* och att allt alltid slutar lyckligt.

3. Koronan, Coronan, kronan och den ljusnande framtiden vår

Den avslutande tredje delen börjar mycket lovande på Skottdagen, men den slutar olycksbådande på Långfredagen. I del 3 kan den uppmärksamme ”flanören” inte undgå att se hur välutbildade och ambitiösa kvinnor succesivt tar över makten och hur mörka moln på tornar upp sig himlen. Det blir mer och mer uppenbart att alla Arga Revisorns planer och alla hans sorglösa fantasier om fester och framgångar kommer att sluta med en katastrof. I del 3 rycker *Covid-19* allt närmar och pandemin tar till slut hela landet i ett stryppgrepp. Men statsepidemiologen Anders Tegnell, sekunderad av statstjänstemannen, skribenten och skojaren Lars Markstedt, blommar upp som Amanda. (*I blomman i solen, Amanda jag ser / Kring jorden, kring polen, hon strålar, hon ler*). Inga motgångar eller kritik rubbar deras självförtroende.

Del 3 slutar med att Arga Revisorn åter befinner sig på bårhuset vid Karolinska sjukhuset, där han 2006 hämtade hem sin far Hans Carl David Eugen Markstedt. Hans avled på Almens äldreboende och begravningsceremonin var i Järfälla kyrka några hundra meter från Hans äldreboende. Reglerna var då, och de är alltså sådana, att man inte får komma till den sista vilan innan sjukvården har gjort sitt. Under Coronapandemin visar det sig dock att dessa regler vållar kaos. Arga Revisorn har skrivit upp en att-göra-lista i tio punkter, där det bl.a. ingår att lösa landets katastrofala ekonomiska situation. Nu får han av Maria Ant ännu uppgift: Han skall på ett dygn lösa bårhuskaoset och råda Kungen och hans statsminister hur de skall hantera Coronapandemin. Kommer Lars att lyckas Fånga dagen?

Med andlös spännig läser man alla tre delarna i *Carpe Diem 2.0*. Arga Revisorn är likt Thomas Eriksson *Omgiven av motgångar*. Kommer han att kunna vända alla motgångar till en framgångssaga. – Först i författarens *efterord* och i hans *tack* till Familjen Markstedt m.fl. får man reda på hur det går.

Jag vill inte redan i förordet avslöja hur mina essäer slutar, mer än att säga att Arga Revisorn under Påsken 2020 upplever sig ha blivit en bättre människa. Efter att under många år ha tvivlat på Svenska Kyrkans trosförkunnelse och efter att under många inte ha tillhört Kyrkan, blir Arga Revisorn övertygad om att Gud är god och om att Kyrkan behövs i vår moderna, sekulariserade värld; *Extra ecclesiam nulla salus*. Liksom flanören, den ytliga betraktaren och slöfocken har svårt att i alla delar hänga med *Carpe Diem 2.0*, har vi snabbfotade, djupsinniga energiska människor svårt att förstå oss på Guds långsiktiga plan. Men åtminstone jag tror att Herres mål och vår uppgift är att efter förmåga bidra till att skapa ett paradiset här på jorden.

DEL 1. DE SOM SER LIVET FRÅN DEN LJUSA SIDAN LEVER LYCKLIGA LÄNGE

En prospektiv studie om hur humöret påverkar livslängden

De som solar mest, lever längst! (Läkartidningen 2019-10-03)). *Måttlig alkoholkonsumtion ger inga positiva hälsoeffekter* (Läkartidningen 2016;113 DuWs). *Holländska forskare har studerat tusen personer i åldern 65-85 och ger det glada besked att optimister har större chans att få leva länge* (SVT 2014-11-01). *Optimister lever 9-10 procent längre* (Aftonbladet 2019-08-30).

Det strömmar ständigt in rapporter och ges u självhjälpsböcker, om hur vi skall leva livet och hålla oss friska länge. Men hjälper alla epidemiologiska studier verkligen mot att dö? De flesta journalister misstolkar studierna och de följer inte forskarna råd. Medellivslängden bland journalister är kortare än bland deras läsare. Och följer man forskarnas råd är effekten kortvarig. *Faktum är att en person som köpt en självhjälpsbok köper en ny självhjälpsbok inom 18 månade* (Blom K och Hammarkrantz S 2014). Det finns även forskning som visar att *Pessimister lever längre* (P1 2013-09-03) och att *Negativa tankar är bästa vägen till glädje* (SvD 2012-11-29).

”Det är inte lätt att vara människa”, skrev Strindberg. Bör man vara optimist, som filosofen Leibnitz och författaren Munthe anser, eller bör man vara pessimist som Stagnelius (*suckar, suckar äro elementen*) och Thurén (*Det pessimistiska manifestet*). Hur länge levde dessa författare förresten? Vilka av dem tyckte att glaset var halvt fullt och vilka tycker (som Greta Thunberg) att glaset är nästan tomt. Bör man bara lyssna på vad vetenskapspersonerna säger eller bör man – efter ha mätt sitt blodtryck - lyssna på vad Trump säger och sedan i stället lyssna till sitt hjärta?

De flesta epidemiologiska studier baseras inte på någon väl genomtänkt hypotes. Man plockar bara in mängder av Big-Data och sedan kör man en serie regressionsanalyser, för att hitta ett slumpmässigt samband, om hur vi bör äta och sova för att leva länge. Media gör sedan dessa *retrospektiva* studier till förstasidesnyheter. När sedan andra forskar påstår att resultaten i den publicerade studien är osäkra och att allting egentligen är tvärtom, får media ännu mer att basunera ut. Och finns det en misstanke om forskningsfusk, hamnar nyheten på ”löpet” och blir därmed dagens sanning. Då anslår universiteten och de forskningsbeviljande organen ännu mer pengar till ”sina” projekt för att bevisa att det som är sanning i Berlin och Gena, är bara dåligt skämt i Heidelberg; *Vad är sanning*, ur Gitarr och dragharmonika, Gustav Fröding 1891.

Lars läser inte vad journalisterna skriver om nya forskningsrön, och han köper aldrig självhjälpsböcker. Han läser i stället på nätet vad forskarna faktiskt har skrivit. Lars gör även egna studier och skriver egna självhjälpsböcker. Innan Lars påbörjar en studie och samlar in data, formulerar han en klar och tydlig hypotes: Är det de unga, friska och rika eller är det de gamla, sjuka och fattiga, som lever längst? Lars hypotes är att ålder, förmögenhet eller hälsotillstånd inte spelar så stor roll för vad man kan få ut av livet, utan att den viktigaste faktorn för att man skall leva lycklig länge, är att man alltid ser livet från den ljusa sidan. Men hur skall Lars kunna belägga eller falsifiera sin hypotes?

Lars grubblade länge på denna fråga, då han ensam och övergiven av alla andra forskare, till synes planlöst irrar omkring på bl.a. Medelhavsinstitutens, Arbetsförmedlingens, Kanslihusets

och Region Stockholms långa och skrämmande korridorer och akutmottagningar. Efter att funderat på mänsklighetens ödesfråga i många år gör Lars nu en *retroperspektiv* (tillbakablickande) djupstudie, som indikerar att han är inne på rätt spår. Hans studie omfattar dock bara några personer, som trots sjukvårdens alla insatser fortfarande är i livet, och resultaten (se nedan) kan därför inte generaliseras.

För att bevisa sin hypotes går Lars nu vidare med en stor *prospektiv* (framåtblickande) studie, som baseras på ett utskick av *Lars nyårsbrev 2020 doc.* till ett randomiserat, slumpmässigt urval av två tusen individer. Lars kan inte se hur dessa två tusen mottagare reagerar på hans berättelse, men han kan se hur många gånger de öppnar och hur länge de läser berättelsen. Dessa får ingå i grupp 1, som Lars kallar: ”Ser alltid eller oftast livet från den ljusa sidan”. De som reagerar surt och direkt trycker på *delete*-knappen eller som har dokumentet öppet i mindre än en minut utgör kontrollgruppen (grupp 2). Sedan kommer Lars via Socialstyrelsens dödsorsaksregister under 30-40 års tid följa hur stor andel i grupp 1 resp. grupp 2 som har avlidit.

Lars förhoppning är att han redan under 2020-talet av forskningsetiska skäl skall tvingas avbryta sin *prospektiva* studie, därför att resultaten så entydigt har bekräftat hans hypotes om att optimistiska och humoristiska människor lever längre. Lars vill att ingen skall behöva gå ensam med sin käpp och stav i dödsskuggans dal på palliativa vårdinrättningar och förgäves hoppas på att få hjälp från Regionen eller ännu högre makter. Lars Nyårsberättelse är ett optimistiskt manifest riktat till svenska läkare, präster, författare och andra proletärer i alla landskap att förena sig i Lars kamp för att skapa ett hållbart liberalt samhälle, där alla människor ser livet från den ljusa sidan och alla lever lyckliga länge.

Hur Lars historia om Medelhavsinstituten höll på att fälla regeringen

I november 2013 höll jag på Medelhavsmuseet ett kåserande föredrag för San Michele Vänner. Föredraget *San Michele på ruinens brant* (se Lars julbrev 2014) har jag inte lyckats hitta lagrad i någon av mina datorer. Jag är slarvig, men jag minns att jag 1996 för min dåvarande chef finansminister Göran Persson redovisade mitt bidrag för att minska statens skuldbörda, som då uppgick till 1000 miljarder kr. Jag föreslog att staten skulle sälja Medelhavsinstitutens vackra och värdefulla fastigheter i Rom, Aten och Istanbul samt även sälja Axel Munthes gamla villa på Capri.

Göran Persson förstod att *Villa San Michele* stod på ruinens brant och att en ny finanskris skulle innebära en ekonomisk katastrof för den svenska verksamheten på Capri. Han skickade därför ned mig till Italien för att sälja fastigheterna. Han skickade dock inte med mig något introduktionsbrev. Han hade lärt sig av Anna-Greta Leijons misstag.

Min mission gick geschwint. När jag kom hem till Stockholm var dock Bosse Ringholm ny finansminister. Han påstod sig ha en överenskommelse med Inga-Britt Ahlenius om att stoppa alla förslag till besparingar som jag hittar på. Det spelade ingen roll hur jag argumenterade för mitt förslag och det muntliga avtal, som jag hade ingått med *Comorran* om överlåtelse av statens fastigheter. Ringholm upprepade bara aderton gånger: ”Jag har en överenskommelse med...”

På Finansdepartementet hade dock den s.k. kanslihushögern bevarat mitt förslag. Då det före detta butiksbiträdet Helene Hellmark Knutsson tillträdde som forskningsminister hösten 2014 slog man till. Man lyckades i Magdalena Anderssons första statsbudget få in ett par rader om att en besparing på 25 mkr skulle göras genom att avveckla Medelhavsinstitutet. Ingen på Utbildningsdepartementet märkte detta.

Men kanslihushögern hade missuppfattat mitt förslag. Jag ville inte avveckla Medelhavsinstitutets verksamhet, tvärtom. Min tanke var att jag genom mild övertalning skulle förmå svenska storbanker och företag med verksamhet i Italien, Grekland och Turkiet att överföra 25 mkr från sina filialer i Baltikum till Medelhavsinstitutet. Jag hade på uppdrag av Världsbanken varit i Riga och jag kunde inte undgå att lägga märke till den växling och tvättning av svarta pengar som pågick. Jag hade som revisor också full insyn i Finansinspektionens verksamhet och jag ansåg det var helt riskfritt att via institutets konton överföra 100 miljarder till konton till skatteparadis. Jag bedömde att Medelhavsinstitutet skulle kunna få minst 25 mkr för sin medverkan i växlingsaffärerna.

Jag vill genom en privat finansiering utveckla verksamheterna vid Medelhavsinstitutet och göra det möjligt för fler svenskar att ta del av deras verksamhet. Jag har nämligen funnit att de som jobbar på Medelhavsinstitutet är glada och optimistiska och att de lever betydligt länge än de som bor i Sverige och betalar skatt för att finansiera institutets verksamhet. Och skillnaden medellivslängd besår även om man justerar för att man på institutet oftare äter medelhavskost.

Besparingar på 25 mkr (i en statsbudget på 1000 miljarder kr) genom avveckling av Medelhavsinstitutet läckte jag ut till media i november 2014. Det blev en våldsam mediastorm, som såg ut att kunna bringa den bräckliga regeringen Löfven 1 på fall. Alla kulturarbetare och alla kulturpolitiker, oavsett politisk färg, ville ha kvar Medelhavsinstitutet (samt senare även bevara antikens historia för evigt i kursplanen för grundskolan). Kulturprofilerna visste visserligen inte vad Medelhavsinstitutet sysslade med, men de ville gärna kunna bo billigt och leva länge på Medelhavsinstitutets fastigheter. Därför sågade Riksdagen förslaget om att avveckla institutet i Magdalena Anderssons första statsbudget.

Varför Arbetsförmedlingen bör konkurrensutsättas

Nu har Magdalena Andersson blivit varm i kläderna och i hennes femte statsbudget är det inte längre tal om besparingar. Under 2019 tvingades hon visserligen leva med en M/KD-budget och temporärt tillsvidare även med det program i 73-punkter som främst C och L fick igenom i början av i januari 2019. Sammantaget innebär programmet en massa nya offentliga åtaganden, men bara en enda besparing. Den gällde Arbetsförmedlingen (AF), som i regeringens budgetförslag för 2020 föreslås konkurrensutsättas.

När jag satt i Konkurrensutredningen ville vi att all verksamhet, som inte innebär myndighetsutövning, skulle kunna konkurrensutsättas. Men AF fick vi på 1900-talet inte ta upp i vår utredning. Det var synd. Jag har nämligen under mina år i statsförvaltningen då och då tittat in på AF för att hitta ett nytt *spännande, utmanande* jobb, men jag fick inte ett enda erbjudande. Ingen arbetsförmedlare förstod vilken bred kompetens jag har och att jag snabbt och enkelt kan lösa vilka problem som helst. Och om ett företag eller myndighet inte har några problem, så kan jag fixa det också. Ingen på AF lyckades matcha mig mot någon

arbetsgivares behov. Och som fast anställd statstjänsteman ville jag inte vända mig till privata bemanningsföretag, när dessa blev tillåtna.

I början av 2000-talet hade vi skenande kostnader för långtidssjukskrivningar och förtidspensioner och nu lyckades jag äntligen få in en fot på AF. År 2003 fick jag chansen att granska vad statliga myndigheter inklusive AMS gör för att få folk åter i arbete, s.k. arbetslivsinriktad rehabilitering. Via Försäkringskassan (FK) ger staten ett stöd på 1,5 miljarder kr till företag och kommuner och då upphandlas rehabiliteringstjänsterna i konkurrens. De två största utförarna var 2003 Arbetslivstjänster (en enhet inom AMS), och Resurs (ett bolag inom Samhall).

Med FKs stöd lyckades utförarna få 2 av 3 långtidssjukskrivna åter i arbete eller studier. FKs genomsnittskostnad per rehabiliterad var bara ca 100 000 kr. Mot bakgrund av att de flesta av de långtidssjukskrivna hade varit borta från arbetsmarknaden i flera år, tyckte jag att detta var ett mycket bra resultat.

En grupp långtidssjukskrivna fick dock inte stöd via FK, eftersom de helt hade tappat kontakten med arbetsmarknaden. De som var sjukskrivna och arbetslösa hänvisades till AF, som till 100 procent genomförde sin uppgift med egen, fast anställd personal. AF fick dock ut få personer i reguljärt arbete.

Jag föreslog därför i min rapport *Effektivare arbetslivsinriktad rehabilitering* att även AF REHAB borde konkurrensutsättas. Men så blev det inte. Jag fick inte publicera min rapport officiellt. Resultatet av min granskning blev istället att jag omedelbart fick sparken från statsförvaltningen och att jag då jag fyllde 65 år helt blev portad på AF. Att betala ”headhunters” för att fixa jobb åt mig, tycker min hustru skulle bli för dyrt. Anne-Marie ville att jag skulle be vår partiledare reformera hela AF i stället,

Ett resultat av mitt arbete blev dock att man slog ihop Arbetslivstjänster och Samhall Resurs till ett bolag. År 2011 såldes det nya bolaget Arbetslivsresurs AB till det norskägda Arena AB, som idag jobbar framgångsrikt med både matchning och rehabilitering.

På AF är det många som inte trivs med sitt arbete och många som är sjukskrivna. Så ett bra förslag i 73-punktsprogrammet var att bryta AFs monopol på all serviceverksamhet.

Att konkurrensutsätta AF fanns med i Magdalena Anderssons förslag till statsbudget för 2020. Genom en ohederlig V+M-allians stoppades dock förslaget av Riksdagen i december 2019. Regeringen och samarbetspartierna ville inte ha en misstroendeförklaring riktad mot den nya arbetsmarknadsministern Eva Nordmark. Den hade troligen lett till att regeringen Löfven 2 måst avgå. Regeringen beslöt kort före jul att skjuta upp reformeringen av AF.

Förslaget om en enda lika lång sjukvårdskö för alla kan fälla regeringen

En vecka före jul skrev DN att det är djupt orättvist att 640 000 högavlönade företagare, tjänstemän, gruvarbetare m.fl. tillåts betala både hög skatt för den allmänna sjukvården och dessutom för en privat sjukförsäkring. Enligt DN finns det en risk för att de som har sjukförsäkring, inte behöver vänta lika länge i vårdköerna. Men någon undersökning av att så är fallet hade tidningen inte lyckats hitta. Data visar visserligen att de som förlitar sig på den allmänna sjukförsäkringen i större antal avlider i vårdköerna, men det kan förklaras av dels

åldersfaktorn, dels utbildningsnivån. De högutbildade vet oftare vilken sjukdom de lider av och läkarna har då lättare att bestämma hur man skall behandla dem.

DN fick emellertid medhåll av socialminister Lena Hallengren, som fått DN-artikeln i förväg och hunnit samråda med Stefan Löfven. Hon kunde därför i Rapport veckan före Jul säga att det är helt oacceptabelt att de borgerligt styrda landstingen har kortare köer och hon aviserade en skärpning av lagstiftningen. Socialministern anser att alla bör få vård efter behov, stå i en och samma kö och följaktligen vänta lika länge på att få sina vårdbehov tillgodosedda. Om Lena Hallgren även vill att alla, oavsett var i landet de bor, skall dö ungefär lika tidigt i livet, framgick inte av TV-intervjun, men troligen vill hon likt den tidigare sjukvårdsministern Gabriel Vikström skapa en mer jämlik och jämställd vårdkö. Vikström slopade Alliansens kömiljard och han kämpade ända in i kaklet för att alla oavsett bostadsområde skulle leva ungefär lika länge. Vikström misslyckades dock. Han gick in i väggen och avgick.

Lena Hallengren har tidigare varit minister och hon har haft tunga riksdagsuppdrag. Hon avgår inte frivilligt, utan hon hittar säkert på någon politisk lösning. Socialministern kan visserligen inte få med sig V på ett kompromissförslag, men kanske KD, om hon bara lovar att återinföra Göran Hägglunds kömiljard och att tillsätta en utredning om att förstatliga sjukvården. Det ville Hägglund göra. Han ville att verksamheten inom sjukvården skulle bli lika effektiv som inom AF och Polisen.

Jag kommer att kämpa för att socialministern inte skall lyckas med att socialisera den privat drivna sjukvården. En reformering av sjukvården bör inte skjutas på framtiden, på det sätt som man gjorde med Medelhavsinstitutet och AF.

Medelhavsinstitutets verksamhet och arbetslivsinriktad rehabilitering är det inte så många som har personlig erfarenhet av. Det är därför få som kan bedöma i vilken form den effektivast bör bedrivas. Men sjukvården har nästan alla svenskar och även många papperslösa erfarenhet av. Hur sjukvården bör reformeras är en fråga som kan komma att fälla regeringen Löfven 2.

Nu var det 1984

Ödesåret 1984 blev för mig värre än i Orwells bok. Jag jobbade då inom statsförvaltningen, men inte med övervakning av medborgarna, utan med avreglering - något som man i Sverige fram till Berlinmurens fall och vårt inträde i EU inte prioriterade. Det var ett tufft, tungt arbete att försöka öppna upp Sverige för konkurrens.

I februari 1984 fick jag ryggskott. Detta var mycket värre än alla hugg i ryggen, som jag tidigare har fått på jobbet och under fritiden. Jag blir sängliggande en vecka, men sedan lyckas jag stappla mig iväg till landstingets vårdcentral i Viksjö. Där tar de dock lätt på mitt ryggproblem. Den kvinnliga läkaren sjukskriver mig i tre veckor. Hon förklarar att om jag bara håller mig lugn, inte bråkar med byråkraterna och intar stora mängder *paracetamol* och inte kombinerar mediciner med alkohol, så kommer allt ordna sig.

Förr i tiden trodde man allmänt att vi i Sverige hade en god, effektiv och välordnad sjukvård. Även jag trodde att vår sjukvård var bäst i världen. Därför följer jag nu primärvårdsläkarens råd, men jag blir inte alls bättre, tvärtom. Det är dock svårt att övertyga primärvården om att

jag inte har något vanligt ryggskott och att jag nu behöver s.k. sekundärvård. Sådan får man inte på sekunden, utan vanligen först efter remiss från primärvården och lång väntan i kö.

Jag är normalt en s.k. resursstark person, så jag väntar inte utan tar taxi till naprapater, sjukgymnaster, kiropraktorer och andra privata alternativ, som man på den tiden själv fick betala för. Inget hjälper och jag känner mig inte längre som en resursstark person. Jag behöver nu definitivt hjälp och stöd från ”Det starka samhället”.

Efter två månaders väntan och pina kör Anne-Marie mig in till KS och lämpar av mig vid ortopedakuten på Norrbackainstitutet. Denna del av gamla KS grundades 1891 genom ett privat initiativ av *Föreningen för lytta och vanföra*. Mycket på institutet var sig likt, då jag nästan hundra år senare kommer dit. Jag är visserligen nu inte längre akut sjuk, men jag har fortfarande lika ont som då jag fick ryggskottet i vintras. Jag blir därför inlagd på Norrbacka och man skiktröntgade min rygg.

När läkaren som leder ronden kommer till min säng, säger han att de har sett något på röntgenbilderna, men att Norrbacka har en gammalmodig utrustning och att bilderna är otydliga. Man vet ännu inte vad jag lider av och vad man skall göra med mig. Han uppmanar mig att inte smita min väg, utan ligga kvar, så att de kan utreda mig vidare.

Ett par dagar senare är det Valborg och då tömmer KS efter bästa förmåga salarna. När ronden kommer till mig dunkar ortopedöverläkaren mig i ryggen. Jag skriker inte AJ, men jag säger att det inte hjälpte att han dunkade mig i ryggen, utan att det fortfarande gör lika ont. Då slår läkaren med en dramatisk gest ut handen och säger till underläkaren: ”Honom skickar vi hem. Ordna med en helkroppscintigrafi. Se till att han verkligen kommer iväg och inte bli liggande kvar under helgen!”

Underläkaren förklarar nu för mig att denna åtgärd inte är för att KS behöver spara pengar, utan bara för att vårdpersonalen skall kunna fira Konungens födelsedag och Första Maj. (Det var säkert sant för KS kostar nu på mig taxi hem). Underläkaren kan inte tekniskt förklara hur en scintigrafi fungerar, men han säger att jag inte behöver oroa mig, för nu är i jag KS vård. På Norrbackainstitutet har de visserligen gamla slitna lokaler och utrustning, men de har landets bästa läkare. Och på Norrbacka tvingas ingen lämna institutet genom dörren eller (som på *Orange*) fönstervägen. Underläkaren lugnar mig också med att det inte är han som eventuellt skall operera mig, utan institutets berömde biträdande överläkare dr Kreigsberg.

När jag kommer hem den 30 april 1984 kollar jag att Storebror inte ser mig och tar sedan fram Stora Läkarlexikonet. Jag läser: ”Scintigrafiundersökningar är mycket skonsamma för patienterna och används i stor omfattning. För vissa ändamål används isotoper av ämnen som normalt koncentreras i det organ man intresserar sig för, t.ex. *jod* för sköldkörteln, *strontium* för skelettscintigrafi och *teknetium* för att upptäcka tumörer i hjärnan.”

Sedan läser jag i ”Vem är vem på KS” att dr. Kreigsberg är Norrbackainstitutets cancerexpert, så förmodligen jagar han en tumör i ryggmärgen, som ju är en del av det centrala nervsystemet. Men dr. Kreigsberg har jag förtroende för. Jag hade nämligen träffat en läkare med det namnet för ett par dagar sedan, då jag tappert tog mig från 12-mannasalen till toaletten. Ute i korridoren frågade han hur jag mädde och jag svarade att jag hade mycket ont i ländryggen, men att det tydligen inte var diskbrock, utan kanske bara några utbuktande diskar som trycker på mina nerver. Då frågade han mig om jag heter Markstedt, vilket jag bekräftade. Jag hade inte träffat honom tidigare, så han måste ha läst min journal och

konfererat med sina kolleger. Det imponerade på mig. Dr. Kreigsberg föreföll också att vara en entusiastisk och energisk kirurg, som inte slösade bort sin tid på onödigt sammanträde och pappersarbete. Jag såg nämligen hur han öppnade dörren till min sal och hörde honom ropa: ”Vi har fått en tid ledig! Är det någon som vill bli opererad idag?”

Hur Lars en gång för 35 år sedan smet före i kön

Den 2 maj ringer jag på vår kobra-telefon till KS och blir efter ett antal hänvisningar hit och dit kopplad till läkarsekreteraren Lena. Jag hade slutit mig till att det är Lena, som ansvarar för kön, och i realiteten även för de medicinska prioriteringarna på scintigrafiavdelningen. Lena har ännu inte fått remissen från ortopedavdelningen och kan därför inte säga när jag kommer att bli kallad och inte heller i vilket organ och med vilken radioaktiv isotop som jag skall bli injicerad. Jag säger att det gäller mitt centrala nervsystem och att *polonium* nog vore mest effektivt på mig. Lena frågar vilken diagnos som ortopederna har ställt och jag svarar att dr. Munthe misstänker att jag lider av *Colitis* och att jag därför snabbt måste opereras. Lena ordnar då en tid för scintigrafi följande fredag kl. 11.00. (Herman Lindkvist skrev i SvD den 12 november 2009 att *Colitis* bara är ”En hittapå diagnos för överklassdamer.”

Jag hade med hjälp av Axel Munthes nästan hundra år gamla bok *The Story of San Michele* skojat mig fram i kön för scintigrafi. Då jag på fredagen ser en utmärglade och uppgiven cancerpatienter ligga på en bår, ångar jag mig. Jag erbjuder honom att rullas in före mig i kön, men det vill han inte. Han säger att han inte har ont, utan att morfinet hjälper mot smärtan. Det gör inte morfinet på mig.

Min scintigrafiundersökning visar ingenting. Dr Kreigsberg ger dock inte upp hoppet att få sätta kniven i mig, utan han beställer en datortomografi. När inte den heller visar på något, går han vidare och beställer en kontraströntgen av ryggmärgen. Jag överlever även denna riskfyllda undersökning.

Nu kan ortopederna inte göra mer för mig, utan man skickar mig vidare till Neurologen. Där undersöker man mina nerver. De är på helspänn, men jag har känsel i huden på alla ställen de undersöker. Nu gör neurologerna också en ytlig undersökning av min hjärna, men de hittar gudskelov inga konstigheter. Man remitterar mig därför nu till Smärtkliniken.

Hur Lars klarar sig från att bli förtidspensionär

Det har nu blivit höst. En regnig dag i oktober 1984 letar jag mig genom långa korridorer och tunnlar på KS fram till Smärtkliniken. Den visar sig bestå av anestesiläkaren docent Staffan Arnér och en medarbetare till honom. Staffan har ett 2x2 meter stort fönsterlöst kontor intill ”uppvaket” på Kirurgen. Där ligger det ett 10-tal nyopererade patienter. Staffan läser snabbt igenom min journal samtidigt som han håller ögonen på de sövda patienterna, som han bevakar genom dörren till kontoret.

Staffan ruskar på huvudet åt kirurgernas misslyckade försök att ta livet av mig genom sina undersökningar och livsfarliga läkemedel. Han gör en ordentlig smärtutredning på mig. Jag får sedan lägga mig på en bår, som nyss har blivit ledig på ”uppvaket”, och Staffan lägger en *epiduralblockad*. Då jag trots bedövningen fortfarande har lika ont i korsryggen förklarar

Staffan att det rör sig om en neurogen smärta och att det är meningslöst att fortsätta med morfin. Han ger mig en introduktion i den moderna smärtforskningen och skriver sedan ut Tryptizol – ett numera borttaget läkemedel. Det hade utvecklats mot depressioner, men man fann senare att Tryptizol (i mycket små doser) även kan ha viss effekt på kroniska smärttillstånd. (Staffan Arnérns verksamhet kom senare att accepteras av både professionen och administrationen på KS, men innan Smärtkliniken hunnit få egna lokaler och ordentliga resurser drabbades Staffan av en *stroke*.)

Jag är än idag tacksam för att jag till slut hamnade hos Staffans Arnér. Tryptizolen hjälpte något mot smärtorna. På Staffans inrådan börjar jag nu att arbeta igen. Jag byter dock arbetsplats från Riksrevisionsverket till Kanslihuset. Och när husläkarsystemet införs lämnar jag landstingets illa fungerande vårdcentral i Viksjö och listar mig hos en sydafrikansk läkare. Han hade sin bostad och mottagning i en vacker villa på andra sidan om Viksjö golfbana, sett från vårt lilla grupphus. Jag tog även kontakt med smärtläkaren Björn Bragée, som var gift med en kollega till mig.

Björn är den bästa läkare som jag har träffat. Han sade att hur vass skalpell kirurgen än har, är oskuret alltid bäst (dessa ord erinrade jag mig hösten 2018, se nedan). Det var också Björn som fick mig att påbörja en s.k. skriverterapi, för att förvirra min hjärna, så att jag temporärt inte kände smärtorna i ryggen. För mig är det obegripligt att Björn av SVT fick öknamnet ”Arga doktorn”, bara för att han som cancerpatient påpekade att man slarvade med städningen på Danderyds sjukhus.

Lars blir till slut pensionär men får då nya medicinska bekymmer

Ungefär en gång om året besökte jag min husläkare dr. Torky. Han kunde inte hjälpa mig med ryggen, men han skrev läkemedel och jag kunde även rådfråga honom om medicinskt problem. Jag var sjukskriven i nio månader 1984, men någon ny sjukskrivning behövde jag aldrig mer.

Så hankar jag mig fram år från år. Allt i livet går som jag har förtjänat. Åren går fort och så upptäcker jag en dag att jag är pensionär. Jag är 65 år gammal, men varken jag eller Anne-Marie hade kommit ihåg min födelsedag. Men pensionsmyndigheterna gjorde det. Jag fick helt oväntat ut en massa pensioner utbetalade, som man bara drog 20-30 procents skatt på mina. När jag jobbade drog man dubbelt så mycket i skatt.

Som nybliven pensionär får jag i januari 2009 plötsligt ont i höger axel och jag har svårt att lyfta (*elevera*) höger arm. Jag tar därför en promenad över golfbanan för att hälsa på min husläkare. Till min förfäran upptäcker jag att dr. Torkys praktik är igenbommad. På dörren står det ”Praktiken stängd på grund av tvångspensionering. Patienter hänvisas till Viksjö vårdcentral.” Så var jag åter fast i landstingets tröga system.

Jag kunde naturligtvis lista mig hos en annan privat husläkare, men jag hade inte haft anledning att ta reda på vilka primärvårdsmottagningar, som mina grannar har och om de vill rekommendera dem till mig. Viksjö vårdcentral är också den enda mottagning, som finns på gångavstånd. Jag gav därför Viksjö vårdcentral en andra chans och det började bra. Jag fick en läkartid redan efter en vecka och när jag kom till mottagningen behövde jag bara vänta en kvart.

Innan läkaren påbörjar undersökningen frågade jag om han kom från Norrköping. Han hade grova östgötska Ö:n, som man förr bara hörde i Norrköping, men som nu spritt sig över stora delar av landet. Läkaren besvarar inte min fråga, utan han ange vad det var för fel på mig. Jag tycker att det är viktigt att skapa goda kontakter med alla människor. Jag fortsätter därför vår konversation med att säga att jag har ont i axeln och att jag måste få den fixad, så att jag kan göra i ordning vårt lantställe utanför Norrköping.

Läkaren vill inte tala om sin förmodligen fattiga och olyckliga uppväxt på Hospitalsgatan Norrköping och han vill inte undersöka min axel heller. Med sin erfarna läkarblick fastslår han direkt att jag har en inflammation i axeln. Den skall gå över på tio dagar med hjälp av stark inflammationsdämpande medicin. De trodde jag inte på för de receptfria mediciner, som jag flitigt har knaprat i mig, hade inte haft någon verkan. Men läkaren har inte tid med några protester. Han räcker över receptet och lämnar besöksrummet för att hämta nästa patient. Jag väljer att inte sitta kvar.

Under de tio dagarna blir jag inte alls bättre, utan jag får mer ont och även smärtor på natten. Jag undersöker nu själv min axel. Med hjälp av ”Google” kommer jag fram till att min *supraspinatus* har gått av. Men det tror inte den östgötske läkaren på. Jag drar då snabbt min *anamnes*, men han avbryter min sjukdomsbeskrivning och fastslår att jag har en *artros* i axelleden. Jag får en remiss till Aleris röntgen i Jakobsberg. Men där får jag bara en vanlig skelettröntgen av axeln och inte en magnetkameraröntgen (MR), som jag hade begärt att få.

Aleris röntgen visar inte på *artros*. Jag återvänder till Viksjö vårdcentral, men där visar det sig att det var en hyrläkare som jag hade träffat tidigare. Jag får inte hans adress, så jag kan inte ge feedback till den ny läkarmottagning där han nu ”kvackar”.

Efter en tid får jag istället träffa en iransk läkare på vårdcentralen. Han är ortoped och han undersöker mig ordentligt. Läkaren fastslår att jag har *Frousen Shoulder*. Det betyder att jag under ett halvår kommer att få mer och mer ont i axeln, sedan under ett år oförändrad värk, och därefter under ett halvår mindre värk. Efter två år kommer jag att var helt återställd förklarar ortopedläkaren glatt. Om jag inte är det, kan jag få återkomma.

Jag känner mig inte frusen i axeln, men jag ber att få en kortisoninjektion för den eventualiteten att läkaren har ställt rätt diagnos. I så fall kan kortison ge en viss förbättring. Jag får injektionen, men jag tvingar läkaren även att skriva en MR-remiss. Han gör det motvilligt. Jag tar med mig remissen och kör in till Sabbatsbergs sjukhus och överlämnar den där personligen till Aleris. Och redan efter ett par dagar får jag en kallelse. Jag gör MR-undersökningen veckan före Påsk.

Min MR tar 15 minuter att göra. Jag tar upp plånboken och frågar sköterska: ”Hur mycket kostar det?”

”Ca 1200 kr per axel, 1300 per höft och 1400 per knä inkl. läkarbedömning.”

”Det var fantastiskt billigt”, säger jag.

”Ja”, suckar sköterskan. ”Landstinget har gjort en mycket bra upphandling. Men lägg ned plånboken. Du behöver inte betala kontant. Du har redan betalat för vården genom landstingsskatten.”

Ursinnig stoppar jag ned plånboken. Jag är inte arg på sköterskan, utan på Viksjö vårdscental som orsakat landstinget onödiga kostnader och mig onödigt lidande, genom att "djävlas" med mig.

När jag på Skärtorsdagen kommer till Viksjö vårdcentral frågar jag ortopedspecialisten hur mycket han trodde att min MR hade kostat landstinget. Läkaren tippar på 8 000 kr. Jag upplyste honom om att det rätta svaret är 1200 kr. Det bryr sig läkaren inte om. Han är mer intresserad att läsa Aleris MR-svar. Det skulle ha kommit med posten, men svaret hade försvunnit antingen på vägen mellan Sabbatsberg och Viksjö eller i vårdcentralens interna byråkrati.

Först på tisdagen efter Påsk får jag av en ny läkare på vårdcentralen veta att min axeldiagnos var helt korrekt. Jag hade en fullt gången *ruptur* på *supraspinatussenan*. En remiss skickades genast till axelkirurgiavdelningen på KS och min tredje läkare på vårdcentralen lovar att ringa och kolla med överläkaren att remissen verkligen har kommit fram och blivit behandlad.

Efter 25 års väntan får ortopederna äntligen sticka kniven i Lars

Efter en månad kommer jag till KS för bedömning av om det är någon idé att *suturera* min avslitna sena. Jag märker att man nu inte alls är lika pigga på att operera mig, som man hade varit för 25 år sedan.

Den axelläkare, som om jag träffar är i 40-årsålder. Han förklarar att det inte är han, utan dr. Valdensten som förhoppningsvis skall hinna att operera mig innan han går i pension. Dr. Valdenstens unge adept och efterträdare påpekar att det blir ett halvår från att min *ruptur* inträffade fram till operationen, som först kan göras i juli. Det är lång tid och därför är chansen att operationen skall lyckas liten. Och om jag överlever operationen, får jag räkna med ett halvårs påfrestande rehabilitering, som kan ta livet av mig. Läkaren undrar om jag verkligen ville att dr. Valdensten skulle operera mig.

Jag har de senaste dagarna haft mindre ont i axeln, men jag kan fortfarande inte skriva. Därför insisterar jag på operation.

Den 1 juli 2009 opereras jag och påbörjar rehabiliteringen en månad senare hos den fransk sjukgymnast, som hade behandlat mig för ryggen 1984. Han bröt inte längre på franska och han hade blivit 25 år äldre och 25 procent tjockare. Därför kände jag inte igen honom, men han mindes mig. Sjukgymnasten beklagar att han inte hade kunnat bota mig förra gången, men jag lugnar honom med att säga att ingen annan heller hade lyckats med min rygg. Jag förklarar att jag ser fram emot att få axelträning hos honom. För hans del är det OK att jag skryter med att jag nu har en fransk sjukgymnast, trots att han sedan länge är svensk medborgare.

Rehabiliteringen går bra och samma höst fortsätter jag att skriva på min trilogi om Anders Ant. Den första boken *Spinndoktorn* blev klar innan min högra axelsena gick av. I den andra delen *Drottningholm* skriver jag om bl.a. om dr. Valdensten, i romanen kallad Waldenstein. I romanen överdriver jag kanske och skarvar om min axel, men att jag tyckte att Valdensten var en skicklig kirurg är helt sant. (Den tredje delen *Skottet vid slottet* har jag ännu inte skrivit).

Lars kampanjar i EU-valet och vill privatisera Viksjö vårdcentral

Den 6 juni 2009 var det val till EU-parlamentet. Under våren det året började även nomineringarna till det allmänna valet i september 2010 och. I samband med förberedelserna för dessa val träffar jag vårt landstingssjukvårdsråd Birgitta Rydberg. Jag berättar för henne att Viksjö vårdcentral fungerar uruselt. De visste hon redan och hon upplyser mig om att Landstinget under våren därför skall överlåta denna vårdcentral till Carema AB. Priset är fyra miljoner kr.

”Det var billigt för att bli av med Viksjös värdelösa vårdcentral”, utbrister jag.

”Ja”, säger Birgitta. ”Vi gjorde nog en bra deal, för vi får faktiskt hela 4 mkr i betalning från Carema. Men tyvärr fick vi ingen skriftlig garanti för att verksamheten med nya läkare kommer att bli bättre.”

Detta oroade mig. I valet till EU-parlamentet kampanjade jag för Cecilia Wikström, som var FPs tredje namn på listan. Jag märkte, då jag knackade dörr, att folk inte var så intresserade av EU-valet och det var mer framgångsrikt att tala med väljarna om vården i Viksjö. Ingen var nöjd med vården och ingen visste om att vårdcentralen hade sålts till Carema.

Väljarna höll med mig om att vården behövde förbättras. Jag sade då till dem att jag visserligen bara är en vanlig fritidspolitiker, men att jag lovade göra mitt bästa för att vår vård skulle bli lika bra som i Nederländerna och Spanien. Sverige tillhör bottenträsket i Europa, vad gäller tillgänglighet och väntetider; och i vårt land är Viksjö vårdcentral en av de sämre. Nu blir det genast lättare att tala om EU-frågor. Och det går mycket bra för FP i EU-valet 2009. Vi tar hela tre mandat och även Cecilia Wikström kommer in. (Efter att Cecilia av för mig obegripliga skäl petats från listan i valet 10 år senare går det uruselt för Liberalerna i EU-valet 2019).

I början av sommaren 2009 ordnade jag med ett massmöte i Viksjöskolans matsal, där Birgitta Rydberg och den nya ledningen för Caremas vårdcentral fick stå till svars. Det var knökfullt i matsalen och folk var rasande över den dåliga vården och bristen på information. Men jag lyckades lugna ned församlingen, som mestadels bestod av äldre pensionärer. Mötet slutade med att de flesta skulle ge Carema en andra chans innan man skulle sätta sig utanför vårdcentralen och sittstrejka för bättre sjukvård. För min generation spelar det mindre roll att koldioxidhalten ökar år från år. Om man avlider i vårdköen eller om det blir ett atombombskrig som ödelägger jorden, hinner man inte njuta av varmare vintrar. Då får man inte heller under jordelivet glädja sig åt att Sverige, som följd av lägre uppvärmningskostnader, klarar Parisavtalets klimatmål.

Hur Lars kampanj för bättre sjukvård räddar livet på honom

Verksamheten på Caremas vårdcentral i Viksjö blir nu succesiv bättre. Bl.a. införs drop-in mellan kl. 8-10 alla dagar, utom helgdagar och Midsommarafton. Det hade jag nytta av då Anne-Marie tidigt en morgon vårvintern 2012 körde mig till vårdcentralen. När vi kom fram stod det en lång kö framför dörren och väntade på att vårdcentralen skulle öppna. Alla vek dock åt sidan då jag kom. De kanske hade läst sjukvårdslagen och visste att vård skall ges efter behov. Ingen av patienterna i den långa kön var läkare, men de kunde enkelt av min dimmiga blick och ostadiga gång se att mitt vårdbehov var störst.

En ung läkare som heter Siri tar emot oss. Hon vet inte vad jag lider av och varför jag har så hög feber och hög sänka. Hon tycker dock att Anne-Marie snabbt bör köra mig till akuten på Danderyds sjukhus. Min hustru blir förvånad. Hon visste inte att Järfälla kommun nu hade sitt intag för akuta fall i Danderyd och inte längre på KS i Solna. Från Viksjö är det ca 2 mils bilkörning, men så långt öster ut har Anne-Marie aldrig varit. (När jag för 50 år sedan träffade Anne-Marie i Göteborg, hade hon aldrig varit i Stockholm hon hade heller ingen önskan att besöka vår kungliga huvudstad).

Siri hjälper oss dock. Hon anropar SIRI, som direkt svarar och anger hur Anne-Marie bör köra de två milen till sjukhuset för att undvika de värsta trafikköerna. Men när min hustru oroligt frågar om det finns parkering vid sjukhuset och om man kan betala med kontanter, förstår SIRI inte frågan. Men då ordnar Siri hjälpsamt en taxi åt oss.

Det var bra att Carema infört drop-in och att jag snabbt kom in på Danderyds sjukhus. Där konstaterar läkarna nämligen att jag har blodförgiftning och att jag är på in i en *septisk chock*. På Danderyds sjukhus gör man allt rätt. Man samarbetade framgångsrikt mellan intensiv-, njur- och hjärtavdelningarna för att rädda livet på mig. Jag var inlagd på sjukhuset i fyra veckor. Det kostade mig inte ett öre. Jag tror inte att jag skulle ha fått en snabbare och bättre vård på KS, och inte heller på ett privat sjukhus, om jag hade haft en privat sjukförsäkring.

Caremaskandalen och dess effekter för Viksjöborna

Den s.k. Caremaskandalen briserade i oktober 2011 genom ett kritiskt reportage i DN om Klockaregården. Detta reportage resulterade under följande år i över 4 000 mestadels negativa tidningsartiklar om Camera AB. Trots att Klockaregården var ett äldreboende och inte ett sjukhus, kom DN:s ”scoop” att få negativ konsekvenser för verksamheten på bl.a. Viksjö vårdcentral. Den blev succesivt sämre. (Dagens Samhälle fann senare i en grundlig granskning att kvaliteten i verksamheten hade förbättrats efter att Carema hade tagit över Klockaregården från landstinget och att mycket i DN:s kritik var grundlöst).

I november 2013 säljer Carema alla sina 35 primärvårdsmottagningar till det börsnoterade Capio AB. (Enligt vad jag har luskat ut var köpet och försäljningen av Viksjö vårdcentral i sammanhanget en ren förlustaffär för Carema). Ägarbytet leder dock inte till att kvaliteten i verksamheten på Viksjö vårdcentral förbättrades, utan nästan alla är missnöjda med vården.

Jag uppmärksammade försämringen förts hösten 2017, då jag fick ont i vänster axel. Jag bedömde att *supraspinatusen* inte helt hade gått av, eftersom jag ju kunde *elevera* armen. Jag hoppades att det bara rörde sig om en *partiell ruptur*, som jag genom intensivare träning själv skulle kunna bota. För säkerhets skull gick jag dock till Capios vårdcentral i Viksjö för att få en remiss till MR. Denna gång behövde jag inte kämpa i månader för att få remissen, utan man hade lärt sig att MR är en relativt billig undersökning.

När svaret från Aleris röntgenenhet i Vällingby kom, stod det att *supraspinatusen* var hel, men att jag hade en genomgående *ruptur* på *infraspinatusen*. Den 20 december 2017 skickar därför Capios vårdcentral en begäran om vidare utredning till Aleris Ortopedmottagning på Sabbatsberg i Stockholm.

Landstinget har nu infört fritt vårdval för axeloperationer typ min. Från Aleris AB får jag efter julhelgen en kallelse för undersökning och bedömning. Generellt gäller att man är restriktiv med att operera gamlingar. Min nya axelskada hade uppstått fyra månader tidigare och nu var

jag dessutom nio är äldre än då jag opererade höger axel. Skulle Aleris operera min vänstra axel och var man på Aleris axelklinik lika skickliga som dr. Valdensten hade varit på KS?

Jag tränar på Friskis & Svettis fem dagar i veckan och där har jag även en svensk sjukgymnast. Hon hade nyligen varit på en föreläsning om axelskador, som hade hållits av dr Carlos Siri på Södermalms ortopedi. Hon säger att Carlos är bäst i stan på att sy ihop senor och att han älskar sitt arbete. Carlos skulle enligt henne inte tveka att jag operera mig, även om både jag och min axelskada var gamla.

Under mellandagarna skickar jag ett mejl med en kort sjukdomsbeskrivning och en kopia på MR svaret till Södermalms ortopedi. Jag får svar meddetsamma om att jag är välkommen om två veckor.

När jag en vacker vinterdag kom in på Carlos lilla undersökningsrum, satt han och läste MR-svaret. Han såg upp och sade: ”Ruptur på *infraspinatus* senan. Det tror jag inte på!”

”Inte jag heller! Jag tränar regelbundet axlarna enligt mitt sjukgymnastikprogram. Kanske har jag istället en *ruptur* på *supraspinatus* och kanske *eleverar* jag armen med hjälp av andra muskler i min vänstra axel”, sade jag.

”Troligen, svarar Carlos och efter att snabbt ha undersökt båda mina axlar säger han: ”Det är inte *infraspinatus*, men du har en annan skada i axeln.”

Carlos gör nu en ultraljudsundersökning av min vänstra axel. Den tar två minuter att göra. Jag tittar på den digitalt skapade bilden av min axel. Carlos pekar och säger: ”Det är samma som för åtta år sedan. Du har en två centimeters *ruptur* på din vänstra *supraspinatus* sena.”

”Då har man alltså i Aleris MR-svar förväxlat *supra-* och *infraspinatus* senan”, utbrister jag. ”Men det är väl ingen större skada skedd, för om *rupturen* är så liten kan senan kanske växa ihop av sig själv.”

”Tyvärr inte i axeln. Men vid *ruptur* på *akilles* senan gipsar vi numera bara benet och då växer senan ihop”, svarar doktorn.

”Bra att var veta. Sjukhusen ju överbelastade. Om min hälsena går av, kan jag alltså fixa den själv med hjälp av min självhjälpsbok ”*Var och en sin egen doktor*”. Då slipper jag att vänta i timmar på akuten. Jag har inget gips hemma, men jag har en stor tunna och en säck cement samt trasiga italienska gipskatter. Det går väl lika bra att krossa gipskatterna och blandar dem med cement och vatten?”

Carlos skrattar och säger: ”Det går lika bra och det blir mycket billigare för Regionen. Tänk bara på att du måste ha foten i spetsställning, medan cementen stelnar!”

Carlos tittar nu på sin dator för att hitta en operationstid för mig. – Jag tänkte säga att jag hade fått tunnan och cementen gratis och levererad utanför min dörr på Finansdepartementet, med en varning från *Comorran* om att aldrig mer göra fastighetsaffärer i Italien. Men jag ville inte störa doktorn och denna historia hade faktiskt inget med min nu förestående operation att göra. Och kanske skulle doktorn då tyckt att jag var tokig som inlät mig i affärer med maffian.

Smal is Beautiful

Tre veckor senare var jag tillbaka på Södermalms ortopedi. Jag hade inga svårigheter att hitta fram till operationsavdelningen för axlar, för den låg direkt innanför receptionen.

Avdelningen upptog bara två rum. I det större rummet, som var 5x5 meter stort, håller dr. Carlos och hans operationssköterska just på att operera en patient. I det andra, hälften så stora, rummet, finns tre stolar, plats för en bår och ett litet pentry. Där finns även ett vårdbiträde, som hälsar mig hjärtligt välkommen. Hon frågar om jag har duschat och tvättat mig ordentligt med den bakteriedödande tvål, som jag hade fått instruktion om att använda. Hon bjuder mig inte på fika, men hon frågar mig om jag har ätit något på förmiddagen. Det har jag inte gjort, för då kan man ju börja kräkas när man är sövd och opereras.

Jag slår mig ned på en ledig stol och hälsar på en annan patient, som väntar på att bli opererad. Han heter Sam Ask och är från Lund. Jag inleder ett samtal med att fråga: ”Har du varit här många gånger tidigare?”

”Nej, det är första gången här, men jag har blivit opererad tre gånger tidigare på Universitetssjukhuset i Lund. Jag skadade axeln då jag körde av vägen till Smygehuk med min HD och efter tre operationer har jag fortfarande besvär av mitt *trauma*. Det är därför jag har vänt mig till dr. Carlos. Han sägs vara bra på axlar. Jag hoppas att han lyckas bättre än ortopederna i Lund”, säger Sam.

Jag skakar hand med Sam. Jag ser att han ler med en plågad min och säger därför: ”Jag heter Lars. Jag skall bara sy ihop min *supraspinatussen*. Det har jag gjort förr och det är *lappri*. Carlos lär vara den bästa på axlar i hela landet, så han fixar förhoppningsvis även din mer komplicerade axelskada. Jag förstår att du har ett större vårdbehov än jag, så om du vill får du gärna gå före mig i kön.”

Sköterskan gapflabbar, men Sam säger stoiskt: ”Tack, men jag kan vänta på min tur i kön.”

Nu kommer Carlos in i rummet. Han hör att det går muntert till och han säger: ”Hej Lars! Kommer du ihåg vilken axel och viken sena som jag skulle *suturera*?”

”Nej, det kommer jag faktiskt inte ihåg. Jag har just nu inte ont, så jag kan inte säga i vilken axel det är. Och i axlarna finns det ju så många senior med konstiga latinska namn, så jag minns inte vilken av alla senorna som är av. Men ring till Aleris Röntgen och fråga”, säger jag. – Carlos skrattar och jag följer lugnt efter honom in i operationsrummet. Där hjälper jag operationssköterskan att röja upp efter föregående patient, som Carlos nu rullar in i det vänt- och uppvakningsrum, som jag nyss hade lämnat. Och när anestesiläkaren kommer in i rummet för att söva mig, säger jag, såsom om jag vore hos min tandläkare: ”Tack, jag behöver ingen bedövning”.

Övning ger färdighet

Operationen gick lika bra som på KS. Jag vaknade upp redan efter en halvtimme och konstaterar att Carlos hade opererat mig dubbelt så snabbt som på KS, men med hälften så lite personal. Operationssåren läks snabbt och senan håller ihop under hela den följande

rehabiliteringen. Den gör jag hos min sjukgymnast på Friskis & Sveltis samtidigt med att jag även styrketränade rygg, ben och vänster arm enligt ett program som jag har följt i många år.

Innan jag åkte hem med taxi från Södermalms ortopedi, fick jag en återbesökstid. dr. Carlos vill försäkra sig om att hans operationer lyckas och att patienter är nöjda. Någon sådan uppföljning hade man inte haft på Gamla KS. Och någon uppföljning vad gäller *suturer* av senor i axlar gör man inte heller på Nya KS. Där ägnar man sig inte åt sådana enkla sömnadsarbeten och där har man nästan inga patienter.

När jag kom på återbesöket till Södermalms ortopedi, sade jag att allt var bra med mig – *As God As It Gets*. Carlos undersökte min axel med ultraljud och nickade nöjd.

Nu frågar jag Carlos vad som är nyckeln bakom hans framgång och hur han kan konkurrera så framgångsrikt mot KS och Capio. Jag visste ju svaret, men det var intressant att få min uppfattning bekräftad av en expert.

Carlos rycker bara på axlarna och säger: ”Övning ger färdighet.”

Jag kompletterar svaret med att säga: ”Övning i kombination med det fria vårdvalet ger uppenbarligen resultat. Men för att bli den bästa axelkirurgen i världen, måste du undersöka eller operera 10 000 patienter och också ha en bra mentor/tränare. Och sedan måste du se till att få feed-back och uppmuntran från besvärliga patienter typ mig. Om du övar intensivt kan du säkert bli en axel kirurgins Björn Borg. Det vill du väl?”

”Självklart”, säger Carlos. ”Det är inte främst för pengar som jag jobbar hårt, utan för att få nöjda patienter och bli berömd.”

När Carlos följer mig ut till det lilla väntrummet för att hämta en ny patient, som han skall undersöka, frågar jag: ”Vad anser man inom ortopedkretsar om Capio Artro Clinics kompetens vad gäller knäoperationer?”

”Jag känner inte alla mina kolleger där, men på Capio Artro Clinic anställer de inga kvackare, svarar Carlos.

Capio ortopedi verkar bra, men männ’ ädlare lida och fördraga

Jag har artros i båda mina knän. Därför har jag under fem år tränat regelbundet och intensivt på Friskis & Sveltis. Sommaren 2018 blev det emellertid riktigt besvärlig och jag var tvungen att åter besöka vårdcentralen för att få en kortisonspruta. Kortison kan temporärt hjälpa mot smärtorna.

När min artros diagnostiserades för fem år sedan, konstaterade en ortopedutbildad läkare på Viksjö Vårdcentral att jag hade en *svår* artros. Han sade att jag fick komma in när som helst för att få en kortisoninjektion av honom. Det löftet var inte mycket värt, för några månader senare slutade han på vårdcentralen.

I augusti 2018 skulle jag resa till KOMMEK i Malmö, men jag hade så ont i knät att jag övervägde att ställa in resan, trots att kommunen redan hade betalat min konferensavgift. Jag ber därför min nya, unga husläkare att ge mig en kortisonspruta och jag berättar om

ortopedens gamla löfte. – Min nya läkare säger att man på Viksjö vårdcentral tyvärr har slut på kortison. Inte heller apoteken har fått något kortison från den leverantör, som Regionen har upphandlat. Min läkare lovar emellertid att försöka få kortison snabbt insmugglat från sitt hemland. Förhoppningsvis då försedd med en instruktion på hans modersmål, så att han lättare kan läsa var och hur kortisonet skall injiceras.

På fredag morgon, en timme innan mitt tåg till Malmö avgår, får jag kortisoninjektionen i mitt knä. Kortisonet (eller om det bara var en saltlösning) visar sig dock i mitt fall inte få någon som helst effekt. Så när jag är hemma igen efter konferensen inser jag att bara den slutliga lösningen nu återstår, dvs. att operera in en protes. Jag får en remiss till Capio Artro Clinic för undersökning och bedömning av en ”riktig” ortoped.

Till min husläkare hade jag sagt att jag bara hade ont i vänster knä och nattlig värk. Det var dock inte sant, för jag hade nästan lika ont i båda knäna och ibland även i höftlederna. Men jag vet att man inte kan operera alla leder samtidigt. Om jag tog upp alla mina ledproblem och även min *skolios* och *spinala stenosis* i ländryggen, skulle det kanske inte bli någon operation alls.

Det var en vacker höstdag i början av oktober, när jag en månad senare jag åkte in till Capio Artro Clinic. Där togs jag emot av en relativt ung ortoped. Han var liksom jag barnfödd i Norrbotten. Jag beskrev sakligt mina problem. Ortopeden granskar röntgenbilderna, ställer några kontrollfrågor och säger sedan: ”Passar det dig att vi gör operationen om **tre veckor?**”

Jag blir chockad över ortopedens fråga. Jag hade ju hört Ebba Buch Thor under valrörelsen 2018 skälla på Stefan Löfven om hur hans regering har förstört svensk sjukvård. Köerna har vuxit inom vården till följd av regeringens passivitet och man tagit bort Göran Hägglunds kömiljard. Landstingen har nu bara 250 miljarder kr att spendera och inte 251 miljarder.

Under den pågående regeringsbildningen fortsätter den alltmer splittrade Alliansen sina angrepp på Löfven. Jag följde debatten och jag var själv aktiv i valrörelsen och hörde hur väljarna klagade på vården i Region Stockholm. Jag hade därför inbillat mig att det gällde att fort ställa sig i kön för att få en operation utförd om kanske i bästa fall ett halvår. Kanske också bäst att ställa sig i bostadskön för att få en handikapplägenhet om tio år.

Att byta ut det knä, som jag hade fått av mina föräldrar, mot en LINK-protes tillverkat av det börsnoterade fransk-tyska bolaget KmH, var inget, som jag med glädje såg fram emot. Kanske måste jag också sätta in en protes i andra knät och sedan i höfterna. Ett konstgjort knä håller inte för evigt. Ju mer man använder konstgjorda leder och ju hårdare man tränar, desto fortare slits de ut och måste bytas ut. Med våra egna leder är det tvärtom, de blir bättre av motion och styrketräning.

Om operationen lyckas, blir en LINK-protes i alla fall inte lika bra som mitt riktiga knä. Risken är att jag på slutet av Stockholm Maraton med en LINK-protes måste linka mig fram till målet på Olympiastadion, likt en gorilla som går illa. Och om operationen helt misslyckas kan jag bli funktionsvarierad, dvs. handikappad, och behöva använda rullstol. Mitt gamla knä kan jag aldrig få tillbaka. Bytt är bytt!

För att vinna tid säger jag: ”Jag har sett på *Youtube* hur knäledsoperationer går till. Men jag har inte förstått hur ni gör med alla senor till knäna. Syr ni fast dem i protesen?”

”Nej, vi viker dem bara åt sidan. Ingen sena behöver sys fast”, svarar ortopederna lugnande.

”För mig låter det som att ni trollar med knäna. Men du vet säkert vad du gör. Du behöver inte förklara mer för mig!”

Jag tar nu upp min almanacka, tittar i den och säger: ”Nej det går inte om tre veckor för då har mina barnbarn i Malmö höstlov och då måste morfar ta hand om dem.

”Om fyra veckor då, dvs. den 6 november”, frågar läkaren

”Det blir perfekt”, svarar jag. ”Den 6 november var min mor född och vi bodde på Gustav Adolfs väg 6. Den sjätte november står Venus i konjunktion med Jupiter och alla astrologiska tecken tyder på att den 6 november är ett bra datum för medicinska operationer, men inte för militära. Du tror väl på stjärnorna?”

”Nej, här förlitar vi oss bara på vetenskap och statistik. Men jag tycker att var och en kan få bli salig på sin fason”, svarar ortopedläkaren.

”Det är bra! Jag har själv varit forskare och jag är beklämd över att mer än hälften av befolkningen tror på astrologi. Jag tror bara på astronomi och annan vetenskap”, säger jag. ”Som du säkert redan har sett, har jag en *skolios* i ländryggen och vänster ben har blivit två cm kortare. Går det att förlänga benet i samband med att du sätter in en protes? Det är besvärligt att hitta bra skor med olika höjder. Jag får antingen beställa dyra specialgjorda ortopediska skor eller köpa två par liknande skor, men med olika höjd, och sedan slänga två av skorna. Känner du någon som har storlek 44, men med det omvända problemet? Då skulle ”hen” och jag kunna gå ut och shoppa skor tillsammans, utan att det behöver kosta skjortan.

Ortopeden tar min fråga som ett skämt. Han skrattar och säger: ”Nej tyvärr inte, men då vi sätter in proteser i höftleden går det att justera benlängden något. Men den operationerna gör inte jag, utan mina kolleger. Jag är specialiserad på knän och framför allt vänsterknän. Så det var ju tur att du kom just till mig!” – Nu är det jag som skrattar åt hans skämt.

Fördelarna för Lars med New Public Management

När jag lämnar Capio Artro Clinic är det ett fint ett höstväder men lite blåsig. Löven singlar ned längs Vallhallavägen. Jag har nu rejält ont i knäna och jag går med korta, försiktiga steg. Men jag känner jag mig mycket bättre till mods efter träffen med ortopederna. Nu behöver jag inte tänka på frågan om och när jag skall operera mig. Jag har bestämt mig en gång för alla att göra slut på mitt gamla knä. Men så ser jag en affisch om att Hamlet om en månad skall uppföras på Dramaten. Jag kommer bara ihåg scenen: *Att vara eller icke vara, det är frågan: Mann' ädlare att lida och försaka.* Men hur slutade pjäsen? Dog Hamlet och kom sanningen fram? Vad är förresten sanning?

Jag kan inte vänta i fyra veckor och inte vänta med att operera mig tills jag har sett slutscenen av Hamlet. Därför ökar jag takten, nu är det bråttom. Det är bara tre veckor kvar innan

barnbarnen har höstlov och då måste jag vara i form att ta emot vildingarna. Innan de kommer måste jag ha fattat ett oåterkalleligt beslut om operationen. Därför åker jag inte hem och lägger mig grubblande på sofflocket, utan jag tar Taxi Express till Friskis & Svettis och där inleder jag en tre veckors lång intensiv intensivträning. Det ger ett oväntat bra resultat. Jag blir lite bättre i knäna och framför allt blir jag av med den nattliga värken.

Jag vet att artrossmärter kan gå upp och ned och jag vet att vi inte kan bilda nytt brosk i lederna. Men dagen innan barnbarnen kommer chansar jag och bokade av operationen. Trist för Capiro men bra för mig, om bara förbättringen nu håller i sig. Det gör den. Jag blir succesivt bättre i knäna och höfterna. Så bra som jag är nu, har jag inte varit på fem år.

Att Region Stockholm inte behövde betala för min knäoperation torde ha inneburit en besparing på ca 100 000 kr. Om valfrihetssystemet inte införts, hade jag förmodligen ställt mig i en jättelång knäledsoperationskö och i en årslång operationskö för byte av höftled. Detta skulle ha försämrat min artros, för den blir inte bättre genom att man står nästan stilla i en lång kö. Man skall tvärtom vara ute och röra på sig, gå uppför trappor och styrketräna benen.

Att fördela sjukvårdsresurserna efter olika människors behov är att svårt och innebär ofta att politikerna fördelar resurserna efter kölängderna eller efter hur media beskriver bristerna i vården. Jag är medveten om att sjukvårdssystemet är komplext och att inte all verksamhet kan konkurrensutsättas. För mig var det dock bra att Regionen hade infört fritt vårdval och försöker tillämpa New Public Management (NPM) vad gället bland annat standardoperationer av axlar och knän. Jag är övertygad om att det spar pengar.

NPM löser dock inte sjukvårdens alla problem, men att helt slopa de hälsovårdsekonomiska kalkylerna och ekonomistyrningen vore en katastrof. Att släppa konkurrensen helt fri och att låta marknaden styra hela sjukvårdssektorn, är inte någon bra lösning. Det tror president Trump. Men i USA ökar sjukvårdskostnaderna mer än i Sverige. Det beror bl.a. på att konkurrensen är otillräcklig mellan dels de sjukhus som utför vården, dels de försäkringsbolag som upphandlar vårdtjänsterna åt sina kunder, dvs. företag och privatpersoner. Jag tror att en privatisering av våra stora sjukhus, med deras synnerligen komplexa verksamhet, inte skulle spara pengar eller ge en bättre vård. Jag vill inte att fransmännen genom uppköp av vårdinrättningar skall få inflytande över sjukvården i Sverige och andra EU-länder. President Emanuele Macron vill ju att pensionsåldern skall bli 64 år. Det har vi inte råd med i Sverige!

Ont i magen – Gå till Pär i Hagen!

I början av sommaren 2019 får jag succesivt mer och mer ont i magen. Till slut var jag tvungen att boka en tid på Viksjö vårdcentral. Jag hade lärt mig hur man bokar tid via datorn. Jag loggade in med Bank-Id och sökte en tid. Den första lediga tiden var om tre veckor, men då hos en hyrläkare. Om tre veckor skulle vi dessutom vara på vårt landställe Fridhem i Kopparbo och dit skulle barn och barnbarn komma. Jag bokar därför en tid hos min egen husläkare på vårdcentralen den 6 augusti 2019, dvs. om sex veckor. Jag tänkte att om det blir värre med magen då jag är på landet, kan jag ringa till Kolmårdens vårdcentral. Det har vi gjort förr i familjen och där brukar man få snabb och bra hjälp av dr. Per Peterlund. Han bor vid hagen med hästar, som ligger strax före infarten till Djurparken. Vi kallar honom Per i

Hagen. När vi åker förbi hans hus brukar barnbarnen ropa: *Har du ont i magen, gå till Per i Hagen / Han är inte hemma, gå till moster Emma! / Är hon inte där, gå till sankte Pär!*

Jag blir tyvärr inte bättre av att komma ut på landet, tvärtom. Jag ringer därför till Kolmårdens vårdcentral och beskriver var i magen jag hade ont och hur smärtorna känns. Sjuksköterskan som jag talar med tycker att det inte lät som blödande magsår, för jag hade inga sura uppstötningar. Förmodligen inte tjocktarmscancer heller, för jag hade inte blodig avföring. Jag håller med henne, för det hade jag själv kommit fram till genom att googla. Sjuksköterskan säger då att jag kanske har magkatarr eller ett lättare magsår och att det är därför som jag känner tidig mättnadskänsla, så fort jag äter. Hon föreslår att jag skulle prova med Losec, som jag fick veta att man numera kan köpa receptfritt på apoteket.

Jag bedömer att Losec inte skulle hjälpa mig mot magkatarr, *dyspepsi*. Jag ber sjuksköterskan därför ge mig en tid åt mig hos distriktsläkaren, men det får jag inte. Av mitt personnummer kan hon på datorn se att jag tillhör Viksjö vårdcentral och eftersom jag inte är akut sjuk hänvisar hon mig dit. Per i Hagen kan jag inte få tala med för han hade gått till de sälla jaktmarkerna.

Jag köper Losec och ett antal receptfria magmediciner, då vi nästa dag gör en utflykt med barnbarnen till Nyköping. På Nyköpingshus har de en museipedagog som lär barnbarnen att leka Håtunaleken.

På hemvägen tar jag en magsårstablett och berättar för Rio och Thea om hur mina yngre bröder lurade i mig att vår släktings bröllop skulle vara Habo kyrka. Men när jag väl kom till Habo sade ordsbefolkningen att jag hade förväxlat Habo med Håbo. Och när jag till slut kom dit var Håbo kyrka stängd, därför att allt kyrksilvret hade stulits under natten. De poliser som höll på med en brottsplatsundersökning upplyste mig om att bröllopet var flytta till Håtuna kyrka. Det är en medeltida gråstenskyrka där enligt Erikskrönikan Waldemar och Eriks lekte och skojade med sin äldre bror Birger. Håtuna kyrka ligger i Bro, som gränsar till Järfälla. Jag var rasande över att mina bröder hade lurat mig att köra en omväg på 50 mil, men dessbättre kom jag bara tio minuter för sent till bröllopet. (Till mitt eget bröllop kom jag en timme försent, men det berodde på att jag hade köpt en billig klocka i Ryssland som hade dragit sig en timme).

”Fick du inte lära dig någonting alls om geografi i småskolan”, undrar nu Rio.

”Jo! Men vi fick bara lära oss Sveriges städer, även småstäder som Hjo, men inte Bro, Håbo och Habo”, svarar jag och tar en till Losec-tablett.

För att muntra upp mig bjuder Anne-Marie mina båda bröder på ett stort gästabud på vårt landställe. Mina yngre bröder leker efter maten med Rio och Thea, som låser in dem i vår jordkällare. Det gör inget för källaren är full av öl (jag kunde inte dricka maltdrycker för min mager). Men barnbarnen slänger bort den tunga nyckeln till källaren och säger: ”Minnes I Håtunaleken? Lars gör det!” – Nu har barnbarnen tröttnat på att leka med mina yngre bröder och vill istället leka ”gömma nyckel” med morfar. Men det orkar jag inte. Jag är dödstrött, för jag hade inte sovit på flera nätter. Anne-Marie kommer dock till min undsättning. Hon kör

upp mig till Stockholm. Mina döttrar och barnbarnen flyr söder ut. Hur det gick för mina yngre bröder förtäljer inte historien.

Att ta det säkra för det osäkra

När jag kom till min husläkare i Viksjö den 6 augusti berättade jag för honom om mina besvär och att jag hade gått ned 10 kg i vikt. Jag sade att jag trodde att det rörde sig om en *funktionell dyspepsi*, som ger smärtor i *epigastriet*, men troligen i kombination med *Irritated Bowel Syndrome* (IBS), som ger smärtor längre ned i magen. Min husläkare var av samma åsikt. Han förklarade att ingen av dessa båda funktionella störningar i kommunikationen mellan tarmarna och hjärnan (för kallad magkatarr), var någon farlig sjukdom, som man kan dö av. Störningarna kan dock vara mycket plågsamma; i bland invalidiserande och de kan ge återkommande eller livslånga besvär. En stor del av jordens befolkning har dessa besvär, men man vet inte hur de uppstår och man har ingen patentmedicin mot funktionella störningar i magen. Egentligen har man ingen medicin alls mot ”magkatarr”. För säkerhets skull och för att följa de nationella riktlinjerna ville min husläkare i alla fall låta göra en *koloskopi* av tjocktarmen. Det gick jag med på för min syster opererade bort sin tjocktarm för 25 år sedan. Det finns ett genetiskt samband vad gäller risken för tjocktarmscancer.

I början av september gjorde jag *koloskopin* på Sollentunas specialistklinik. En *koloskopi* innebär att man går in med en kamera via analöppningen och bit för bit undersöker tarmen. Min undersökning gjordes av en erfaren *gastroenterolog*. Jag tyckte att det var intressant och spännande att på datorskärmen se hur min tarm såg ut. Den var hela vägen vackert skär. Varken *gastroenterolog* eller jag kunde inte se några polyper, som ju senare kan leda till cancer och som därför knipsas bort i samband med en *koloskopi*.

På ett ställe i tarmen tyckte jag dock att läkaren svepte förbi en mörk fläck i tarmen lite väl fort. Jag fick dock förklarat för mig att detta bara var ett blad av Kamomillte, som hade blivit kvar i tarmen. Jag hade innan undersökningen druckit mediciner för att tömma tarmen och inmundigat mängder av vatten från Mälaren. Vårt vatten renas av Norrvatten som har sitt vattenverk i Viksjö. Som revisor i Norrvatten kontrollerar jag årligen att både kvalitetsmålen och de finansiella målen nås.-

När undersökningen var klar bad jag att få en kopia på hur min tarm ser ut. *Gastroenterologen* var först tveksam. Jag förklarade då att jag bara ville visa Norrvattens direktion att Görnvälns vattenreningsverk fungerar så bra, att det utgående vattnet till och med är transparent i min mage. Då sände han digitalt över en bild på min tarm. Kanske dags att ta fram en ny slogan: ”Norrvattens vatten är så rent att du till och med kan se all skit som proppar igen dina tarmar!”

Dyra och onödiga undersökningar?

Region Stockholm screenar regelbundet alla äldre personer genom att de får skicka in ett avföringsprov. Nästan alla prover är negativa, men de som har positiva prov erbjuds att göra en *koloskopi*. Liksom i mitt fall visar det sig att de mycket sällan har cancer. Denna *screening*

för tjocktarmscancer kostar pengar och kan skrämma upp folk i onödan, men Regionen har räknat ut att denna massundersökning är hälsoekonomiskt lönsam.

Efter undersökningen frågar jag specialistläkaren: ”Vad kan det då vara för fel på mig?”

”Tja, det finns ju andra organ i buken, t.ex. levern och bukspottskörteln.”

”Jag vet en hel del om dessa organ, men jag har inte hört att de kan orsaka smärtor långt ned i buken”, sade jag.

”Nej, vanligen inte. Jag har dock sett många konstigheter under mina år både som *gastroenterolog* och som ledamot av Gastronomiska Akademien. Det kan t.ex. vara en tillfällig störning av tarmfloran”, sade läkaren.

”Tillfällig? Jag har ju haft ont i över fyra månader” utbrast jag.

”Ja, men även här finns det undantag från regeln”, svarade läkaren. Om man är på ett fint kalas och t.ex. äter äppelkaka med vaniljsås med hjälp av löständer som man har fått låna av sitt syskon, kan man få en fyra månader lång rubbning i tarmfloran.-

Jag hade kört med FOODMAP i två månader. Den dieten innebär att jag hade uteslutit ungefär hälften av de livsmedel, som vi normalt brukar äta, däribland vanlig mjölk och äpplen. Och på morgonen har jag ätit havregrynsgröt i stället för filmjölk och müsli. Jag har även provat Probi, LCHF, Ketogen kost, Blodgruppsdiet, Raw food-diet, Juice-detox och Varulvsdiet. Men jag räknar inte upp alla dessa dieter, utan jag säger:

”Jag är övertygad om att jag har fått en kombination av *funktionell dyspepsi* och *IBS*. Tror du att och FOODMAP kan hjälpa?”

Vi blev avbrutna av ett biträde som kom in med doktors snabblunch. Den bestod av langoustiner och ostron från Bretagne, ett par glutenfria ”svenska franskröd” och en skål med svenska krusbär (som blott Sverige har) samt en kanna kastanjedoftande klimatsmart kamomillte.

”Australiska läkare har kommit fram till att FOODMAP i 70 procent av fallen hjälper om man följer dieten strikt”, svarade läkaren och placerade kräftstjärtarna på franskrödet. – Av *gastroenteroloens* kroppsspråk anade jag dock att han som ledamot i Gastronomiska Akademien ifrågasatte australiensarnas resultat.

Min undersökningstid var nu slut för länge sedan, men jag slängde in en sista fråga: ”Vad tror du om kramplösande medicin. I Läkartidningen (11/2018) skrev Elin Lagerlöf att vid IBS nivå 2, där buksmärtan dominerar, kan *spasmolytiska* användas *intermittent* vid måltidsutlösta besvär.”

”Du kan prova med *Egrazil* eller med kamomillte, som också är kramplösande och lugnande för tarmarna sade, *gastroenterologen* medan han tuggade i sig sin fast-food lunch.

Eftersom jag är allergisk mot kräftor avstod jag från doktors erbjudande att dela hans enkla lunch med mig. Jag hade också bråttom att komma till Viksjö för att bli av med de två liter Norrvatten som jag nyligen hade druckit.

När jag efter en vecka kom tillbaka till Viksjö vårdcentral skrev min husläkare ut *Egrazil* åt mig och skickade mig till Aleris i Vällingby för att göra en datortomografi av hela buken. Datortomografi av ländryggen hade jag gjort för 35 år sedan. Då var det en mycket dyr undersökning, som man fick vänta länge på. Nu är det en rutinundersökning som man kan få göra inom ett par veckor. Datortomografi är nu inte heller lika kostsamt. Tekniken går framåt.

Sent en fredag ringde min husläkare hem till mig och sade att man inte hade funnit någon cancer på något av mina organ i buken, men att man hade sett en fettklump på vänster njure. Han ville att en urolog skulle titta på den.

Medan jag googlade på ”Njure + Fettklump” sade jag: ”Mina njurar blev ordentligt undersökta på Danderyds sjukhus då jag hade *sepsis*, så det är förhoppningsvis inget som du behöver oroa dig för. Tack för att du ringde! Ha en schön helg och försök att koppla av från alla dina medicinska bekymmer och besvärliga patienter. Vad skall du göra under helgen förresten?”

”Jag reser ut till vårt fritidshus med familjen. Men där måste jag reparera avloppet från köket för det har fastnat en fettklump i röret”, sade min husläkare

”Lycka till! Men om du får problem, kan du ringa din kollega Ddr. Oras i Harads. Han har varit både provinsialläkare och rörmokare. Ute på landet är de ju ofta tusenkonstnärer. Hälsa från mig, så åker Oras säkert ned och hjälper dig (nu hade jag hittat vad jag letade efter). Förresten har jag nog bara ett litet *angiomyolipom* och det är inget som kan orsaka mitt onda i magen. Det kan vi glömma!”

Min husläkare remitterade i alla frågan till en urolog, som delade min bedömning. Han ansåg att mitt *angiomyolipom* inte ens behövdes följas upp.

Hur Lars återupptäcker sjukdomen colitis

Nu är det åter höstlov och barnbarnen skall komma. Jag gör ett sista ryck med att googla för att kunna ställa en diagnos på mig själv. Jag har ju sökt igenom all svenskspråkig litteratur, men nu börjar jag att även läsa engelsk medicinsk litteratur om magen. Jag kör systematiskt igenom alla organ i buken och olika magdiagnoser. Det hjälpte dock inte att jag stavar mig igenom de tusentals dokument som jag hittar på nätet. Jag är inte närmare gåtans lösning. Först var det ryggen, nu är det magen som plågar mig. Med långvarig smärta kan man hålla sig för skrott.

Jag hade under sommaren läst svensk facklitteratur om IBS och även IBD. Namnen liknar varandra och även vissa symtom, men sjukdomarna skiljer sig åt. *Irritable Bowel Syndrome* (IBS) brukar på svenska översättas till ”Känslig eller irriterad tarm” och är en stor folksjukdom. 10-15 % av den vuxna befolkningen i Sverige beräknas lida av IBS.

Inflammatory Bowel Disease (IBD) är samlingsnamnet för tarmsjukdomar som bl.a. *ulcerös kolit* och *Chrons sjukdom*. I Sverige beräknas 0,65 % av befolkningen ha IBD. Vanliga symtom på IBS är magsmärtor, lös avföring (med blod eller slem) och viktnedgång. Jag har två av dessa symtom, men inte lös avföring.

Jag vet att man kan ha *funktionell dyspepsi* och andra magsjukdomar samtidigt. Nu hittar jag en amerikansk studie, som visar att det är ganska vanligt man har IBS och IBD samtidigt. Man vet ännu inte orsaken till dessa sjukdomar/syndrom. Kanske har jag båda sjukdomarna samtidigt. Kanske är det en liten bakterie, virus eller parasit som även orsakar *funktionell dyspepsi* – kanske liknar den magsårsbakterien *Helicobacter pylori*. Berry Marshall och Robin Warren fick nobelpriset för att ha upptäckt att denna lilla rackans bakterie. Förr var magsår en vanlig sjukdom, som man ofta (helt i onödan) opererade. Idag hör man sällan talas om någon som har magsår, eftersom det kan behandlas med antibiotika i kombination med Losec.

Nu googlar jag på IBD och hittar plötsligt en artikel i *JCC Journal Cron's and Colitis* (1 maj 2014), som beskriver hur IBD under två hundra år har upptäckts och utforskats. Äntligen får jag min gamla hypotes bekräftad. *Colitis* är ingen sjukdom som Axel Munthe själv hittade på, då han 1929 skrev *The Story of San Michele* - en bok som roade och förförde en hel värld. *Colitis* är helt enkelt det engelska namnet på den IBD-sjukdom som vi på svenska kallar *ulcerös kolit*. Den sjukdomen var känd bland läkare redan på 1800-talet.

Som drottning Victorias livmedikus (och älskare) kunde dr. Munthe inte antyda att drottningen var psykisk sjuk. Visserligen var det inte ovanligt att kungligheter pga. inavel blev vansinniga och omgivna av falska rådgivare, men att antyda detta betraktades förr som majestätsbrott. Därför nämner Munthe inte kronprinsessan Viktoria i sin *bestseller*, utan han säger att det var en förmögen högreståndskvinna, som han gav diagnosen *colitis* och som gjorde att Munthe blev *en doktor på modet*.

Allmänheten trodde att *colitis* var en påhittad sjukdom, medan åtminstone de latinskt skolade läkarna och alla *gastroenterologer* trodde att Victoria faktiskt hade en form av IBD. Man visste 1929 inte vad som orsakade *colitis* och hur sjukdomen kunde botas, och det vet man inte än idag. Dr. Munthe lyckades att i nästan hundra vilseleda alla forskare. Till och den erfarne f.d. journalisten och amatörhistorikern Herman Lindkvist blev grundlurad. (Som tidigare nämnts skrev Lindkvist i SvD-artikel att *colitis* var en hitta-på-sjukdom). Men mig lurar ingen!

Samma bakterie orsakar colitis, magkatarr och hypokondri?

Det har skrivits sex biografier om Axel Munthe, men ingen av författarna har haft några medicinska kunskaper. Ingen berör frågan om vad *colitis* är för typ av sjukdom. De utgick från att *colitis* var en påhittad sjukdom och även från att nästan allt som Munthe skrev i *The Story of San Michele* var ren fiction.

Dr. Munthe författade i början av 1900-talet en medicinsk artikel om hypokondri och andra nervsjukdomar. Kanske var artikeln en satir, men i så fall – som i alla bra satirer – hade den en god kärna. Dr. Munthe sade sig ha upptäckt att hypokondri orsakas av en bakterie (Läkartidningen, nr 41 2007).

Munthes artikel skrevs under en tid då nya bakterier upptäcktes i en strid ström. Efter att bakteriologerna Pasteur och Koch behandlats, tar Munthe i artikeln upp sitt eget djärva bidrag

till forskningen om mikroorganismer. I sin artikel säger han sig ha identifierat hypokondriabakterien. Den finns i nervsystemet och den gav Munthe det latinska namnet *Bacillus niger*.

I Bengt Jangfelts över 600 sidor tjocka biografi om Axel Munthe "*En osalig ande*" skriver Bengt: "att Munthe valde *colitis* till sin medicinska käpphäst beroende utan tvivel på att han själv i långa perioder led av *colon irritabile*, nervös mage". Denna sjukdom, som idag kallas IBS, gick på Munthes tid inte att diagnostisera. Än idag vet vi egentligen inte om IBS är en somatisk sjukdom och inte heller vad den orsakas av. Liksom i mitt fall är IBS bara en bokstavsbezeichnung som man sätter på "magkatarr", då man har uteslutit alla "riktiga" magsjukdomar. Men "magkatarr" är en medicinskt felaktig benämning, eftersom man idag vet att det inte rör sig om en katarr/infektion i magen.-

Många anser att IBS är en "hitta-på-sjukdom". Men en stor del av patienterna blir bättre bara av att få en bokstavsförkortning på sin sjukdom. Än idag skulle *placebo*-effekten troligen bli lika stor, om husläkarna skulle säga att patienten lider av *colitis*, i stället för IBS. *Colitis* är dock en ytterst ovanlig IBD-sjukdom och den går objektivt att diagnostisera. Det är därför inte etiskt försvarbart att säga att en patient lider av IBS, om det rör sig om IBD. Men det alltjämt OK att en husläkare slarvigt och *out-of-date* säger: "Du har en magkatarr!" Men det spelar ringa roll att läkare uttrycker sig medicinskt felaktigt. De flesta patienter och många läkare blandar i alla fall samman *Irritated Bowel Syndrome* (IBS) med *Inflammatory Bowel Disease* (IBD).---

Det är sannolikt att dr. Munthe genom egen forskning försökte ta reda på vad som orsakade hans långvariga *colon irritabile* (IBS). Många patienter har magsmärtor, som bara han eller hon själv upplever, men som läkarna än idag inte objektivt kan diagnostisera och bota. Även för över hundra år sedan måste dr. Munthe ha frågat sig, om han faktiskt hade en somatisk sjukdom typ *colitis* eller om han var en hypokondriker och att hans magsmärtor alltså enbart var psykiska.

Det är självklart dr. Munthe via den bakteriologiska forskningen försökte hitta en somatisk förklaring till sina magbesvär och att ta reda på vilken bakterie som orsakar *colon irritabile* (IBS). Det kan inte heller uteslutas att Munthe faktiskt upptäckte *Bacillus niger* och att han drack en slurk av bakterielösningen för att se om *Bacillus niger* skulle framkalla *colon irritabile* eller *colitis* samt *hypokondri* på honom själv. I så fall gjorde Munthe samma sak som Marshall, då han hundra år senare råkade få i sig en lösning med bakterier och helt oväntat upptäckte magsårsbakterien och fick nobelpriset.

Men Axel Munthe fick inte nobelpriset i medicin och inte heller i litteratur. Man kan undra över om detta enbart berodde på akademiernas gammalmodiga stadgar och att det inte satt några kvinnor i de organ som på Munthes tid utsåg pristagarna.

Att driva Munthes medicinska forskning och skrivande vidare skulle vara en *spännande utmaning* och ett *relevant inspel*, med *återkoppling* till professor Stig Strömholms vassa artikel *Fem ord som vi bör se upp med i det nya decenniet* (SvD 1 januari 2020).

Det fulländade äktenskapet

Medan jag googlar på bakterier och magsjukdomar står Anne-Marie i vardagsrummet och stryker samtidigt som hon ser ett avsnitt av *Unga kvinnor* på TV. När programmet är slut frågar hon mig varför jag ser så glad och lycklig ut. Jag berättar ingående för henne vad jag nyss har lärt mig om *colitis* och om bakterier, men då skakar min hustru bekymrat på huvudet och suckar djupt.

Men min upptäckt och tolkning av Munthes gamla skrifter har nu lett till att min hjärna översköljs av dopamin, serotonin och endorfiner och euforiskt säger jag: ”Jag skall driva Munthes bakterieforskning vidare och genom en injektion på mig själv påvisa att det är den rackarns lilla bakterien *Bacillus niger*, som orsakar mina magbesvär.

Anne-Marie ser hur lycklig jag över min upptäckt och hon inser direkt vad min nya forskning kräver. Hon säger: ”Då behöver du ett elektronmikroskop, men du får ha ditt laboratorium ute i garaget. Jag hoppas verkligen att du kommer att lyckas med din forskning eller i varje fall bli bra i din mage. Var och en kan bli sin egen lyckas smed, och din lycka är också min lycka.”

Då skrattar jag och säger: ”Nu stundar glada dagar. Jag känner mig redan bättre i magen! Nu behöver vi inte längre följa FOODMAP och till Jul behöver du inte blanda hälften bark i brödet. Bodil Appelquist har sagt: *Försök på möss har visat att barkbröd minskar fetma, diabetes och funktionella störningar i magen* (SVT Vetenskap, 2011). Det är struntprat! Journalisterna vet i allmänhet inte ett dugg om ”riktig” vetenskap och vetenskapsmän, typ mig. De skriver hellre om *fake-news*, mirakulösa hälsokurer och annat som folk vill höra. Och deras artiklar är så förenklade att till och med president Trump skall förstå dem.-

”Skynda dig på att bli bra”, beordrar Anne-Marie. ”Om två veckor har barnbarnen höstlov och kommer hit. Då kan du inte som i somras gå omkring som en vresig gammal gubbe. Du måste kunna ta emot dem med öppna armar. Du måste bli bra, kosta vad det kosta vill.”

”OK! Men jag behöver ett modernt elektronmikroskop kopplad till en dator som ger högupplösta färger. *Bacillus niger* sitter nämligen inne i nervsystemet. Hoppas att den även finns i fotens nerver och att det är denna lilla bakterie orsakar *polyneuropati*. Då kan jag utveckla ett motmedel, så att dina nerver inte fortsätter att dö.”

”Tack, älskling för att du inte bara tänker på dina sjukdomar, utan även på mina”, säger Anne-Marie. Om det krävs får du köpa ett elektronmikroskop. På nätet kan du säkert hitta ett begagnat mikroskop från t.ex. Pasteurinstitutet!”

Anne-Marie fäller nu ihop strykbrädan, stänger av TV:n och föreslår att vi skall gå till sängs, trots att klockan bara är tio. Det gör vi. Jag tar fram de mediciner som jag har tagit för magen, men hejdar mig, ställer undan burkarna och bestämmer mig för att lämna in alla piller till apoteket. Jag behöver ju inte medicinera längre, för jag vet ju att jag kommer att bli bra i magen.

Jag tar nu fram Jan Sigurds bok *Kalla min barndom åter*. Den handlar om Piratens sista 15 år, då han bodde i Malmö på Sergelgatan 15. Det var bara några meter därifrån som i höstas en

kvinnlig läkare med ett litet barn i famnen blev ihjälskjuten. Jag fick boken av min yngsta dotter. Hon och mina barnbarn bor i Piratens kvarter.

Anne-Marie läser *Den sexuella fientligheten i äktenskapet*, en bok som kom ut på 1933 och då brändes upp av nazisterna. Den är skriven av den nederländske läkare Van de Valde och den är en uppföljare till *Det fulländade äktenskapet*. Boken svartlistades av Katolska Kyrkan och stoppades i Sverige eftersom den ansågs pornografisk.

Vi slår ihop våra böcker samtidigt och ser på varandra. Anne-Marie kryper över till mig och ger mig en kyss. Hon hade uppenbarligen inte tagit någon större skada av att läsa ytterligare en de 5 000 böcker som Goebbels ansåg vara oariska och dekadenta.

En olycka kommer sällan ensam

Under loppet av ett par veckor blir jag succesivt bättre i magen. Jag hade nästan glömt bort att jag hade haft jätteont i fem månader och jag grubblar inte länge över vad jag hade drabbats av. Jag vet inte vad som gjorde mig bra; kanske dieten, medicinen eller att jag hade promenerat och cyklat 10 000 meter om dagen. Förr var det brännvin som ansågs vara universalmedicin, men idag är det motion som gäller.

Mitt intensiva cyklande och långa promenader med stavar gjorde dock att jag i början av hösten fick ont i höger axel igen. Axeln blev succesivt sämre och det hjälpte inte att jag begränsade mitt cyklande till 10 minuter på Friskis & Svettis och bara gick 6 500 steg om dagen och utan stavar. Mer behövs enligt forskarna för att man inte skall dö i förtid.

Men det hjälpte inte. Smärtan strömmade ned i armen och jag hade även ont på nätterna. Min diagnos var att jag höll på att få en *tendios* (en kronisk inflammation) i den *suturerade supraspinatussenan*. Det gjorde att det blev trångt i *akroiom* och att min sena riskerade att nötas av igen.

Min franska sjukgymnast i Jakobsberg, som 2009 hade behandlat min högra axel, hade trillat ned från en stege och slagit av *supraspinatussenan* i axeln. Han hade nu gått i pension. Min tyska sjukgymnast i Viksjö, som jag hade anlitat ett par gånger 2014, hade slagit igen sin praktik. Min svenska sjukgymnast på Friskis & Svettis var i Las Palmas. Jag mejlade till henne och bad Åsa flyga hem på min bekostnad för att ta sig an mitt nya, akuta problem, men hon svarade att hon först i slutet av november kunde titta på min axel. Dr Carlos på Södermalms ortopedi kunde jag för skam skull inte kontakta för en vanlig *tendios*. Därför fick jag bita i det sura äpplet och boka tid på Viksjö vårdcentral.

Det var inte min husläkare som jag fick tid hos, utan hos en mer jäktad läkare. Han undersökte inte axeln, utan lyssnade bara ett par minuter på min sjukdomshistoria. Eftersom mina smärtor strömmade ut i armarna underkände han min diagnos. Han skrev en remiss för MR av nacken, inflammationshämmande medicin och sömntabletter. Jag gjorde MR-undersökningen därför att min bror Anders nyligen hade opererat nacken för *spinal stenosis*. Anders hade haft liknade symtom som jag, så jag tänkte att det inte kunde skada med ännu en MR.

När nöden är som störst är hjälpen som närmast

Medicineringen hjälpte inte ett dugg, men dess bättre fick jag inte magsår av att de inflammationshämmande tabletterna, som jag tog i dubbel föreskriven dos. Mina axelproblem förvärrades dock och resultatet av det hela blev att jag nu dessutom fick ont i nacken.

Min svenska sjukgymnast har sin mottagning på tredje våningen i den byggnad där Friskis & Svettis ligger. Nu var det så lyckligt att Adolf Fredriks Fysiocenter nyligen hade öppnat en filial, som låg i samma byggnad men på fjärde våningen. Efter mitt träningspass sprang jag därför trappan upp till receptionen i den nya mottagningen och frågade flåsand den flamländska receptionisten: *"Can you fix me a time?"*

Jag höll fram mitt svenska körkort som Transportstyrelsen nyligen hade utfärdat. Receptionisten granskade körkortet kritiskt, men när hon såg att jag inte hade något samordningsnummer och hade 89 (Norrbotten) i mitt personnummer log hon och började söka efter en ledig tid. Receptionisten fann att jag redan påföljande dag kunde få komma till en norsk naprapat, som heter Fredericia Adolfsen. Jag tackade JA. Jag har inga fördomar mot norrbaggar. Några av mina bästa vänner är faktiskt från Norge.

Fredericia konstaterade att jag hade mycket spända i muskler i nacken och höger skuldra. Hon gav mig en massage, som mjukade upp mina stela muskler. Tyvärr kunde hon inte ge mig en återbesöks tid för hon skulle resa på semester till Kap Verde öarna. Fredericia bokade dock in mig hos en sjukgymnast som var från Holland och som heter Adolf Maasdijk. Jag kunde få en tid hos honom redan på måndagen därpå.

Då jag efter naprapatbehandlingen tog upp min plånbok för att betala, sade receptionisten att jag inte behövde det. Jag protesterade och förklarade att jag inte ville ha någon särbehandling bara för att jag är fritidspolitiker. Nu fick jag dock veta att valfrietssystemet i Region Stockholm även omfattar naprapater och kiropraktorer och att jag nyligen hade fått ett frikort. Det var andra tider än 1984, då jag måste betala full kostnad för alla "alternativa terapier" som jag med taxi åkte till runt om i Storstockholm i hopp om att någon skulle kunna fixa min rygg.

På Adolf Fredriks privata fysiocenter protesterar jag dock nu högljutt. Jag hade inte gjort så många undersökningar av magen och inte heller betalat så många patientavgifter, att jag skulle ha kommit upp till högkostnadsskyddet, viket alltså bara är 1100 kr. Jag hade inte heller fått något frikort från Region, utan jag hade bara kvar mitt gamla frikort från SLL, men det hade gått ut. SLL måste helt enkelt ha gjort ett misstag då man, med FP som förebild, moderniserade sitt namn till Region, utan att radikalt förändra den vårdapparat som alltså främst är inriktad på att lindra symtom och ge tillfällig hjälp (palliativ vård), men som inte förebygger och löser människors mer grundläggande problem. För mig var pengar nu inget problem, men min axel och min rygg var det. Jag insisterade därför att få betala en patientavgift till den nya Region Stockholm, som jag tycker borde ges *Credit* för att man hade infört valfrietssystemet vad gäller bl.a. behandling av axlar.

Men receptionisten vägrar att låta mig betala. Hon kollar nu i sin dator och visar mig vilka sjukvårdsbehandlingar, som jag hade haft och vilka resultat som de enligt journalanteckningarna hade gett. Allt stämmer. Datum på besöken var de som jag hade i min

almanacka. Vårdgivarna hade inte heller överdrivit antalet besök eller förskönat behandlingsresultaten. Nu får jag ge mig och inse att jag helt enkelt hade glömt bort mina besök hos en öronspecialist på Jakobsbergs sjukhus.

Receptionisten säger att hon förstår att jag inte kan hålla reda på alla de sjukvårdskontakter som jag har haft, men att vad gäller utfärdande av frikort kan jag lita på svensk sjukvård. Både offentliga och privata utförare håller god ordning på vilka som är berättigade till frikort. Regionens revisorer kontrollerar dessutom att ingen betalar för mycket. Och det är bara av miljöskäl som Region Stockholm har upphört med att skicka ut frikort av plast till patienterna. För att hålla ordning på patienterna och avgifterna förlitar man sig istället på de nya och komplexa datasystem, som Regionen har köpt in för många miljarder kronor. Visserligen krånglar datasystemet ofta, men då har politikerna bestämt att all sjukvårdspersonal skall lita på vad patienten uppger, oavsett vilken inkomst eller kön ”hen” har. Man skall alltid göra det som är bäst och billigast för patienten.

”Det finns inget land i världen som har ett så välorganiserat och bra sjukvårdsavgiftssystem som Sverige”, förklarar stolt Adolf Fredriks flamländska receptionist.-

Det är bra att slippa höra för mycket

Jag hade i augusti varit hos min privata öronläkare, som har sin mottagning på Jakobsbergs sjukhus. Detta sjukhus drivs av Region Stockholm, men man har under flera år arbetat hårt och målmedvetet för att lägga ned sjukhuset och flytta över den kvarvarande landstingskommunala verksamheten till Rinkeby.

Min *audiologi* tittar nu hastigt in i mitt vänstra öra. Han ser mig sedan i ögonen säger med allvarlig röst: ”Jag remitterar dig genast till Aleris i Vällingby för att göra en MR på hörsel- och balansnerven. Du vet vad det betyder?” – Det visste jag. En MR är enligt SBU enklare och billigare än *akustigueneurinom*- undersökning, men den ger lika bra resultat.

MR:en visade dock att jag inte hade någon tumör på hörsel- och balansnerven och att det således inte skulle gå att operera mitt öra för att återställa hörseln. Jag frågar nu min *audiolog* om jag genom att träna hårt och äta nyttig mat eller genom ”alternativ” behandling, skulle kunna förbättra min hörsel. Läkaren förklarar att det tyvärr inte går med dagens teknik. Flera av hans patienter vill dock inte acceptera detta besked, utan genom övertalning, mutor eller hot kräver de att få gå före i operationskön för att få sin hörsel tillbaka.

Jag funderar på om jag skall gå till en annan öronspecialist för att få en *second opinion*, men jag säger istället: ”Det är förfärligt att folk idag inte har någon respekt för specialistläkare och inte ens för överläkare! När jag var inlagd på Danderyds sjukhus och väntade på att överläkaren på Kardiologen och skulle komma och berätta för mig om hur mitt arma hjärta hade reagerat på min första *elkonvertering*, så pratade patienter och anhöriga med en så höga röster och på så många språk, att jag var tvungen att hålla för öronen. Det blev inte lugnare i salen då rondan kom och den bangladeshiska överläkaren kom fram och satte sig vid min säng. Han började prata med mig, men jag hörde inte vad han sade. Jag bad honom därför att beordra sin medföljande vältränade AT-läkare att se till att det blev tyst i salen.

AT-läkaren som för några år sedan hade lämnat den kommunala studieförberedande gymnasieskolan, tvekade om hur han skulle lösa den förelagda uppgiften. Det var ju inte han som var chef på sjukhuset och det var inte han som ledde rondan. AT-läkaren var också orolig för att någon av patienterna eller de besökande, skulle känna sig kränkt om han bad dem hålla käft eller om han handgripligen slängde ut någon av besökarna. AT-läkaren hade gått i den nya gymnasieskolan och var orolig för att sjukhuset i så fall skulle bli stämt av DO och få betala skadestånd, om han sade något som någon kunde uppfattats som kränkande. Och om han slängde ut en besökande kunde ”hen” visa sig vara en HPTQ-person, och då skulle det bli ännu högre skadestånd för sjukhuset.-

”Hur gick det”, undrade min öronläkare:

”Det gick bra” svarade jag. ”Jag bad bara AT-läkaren att ta på sig stetoskopet och snällt och vänligt be alla hålla tyst, så att han skulle kunna höra om mitt hjärta verkligen hade slutat slå. Och det blev ögonblickligen tyst som i graven. Tur att det inte var några gängkriminella på besök, för då hade de nog gjort processen kort.”

Min *audiolog* höll med mig om att det var lättare att vara läkare förr i tiden, då läkarna hade auktoritet och då yrkespolitikernas ord inte ifrågasattes av folket, utan bara av deras politiska motståndare.

Jag tackade min hörselspecialist för att jag direkt hade fått en remiss för att göra MR av hörsel- och balansnerven. Som stamkund hos Aleris i Vällingby visste jag att en MR-undersökning är helt smärtfri. Men det höll *audiologen* inte med om. Då han var AT-läkare fick han en gång riktigt ont i nacken. På sin lunchrast smet han före i MR-kön och fick undersökningen gjord på direkten. Men det straffade sig. För när han låg inne i MR-tunneln fick han vansinnigt ont i nacken. Röntgenpersonalen hade tagit rast, för de trodde att en blivande *audiolog* inte skulle få panik och ropa på hjälp.

När jag lämnade Jakobsbergs sjukhus tänkte jag för mig själv. Varför skall jag alltid berätta om mig själv och allt vad jag har varit med om. Nu kan jag ju inte begära en *second opinion*. Nu måste jag acceptera att jag resten av mitt liv kommer att vara praktiskt taget döv på mitt vänstra öra. Det hjälper inte att Regionen har försett mig med en modern digital hörapparat, som Audika har kopplad till min iPhone. När min hustru ropar på mig genom rummen i vårt hus, hör jag med hörapparaten hennes rop, men jag vet inte ifrån vilket håll ljudet kommer. Men det är egentligen bra, för då får jag ju motion genom att springa runt i rummen för att hitta henne. Det finns också en annan fördel med att bara höra på ett öra. Om någon slår mig på eller skriker rätt in i mitt högra öra, vänder jag bara vänster kind till.

Allt i våra kroppar hänger samman

När jag efter ett nytt tufft träningspass på Friskis & Sveltis kom in i Adolfs behandlingsrum, satt min sjukgymnast på en stol utan ryggstöd och läste min sjukdomshistoria. Den hade jag mejlat till honom. Adolf började med att säga att jag med min dåliga rygg inte fick sitta i samma ställning i mer än 20 minuter. Helst borde jag säga av ryggstöden på alla stolar och soffor i mitt hem. Det lovade jag att göra, bara han först fixade min axel.

Sedan undersökte Adolf mig grundligt och började med ryggen. Han såg genast att jag hade en kraftig *skolios* och att min ryggrad var något vriden medsols, dvs. åt motsatt håll som jorden roterar kring solen. Ländryggsakadan hade jag haft många år och det skulle krävas hårda tag för att rätta ut min S-formade rygg. Min ländrygg skulle inte min holländske sjukgymnast orka med att fixa, för Adolf hade själv en kronisk skada efter en cykelolycka. För att behandla min ländrygg bokade Adolf in en tid hos en av Adolf Fredriks kiropraktorer. Det blev Augusta, som trots att hon var svenska, ansågs vara fysiocentrets mest vältränade och starkaste kiropraktor. ”Augusta den starka” skulle göra en grundligare och mer kraftfull behandling av min ländrygg samt ge mig tuffa övningar för att komma åt de djupt liggande musklerna i min ländrygg. Men resten av ryggen och mina axlar ansåg Adolf att han med lätthet skulle kunna fixa.

Adolf sade att jag, förutom i ländryggen, även hade en *skolios* i bröstryggen. Trots att böjen i bröstryggen inte var lika kraftig, hade den påverkat ett par små muskler i skulderpartiet, som i sin tur gjort att *acroiom* förskjutits och gett *impingement* i armen. Adolf visade på en plansch över en normal manskropp hur alla muskler och skelettdelar hänger samman. Han avslutade med att säga: ”Det är ingen tillfällighet att dina senor ständigt går av, men nu skall vi gå till grunden med dina problem!”

Jag förstod inte exakt hur Adolf menade att allt i min kropp, kanske i hela världen, hänger samman. Men jag vet att det är viktigt för hälsan att tillvaron upplevs meningsfull och att det finns en mening med allt (IKIGAI; japanskt nyord 2019), som är en synonym till KASAM; känsla av sammanhang). Jag ville gärna tro att det inte var en slump att jag nu hade hamnat hos Adolf och Fredericia på Adolf Fredriks fysiocenter. Jag hade googlat på nederländska sajter och sett att Adolf i Holland hade varit en framgångsrik roddare och tagit åtta OS-medaljer. Jag undrade hur hans behandling skulle avlöpa, men har man tagit djävulen i båten får man ro honom i land.

Jag fick nu en behandling som bestod av vad man på fackspråk kallar mobilisering. Sedan fick jag ett övningsprogram, som innehöll ett antal för mig helt nya rörelser. Jag fick också instruktion om att jag vid uppvärmningen på Friskis & Svetts inte längre skulle cykla, utan i stället ro. Adolf avslutade besöket med att på fysiocentrets roddmaskin visa mig hur skulle ro på bästa sätt.

Jag följde det nya programmet, men jag blev inte ett dugg bättre. Och av att ro fick jag bara mer ont i höger arm och i nacken.

Tuffa tag hos Adolf Fredriks

När jag återsåg min sjukgymnast en vecka senare ljög jag för honom och sade att jag gjort vissa framsteg. Jag erkände dock genast att jag hade slutat ro och (i smyg) i stället varmt upp på Friskis & Svetts genom att cykla. Jag försäkrade emellertid att jag hade cyklat och med rak rygg, som Adolf hade föreslagit, så att jag inte skulle få mer ont i nacken.

Adolf uppskattar mitt ärliga svar. Han förklarar att det inte spelade någon större roll, för du blir ändå inte bäst i världen på att ro. För att vinna Paralympics krävs det att man rör minst 10 000 gånger.

Sjukgymnasten undersöker åter mina muskler och säger att jag blivit aningen mjukare. Sedan gör han en ny mobilisering och han utökar mitt träningsprogram. Han ger mig ingen återbesökstid, för Adolf vill avvakta och se om jag överlevde ”Augusta den starkes” behandling. I så fall ville han också konferera med kiropraktorn om min fortsatta behandling.

Augusta förstod att den smärtskolios i ländryggen som jag har haft länge, måste ha varit förenad med mycket lidande. Hon behandlade mig varsamt och gav mig ett nytt träningsprogram. För att komma åt några djupt liggande muskler gav hon mig ett par knipövningar. Jag skulle knipa som om jag föder ett barn. Det hade jag dock aldrig gjort, trots att jag av misstag på BB i Luleå hade råkat få ett jämt tal som nionde siffra i mitt personnummer. Men när min kiropraktor sade att jag skulle knipa som Susanne Lanefeldt brukade göra, för stod jag precis vad hon menade.

En vecka senare var jag tillbaka hos min holländske sjukgymnast. Nu mobiliserade Adolf min brösttrygg och axel ytterliga en gång och sade att det gick i rätt riktning. Men det hände inget i min kropp första dagen. Jag hade lika ont. Men andra dagen, efter att jag kört hans träningsprogram, var jag plötslig mirakulöst mycket bättre i både nacken och axeln. Så vi fortsatte behandlingen som planerat.

Spik i foten

Jag har länge haft problem med spruckna hälar och tånaglar. Därför försökte jag att på landet i somras gå barfota så mycket som möjligt. Vid den koja som barnbarnen byggde råkade jag dock få en spik i stortån. Thea 5 år tog genast sin hovtång och drog ut den. Sedan sprang hon kvickt och hämtade ett plåster och sprit för att rengöra och plåstra om min tå.

När jag beklagade mig över det inträffade för min hustru, utbrast Anne-Marie: ”Spik i foten, vad är det? Det var mycket värre för mig, jag fick en hel spikmatta i båda mina fötter, när jag sprang in i vår dotters rum för att låna McDougall’s bok *Born to Run*. Jag fick dock inge skada av spikarna och därför trampade jag en gång till på spikmattan, då jag sprang barfota ut ur rummet såsom McDougall menar vi är födda för att göra.”

Jag höll givetvis med min hustru att allting var mycket värre för henne. Jag sade att det var ren tur att spikmatta var gammal och sliten, så att Anne-Marie inte fick allvarliga men, av att hon hade råkat trampa på den slarvigt placerade spikmattan.

Ett par dagar senare tog Thea bort mitt plåster och hon konstaterade att såret höll på att läka fint. Jag föreslog nu att Thea snabbt borde utbilda sig till läkare i Frankrike och slå Axel Munthes rekord som Frankrikes yngste läkare. I Frankrike har de nämligen många skickliga neurologer, t.ex. Guillain och Barré. Det var dessa båda läkare som upptäckte den ytterst ovanliga akuta nervrotsinflammationen och gav den namnet *Guillain-Barrés syndrom*.

Detta syndrom visste Thea att hennes moster hade varit nära att dö i. Tack vare att läkarna på Universitetssjukhuset i Genève kunde franska och att de också hade studerat de två gamla franska neurologers skrifter, kunde de i Genève diagnostisera vad min dotter hade drabbats av och rädda livet på henne. På Karins skidhotell hade en tillkallad läkare gett henne en halv ask albyl för kunna åka slalom nästa dag igen. Och på det första sjukhuset i Schweiz, som Karin kom till, visste inte den tysktalande läkaren på akutintaget, vad det var för fel på henne. Dessbättre kom det in en massa komplicerade benbrott den morgonen, så tysken skickade Karin vidare till Universitetssjukhuset i Genève. Det var tur att hon var i Schweiz och åkte slalom och inte hemma i Sverige. Här är det nästan inga läkare som talar franska.

Den vetgiriga Thea undrade nu om man får *Guillain-Barrés syndrom* av att åka slalom, men jag förklarade att denna sjukdom är ett syndrom, vilket innebär att man egentligen inte vet hur den uppstår och hur man skall bota den. *Guillain-Barrés syndrom* drabbar bara en på 400 000 människor och finns över hela världen, så troligen orsakas den inte av slalomåkning.

Jag berättar nu för Thea att Karins sjukdom är en akut form av nervrotsinflammation och att Theas mormor har en kronisk sådan inflammation, som gör att hennes nerver i fötterna långsamt dör. Mot Anne-Maries *polyneuropati* har man idag inte något botemedel. När Thea får veta detta bestämmer hon sig för att lära sig franska, bli landets yngsta läkare, specialisera sig på neurologi och sedan genom stamcells forskning ge Anne-Maries döda nerver ett nytt liv.

Små sår och fattiga fäder skall man inte förakta

Så blev det höst och jag kunde inte längre gå barfota. När jag efter sommaren tvättade mina fötter inför vintern, upptäckte jag att det var ett sår på stortån, nära intill där jag fått in spiken i somras. Varje dag då jag tog på mig mina ortopediska promenadskor eller träningskor, såg jag att såret var kvar och att det inte verkade att läka. Jag satte ett plåster på såret, men det ledde bara till att jag fick sår på andra tår också.

När Thea kom på besök under höstlovet bad jag henne titta på mina fötter. Det gjorde hon och sade: ”Det där ser inte bra ut. Du får komma ned till Malmö, så tar jag med morfar till en fortvårdare. I Ribersborg finns det många som du och där finns det också gott om fotvårdare.”

Vi har även fotvårdare i förortskommunen Järfälla. Jag har tidigare provat tre olika. Jag bokade därför tid hos ”Mjuka fötter”. Camilla granskade mina fötter, gav mig en behandling och förklarade att friska fötter inte skall se ut mina. Camilla tyckte att jag borde gå till min vårdcentral för att få veta vad det var för fel på mina tår.

Min äldsta dotter Karin var hemma hos oss den kvällen och hon höll med Camilla om att jag borde gå till vårdcentralen. Det hade hon själv gjort för två år sedan, då en av hennes fötter hade svullnat upp och värkt. Karin gick då till sin vårdcentral på Kungsholmen, som inte hade en aning om vad det var för fel på hennes fot. Men då utnyttjade Karin den vårdförsäkring som hennes företag hade tecknat. Via den kom hon till en privat fotläkarspecialist, som efter lite grubblande kom fram till att hon hade *borreli*, som hade satt sig på lederna i foten. Karin hade liksom jag måst gå i sandaler. Hon fick penicillin och hon blev bra på några dagar och hon kunde börja träna för Marathon igen.

Karin tar nu fram sin iPhone och visar en bild på sin svullna fot. Min dotter försöker slå i mig att bilden av hennes fot ser likadan ut som mina svullna fötter nu gör. Karin vill att jag snarast försöker få en tid på min vårdcentral. Hon tyckte också att jag för säkerhets skull även skall teckna en privat sjukförsäkring.

Det gör jag inte. Visserligen kan *borrelia* ge nästan alla tänkbara symtom med värk både här och där i kroppen. Men jag har sår på båda fötterna och det hade Karin inte haft. Jag var övertygad om att jag genom att googla och promenera i mina sandaler, som inte skaver mot tårna, kommer att bli av med såren. Men det blev jag inte. Då erbjuder sig Karin att omedelbart teckna en privat sjukförsäkring åt sin arme far. Hon säger: ”Små sår och fattiga fäder skall man inte förakta”.

Nu är det första advent och jag kan inte längre gå ute i sandaler. Någon privat sjukförsäkring lyckades min dotter inte teckna för mig, trots att hon var villig att betala 100 000 kr om året i försäkringsavgift. Jag sätter mig därför vid min dator för att boka tid på Viksjö vårdcentral, men upptäcker då att möjligheten att digital bokning var borttagen. Vårdcentralens drop-in tider var också helt borttagna. I stället kunde man *chatta* med vårdcentralen. Men det ville jag inte göra, för hur vet man vem som svarar. Det kan vara någon utan medicinsk kunskap som sitter i Kiruna på den nedlagda TV-avgiftsmyndigheten. Där har de inget att göra längre. Den sista kvartalsavgiften som Anne-Marie betalade till dem avsåg bara en dag. Sedan hamnade avgiften på skatten i stället. Min hustru betalade full kvartalsavgift, som det stod att man skulle göra, men vi fick inga pengar tillbaka för de 91 dagar då vi finansierade SR via skatten. Det retar Anne-Marie, men jag som hade ansvaret för det gamla TV-abonnemanget, hade inte orkat att klaga. Jag skyllde min oföretagsamhet på att jag har fått en spik i foten.

Till slut tar jag mig dock samman och ringer dels till Viksjö vårdcentral för att boka tid, dels avgiftsmyndigheten i Kiruna. Jag får tala med en sjuksköterska på vårdcentralen om läkarbesök. Hon låter dock ytterst ovillig att boka tid för mina småsår på fötterna. Då drar jag till med att jag även vill att en läkare skall titta på ett sår på min näsa. För tre år sedan hade man opererat bort ett *basaliom* på toppen av näsan, men vid sidan av hudtransplantationen hade det i somras blivit ett litet sår, som min hustru ville att jag skulle få undersökt. Det tar skruv. Sjuksköterska säger att hon skall ta upp mitt fall vid vårdcentralens läkarkonferens senare på dagen och att någon på vårdcentralen skall höra av sig under veckan. Det tackar jag för, men jag begriper ingenting. Att titta på mina fötter borde bara ta fem minuter, men att hela vårdcentralen skall konferera om vad de skall göra med mig, kan ta evigheter.

Efter samtalet med Viksjö vårdcentral ringde jag till Kiruna och undrade varför jag inte hade fått tillbaka TV avgiften för sista kvartalet minus en dag. På TV-avgiftsmyndigheten var den flicka, som jag talade med, mycket hjälpsam. Hon skulle grundligt undersöka mitt fall och se till att myndigheten ändrade sina rutiner, så att liknande fadäser inte skulle inträffa. Men då jag bad henne swisha över pengarna till mig redan i morgon, blev hennes ton vassare. Hon förklarar att återbetalningen skulle ta några veckor att ordna. Och när jag konstaterar att det i så fall skulle bli först efter julhelgen, dvs. då myndigheten helt skulle vara avvecklad, får jag som svar: ”Då får du vända dig till Skattemyndigheten eller till Magdalena Andersson. Hon lade ned vår myndighet och tvingar oss nu att själva tjäna ihop till våra löner och sociala

avgifter. Vi måste själva ragga uppdrag över hela landet och det är bara i ett par stockholmsförorter som vi har fått några kunder.”

Det var det sista jag hörde från TV-avgiftsmyndigheten. Men nu erinrar jag mig att jag har hört den rösten förut. Var det inte hon i ”Fråga Lund”? Eller var det inte samma person som jag nyss hade talat med på Viksjö vårdcentral?

Redan nästa dag ringde en rumänsk sjuksköterska på Viksjö vårdcentral till mig. Hon uppgav både sitt för och efternamn och jag kollade på datorn att hon verkligen hade en äkta svensk legitimation och var anställd på vårdcentralen. Sköterskan sade att jag kunde få komma till Capios hudläkare den 23 januari 2020 för undersökning av min näsa. Vad gällde såren på tårna, så kunde vårdcentralens distriktssköterska titta på dem onsdag kl. 13 veckan därpå. Det lät bra tyckte jag, för distriktssköterskor har nog större erfarenhet av sår och spikar i fötterna än läkarna har.

Jag kom i god tid till vårdcentralen på onsdagen. Jag fick vänta en timme. Det blev färre och färre patienter i väntrummet. På Viksjö vårdcentral hämtar läkarna själva sina patienter. Jag trodde förr att det var för att läkaren under promenader till behandlingsrummet, likt Sherlock Holms, skulle granska dem och sedan i kombination med genomläsning av journalen, förvåna sina nya patienter genom att säga sig redan veta vad hon eller han led av. Men så är det inte. Läkaren går i regel framför patienten och har sällan i förväg studerat journalen. Därför är det egentligen inte stor mening med avancerade datasystem och en samordnad journalföring.

Just när jag kommit underfund med att det idag fanns mer vårdpersonal på Viksjö vårdcentral än patienter, kom en sjuksköterska fram till mig. Det var inte den gamla distriktssköterskan, utan annan sköterska som jag inte tidigare träffat. Hon började med att ursäktas för att jag fått vänta över en timma. Det berodde på att hon egentligen inte skulle ha jobbat idag, men blivit extrainkallad för att bl.a. titta på mina fötter. Vi gick in i ett besöksrum. Jag tog av mig sandalerna och visade mina nu drygt två månader gamla sår.

Sjuksköterskan höll med om att såren såg konstiga ut. Hon lade förband på dem och det gjorde hon snabbt och skickligt. Sedan satte hon sig vid datorn för att boka in en läkartid åt mig. Hon fann dock att det inte fanns en enda ledig läkartid före Jul.

Jag blev mycket förvånad, för det var faktiskt tre veckor till Jul. Sjuksköterskan skyllde på nedskärningarna inom vården och det inte bara är på NKS och SÖS som det är brist på personal.--

Jag sade att det inte spelade någon roll. Jag visste från läroverket att sår som inte läks kan vara cancer, men en tumör skulle uppstå på flera ställen samtidigt föreföll orimligt. Och skulle det röra sig om hudcancer, var det i alla fall en yttlig tumör, som likt *basaliom*, går att operera bort.

Jag vet att vårdcentralerna får en fast ersättning plus en ersättning per besök. Ersättningarna sänks inte även om man medicinskt gör ett uselt jobb. Därför kan Viksjö vårdcentral inte skylla personalbristen på Region Stockholm, utan kritiken bör i första hand riktas mot Capios ägare. Men sedan fransmännen tog över Capio ägare har jag inte några aktier i det bolaget, så ingen kan nu skylla på mig.---

Ge aldrig upp

När jag efter besöket hos distriktssköterskan vandrade hemåt med mina slitna sommarsandaler kände jag mig väl till mods. Jag gick och lyssnade på slutet av John Williams roman *Storner*, som jag hade hittat på Storytel. Romanen gavs ut 1965 och såldes då i 2000 exemplar. Femtio år senare gavs den ut igen och den blev en *bestseller* över hela världen. Det är mycket unikt.

Storner handlar om en fattig bondson, William Storner, som mycket påminner om författaren själv. Han lyckas komma in på ett litet universitet i mellanvästern för att läsa agronomi, men blir fascinerad av litteratur och byter inriktning. Storner är mycket ambitiös och erbjuds att bli lärare på universitet. Han gifter sig, men äktenskapet och det mesta av hans liv blir olyckligt. Men Storners kärlek till litteraturen och hans passion att förmedla den till sina studenter, ger hans liv en mening. Trots sitt lågmälda sätt hamnar Storner i konflikt med chefer och kolleger, som försöker få bort honom. Han ger sig dock inte, utan hårdar ut. När Storner blir 65 år och pensionär, gör man ett nytt försök att sparka honom, men Storner hävdar sin rätt att vara kvar två år till.

Så plötsligt blir Storner sjuk och är tvungen att besöka universitetets sjukhus. Hans läkare tar prover och till slut ställs diagnosen ”trolig tjocktarmscancer”. Läkaren förklarar att man tyvärr ännu inte har utvecklat koloskopitekniken tillräckligt, och att man måste skära upp Storners mage för att se hur den ”rackaren” ser ut. Storner tar beskedet med stoiskt lugn. Läkaren vill operera omedelbart, men Storner frågar om det spelar någon roll om man skjuter upp operationen två veckor. Det gör det inte.

Storner hinner under dessa 14 dagar försonas med sin fru och sina kolleger på universitetet. Han hinner även skriva instruktioner till sina studenter om vad de skall göra och hur de bör driva sina studier vidare.

Cancern går inte att operera bort och slutet närmar sig snabbt. Storner är fullt medveten om vad som väntar honom, men han tycker inte att det spelar någon roll. Tanken på döden inger honom frid, men inte bara det, utan man anar att han än en gång upplever lycka i sitt liv. Skildringen av den sista tiden blir trösterik, men aldrig vemodig. Storner känner ingen sorg över att hans egen litteraturforskning inte får lysa igenom. På sista sidan i boken plockar Storner fram sin egen och enda bok, som han har skrivit, och han gläds åt att den kommer finnas kvar lång efter hans död.

John Williams skrev bara tre romaner, dvs. en mer än Axel Munthe. Jag har själv på gamla dagar skrivit många romaner, men jag har inte gett ut dem i pappersform, utan bara publicerat dem på ”Arga revisorns” hemsida. De berättelser, som jag har skrivit, har skänkt mig glädje i livet. Det fria, lustfyllda skrivandet ger mig en känsla sammanhang (KASAM). Enligt Aaron Atonovsky kan en individ vara vid god hälsa om han eller hon kan känna sig delaktig i ett sammanhang, som är begripligt och meningsfullt. Det innebär att människor kan ha god hälsa, trots att de är fysiskt sjuka. Jag tänker på sentenserna: *Att skriva rätt är stort, men att skriva fritt är större* och *Jag skriver, alltså lever jag*. Alla min forskningsrapporter, revisionsrapporter och statliga utredningar finns bara kvar på Riksarkivet. Ingen av dem kommer att återpubliceras och bli en *bestseller* om 50 år.

I den svenska skolan skulle vi behöva eldsjälar typ Störner, som brinner för att undervisa och som vill bli bäst i världen inom sitt område. Men skall man bli bäst i världen på att undervisa i svenska och litteraturhistoria, måste man ambitiöst gå in för sin livsuppgift. Det räcket inte med en formell lärarlegitimation. Det krävs att man verkligen vill lära ut det man själv har lärt sig under sitt liv; det krävs att man har rättat minst 10 000 studentuppsatser och gett studenterna feedback. Man får aldrig ge upp bara för att man tycker att det är jobbigt och att man själv inte omedelbart får den kick och omedelbara återkoppling, som man ju får då man spelar ett dataspel eller vinner på lotto.

Jag är energisk, envis och jag har aldrig gett upp oavsett vilket motstånd jag mött inom förvaltningen. Den uppskattning för mina insatser, som jag själv tycker ha gjort mig förtjänt av, spelat inte längre någon roll. Men genom mitt skrivande vill *benim* skapa en *immersiv*, *ikiagi* och *ASMR* (*Autonomous Sensory Meridian Respons*). Jag vill skapa roliga realrealistiska berättelser där blott de bästa finns kvar om ett halvt sekel och då läses 10 000 gånger om året.

Alternativ för Sverige – släpp köerna fria

När jag kommer hem slänger jag alla gamla och nya Nyordslistor. De innehåller få ”hits” och redan efter 50 dagar är nästan alla nya nyord bortglömda. När jag har röjt undan skräpet letar jag efter telefonkataloger för att se om det finns någon privat hudklinik, som jag kan vända mig till. För fyra år sedan opererade jag bort ett *basaliom* på näsan. Jag kom inte ihåg namnet på hudkliniken och inte heller namnet på den unge läkaren som opererade mig. Jag minns dock att kliniken låg på Kungsgatan nära Hötorget.

Jag ringer till Anne-Marie och frågar jag henne var hon har lagt vår nya telefonkatalog. Hon förklarar dock att alla våra telefonkataloger liksom alla mina aktier i Eniro nu är putsväck. Då tar jag fram min dator och söker på Google efter en hudklinik på Kungsgatan, men där finns ingen. Jag ger inte upp utan bland ”Inkommande post 2015”, som Anne-Marie hade sorterat in under mappen ”Lars”, hittar jag en kallelse (daterad 30 januari 2015) till Hudläkartjänst. Jag ser att det var dr Anders Landgren som opererade mig för fyra år sedan.

Jag googlar nu och får reda på att Hudläkartjänst finns kvar, men att den ligger vid Klarabergsviadukten. Den unge läkaren Anders Landgren är nu chef för kliniken. För medicinska hudproblem (men inte kosmetiska) gäller fritt vårdval, men Region Stockholm kräver sedan ett år tillbaka först en remiss från vårdcentralen. Hur skulle jag, fattige arme syndare, kunna trolla mig in på hudvårdskliniken?

Nu kom jag att tänka på vad Petrus hade sagt till trollkarlen Simon: ”*Både du och dina pengar skall gå förlorade om du tror att man kan köpa Guds gåva! Du har ingen rätt till det, för ditt hjärta är inte rättsinnigt inför Gud. Vänd om från denna din ondska och be till Herren, så kanske han förlåter dig ditt hjärtas avsikt. Jag ser att du fortfarande sitter fast i bitterhetens och orättens fångenskap.*” (*Apostlagärningarna 8:9-24*).

När jag kommer hem ber jag en bön till Herren om att befria mig från bitterhetens och orättens fångenskap. Sedan ringer jag kl. 16 på eftermiddagen till receptionen på Hudläkartjänst och berättar kort om vilka hudproblem jag har. Jag säger att jag är beredd att

betala vad som krävs för att få en läkare att titta på min näsa och fötter, men att jag självfallet inte vill gå före någon i kön.

Jag får dock av receptionisten veta att man på Hudläkartjänst jobbar hårt för att slippa administrera långa köer. Jag kan dock inte få någon läkartid tid nästa dag, utan först i övermorgon, fredag kl. 10. Det tackar jag JA till.

På fredagen tar jag i god tid pendeltåget in till centralen. Pendeltågstrafiken sköts inte längre av SJ och tågen går mer tidtabellsenligt än på den tiden då jag pendlade till jobbet. Jag är på Hudläkartjänst halv tio och får nu tid att studera hur verksamheten på kliniken flyter. Jag använder nu ett knep från tiden som revisor. Jag tar en trasa för att rengöra datorskärmarna och knackar på dörrarna i korridoren. Om man har patienter på rummet, ber jag om ursäkt. I några rum sitter läkaren framför sina datorer eller skrivbord. Då gör jag snabbt rent datorskärmen samtidigt som jag kritiskt granskar vad läkaren håller på med. Jag förstår inte alla medicinska termer de skrivit på sina datorer och de facktidskrifter de håller på att läsa, men jag kommenterar i alla fall deras jobb. Jag ger dem en *spännande, relevant återkoppling* och oväntade, *utmanade inspel* på deras arbete. Alla läkarna ler mot mig då jag kommenterar deras arbete och ger dem uppmuntrande ord. Min slutsats från denna snabbgenomgång är att allt verkar cirkulera väl på kliniken och att jag inte bör störa personalen i deras viktiga värv.

En multi-kulturell vård

När jag kl. 10.00 steg in på den kvinnliga läkarens rum, ställde jag mig i givakt och gav en kort och koncis rapport. Jag hade nämligen googlat och sett att hon hade varit militärläkare i Ungern och att hon nu troligen hade patienter med större vårdbehov än mitt.

Läkaren log avväpnande och sade: ”Jag håller med dig om vi kan glömma *basaliomet* på näsan. Hälsa din hustru att vi avvaktar några år. Men du har också hudskador i pannan. Jag skriver ut en salva.”

Jag satte mig ned och medan jag tog av mig skorna sade jag: ”Jag var i Budapest för ett par år sedan. Det är en fantastisk stad. Men bra för mig att du har valt att frivillig lämna Ungern. Min nuvarande och min förre tandläkare var också ungrare. Faktum är jag att de flesta, som jag under 10-talet har träffat inom vården, har varit invandrare, men trots detta har vi långa vårdköer i Sverige. Jag vet inte hur jag skulle ha överlevt den gången då jag låg på Danderyds sjukhus för *sepsis*, om det där bara skulle ha funnits svensk personal.”

Läkaren tittade på mina tår, som nu såg ut som danska prinskorvar. Hon sade: ”Det är antingen bakteriellt eller så beror såren på dålig blodcirkulation. Jag skriver ut en antibakteriell salva som du skall stryka på i en vecka. Vad gäller blodcirkulationen, så skall din husläkare ta hand om detta. Vad heter han eller hon?”

Hon gick in på Viksjö vårdcentral och när jag nämnde hans svårstavade namn klickade hon in mejladressen och sade: ”Han kommer nog inte göra något, men ring honom säg att du vill få lite fart på kretsloppet!”

”På er klinik verkar cirkulation i alla fall vara bra”, sade jag”. ”Jag tittade runt lite grand innan jag gick in till dig. Jag såg ingen jäkta och springa i korridorerna, så allt verkar gå på som på räls, som vi sade förr i tiden. Jag vet faktiskt inte vilket telefonnummer, som min nuvarande husläkare har och jag har faktiskt inte fått någon information om vem som är min husläkare. Capiro lämnar inte ut nummer och adress till kunderna, men det gjorde man inte heller då landstinget drev vårdcentralen. Min gamla husläkare dr. Torky hade ingen mejladress och i början ingen dator heller, men det gick alltid att ringa till honom. Det gjorde jag den 6 november 1995, då min mor var hemma hos oss i samband med sin 80-årsdag och hon då mycket olägligt på fick en TIA. Min mor tog det med ro, men inte jag, som ringde till min husläkare. Dr. Torky kom genast, trots att det var söndag. Men min mor hade rätt, han hade inte behövt komma. Dr. Torky är från Sydafrika och han är muhammedan. Min mor var troende kristen. Jag vet inte hur det kom sig, men genom dörren till sängkammaren hörde jag hur de samtalade om livet och döden och vad de hade gemensamt i sina religioner. Jag anser att det är sådana husläkare vi behöver!”

Den ungerska läkaren nickade instämmande och sade: ”*Me too!*”

Jag skulle velat krama om henne, som jag sett de ryska kommunistledarna göra, men jag vet inte vad som är acceptabelt inom dagens multikulturella vårdsektor. Så jag tackade bara för besöket.

När jag lämnade Hudläkartjänst funderade jag på den upp och nedvända vårdapparaten, där en specialistläkare kan remittera en patient till primärvården. Vi har en sjukvårdsapparat där folk söker sig till sjukhusens akutintag och därifrån slussas till primärvården. Så är det inte tänkt att fungera.

Jag hade memorerat min husläkares mejladress. På pendeltåget hem beslöt jag dock att inte kontakta honom. Vad skulle han kunna göra? På vårdcentralen har de säkert patienter med större vårdbehov än mitt. Om inte den antibakteriella salvan skulle hjälpa, är det bättre att jag själv tar reda på om jag har dålig blodcirkulation och vad jag i så fall kan göra åt saken.

Salvan hjälpte inte, men en sårskorpa på höger stortå föll av efter tre månader. Det var ju ett gott tecken. Efter ytterligare ett par veckor kunde jag få på mig mina vinterskor.

Det var bra för nu är det jul och barnbarnen ville vara ute och leka och snickra på gården. Det fick de, och hur länge de ville. Jag var med dem hela tiden. Det var så varmt ute, att jag skulle kunnat gå barfota. Det gjorde jag inte, för jag ville inte ha en till spik i foten. Men att få en spik i foten är ingenting mot att få huvudet kapat, som under franska revolutionen. Rio och Thea hade gärna velat prova min elektriska såg och använda min yxa, men det förbjöd jag dem att göra.

Vård efter behov

Den 29 januari fyllde Rio 11 år. Han fick en s.k. upplevelsepresent på förmiddagen. Jag åkte efter lunch för att köpa en tårta åt honom i Viksjö centrum. Det var varmt ute och jag tog på mig mina sandaler, men inga strumpor, därför att jag trodde att de kvarvarande sårn på mina tår då skulle läka bättre.

När jag kom ut från ICA Viksjö ringde det i min mobil. Det var min äldre syster Margaretha som ringde. Hon berättade att hon gått till en kvällsöppen vårdcentral på Söder, som inte visste vad det var för fel på henne, då lungröntgenbilderna varken hade visat på inflammation eller cancer. Men hon hade hög feber och kände sig så matt att hon morgonen därpå släpade sig iväg sig till SÖS. Där hade hon fått ligga i en skrubbe på Akuten i 14 timmar utan att få någon mat, och sedan skickats till Dalens sjukhus. Där hade hon fått mat och antibiotika intravenöst, men ännu inte fått tala med någon läkare. Det skulle hon få göra först då en ukrainsk läkare skulle avbryta sin ledighet i Kiev i förtid, för att flygas in till Stockholm och ta hand om bl.a. min syster.

Nu ber jag Margaretha titta på gaveln av sin sjukhussäng och se vilka världen hon har. Det gör hon och min syster berättar sedan om alla de symtom som hon har. Jag lyssnar och säger: ”Du behöver inte oroa dig. Jag tror att du har drabbats av ett virus, som lett till att du har fått inflammation i lungorna, öronen, urinvägarna och kanske lite här och där i kroppen. Febern kommer att gå över på fyra dagar, men din hosta kommer du att få dras med i ca en månad.”

”Vet du var Dalens sjukhus ligger? Jag vet inte var jag är”, frågar Margaretha.

”Du är på ett sjukhus för äldre som ligger i Enskede. Det är ju på gångavstånd hemifrån från dig, men ligg kvar där så länge du får. Smit inte hem till Söder för att ta hand om din man, som ju också har drabbats ett virus. Bra karl reder sig själv!”

(På Nyårsdagen åkte vi och hälsade på min syster. Hon hade då fått träffa sin ukrainska läkare, som bekräftat min diagnos. Läkaren var förvånad över att de inte ställde den diagnosen redan på den kvällsöppna vårdcentralen, utan tvingat min syster att ta vägen över SÖS för att komma till Dalens sjukhus.

Jag knäpper av min mobiltelefon. Jag tittar nu på mina fötter och tänker. Vi har ett bra sjukvårdssystem i Sverige. Det är bättre att läkare jobbar med att rädda livet på min syster än tittar på mina fötter, som de ändå inte kan göra något åt.

En indisk huskur förbättrar Lars blodcirkulation

Jag hade suttit och talat med min syster på en lång ljugarbänk i Viksjö centrum. Bänken är uppställd mellan Kyrkan och ICA i vår stadsdelspark. Denna stensatta park, som bara är två **ar** stor, saknar träd, buskar och blommor. Intill denna s.k. stadsdelspark ligger en jättestor P-plats och på den har man nu planterat ett tiotal träd. Tekniska kontoret har under drygt två år hållit på att bygga om parkeringsplatsen, så att ytterligare bilar skall få rum där. Nu är den äntligen klar, men det kostade kommunen 60 mkr. Jag hade som kommunal revisor velat granska detta kommunala slöseri. Det fick jag inte, eftersom Anne-Marie från och med 2019 sitter i Tekniska nämnden och jag därmed är jävig. (Men jag tog upp skandalbygget i mitt aprilskämt, som jag fick klart och mejlade ut redan den 1 april 2019 kl. 23.55).

Jag får nu syn på en äldre man, som sitter på andra sidan av ljugarbänken. Jag känner genast igen honom, trots att vi inte hade setts på många år. Det var dr. Torky, min gamle husläkare. Jag hälsar glatt på honom och frågar: ”Vad gör du ända här ute i Viksjö? Och vad jobbar du

med nu för tiden? (Jag visste att hans avtal med landstinget hade upphört då han hade fyllt 70 år. Det måste ha vari för över 10 år sedan).

”Jag och min hustru bor här”, sade dr. Torky. ”Vi överlät vår stora villa på andra sidan Viksjö golfbana till ett par hemlösa par och vi köpte istället en liten bostadsrätt i Viksjös nya seniorboende. Jag jobbar inte längre. Det enda jag gör på är att gå ut tre gånger om dagen och handla på ICA. Vi äter så lite, så det skulle räcka med att handla en gång varannan dag, men jag behöver ut och röra på mig. Egentligen skulle jag behöva motionera mer, men den mesta av tiden blir jag sittande här på soffan och ägnar mig då åt bänkterapi.”

”Jag läste nyligen om ”bänkterapi” på *Idagsidan* i SvD. Är det såda terapi du menar?”

”Ja, men den fanns inte i Sydafrika då jag utbildade mig. I Harare säger dr. Dixon Chibanda att bänkterapi har hjälpt fler än psykiatrin har lyckas med.”

”Känner du dr. Dixon?”

”Nej, men min son gjorde det”, suckade doktorn. ”Det är ganska konstigt egentligen att alla har en smart telefon och kan kommunicera när som helst, men att vi ändå har en ensamhetsepidemi. Det är fler och fler som vill samtala med mig här på bänken. Dessutom innebär samtal med ungdomar att jag hänger med i språkutvecklingen och får ta del av alla de nya psykiska besvär, som det moderna samhället har skapat.”

”Du gör verkligen en stor insats”, utbrast jag beundrande. ”De flesta i Sverige bor idag i stora täta städer och fysiskt nära, men mentalt långt ifrån varandra. Och vi hjälper inte vår grannar, utan allt skall kommunen, regionen och staten ta hand om. Men det starka samhället kan inte finansiera bänkterapi, utan här krävs ideella krafter, t.ex. kyrkan, pensionärsföreningar och andra ideella krafter. Men det skall vara frivilliga krafter, som liksom du gör, arbetar gratis. Får man betalt av det allmänna för att sitta och prata blir det inte bra. Då blir det som yrkespolitikerna som bara pratar och pratar om allt vad de skall göra. Titta på den här P-platsen! Den tog fyra år att planera och över två år att asfaltera! Den kostade över 60 mkr!”

Dr. Torky försöker nu lugna ned mig med att fråga om jag går barfota i sandaler därför att mina tår har svullnat upp. Han undrar om jag har fått sårerna på tårna pga. dålig blodcirkulation.

”Alldeles rätt min käre dr Watson. Vad kan jag göra för att förbättra cirkulationen”, frågar jag.

Doktors svar kommer direkt: ”Skaffa en studsatta och en spikmatta. Lagg dem på varandra med spikarna upp ute på din gräsmatta. Hoppa sedan i fem minuter, tre gånger om dagen, samtidigt som du tvättar fötterna med en Schow oil med pH 5 och duschar dig med trädgårdsslangen. Smörj sedan in fötterna med Extra Jungfruolivolja, så kommer du att vara bra om fyra dagar”.

”Är det en huskur som du lärde dig i Sydafrika”, undrar jag.

”Nej, det är en indisk kur som min farfar lärde mig. Min farfar hade också dålig blodcirkulation i fötterna, men Mahatma Gandhi visade honom hur han skulle få snurr på kretsloppet.”

Nu ringer Anne-Marie och frågade rasande vad jag håller på med. Begriper jag inte att barnbarnen sitter och väntar på att morfar skall komma med tårtan.

Jag flyttar mobilen till mitt vänstra öra. Jag nästa är döv på det örat. Sedan förklarar jag för Anne-Marie att jag håller på med bänkterapi utanför Viksjö kyrka, men att jag åker hem så snart jag är klar med nästa patient.

Vad Anne-Marie skriker kan jag inte höra, men med mitt högra öra hör jag hur dr. Torky, skrattar. Han säger: ”Hoppas att jag snart få se dig här på ljugarbänken igen. Jag tycker att du skall börja med s.k. skratterapi. Det inräknas numera som en form av friskvård som arbetsgivarna kan subventionera. Vad skulle kunna vara bättre terapi än att sitta i det fria utanför Kyrkan och att skratta så att tårarna rinner, och alla bekymmer rinner av.

”Svenska skattesystemet blir krångligare och obegripligare för varje år. Jag vill ha lägre skatter och inte en massa konstiga avdrag och bidrag”, säger jag. Jag tar min tårta och åker hem.

Rio och Thea gillar tårtan. Sedan får de följa med mig ut och hoppa på spikmattan och spruta med slangen. Jag tar det försiktigt i början, men om jag tränar 10 000 gånger kanske jag hoppa som barnen gör.

När jag säger god natt till Rio frågar jag honom: ”Är du nöjd med din födelsedag? Vad tyckte du var roligast?”

”När ni kom in och sjöng för mig på morgonen”, svarar Rio och ler illmarigt.

Jag hade legat och sovit när familjen i morse uppvaktade Rio. Det finns nog hopp om att Rio kommer att få ett långt och lyckligt liv. Det är gott gry i honom och han kan retas på skoj.

Borta och barfota bra, men BARF-bakat barnbarnsbröd bäst

Jag hade under hela december suttit och googlat på resmål med sol och bad. Vi vill inte åka till något ställe som ligger längre bort än Kanarieöarna. Det är min uppgift att ta fram ett resmål som Anne-Marie kan acceptera. Vanligen tycker hon att alla mina förslag är dåliga och att Kanarieöarna är blaha. Till slut brukar vi dock finna ett resmål och det brukar bli bra.

I år hade jag kort för jul bokat flyg och hotell. För att få det lägsta priset på flyget var jag tvungen att betala flygresan till TUI i förväg. Det gjorde jag, trots att normalt Anne-Marie betalar alla våra räkning manuellt. Av säkerhetsskäl använder hon inte betalkort, utan jag tror att hon går till banken eller tar det via posten.

Jag hade bokat ett lägenhetsboende i gamla delen av Carmen på Lanzarote. Intill det boendet fanns en offentlig stor simanläggning och träningslokaler med all gymutrustning man kan tänka sig. Jag visste att ”Drottningholm” skulle protestera mot en så enkel lösning. För säkerhets skull hade jag även bokat ett dyrt hotellboende vid stranden. Om Anne-Marie blir arg på mig, så kan vi ju bo på olika ställen i Carmen.

När barn och barnbarn hade lämnat oss den 30 december, var Anne-Marie trött. Det var inte läge att tala om att resa till Kanarieöarna. På Nyårsaftonen börjar jag försiktigt att diskutera

olika tänkbara resmål och boenden med min hustru i hopp om att kunna få acceptans för Carmen. Men det går inget vidare. Carmen hade vi ju varit i och där fanns ju inga restauranger, som Anne-Marie kunde acceptera. När jag säger att vi ju i alla fall hade hittat en kinesisk restaurang i Gamla Carmen och en fiskrestaurang i en förort till Carmen, fräser hon: ”Man vet inte alls hur de restaurangerna är idag. Tänk om britterna har tagit över Carmen också. Då får man inte riktig fisk, utan bara *fish and chips*!”

Det hela verkade hopplöst och jag beslutar att skjuta upp frågan om nöjesresande till nästa decennium.

Under eftermiddagen på Nyårsafton sätter jag mig på min kontorsstol, som jag enligt Adolfs order hade tagit av ryggstödet på. Jag öppnar min HP som hade dammat igen. Jag provar om jag kom ihåg fingersättningen. Det går bra, men att flytta pilen på skärmen går sämre. Den hoppade hit och dit, och plötsligt var ett stycke, som jag just hade skrivit, putsväck.

Jag har år för år kommit igång med mina julbrev allt senare. Förra årets julbrev, som hette *Köttfärslimpan*, började jag skriva först den 28 december 2018 och den blev ”färdiggräddad” först till trettonhelgen. Jag har tappat förmågan att skriva snabbt och underhållande. Jag har skyllet på värk i mage, rygg, armar och fötter för att slippa skriva. Oavsett om jag skriver för hand eller på dator blir mina skrifter allt otydligare och obegripligare, tycker Anne-Marie. Hon rättar och finner mängder av fel i mina utkast. Jag har därför inte skriva ett enda ord sedan 1 april 2019, utan jag har följt Göran Häggs råd: Skriv kort eller ännu bättre skriv inte alls. Och nu på Nyårsafton tänker jag att det kommer en dag och ett nytt år i morgon också.- Varför inte lika bra att skjuta upp det jag kan göra i år till nästa år?

Nyårsaftonssupén, som består av hummer och oxfilé, äter vi själva och för oss själva. Hummern var inget vidare, så jag ger min klo till Anne-Marie och provar istället som förrätt BARF. Den hade Anne-Marie med hjälp av Rio och Thea gjort för att ge till vår grannes hund Ceasar, som var sjuk och inte åt någonting. Tyvärr fick Ceasar bara i sig en tugga av den hemmagjorda BARF:en innan han i årets sista skälvande minut lade sig ned att dö. Men BARF:en var delikat, den bästa som jag ätit.

Efter maten ser vi på Rapport och på långtidsprognosen. Anne-Marie som pga. *polyneuropati* inte kan var ute om det är minusgrader, hoppas att det varma vädret skall fortsätta en bit in januari. Hon säger: ”Du har ju blivit bättre i fötterna, så nu behöver du inte åka bort för att gå barfota längst sandstränderna på Kanarieöarna. Där är det oftast kallt och blåsigt i januari. Just nu är temperaturen i Las Palma inte mycket högre än här hemma.”

Vilket mirakel, tänker jag. Jag skulle inte behöva ta en diskussion med min hustru, som jag i alla fall kommer att förlora. Jag beslutar mig för att riva flygbiljetterna och avbeställa båda boendena i Carmen, hur man nu gör det. Vi är inte tvungna att resa till de hemska Kanarieholmarna eller Spanska Rivieran och trängas med turisterna.

Och plötsligt upplever jag en euforisk *ikiagi* och jag upplever att det finns sammanhang i allt som jag skriver och i allt som händer i mitt liv. Var det ett gudomligt ingripande, för min KASAM kan jag inte logiskt uttrycka i ord.

Den som spar "hen" har

Jag kysser min hustru och säger: Jag hoppas jag över att skriva ett jultext för 2019 och skriver i stället ett kort nyårstext om att *Borta är bra, men att hemma är bäst!* Då blir klimatkamparna glada. Jag hade egentligen tänkt skriva om svensk sjukvård och berätta att det inte finns en enda vårdkö, utan mängder av köer, som går kors och tvärs. Ingen politiker kan ens med stöd av "gosplan 2.0" hålla ordning på alla köer och fördela sjukvårdsresurserna optimalt och rättvist, till var och en efter behov. Under det nya decenniet är det inte brist sjukvårdspersonal, som är problemet, utan att pengar saknas!"

"Men löser verkligen privata sjukförsäkringar detta problem och får man verkligen snabbare och bättre vård om man har en sjukförsäkring", undrar Anne-Marie.

"Privata försäkringar garanterar inte att man får en bättre vård, men många tror det", säger jag. "Entreprenörer, högutbildade och smarta personer har ofta en förmåga att slussa sig fram i vårdapparaten. De vet vilka symtom de bör uppge, för att komma fram snabbare. Till och med en tokstolle som jag klarade av smita före i kön för scintigrafi för 35 år sedan. Den gången sade jag mig lida av *colitis*, trots att det var en påhittad sjukdom (trodde jag då) och inte en verklig IBD-sjukdom. Genom privata sjukförsäkringar får vårdsektorn mer resurser, utan att skatten behöver höjas. Det tycker jag är bra. Men detta är en politisk fråga, som kan splittra familjer, och hela nationen. Att skriva om ett så kontroversiellt ämne får jag vänta med till efter jul och *Julen varar än till Påska*."

"Det är inte sant", utbrister Anne-Marie, för däremellan kommer Fastan. Den börjar 40 dagar före Påsk. Så börja skriv på ditt nyårstext redan i år. Skriv kort, för du har nu inte många minuter på dig innan tolvslaget."

"Jag lovar att inte skriva längre än Jerome K Jerome gjorde i *Tre män i en båt* och *Tre män på en velociped*", säger jag. "Han skrev att de tre kamraterna gav sig ut på båt och cykel, efter att ha läst tidningen och diskuterat de hundratals livsfarliga sjukdomar, som man kan drabbas av. De tre männen visste inte ens om att dessa sjukdomar fanns, förrän de läste om dem i tidningen och eller såg dem i annonser för patentmediciner och kosttillskott. De utlovades i reklamen kunna bota allt från skavsår till bett av skorpion."

"Sluta upp med att läsa tidningar och annonser och sluta att googla om sjukdomar! Sluta framför allt med att läsa Jerome K Jeromes böcker", uppmanar Anne-Marie mig. "Då tror du att du har alla dessa 100 sjukdomar och vill bli undersökt av åtminstone en AT-läkare. – Men det skulle kanske kunna effektivisera utbildningen. Då kan ju studenterna få ställa en massa diagnoser på "problempatienten Lars" och sedan kolla med dig om de har rätt. Du vet ju alltid exakt vilka symtom du har eller vilken dödlig sjukdom som du riskerar att få. Men skriv i inte ett ord i ditt nyårstext om dina sjukdomar. Säg bara att vi har det bra och att vi inte kan ha det bättre – *As God As It Gets*. Skriv positivt och glatt. Det sker så mycket negativt i världen, så i juletid behöver även alla de som inte går i kyrkan också få ett glatt budskap."

"Det skall jag göra", säger jag och korsar fingrarna bakom ryggen. "Jag kan t.ex. berätta om det vardagsmirakel som hände mig idag. Jag fick två brev från Capio. I det första brevet är jag kallad till en kontroll av mitt hjärta den 15 januari. I det andra brevet, som var föranlett av

remissen från Hudläkartjänst, är jag kallad till min husläkare dagen därpå. Är inte det ett mirakel?”

”Jo, men inget mirakel som någon kan bli helgonförklarad för. Men strunta i fötterna. Börja uppifrån och be din husläkare undersöka din hjärna i stället. Jag förstår mer och mer varför Thea tycker att morfar är en tokstolle. Och det kommer du nog vara nästa decennium också. Jag tror inte att det blir bättre än så här, men jag älskar dig ändå!

Först nu klämmer jag fram det jag inte hade vågat ta upp tidigare. Jag tar fram den bild som jag igår hade skannat in, vecklar ut den och lägger den framför Anne-Marie.

”Är det vad jag tror”, säger hon med matt röst.

”Ja, det är ett begagnat elektronmikroskop”, svarar jag glatt. ”Jag fick det för knappt 4 mkr. Det är ett jättebra pris. Jag har kollat med förre rektorn på KS och dekanus på Patologen vid Uppsala universitet. Jag känner dem ju båda två sedan tiden då jag jobbade på Socialdepartementet och utredde läkemedelsbiverkningar.”

Anne-Marie suckar och säger: ”Jag hade ju lovat dig att köpa ett litet mikroskop. Det skall nog gå att få ihop 4 mkr. Vi spar ju pengar genom att inte flyga till Kanarieöarna. Sedan kan vi dra ned på vindrickandet till hälften nästa decennium. Det är bra för hälsan.”

Mot nya djärva mål-

Jag kysser min hustru, skrattar och säger: Det var bara ett skämt. Jag är i och för sig jätteintresserad av mikroorganismer och jag vill verkligen förstå hur vårt nervsystem fungerar för att hitta ett motmedel mot din *polyneuropati*. Men det är svårt att lära gamla hundar latin och jag har för dålig syn för att titta i mikroskop. Dessutom har jag bestämt mig för att använda de fyra miljoner kronorna på ett par andra projekt.”

”Det var bra”, utbrast Anne-Marie lättad. ”Jag förstod givetvis att Axel Munthes hypokondribakterie bara var ett skämt, men jag tror att bakom många psykosomatisk sjukdomar döljer sig elaka mikrober. Det finns 10 gånger fler bakterie och 100 gånger fler virus än det finns celler i människokroppen! Det finns alltså mycket att upptäcka i vårt mikrokosmos.”

”Jag inser att det inte blir jag som får nobelpriset för upptäckten av den mikrob som orsakar IBS, IBD och *Colitis*. Men det spelar ingen roll, utan huvudsaken är att vi blir inbjudna till nobelprisutdelningen. Det hoppas jag att vi blir.”

”Och jag hoppas bara att det är ett par mer realistiska projekt, som du nu tänker dra igång. Du får fem minuter på dig för att övertyga mig om att jag bör gå in som finansiärer. Och tänk på att jag är hårdare i min bedömning än alla drakarna i *Dragon's Den*; tuffare än till och med Trump!”

”OK”, svarar jag. ”Viksjo har 15 000 invånare och två apotek, men bara en vårdcentral. Vi startar därför en Lars och Anne- Marias Husläkarmottagning (LMH), och vi anställer en skicklig allmänläkare. De patienter som har många sjukdomar (multisjuka) får i genomsnitt 30 minuters undersöknings- och behandlingstid, dvs. dubbelt så lång tid som hos våra

konkurrenter. De som söker för bara ett besvär får också 30 minuter, men de kallas sex och sex, och vi grupperar dem så att patienter med liknande symtom eller sjukdomar kommer samtidigt. I väntrummet får de sitta och prata med varandra i 30 minuter om sina sjukdomar, så att de är väl förberedda när de kommer in till läkaren. Han eller hon undersöker dem simultant, dvs. går från patient till patient, som en schackmästare gör. Husläkaren ställer frågor och undersöker patienterna och han känner på dem med händerna lite här och där. När alla patienterna fått en diagnos eller blivit schack matt, skriver läkaren ut recept på mediciner och remisser eller ger patienterna råd hur de bör äta och leva för att bota sig själva. Alla patienter får också med sig mina självhjälpsböcker. Patienter med lättare psykiska besvär får en remiss till skatt- och bänkterapi hos dr. Torky utanför Viksjö Kyrka.

– Du blir VD och du får hålla i ekonomin. Jag har anmält dig i till kursen ”Att leda läkare utan att vara läkare!” Jag tar hand om revisionen och onödigt pappersarbete, så att läkaren helt kan ägna sig åt patientkontakter Jag lägger mig inte i vårdarbetet och hur du under vardagarna leder och fördelar arbetet mellan dig och husläkaren. Om det behövs kan jag dock under helgerna åka hem till våra patienter eller ta hand om dem på sjukhusens akutintag, så att de får bästa möjliga vård. Jag blir således mer en *sleeping partner* i LMH.

– Det andra projektet är ett mindre företag, som jag har kallar *AMH-Audio*. På 1900-talet skrev jag ju ett antal berättelser och skickade in dem pappersform till bokföretag. Men jag var min tid, så jag fick dem refuserade och jag glömde bort dem. Men nu under helgen hände ett mirakel. När jag skulle ta fram våra CD-skivor med julsånger, återfann jag mina gamla berättelser. Liksom de berättelser som jag senare har skrivit och lagt ut på ”Arga Revisorn”, riktigt bra alla riktigt bra. Problemet är dock dels att dagens ungdomar inte orkar att läsa böcker, dels många äldre har för dålig syn för att kunna läsa. Därför får du med din behagliga och medryckande röst tala in mina roliga realrealistiska berättelser, som jag skapar och skriver i realtid. Du träder nu fram som en ny spännande och kvinnlig författare, som läser upp mina/dina berättelser själv. Skrivandet och allt annat praktiskt, som t.ex. kontakterna med Storytel, fixar jag.

– Jag kan numera skriva utan att tänka, men jag är ordblind. Vi behöver därför en flyhänt medarbetare som håller ordning på mig och redigerar texterna så att det blir en sammanhängande berättelse. ”Hen” måste kunna jobba snabbt för jag skriver i realtid, dvs. samtidigt som saker händer i min verklighet. I vår moderna värld händer allt snabbt. ”Hen” måste kunna arbeta flexibelt och simultant. Sekreteraren på *AMH Audio* skall nämligen även sitta i receptionen på LMH, så att du kan koncentrera dig på VD-jobbet och mitt/ditt författarskap.”

Nu har de fem minuterna slut. Jag pustar ut och ger Anne-Marie min affärsplan med en kostnads-intäktsanalys. År 2000 blir förlusten 4 mkr och år 2021 når vi ett nollresultat, men redan 2002 är vi upp i en vinst på 20 mkr. Anne-Marie granskar kalkylen noggrant och jag frågar: ”Gillar du mitt koncept eller skall jag kontakta några andra *Drakar*?”

Nu ser jag hur ögonen lyser på Anne-Marie och hur hon tindrar med ögonen. All trötthet är som bortblåst. Och hon säger utan att tveka: ”Jag är med. Jag går in med 2 mkr!”

”Bra”, säger jag. ”Men glöm inte att ta med *LMH* och *AMH Audio* i den Framtidsfullmakt, som du håller på att skriva! En sådan fullmakt är bra att ha om jag skulle bli en riktig tokstolle.”

Ring, klocka ring

Nu kommer eftertankens kränka blekhet åter. Anne-Marie frågar: ”Men hur skall du få tag på en bra sekreterare och en energisk, skicklig allmänläkare?”

”Jag går naturligtvis till AF. Det är väl det man gör, om man vill få tag på kompetent arbetskraft. AF har ju nu en ny kvinnlig generaldirektör. Jag går upp och frågar henne. Hon vill säkert få goda råd billigt om hur hon snabbt och redan nu i vår skall kunna reformera AF – så att hon kan ta ett mer spännande och utmanande jobb på våra nya bolag. Men det behöver självfallet inte vara en kvinnlig kreativ sekreterare, utan jag kan fråga hennes företrädare Mikael Sjöberg också. Han var ju sekreterare på gamla inrikesdepartementet, så han är nog kompetent.”

”Är det verkligen sant”, utbrister Anne-Marie.

”Jag vet inte! Jag har aldrig träffat Mikael, men jag tycker att alla bör få en andra chans. Till och med Capio gav jag en andra chans.”

”Jag menar är det verkligen sant att jag kommer att få bli VD i våra nya bolag”, säger Anne-Marie skeptiskt. ”Tycker du inte att jag är för gammal och sliten?”

Nu kramar jag om min hustru och säger: ”Du kommer aldrig att bli för gammal för mig och våra nya projekt. Du vet att det som jag säger och skriver aldrig är lögn. Tage Danielsson lärde mig att man alltid skall tala sannolikt. – Tala alltid sannolikt min son hör jag honom säga – Men det gillade inte min mor, som var advokat och landstingspolitiker. Den dag jag själv står inför skranket och skall vittna kommer jag därför inte att höra Tages röst. I min hörapparat kommer bara min mors röst ringa: ”Tala alltid sanning, bara sanningen och tillägg eller förtig inget, som det är uppenbart eller sannolikt att åklagaren kan motbevisa.”

”Anne- Marie har nu slagit på TV:n. Hon hyschar på mig och säger: ”Vi tar det där om bolagsbildningen och framtidsfullmakten nästa år! Nu skall vi lyssna på när Lena Endre läser Tennysons *Nyårsklockorna*”:

Ring, klocka ring, i bistra nyårsnatten

mot rymdens norrskenssky och markens snö;

det gamla året lägger sig att dö...

Ring själarining öfver land och vatten!

***Ring in det nya och ring ut det gamla
i årets första skälfvande minut.
Ring lögnens makt från världens gränser ut,
och ring in sanningens till oss som famla.***

Källförteckning (Ctrl + Klick för att hitta källan /följa länk)

[En hittepå-diagnos för överklassdamer , Lindqvist, Herman; 2011](#)

[tale of two diseases: The history of inflammatory bowel ... Jounal Cron's Colitis, 2014.05-01](#)

["Always Look On The Bright Side Of Life"](#)

[As Good as It Gets \(1997\) - IMDb](#)

DEL 2. AMOR ET LABOR IMPROPUS VINCIT OMNIA

Det ”bidde” inget Julbrev förra året

Kära vänner! Jag brukar jag varje jul skicka ett långt elektroniskt julbrev, där jag i kåserande form berättar om hur jag och min familj har haft det och vilka mirakel vi har fått vara med om under året. En del människor tror inte på mirakel, vilket jag tycker är OK. Innan jag började skriva mirakelberättelser, trodde jag själv inte på mirakel. Nu gör jag det och nu har jag åter gått med i Svenska Kyrkan. Men var och en får bli salig på sin fason, så länge deras tro och handling inte alls eller endast i ringa grad skadar andra. IS, som hugger huvudet av folk, och militanta veganer kan jag därför inte acceptera.

Jag vet att mina julbrev är mycket uppskattade, för jag har inte fått ett enda brev i retur med texten: *Ingen reklam för dig själv, men gärna samhällsinformation*. År 2019 ”bidde” det dock inget julbrev. Jag hade haft för många bekymmer, politiska åtaganden, fysioterapi, bänkterapi, barnbarnsbördor m.m. Jag orkade helt enkelt inte med att skriva en ny mirakulös berättelse. Under 2019 har det inte heller inträffat något mirakel, som jag som yrkesman inom branschen, bedömer ha tillräckligt nyhetsvärde samt vara av sådant allmänintresse och originalitet för att platsa i ett julbrev av Lars Markstedt. Jag vill inte riskera att solka mitt varumärke ”Arga Revisorn”. År 2019 inträffade det bara några mindre vanliga, verkliga vardagsmirakel – De är legio, ty de äro många. Och min rapportering av dessa mikromirakel försvann i det allmänna multi-media bruset.

I SvD den 9 dec 2019 skrev Kristina Lind en tresidig kulturartikel med rubriken: ”Är vi tillräckligt smarta att förstå Knausgård?” I artikeln framhöll hon: ”Debatten kring Nobelpristagaren Peter Handke visar att det är knepigare än någonsin att skilja verk från person. Frågan är om läsarna ens köper idén om fiktion längre!”

Linds artikel har fått mig ifrågasätta allt mitt hittillsvarande julbrevskrivande. Är det verkligen meningsfullt att jag fortsätter skriva roliga realrealistiska romaner, om läsarna tror att det jag skriver inte är sant, utan bara är en sådan sanning, som enligt Fröding lätt kan byta form och färg: *”Det som är sanning i Berlin och Gena, är bara dåligt skämt i Heidelberg.”* Och om läsarna inte ens begriper sig på sådana enkla författare som Knausgård och Handke, hur skall de då begripa sig på mig?

Jag övervägde i höstas att be Anne-Marie att sno ihop ett julbrev åt mig. Hon vet ju hur jag brukar skriva och hon har inga samvetsbetänkligheter mot att skarva ihop ett nytt, häpnadsväckande mirakel. Ingen skulle misstänka henne för att medvetet göra ett grovt mirakelbedrägeri. Men Anne-Marie är så mager om ben’a, tillika om armar och hals. Hon skulle inte orka med att vara min spökskrivare.

Kungens lilla piga

Den senaste två månaderna har Anne-Marie haft fullt upp att göra med förberedelser för jul, nyår, trettondagshelgen, knutsafton och min födelsedag. Mest har hon dock varit i Kyrkan på Högmässa, Vanlig mässa, Gudstjänst utan nattvard, Julbön, Aftonbön, Dop och Konfirmation samt många och långa biktstunder. Hon har också varit på Kyrkofullmäktige, Kyrkorådet, Kyrkans Holdingbolag, Fastighetsbolaget, Cateringfirman och Begravningsbyrån vid sidan av alla sina uppdrag i den borgerliga kommunen. Min hustru hävdar att det är så många sakrala och sekulära ekonomiska **problem**, som bara hon kan lösa. Anne-Marie avskyr ordet **utmaningar**. Olika människor tänker på olika saker då de hör ordet utmaning. Förr tänkte de flesta på en duell tidigt i gryningen ute på ett blött fält. Idag är det nästan bara Anne-Marie som använder ordet problem och hon tänker då på något som jag eller Rio har ställt till med.- Generellt kan man säga utmaning om alla de problem, som politikerna inte vill tala om därför att de inte ser någon lösning på dem.

Jag är expert på kreativ bokföring och jag har försäkrat Anne-Marie hon att alltid kan lita på mig, om det bara är pengar som är problemet. Men hon anser att en stark kvinna skall reda sig själv och hon vill inte ha hjälp från vare sig Rut eller mig. Men Anne-Marie beklagar sig inte över att hon *ständigt har att göra och måste laga golv, och hon skall vara in på banken före klockan tolv*. Anne-Marie visar aldrig en sur min, och då hon gnor om kring och vårstädar vårt hus. Och även då hon ”döstadar” åt andra liknar Anne-Marie Kungens lilla piga, för hon är *ständigt på ett strålande humör*.

Anne-Marie har aldrig fått något bidrag eller gjort något avdrag på skatten, men hon har aldrig klagat över att vår granne Rut får kommunalt pensionstillägg och rutavdrag. Anne-Marie har inget behov av sådana pekuniära förmåner, utan hon anser sig bara gör sin plikt. Att ensidigt kräva sin rätt, får de som inte gör något, ägna sina osolidariska liv åt.

Jag älskar min hustru och jag vill inte tvinga henne att, förutom att betala mina räkningar och hålla ordning på allt i huset och på mig, även ta hand om mitt julbrevskrivande. Så egocentrisk är jag verkligen inte! Jag försöker faktiskt att hjälpa min hustru, i varje fall efter min förmåga. Och jag kan inte rå för att jag är oförmögen att knipa käft i mindre än fem minuter. Mitt ständiga pladdrande beror på att jag alltid tror att jag har något viktigt att säga och att jag alltid tror mig ha rätt. Jag vet att jag med mitt ”besserwisrande” håller på att driva min hustru till vansinne, men mitt beteende är ett tvångssyndrom. Min hustru har också med åren börjat att uppskatta att jag, trots att jag är en kvinnosakskarl, inte jamsar med i allt feministerna säger, utan envist håller fast vid Vergilius sentens: *Amor et Labor Improbus Vincit Omina* (kärlek och tröget arbete övervinner allt).

Många av mina vänner tycker att jag liknar den gnällige, fördomsfulle och neurotiska författaren Melvin Udall i filmen i *As good as it gets*. För den rollen, som bara tog några timmar att göra, fick Jack Nicholson en *Oscar*. Men jag som dagligen sliter med att se *Livet från den ljusa sidan* blev inte ens kallad till att provfilma för rollen som Udall. Ingen vill se eller höra på mig! Jag ser inte illa ut och det är bara ibland som jag sluddrar då jag spelar

mina roller. Jag skulle kunna göra vilken roll som helst bättre än Nicholson. Hans sataniska karaktärer vill jag dock inte åta mig att uppföra.

Lars 76:e födelsedag; exkl. hans födelsedag

Tisdagen den 21 januari 2020 gick jag och lade mig tidigt, för att vara i god form när alla gratulanter skulle strömma till på min födelsedag. Jag hade bjudit in ett 100-tal personer från när och fjärran. Jag förstod att inte alla skulle komma, men jag utgick från att i alla fall Rowan Atkinson, John Cleese och Leif Ericsson skulle dyka upp.

Jag vaknade mitt i natten. Med torr mun gick jag ut i köket för att hämta ett glas Norrvatten. Då hörde jag hur det plingade till i min dator. Det var ett gratulationsbrev från min kusin ”Nenne”. Hon bor i London, så hon hoppades väl att jag ännu satt vid datorn, så att vi kunde chatta med varandra.

Britterna är ett konstigt folk. Deras ö ligger ju jämfört med Sverige centralt i EU, men ändå kämpar de för att få ligga minst en timme efter övriga Europa. De kämpar också yard för yard för att deras land skall frigöra sig från det kontinentala Europa. De vill att allt i UK skall förbli, som man tror att England, Skottland, Wales och Nordirland alltid har varit. Jag är radikal-liberal, så jag vill göra tvärsom och jag vill vara kärringen mot strömmen. Jag vill vara före min tid och jag kämpar för att alla människorna i Europa aln för aln skall komma närmare varandra. Ingen människa är en ö.

”Nennes” mejl kom kl. 00.41 onsdagen den 22 januari. Trots att det var sent hade Anne-Marie ännu inte kommit hem från Kyrkofullmäktige. Jag var dock inte särskilt orolig. I nuläget kunde jag inte göra något för att ena de stridiga viljorna och påskynda sammanträdet i Kyrkofullmäktige. Jag är ju inte musikalisk, så frågan om vilka psalmer som vi Järfälla församling skall gallra ut eller lägga till ur den halvofficiella Uppsala psalmboken, är inte så viktig för mig. Jag ser det mer som en tvist om påvens skägg. Vem bryr om detta idag, då ingen påve under de senaste århundradena har burit skägg. Och så länge IS och Talibanerna krigar kommer troligtvis ingen påve att överväga att ens bära lösskägg.

Jag ägnar mig inte åt sådana triviala frågor som vilka psalmer som skall finnas i vår officiella psalmbok. Jag struntar för övrigt i vad andra tycker och vilka psalmer alla andra sjunger under Högmässan. Jag stämmer i alla fall inte in i kören, utan jag sjunger, hur som haver, *Trygga rékan* och Paul Ankas *May Way*.

När jag gick och lade mig på kvällen grubblade jag inte på frågan om påvens skägg. Jag struntade även i frågan om-Pavarotti skulle ha sjungit bättre utan skägg eller om Hemingway skrev bättre böcker sedan han 1932 skaffade skägg. Nej! Denna kväll tog jag mig åter an Teodicéproblemet. Jag har många gånger varit nära lösningen på problemet, men jag har alltid somnat just innan jag fått den sista pusselbiten på plats.

Missing people

Jag vaknade nästa gång kl. 04.10. Jag märkte då genast att Anne-Marie inte låg i sängen bredvid mig, viket hon brukar göra. Jag tittade i min mobil för att se om fullmäktigemötet hade dragit ut extra mycket på tiden, men hon hade inte skickat något SMS. Då tog jag på mig morgonrocken och öppnade mejlboxen på i min acer-dator. Jag ville se om jag hade fått ytterligare gratulationsbrev på min 76-årsdag, men i inboxen låg det bara ett 30-tal otäcka spammeddelanden. Jag tryckte snabbt bort dem, men hejdade mig vid det sista mejlet där ämnesrubriken var: *"De som ser livet från den ljusa sidan..."*

På min mejl-in finns ingen spalt för avsändare. Egentligen borde jag ha tryckt bort skräpmeddelandet direkt, men jag ser ju livet från den ljusa sida och jag var nyfiken på att få veta vilka reklammeddelande som vi optimister får. Därför öppnade jag meddelandet – Mejlet kom från min hustru Anne-Marie och där stod det: "Påminn mig om att jag skall laga en födelsedagsmiddag till dig idag! Bifogar en liten enkel present. Jag är jättetrött. Kan du fixa frukost till mig i morgon?"

Men det var verkligen ingen liten present som jag fått. Anne-Marie hade bifogat ett 50-sidor tjockt dokument. Hon hade, bakom min rygg, skrivit ett långt Nyårsbrev och en rolig realrealistisk berättelse med titeln: *"De som ser livet från den ljusa sidan lever lyckliga länge!"*

Jag läste snabbt igenom Anne-Maries berättelse. Den var bra! Jag var breddad av min hustru, och jag var jublande glad över hennes prestation. Efter allt mitt slit skulle realrealismen nu äntligen få ett genombrott i svensk litteratur. Jag skulle bli berömd och allt hade jag min älskade hustru att tacka för. Det är kvinnan bakom allt!

För att visa min uppskattning av Anne-Maries hårda slit i kyrkans skrivpulpet, vidaresände jag hennes berättelse till mina syskon och våra barn, med uppmaningen att de inte skulle glömma bort min födelsedag i år också. Sedan gjorde jag havregrynsgröt och kokade kaffe samt hämtade SvD. Nu stundade min bästa och lugnaste stund på dagen.

Kl. 07 på morgonen hade Anne-Marie ännu inte kommit hem. Jag funderade på om jag skulle ringa ordf. i Kyrkofullmäktige Björn Falkenblad. Men om de satt i nattmanglingar, vore det dock synd att störa honom. Men tänk om Anne-Marie var försvunnen? Skulle jag kanske ringa till polisen eller till *Missing people* istället? Jag beslöt mig dock för att avvakta. Det var ännu för tidigt i utredningsskedet för att göra det. Om jag redan nu ringer till polisen kommer Leif GW Person omedelbart i sitt nästa TV4-program peka ut mig som den statistiskt mest trolige mördaren, trots att jag aldrig gjort en fluga förnär.

Jobb, jobb och mera jobb

Jag orkade inte äta upp all gröt, så jag satte in tallriken i kylskåpet. Sedan gick jag ut i vårt arbetsrum och satte mig lugnt ned och läste Kopparbo vägförenings handlingar om den pågående vägförrättningen, som bara berörde en del Kopparbovägen och vägen till Vildmarkshotellet. Min granne Bengt Allguren var starkt emot Norrköping kommuns förslag.

Om att bilda två olika vägföreningar i Kopparbo. Han ville i stället ha en ny vägförrättning för hela Kopparbo.

Under julen hade Bengt och jag haft mejlkorrespondens. Som gammal Chalmerist skulle Bengt säkert ha uppskattat Anne-Maries fantastiska berättelse, men tyvärr hade Bengt efter en längre tids AFS-sjukdom avlidit i mitten av januari 2020. Nu skrev jag istället ett kondoleansbrev till hans hustru Pia. Jag lovade att driva Bengts kamp för en ny vägförrättning vidare! Därför skrev jag även ett brev till vägföreningens styrelse, där jag yrkade på en ny samordnad vägförrättning.

Kl. 8 gick jag igenom handlingarna för Samfällighetens i Fäboden här i Viksjö. Jag skrev en motion med yrkande om att vi av miljöskäl inte skall installera laddplatser för elbilar och elhybridbilar. Jag avstyrkte också förslaget att leja ut gräsklippningen i vår samfällighet. Förslaget beräknades komma att kosta 500 kr per hus. Samfälligheter kan inte få ROT-avdrag. Jag motsatte mig också att köpa en åkgräsklippare. Samfällighetens allmänning är bara ett par **ar** stor. Den ligger precis intill vårt hus. För den lilla ytan behöver vi ingen åkgräsklippare. Det går lätt att slå ängen med lie. Att slå ängen tillsammans, skapar en äkta gemenskap mellan mig och mina kvinnliga granna i området. De sneglar beundrande på mig medan de räfsar höet och önskar att deras män vore mer lika mig. – Jag föreslår nu istället att föreningen skänker vår motorgräsklippare till Myrorna och samtidigt köper ett par begagnade handgräsklippare. Under de 45 år som jag har bott i Fäbodens samfällighet har jag skött mycket av gräsklippningen. Varför vill nu plötsligt en majoritet av mina grannar att jag skall lägga mig på sofflocket? Vill de ta livet av mig genom att missunna mig att slå och klippa gräs som en stärkande motion?

Kl. 9 ringde jag och bokade lokal vid Galerie Duerr för Anders Markstedts Släktförenings årsmöte. Sedan skrev jag ihop nya stadgar för föreningen och ett program inför årsmötet.

Hon var försvunnen, men återfunnen

Jag hade tänkt skriva en släktkrönika också, men nu är jag kaffesugen och går ut i köket. Där sitter Anne-Marie! Hon ser alldeles slut ut och hon är magrare än vanligt om både armar och hals. Hon har en uppgiven hållning och ett uttryckslöst ansikte. Anne-Marie vrider inte ens på huvudet, när jag kommer in i köket. ”Varför sitter hon där och bara ser rakt in i Lena Lundbergs tavla *En dansande frukost*”, undrar jag. Har det hänt något i natt?

För att pigga upp Anne-Marie sjunger jag: ”*God morgon, god morgon; etern skall bära fram... förlåt att jag stör.*”

Anne-Marie säger fortfarande inte ett ord. Det ser ut som om hon är sårad och besviken över att jag inte har gjort frukosten ännu. Jag tar därför snabbt fram resterna av gröten och kaffet för att värma upp dem i mikron. Först nu reagerar Anne-Marie. Hon går fram till mig och slänger gröten och kaffet i slasken. Hon ställer sig sedan utan att säga ett ord vid spisen för laga sin egen frukost.

Jag kramar om min hustru bakifrån och säger: "Tack älskling för din fina present. Det var precis vad jag har gått och längtat efter. Men egentligen var det ju alldeles för mycket, hälften hade räckt!"

Anne-Marie suckar och säger: "Jag vet! Vill du att jag skall korta ned berättelsen, och stryka allt som är irrelevant eller som kan uppfattas som orealistisk eller kränkande? Jag kan lätt fixa det, men det kommer att ta ett par nätter till att göra."

"Nej", säger jag förskräckt. "Stryk inte ett ord. Berättelsen är *As good as it gets*. Hur gick förresten på sammanträdet i går?"

"Det gick bra. Vi blev klara på bara sex timmar."

"Vad", utbrister jag. "Men var har du då varit hela natten?"

"Här hemma. Jag kom hem vid midnatt, men jag var tvungen att lägga mig i Karins rum och stänga dörren. Du snarkade så förskräckligt! Dina snarkningar hördes genom hela huset. Jag fick knappt en blund i ögonen. Vad har hänt?! Du brukar ju inte snarka om nätterna."

"Men det vet du väl att jag alltid snarkar, när jag skall fylla år. Det är nog inget fysiskt fel på mig, utan bara psykiskt. Jag är spänd i kroppen inför födelsedagen och jag drömmer om allt som jag skall få."

"Nu kommer jag ihåg", erinrar Anne-Marie sig. "När du var barn kom ju din far bara ihåg dina namnsdagar, och en gång glömde din mor bort din sexårsdag. Men Nunne hade ju så många barn att hålla ordning på och dessutom en massa klienter som bråkade om vårdnaden om sina och andras barn."

"Det har ju vi i alla fall aldrig gjort", utbrister jag. "Och nu är det för sent. Vår äldsta dotter är ju snart 50 år."

"Älskling! Det är inte hela världen om du snarkar någon gång om året. Men måste du verkligen fortsätta med den där psykoterapin som du har hållit på i 25 år och som har kostat oss en förmögenhet? Förutom din 6-årsdag har ju din terapeut inte lyckats få fram ett enda bortträngt traumatiskt barndomsminne!"

"Jag går bar till Lisa för att jag mår bra av att driva med henne och bevisa att hennes metod är helt galen. Men det har jag inte tid med längre, för nu måste jag ju gå till min sjukgymnast på Adolf Fredriks fysioterapi. Men jag hoppas att din fina födelsedagspresent kommer att göra under med mig. Jag vet att allt nu kommer att bli bättre och bättre dag för dag. Då jag fyller hundra år kommer jag inte snarka, så att du måste be personalen att flytta dig över till andra sidan av hemmet."

Anne-Marie skrattar och säger: "Du är allt en riktig optimist. Det kommer inte att finnas någon personal inom den kommunala äldreomsorgen år 2044. I bästa fall kanske jag får en

vårdrobot eller en självstyrande rullstol. Men om vi vårdar varandra och tar hand om andra, reder vi oss nog ändå.”

Vi klarar oss nog ändå

På radion spelar de nu: *”Kan hända det retar en del / Men i så fall é det deras eget fel. / Tänk sån nytta som storken från Skåne gjort / Men det hindrar ju inte att folk talar lort-/ Så låt dem bara gå på, vi klarar oss nog ändå!”*-

Jag kramar om min hustru och vi klär på oss. Sedan åker vi som vanligt till Friskis & Svettis. På hemvägen handlade vi mat och vin till min födelsedagsmiddag.-

När vi kommer hem snor jag snabbt ihop en omelett. Anne-Marie gör en vedervärdig, men nyttig grönkålsdryck enligt ett recept från Säfte. Vi lyssnar på Dagens Eko. En reporter säger att man planerar civila rymdfärder där man kan få vara i tyngdlöst tillstånd i en timme för bara tio miljoner kronor. – Det får mig att utbrista: ”En timme! Såg du dem inte? Redan för 50 år sedan var grabbarna i Apollo uppe...” – Anne-Marie avbryter mitt orerande och frågar: ”Vart har du då tänkt flyga på vår semester? – ”Till Rom! Kan jag få lit’ kaffe?”

Efter lunchen sätter jag mig vid datorn och reviderar kommunens bokslut för 2019. Det kommer visserligen inte att överlämnas officiellt till oss revisorer förrän om 2-3 månader, men jag vill vara ute i god tid. I förrgår stängde ekonomikontoret böckerna och jag kunde då tanka ned filer med alla kommunens transaktioner och de osäkra poster som jag behövde kolla. Med alla Big-data som jag har fått från ekonomikontoret upprättar jag nu en preliminär resultat- och balansräkning samt en kassaflödesanalys. Sedan reviderar jag bokslutet och upptäcker en hel del fel, särskilt i kassaflödesanalysen. Nästan ingen i kommunen begriper vad kassaflödesanalysen fyller för funktion, men jag rättar till felen i alla fall och mejlar sedan över det reviderade bokslutet till vår kommundirektör Christina Rapp. Hon svarade snabbt och hon accepterar alla ändringarna. Christina och jag är överens om att det blir bäst för båda parter om vi samarbetar och ser till att allt blir rätt i bokslutet redan från början.

Nu är klockan tre och Anne-Marie och jag tar en promenad, medan solen ännu är uppe. När vi kommer hem lägger jag mig på soffan och funderade över om det är något nu eller tidigare i mitt liv, som jag har glömt bort att göra; något som jag inte bör skjuta upp till morgondagen. Och jag kommer på en sak. Det är länge sedan jag hörde av mig till min enda kvarvarande moster och morbror. Därför skriver jag nu till dem!

Jag avslutar brevet med att skriva: ”Förra sommaren var inget vidare för min del. Men här i Järfälla har för länge sedan vintern rasat ut för våra fjällar och drivan lagt sig ned att dö. *Always Look on the Bright Side of Life*. Nästa sommar blir bättre och då ses vi på Kopparbo! Ta hand om varandra! Var lyckliga och lev länge!”

Jubileumsfester

I augusti fyller min morbror 90 år. Nu kommer jag plötsligt att tänka på att Anne-Marie fyller 75 år redan i april, och att det då är precis 25 år sedan jag senast ordnade en överraskningsfest

åt henne. Den gången släppte jag av Anne-Marie vid Arlanda och åkte sedan för att parkera; trodde hon.

När Anne-Marie skulle checka in vårt bagage för morgonflyget till Rom, stoppades hon vänligt men bestämt av SAS-personalen. Och den morgonen hamnade hon i stället på en överraskningsfest i Upplands Väsby. Där hade jag på ett Scandic Hotell ordnat med mat och underhållning. Visserligen fick Anne-Marie betala för överraskningsfesten, för hotellet ville inte ta emot min check. Men Anne-Marie verkade i alla fall vara nöjd med firandet. Då vi på eftermiddagen satt på SAS-planet till Rom, sade nämligen min hustru att jag gärna kunde ordna med överraskningsfester lite oftare.-

Jag fick idén till en överraskningsfest den 1 april och jag organiserade ensam allt på tre veckor, utan att Anne-Marie anade ett dugg. Det var en djärv chansning. Oddsen bland de inbjudna var 2 mot 1 att Anne-Marie skulle ha flugit ensam på morgonen till Rom. Anne-Marie hade biljetterna och SAS-personalen hade tydligt förklarat för mig att de inte hade några legala medel för att hindra henne från att resa till Rom utan mig.

Hur Ola Ullstens gav Lars en vansinnig idé

Tänk om jag skulle göra om det igen. Vi flyger till Rom på lördagen den 25 april och sedan har vi festen måndagen den 27 april, då hon fyller 75 år. Eller det blir nog bättre att festen redan på söndagen efter kyrkan. Vi tar samma restaurang som vi var på förra gången vi var i Rom då Anne-Marie fyllde 50 år. Det var dåvarande ambassadören Ola Ullsten som bokade bord åt oss. Vi hälsade på honom på residenset och det var där som jag upptäckte författaren Axel-Munthe. Jag råkade slå ned en byst av Kejsar Nero och en antik vas som stod på en hylla. Blixtnsnabbt kastade jag mig ner mot marmorgolvet och lyckades rädda vasen, men jag råkade slå ut blomvatten, på en gammal nästan antik bok som låg längst ned i bokhyllan.

”Ursäkt mig ambassadören”, sade jag bestört. ”Jag rår inte för att jag är så motoriskt oskicklig. Min mor Nunne födde mig nämligen hemma och högst uppe på vinden på Trädgårdsgatan 23 i Luleå. Nordens största fältslag pågick ju då uppe på Nordkalotten och en amerikansk DC3, som skulle frakta norska militärpolis från Kalax till Kirkenes höll på att dundra in i vårt hus på Trädgårdsgatan. Förlossningen gick i alla fall bra, men detta uppenbara brott mot den svenska neutralitetspolitiken, skrämde mig. Det var nog därför jag blev lite eljest. Men Nunne tog med mig till barnträdgårdsskolan som låg på samma gata som vi bodde på. Där konstaterade fröknarna att jag var medfött motoriskt oskicklig och att jag behövde en modern pedagogisk träning för att kunna hantera min kropp. Fröknarna lät mig bygga höga torn av stolar och bord och sedan jonglera högst upp i tornet med tre bollar samtidigt. Och när jag tappade en boll så, fick jag kasta mig efter den, så att bollen inte hann nudda golvet. Jag tyckte att det var mycket roligare än att leka ”inte nudda golv” med de normalt särbegåvade andra barnen. Även om jag inte längre är lika smidig som när jag var barn, sitter takterna från barnträdgårdsskolan ännu i”, sade jag stolt.

Ola Ullsten plockade upp den antika boken, torkade av den med en näsduk och sade; ”Den där gamla boken har legat och skräpat här på residenset i evigheter. Ta gärna med den så blir vi av

med skräpet. Och gud ske lov att du krusade bysten av Nero. Han påminner mig om Berlusconi. Jag ber till Gud varje val att den skojaren inte skall lyckas förstöra Italien.”

Tillbaka på vårt lilla hotell tittade jag på den gamla vattenskadade boken. Det var *The Story of San Michel* av Axel Munthe och såg till min förtjusning att det var en förstagångsutgåva från 1929. Jag började läsa och jag blev genast förförd av den mystiske Dr. Munthe. Hela mitt liv förändrades under den veckan i Rom och på Capri. Jag beslöt mig för att jag också skulle skriva. Jag skulle försöka bli bättre och roligare än Axel Munthe. Men det fick jag inte för min hustru. Hon tyckte att jag skulle ha ett riktigt arbete fram till dessa att jag blev pensionär. Så nu inledde jag ett målmedvetet arbete på att bli utlöst från min statliga tjänst. ***Gärna pension, men först en rejäl medalj.-***

Det lyckades jag med, men tyvärr visade det sig då jag skulle börja min författarkarriär att jag bara kunde räkna, men inte kunde skriva. Jag var gravt ordblind och inte förrän man utvecklade snabbtänkta datorer med avancerade rättstavnings- och grammatikprogram fick jag viss ordning på skrivandet. Men Anne-Marie tillät mig bara att skriva sex sidor om dagen för det var så många fel att hon inte orkade med att rätta mer än sex sidor och samtidigt ha sex dagar i veckan. Den sjunde dagen vilade vi.-

Lars börjar smida planer

Det är många vägar som bär till Rom, men hur skulle vi ta oss dit utan att Anne-Marie anande att vi var på väg till en ny överraskningsfest?

Helst bör vi av miljöskäl ta tåget ned till Rom, men det har jag inte råd med. Med flyg kan jag låta SAS, Norwigen och andra bolag konkurrera om priset för transport av alla födelsedagsgästerna. Enligt Skyscanner är priset för flyg till Rom bara 825 kr. Om jag köper ett en paketsresa för alla gästerna, kan jag nog som gammal konkuttensutredare pressa priset. Och sedan kontaktar jag Expressen och Aftonbladet, så får de konkurrera om att få ensamrätten på årets reportage: ”Så lever ATP-pensionärerna *la dolce vita!*” Och om Anne-Marie och jag sedan badar halvnakna i *Fontana di Trevi* kan vi nog få bra betalt för filmrättigheterna också.

Det spelar ingen roll vad skandalblaskorna skriver om oss, för jag kontaktar min systerson Emil Karlsson. Han jobbar inte längre på Expressen och Aftonbladet. Nu har Hänt-gruppen på Allers värvat Emil, så det blir nog ett positivt reportage, kanske 2020-talets mest omtalade 75-årsfirande.

Nästa problem är att hitta ett lämpligt hotell. Det bör ligga central och nära Svenska institutet, som vi hade tänkt besöka. Om vi kommer i en stor grupp märker inte intendenten om jag går runt byggnaden och värderar fastigheten och inventarierna. Jag har nämligen inte gett upp hoppet om att kunna sälja Tengboms skapelse och sedan privatfinansiera institutets verksamhet.-

Till slut hittade jag precis vad jag var ute efter, ett hotell med 4+ stjärnor som inte var alltför dyrt. I beskrivningen stod följande: ”*Snyggt hotell som är känt för god service. Fiumes ägare*

är arkitekt. Det märks på inredningsdetaljerna. På hotellet finns en takterras med solstolar. I närheten av Fiume finns den vackra Borgheseparken där Svenska institutet i Rom ligger.”

Det lät perfekt. Min yngsta dotter Annika är arkitekt och delägare i Chroma arkitektbyrå. Det ligger på Gustav Adolfs torg i Malmö. Annika har mycket att göra på byrån och hon tar också hand om hem och barn, så hon behöver miljöombyte. Hon måste koppla av några dagar och få ny impulser från den klassiska, nyklassiska och postmoderna arkitekturen i Rom. Rio och Thea behöver också lite bildning som förberedelse inför deras *Grand tour*. De vill nog inte följa med oss vuxna till kyrkor, museer och andra sevärdheter, men de är ju fyllda 11 resp. 6 år, så liksom deras morfar gjorde i den åldern får de klara sig på egen hand. Mina barnbarn har ju vildmarksvana från Kolmårdsskogarna, så i Borgheseparken lär de inte gå vilse.

Nu googlar jag på andra sajter om hotell Fiume och jag upptäcker jag att det var ett hotell som Ving utnyttjade. En resa för två personer med avresa t.ex. lördagen den 25 april och hemkomst tisdagen den 27 april skulle kosta totalt ca 9 000 kr, inkl. frukost. Det tyckte jag var billigt. Om vi blir 30 personer och jag stuvar in alla i dubbelrum blir det bara ca 135 000 kr. Sedan tillkommer ju kostnaden för födelsedagsmiddagen och annat, men pengarna verkar inte vara det stora problemet.

Jag skulle kunna finansiera kalaset genom sälja mina aktier i Betson och SAAB. Anne-Marie tycker att jag av etiska skäl inte bör ha aktier i spelbolag och vapenindustrin. Tyvärr har jag fortfarande en vinst i bolagen, men reavinsten behöver jag inte betala in förrän den 14 februari 2021. Och Anne-Marie brukar sköta alla fyllnadsinbetalningar, så reavinsten behöver jag inte bekymra mig om. – Nu kom jag på att Anne-Marie har tjatat på mig att innan januari månads slut måste jag tala om hur mycket skatt hon skall betala in för mig för reavinster och för lågt dragen skatt på inkomster av tjänst och olika pensioner. Det är kanske bäst att jag gör det nu. Enklast är att som vanligt ta förra årets siffror ökar dem med 10 %.

När jag har räknat ut skatten, skall jag läsa min 500 sidor tjocka roman *Ingenting att skratta åt*. Jag vet inte var och i vilken dator jag har romanen, men den finns på Arga Revisorns hemsida. Där har jag skrivit om äventyren våra alter ego Anders och Maria Ant gjorde för 25 år sedan. Vi kan köra ungefär samma program som då, men korta ned det lite eftersom vi inte kommer att vara i Rom en hel vecka, Vi kör efter den Tyska Guidebok som jag hade då. Det har väl skett en del sedan 1995, men tillskillnad från vår dotter åker vi ju inte till Rom för att enbart se på modern och postmodern arkitektur.

Nu gäller det underhållningen på födelsedagen, Mr. Bean och John Cleese är väl inte att räkna med eftersom de inte kom på min jämna 76-årsdag. Möjligen Cleese Eriksson. Min bror Anders var ju ihop med Eva som var administrativ chef för Galenskaparna. Det var för länge sedan, men Eva var på min svägerska Debbies 60-års fest, så jag kan höra med Eva om Anders vill jobba ihop mig och skriva ihop en revy till den 27 april.

Jag skulle ju också kunna höra med Henrik Micos. Efter varje mandatperiod har vi i kommunen en stor fest där Henrik både hösten 2014 och 2018 gjorde en jättebra revy. Han är ju liksom jag amatör, men mycket proffsig. Hans mor Anita har varit KF-ordförande. Hon är

still going strong och fortfarande jätteliberal, så henne bjuder jag med. Men då får hon och Henrik dela rum.

Hur lurar man en som ser och hör allt

Det är tre månader kvar tills Anne-Maries födelsedag, så jag har gott om tid ordna detaljerna. Men jag måste vara försiktiga. Anne-Marie ser och hör allt. Hon kan till och med lukta sig till om jag gör något skumt. Som gammal finansdirektör kollar och dubbelkollar hon allt; och allt jag gör och säger misstror hon. Sådan är inte jag, utan jag tro alla om gott. – Men hur skall jag få Anne-Marie att föreslå att vi skall fira hennes födelsedag i Rom. Det måste även den här gången vara hennes egen idé, inte min. Här finns tre möjligheter.

- 1) Karin och Annika var i Rom för ett par år sedan. De bjuder sin mor och far att fira 75-årsdagen i Rom tillsammans med dem samt Rio och Thea.
- 2) Någon annan kontakter Anne-Marie och nämner att de skall vara i Rom för att fira att det är 25 eller 50 år sedan de i den eviga staden firade födelsedag, förlovade, gifte sig, skilde sig på italienska och sedan gifte om sig. De kan också ha vunnit en resa till Rom eller 10 000 000 lire på tipset eller så fick de ett stipendium för vistelse på Svenska institutet i Rom. Då kan Anne-Marie och jag haka på deras resa.
- 3) Den biljettförsäljare på SAS som ringde upp Anne-Marie för 25 år sedan och sade att vi kunde få byta våra eftermiddagsbiljetter till Rom mot förmiddagsbiljetter, har nu blivit marknadschef för hela SAS, biträdande marknadschef e.d. Hon kommer ihåg Anne-Marie och vill nu erbjuda henne och mig att flyga gratis till Rom med förmiddagsplanet den 25 april. SAS har tänkt att använda detta som PR för hur flexibla och kvicktänkta de är och hur man vårdar gamla kunder.

Nej ingen av dessa lösningar skulle hålla. Vi får tala om för henne att barnen vill bjuda ut henne på födelsedagsmiddag i Aahus. Och väl på Kastrup är det lätt att man råkar gå på fel plan och hamna i Rom. Alla vägar bär till Rom!-

Ett moraliskt dilemma

Anne-Marie är mycket ekonomisk och sparsam. Vi bor i ett enkelt parhus, vi har en 11 år gammal liten bränslesnål bil, vi åker inte längre till Kanarieöarna eller mer fjärran resmål, vi städar, tvättar, stryker själva och vi går sällan på restauranger, eftersom vi själva lagar nyttigare och godare mat. I stort lever vi som under studenttiden, men nu köper vi lite finare viner. Så vi har råd att göra av med en kvarts miljon kr på en födelsedagsfest.

Efter över 50 års samliv vet jag dock att det är mot Anne-Maries natur att ”slänga bort” pengar på värdsliga nöjen. Hon går hellre till Kyrkan och vill hon gärna hjälpa de som inte är lika sparsamma som vi och som inte alltid kan se livet från den ljusa sidan.

Men min idé är nästan lika bra som Snörmakare Lekholms. Jag känner mer och ett inre tvång att genomföra min plan. Jag vet att jag sätter mitt snart 50-åriga äktenskap på spel, genom att genomföra något som jag vet att Anne-Marie definitivt skulle säga nej till om jag frågar. Det skulle inte hjälpa att jag inviger henne i planen och att vi tillsammans lurar våra barn och våra

inbjudna gäster att Anne-Marie inget vet eller anar i förväg. Anne-Marie skulle kunna spela rollen som överraskad, bedragen hustru väl, men hon skulle inte komma att göra det hur jag än vädjar till henne att ikläda den rollen. Jag tycker att hon är som klippt och skuren för spela en överraskad, bedragen hustru. Men Anne-Marie kommer bara att säga Nej, Nej. Då vet jag att det inte är lönt att argumentera för min lysande idé. Hon är den som vill ha kontroll över våra liv och någon mer överraskningsfest vill hon inte ha. Dessutom tror hon inte att jag i min ålder skulle kunna klara av det. Jag orkar ju inte ens med att planera ett veckoschema för vår mathållning och städningen och damningen har jag blivit slarvigare med. Och att vattna ihjäl eller torka ihjäl blommorna i huset har jag inte tillåtits göra på sex år.

Nu bestämmer jag mig för att det blir Rom. Jag struntar i vad Anne-Marie påstår sig säga nej till. Jag är tveksam till den nya samtyckeslagen. Om man skall fråga i varje steg hur långt man får gå eller flyga, skulle det inte födas så många barn i Sverige. Jag vet att kvinnor älskar romantik i antika Rom.-

Lars börjar testa romresan

På eftermiddagen nu söndagen den 26 januari 2020 var vi ute och promenerade. Jag förde på tal om att resa någonstans och jag sade helt ärligt att jag höll på att skriva vart och hur vi skulle resa. Det tyckte Anne-Marie var utmärkt, för då skulle jag ju kunna skriva om vår resa och hur fantastiskt bra vi hade haft det, utan att lämna Järfälla. Jag började då diskutera olika tänkbara resmål, Berlin, Barcelona, Birmingham.

”Birmingham varför Birmingham”, utbrast Anne-Marie.

”Därför att du aldrig har varit där. De nya Birmingham är en spännande stad. Men vi kan resa till Edinburgh istället, för även där är det bara jag som har varit”, sade jag.

Det borde jag inte ha sagt för nu började en tävling om vem av oss om hade varit i flest länder och städer. Den kampen lät jag Anne-Marie vinna, men jag tillade att vi t.ex. kunde åka till Rom igen, för där hade hon varit dubbelt så många gånger som jag. Det invände Anne-Marie dock mot, för hon menade att om man mellanlandat i Rom och uppehållet varat i mer än tre timmar, så skall det inte räknas. Det gick jag med på, för det betydde att jag låg 25 % efter henne vad gäller Romresor. Och när vi var nästan hemma avrundade jag samtalet med att säga att om hon kände en så förskräcklig flygsskam, så kunde jag åka ensam till Rom. Men jag kunde skicka henne bilder på alla vackra byggnader jag såg och alla unga söta italienskor som jag träffade. Sedan skulle vi ligga lika vad gäller antal Romresor. – ”Ja, det tycker jag är en utmärkt idé”, sade Anne-Marie och låste upp dörren till vårt hem.

På eftermiddagen satt Anne-Marie och läste kommunala handlingar. Vi hade träffat Anita Micos under promenaden som intygade att det var många och långa handlingar. Det gjorde Anne-Marie misstänksam, för det betyder att man försöker smyga in ärenden som politikerna inte observerat. Hon lusläser därför nu alla ärenden inklusive alla bilagorna.

Jag sätter mig vid datorn och fortsätter att skriva ned mina planer på min dator, så att jag i morgon kommer ihåg vad jag just tänkt ut.

Äktenskapet krackelerar

Plötsligt är kl. 18.30. Jag skulle ha värmt upp den frysta kycklinggrytan som vi skulle äta och kokat bulgur till den, men det hade jag glömt bort. Tur att Anne-Marie hade kommit ihåg att ta fram grytan ur frysen och dukat upp middagen.

Under middagen ansträngde jag mig för att inte prata i munnen på min fru och det hela utvecklade sig bra. Hon började själv tala om Rom-resan för 25 år sedan och att vårt besök hemma hos Ola Ullsten. Det hade varit trevligt, förutom att ambassadören hade slängt på mig den där avskyvärda *Boken om San Michele*. Den hade enligt Anne-Maries uppfattning satt griller i huvudet på mig och gjort mig halv galen.-

Efter maten tog jag itu med mitt planeringsarbete igen. Allt hade strulat till sig för mig under dagen. Musen hoppade hit och dit, jag behövde bara nudda på tryckplattan så försvann det dokument jag hade uppe. Och nu hade mejlen lagt av. Jag fick fram vare sig in- eller utgående mejl. Jag hade tappat kontakten med min omvärld. Det var nu bara vid min hustrus dator som jag kunde komma ut på nätet, men hon vägrade att låta mig ens titta på hennes Mac. Tre HP-datorer hade tidigare kraschat för mig. Nu hade jag en *acer* som också var på väg att bli kaputt. Jag avskyr datorer! Men jag kan inte skriva med penna, för jag kan inte läsa min egen handskrift. I biografen om Piraten läste jag nyss att han hade en sekreterare som skrev ut åt honom, men att han för det mesta dikterade vad han ville ha sagt. Hade jag en sådan hjälp skulle det vara lätt att författa. Men Anne-Marie skrev aldrig ned vad jag dikterar och hon blir irriterad på mig om jag ber henne rätta mer än sex sidor.

Nu skriker Anne-Marie i köket. Jag stänger av hörapparaten, men det hjälper inte. Till slut går jag ut i köket. Det är brickan i diskmaskinen som har rasat ned igen. Det har hänt 50-11 gånger tidigare. Det är bara att plocka ut alla tallrikarna, få brickan på plats och sedan börja om igen.

Jag säger inget. Jag arbetar snabbt och effektivt med att plocka in tallrikarna igen.

”Jag gjorde ju som har du har sagt”, beklagade sig Anne-Marie.

”Diskmaskiner gillar inte dig, och datorerna gillar inte mig. Det är bara att acceptera att maskinerna håller på att ta över våra liv” fräser jag till. Men Anne-Marie förstår inte att jag var irriterad på min *acer* och inte på henne.

Nu blir Anne-Marie arg. Hon har både fått fixa middagen och göra ordning i köket, medan jag bara roat mig med att skriva lustigheter. Jag skrattar åt mig själv medan jag skriver, men det tycker Anne-Marie inta alls är lustigt. Jag försöker muntra upp henne genom att lösa upp vissa stycken som jag själv tycker är roliga, men hon lyssnar inte. Om hon nu skulle komma fram bakom min rygg och krama om mig, skulle hon se vilka elakheter jag nu skriver om henne. Då skulle hon bli mer ledsen än arg. Jag är kanske orättvis mot henne.

Klockan 21 ser vi på TV-serien Kalifat och vi är eniga att vi ju här hemma inte har det så illa. Men efter att vi stängt av TV brakar det loss igen. Anne-Marie frågar åter igen om jag tagit

fram alla uppgifterna inför deklarationen och om jag har fått någon K4 från banken. Hon får mig att tänka på John Cleese när han säger *stupid whoman*, när hustrun för 50-11 gången påminner John vad han skulle göra. – Fattar inte Anne-Marie att jag just skulle leta fram K4:an. Jag tar fram min kommunala padda loggar in på SEB och ser till min glädje att K4:an ännu inte har kommit. Jag kan alltså inte göra någon deklaration i kväll.

Anne-Marie begriper inte hur jag kan förlita mig på digital information, efter alla de problem jag haft med mina datorer. Själv ser hon till att få alla uppgifter i pappersform och hon uppmanar mig att skriva ut K4:an då jag får den. Vi kan bara skriva ut från våra datorer, inte från paddorna. Nu undrar Anne-Marie om jag minns hur jag skulle göra för att skicka över dokument från min padda till min dator för utskrift. – Det minns jag inte, men det spelar ingen roll, för min in-mejl fungerar ju i alla fall inte längre på min dator. Allt håller på att klappa ihop. Hur skall det nu gå med min stora födelsedagsfest i Rom? Vad skall jag ta mig till? Det finns bara en sak att göra. Jag skriver: ”Lars åker nästa dag åkte till Elgiganten och där får han snabb och bra hjälp med datorn. Och på måndagen kom också K4:an digitalt från SEB, så att Lars kunde göra sin preliminärdeklaration och sedan glatt upplysa sin hustru om hur många hundra tusen kr i fyllnadsskatt Anne-Marie skulle betala åt honom.”

När jag sedan går och lägger mig och talar jag om för Anne-Marie vad jag nyss har kritvit. Hon ser nöjd ut och vi somnar snabbt båda två.

Första turen till El-Giganten

På måndagen åkte vi tillsammans till Elgiganten och vi får en perfekt service. Supporten uppdaterar mitt Thunderbird-mejlprogram, skärper ljusstyrkan på bilden och gör rent både skärmen och tangenterna.

Det gillar Anne-Marie för nu får hon tillfälle att förklara för Elgiganten att det inte bara är min dator som var smutsig utan även mina kläder, mitt kök och mitt badkar. – Folk runt oss såg på mig med avsky, men jag förklarade att jag innerst inne inte alls är slarvig, men att jag haft så många olika sjukdomar och så mycket att skriva, att jag knappt hade orkat hålla näsan över vattenytan – Jag pussade Anne-Marie och med tårar i ögonen och säger jag: ”Du är så snäll Maria Hur skulle jag klara mig utan dig?”-Nu ser anställda på Elgiganten med beundran på Anne-Marie. Två besökande damer får tårar i ögonen och de ser en madonnabild i Anne-Maries ögon. Och i bakgrunden hör jag hur en kund provar en superbersprängare, med att låta Mikael Samuelsson på högsta volym melodiskt sjunga:

*Något ljuvt och änglalikt skiner
omkring Fridas huvud, medge det!
Särskilt när bak vårens blomgardiner
kring hon går med små och lätta fjät!
Icke något språng, som slår och skallar;
fint, likt suset i en vass hon lopp.
Ändå står ej Frida, vad man kallar,
på vår samhällssteges högsta topp.*

Varför är det bara jag som ser att Anne-Marie har en ängels tålamod. Hon står ut med år efter år med min glömska, tekniska obegåvning och sådant som mänskliga varelser inte skulle överleva. – Samma kväll hör jag hur Anne-Marie bryter ut i en klagosång över att jag inte längre tar något ansvar för hus, hem och barnbarn.. Hon gråter av förtvivlan över att jag har köpt fast och inte mjölig potatis, och att jag har druckit upp den sista skvätten rött lätt vin som hon hade tänkt ta till den lutfisk som hon har låtit ligga på lut ända sedan den rean efter jul. Jag bara sitter och klinkar framför min *acer* och spelar Birger Sjöbergs visor på YouTube. Jag lever i min egen värld och bryr mig inte om henne. Jag intresserar mig bara för den Markstedtska släkten, Kopparboborna och alla mäniskor i världen utom henne – Oh, Älskling! Vad jag skulle vilja berätta vad jag hur jag tänker och skriver om dig. Men et kan jag ännu inte göra för då skulle du bli hysteris, förbannad och göra allt för att stoppa mig. Det enda jag vill är att föra dig upp, upp, uppg; på samhällets högsta topp. topp. Topp. Jag vill att hela världen skall se dig med mina ögon: *I blomman i solen/- Amanda jag ser/-Kring jorden, kring polen / hon stålat, hon ler.*

Tillbaka hos Adolf Fredriks

Så åkte vi hem, åt och sedan iväg till Friskis & Svettis. Jag körde ett tufft träningsprogram och jag gick sedan upp till Adolf på Adolf Fredriks. Förra måndagen hade jag fyllt 76 år och den veckan hade vi ingen sejour inbokad. Adolf undrade därför hur jag hade klarat av att fira födelsedagen och hur jag mådde nu en vecka senare.

”Bra! Det var bara min fru som uppvaktade mig. Mellan allt mitt skrivande har jag både tränat enligt Adolfs program hemma och enligt Åsa program här på Friskis & Svettis. Jag mår faktiskt mycket bättre nu än jag har gjort på 40-år och allt är din förtjänst. Hur är det med dig själv förresten? Du berättade ju att du fått en kronisk skada efter en cykelolycka, men jag har inte fått reda på detaljerna: var, när och hur skadade du dig?”

Nu välde det fram. Olyckan hade skett franska alperna, i Grenoble.- Adolf hade kört i 80 km hastighet ned för alpvägen och i en hårnålskurva råkat köra över räcket och sedan flugit med en sidorotation ned i en 20 meter djup ravin och slagit i höften i stammen på en vresig fura. Adolf hade dock lyckats kravla sig upp på vägen och där återfann Adolfs bror honom. Brodern var ursinnig över att han inte fick tillfälle att köra ikapp Adolf. Brodern tog med Adolf till närmaste sjukstuga och där fick han bandage om de blödande sårerna och ett par albyl mot smärtorna. Personalen undrade om Adolf kunde ta sig hem själv eller om de skulle beställa en taxi. – Adolf ville dock inte ha någon taxi. Han var nämligen sjukvårdsutbildad och hade jobbat på akutsjukhus. Därför såg han till att han fick en ambulanstransport till Universitetssjukhuset i Grenoble. Där blev det full fart. Alfred åkte in i en datortomograf och sedan upp på en stor sjuksal, där han som enda patient i salen bäddades ned i en sjukhussäng. Sedan var det stopp.

Just den dagen fyllde nämligen överläkaren 62 år. Han skulle gå i pension och avtackades av hela personalen. Avtackningen skedde på patologiska avdelningens källarlokal, så därför hörde ingen när Adolf började ropa på hjälp. Han visste att om man inte gjorde något snabbt skulle hans ben förmodligen behöva amputeras.

Men Adolf hade tur. En underläkare vid namn Charcot hade nämligen fått i sig för mycket vin och råkat förväxla Adolfs sjuksal med Kirurgavdelningens toalett. Som tur var hade Adolf varit i Paris och där träffat en parisiska som hade lärd Adolf franska. Därför kunde Adolf nu förklara att läget var kritiskt.

Festen fick avbrytas och överläkaren granskade Adolfs röntgenbilder. Han hade tre frakturer på vänster, eller möjligen sex frakturer, beroende på hur och vem som såg på bilden. Överläkaren beslöt att inte genast operera Adolf, utan vänta med det tills man såg om Adolf hade överlevt och hade återhämtat krafterna för att klara operationen. De franska läkarna gjorde en alltså en korrekt medicinsk bedömning. Adolf hade dessbättre en försäkring så han flögs hem till Haag, där han opererades och fick en uppsättning skruvar insatta, så att hans höft blev provisoriskt lagad.

Tanken var att man sedan skulle göra en ny operation, och den var mer kritisk för nu skulle man såga och skruva alldeles intill ischiasnerven. Dagen innan operationen hoppade Adolf av. Det innebar att han kom att få bestående men, men att han med hjälp av sjukgymnastik i alla fall skulle kunna röra sig och fortsätta att behandla lättare patienter, typ mig.

Medan vi pratade hade jag placerat Adolf på hans behandlingssäng och börjat att manipulera hans ben, som jag hade sett andra sjukgymnaster göra. Medan behandlingen pågick sade jag att det var otur att Adolf var född i Holland, så att han inte redan som liten grabb hade kunnat träna backåkning. Jag fick nu veta att Adolf hade lovat sin svenska flickvän att bara köra Mountainbike i Sverige, men aldrig mer i Alperna.

När Adolf lämnade behandlingsrummet skakade jag hand med honom och vi kom överens om att arbeta för att få stopp på alla livsfarliga sporter. Jag stängde dörren och satte mig vid datorn på Adolfs rygglösa stol för att börja fyll i journalerna. Men då kom Adolf tillbaka. Han verkade andfådd för plötsligt hade han kommit på en sak och sprungit uppför trappan. Flämtande sade han: ”Jag glömde att säga att du för din dåliga blodcirkulation i fötterna måste träna så att du blir *anfödd*. Jag förstod inte vad han menade men då tog Alfred upp en artikel från en holländsk facktidsskrift. Jag förstod de mesta orden och jag insåg att han menade ”tills jag blir andfådd.”

Så tog vi farväl av varandra. Adolf förklarade att jag kunde komma upp när som helst och att jag inte behövde vara sjuk för att komma upp till Adolf Fredriks. Och jag sade att Adolf och hans flickvän alltid var välkomna hem till mig, och särskilt om de hade Coronavirus eller någon annan svår sjukdom, så skulle se till att de får adekvat vård.-

Fortsatt problem med mejlsystemet

När jag kom hem satte jag mig framför datorn för att skriva vidare på min berättelse. Föregående kväll hade jag besökt Ola Ullsten i Rom. Det var 25 år sedan och nu var Jan Björklund ambassadör. Jag hade skrivit till Ullsten en månad i förväg, men brevet hade inte kommit fram till Rom i tid påstod Ullsten. Därför tänkte jag att jag skulle var ute i god tid, så att Björklund inte skulle kunna skylla på det långsamma italienska mejlsystemet. Jag skrev ett

tre sidor långt artigt brev om när, hur och varför vi skulle komma till Rom och vad jag underdånigt och ödmjukt hemställde att ambassaden skulle bistå oss med. Jag sökte rätt på adressen och mejlade iväg mitt brev. Nu uppstod dock samma fel som i söndags.-

Jag är stresstålig, men alla elektrotekniska fel och okontrollerade kärnreaktioner, bringar mig lätt ur koncept och får mig nu att dra ur sladden till datornätverket, i stället för att lugnt och sansat steg för steg gå igenom felsökningsschemat för att systematiskt ta reda var datorn felet uppstått och vem som har orsakat det. Nu kom dock Anne-Marie till min undsättning. Hon satte i sladden igen, startade upp min dator, men sedan kunde hon inte göra något mer, för jag hade ingen mus till min dator. Jag får nämligen musarm av att använda musen och därför använder jag en platta på datorn för att flytta pilen. Men sådan nymodigheter accepterar inte Anne-Marie. Jag försökte visa henne hur man gör, men då försvann pilen.

Anne-Marie tycket att vi gå och lägga oss och sova på saken. Det gör vi. Jag ligger dock vaken halva natten och grubblade på varför mejlen inte fungerade. Jag vet att det är meningslöst att i huvudet systematiskt gå igenom alla felsteg, som jag skulle ha gjort, men eftersom jag av erfarenhet vet att Anne-Marie kommer att korsförhåra mig för att kunna bevisa att det var jag själv som medvetet eller genom grov oaktsamhet hade gjort en ändring i Thunderbird-mejlsystemet. Det systemet hade Elgiganten installerat på min HP för flera år sedan, efter att mitt tidigare mejlsystem hade slutat fungera. Anne-Marie trodde att det var jag som hade förstört det, men de trodde man inte på Elgiganten. Där får kunden nästan alltid rätt, hemma är det tvärtom.

Thunderbird-mejlsystemet i min HP nr 2 fungerade utmärkt, en det gjorde inte operativsystemet Windows 10. Så fort som Microsoft uppdaterade operativsystemet, blev det något fel i min HP. Anne-Marie var övertygad om att jag lyckades att få min HP att stanna gång på gång genom handhavandefel, men Elgiganten tröstade mig med att det inte bara var min HP-dator som inte trivdes i Windows 10 miljön, utan alla HP datorer av denna typ. Till slut bytte jag till en nyare variant av HP och då var problemet putsväck.

Sedan hade jag inte några problem alls med min HP-dator förrän hårddisken kraschade. Jag blev förtvivlad för jag hade de senaste åren inte tagit någon back-up. I min dator hade jag viktiga arbeten som jag trodde hade gått förlorade. Men Gud hade vakat över mig och sett till att Elgiganten hade sparat alla mina dokument i ett moln. Det var fantastiskt, så jag bad killarna på Elgiganten tala om för mig var det molnet fanns, så att jag själv med egna ögon skulle kunna bevittna undret. Men de hade aldrig själva sett molnet, men de hade träffat andra som hade sett molnet och kunde vittna om att det verkligen någonstans i himmelen eller jorden, som registrerar allt. Inte en enda sparv kan falla till marken utan att det gudalika datorsystemet märker det.

Den *acer* som jag köpte efter HP:arna var bara billigt skräp ansåg Anne-Marie. Själv hade hon skaffat en Mac sedan hennes Dell-dator gått en långsam och plågsam död till mötes. (Dellas död beskrivs i Miraklet i Malmö).

Att ligga och tänka på alla gamla datorer och de systemfel och handhavandefel, som vi hade drabbats av. Först när jag hade läst Havamal fram och baklänges 491 gånger somnade jag:

*Ovis man
alla nätter vakar,
grubblar och grämer sig för allt;
matt är han,
när morgonen kommer;
vedermödan är, som den var.*

Jag vaknade kl. 4 på morgonen och gjorde nya försök att få mejlsystemet att fungera, men vedermödan var som den var. Allt fungerade utom att jag inte fick några mejl-in. Däremot kunde jag skriva och skicka nya mejl, men de dök upp i utkorgen. För att få reda på om det bara var utkorgen som fallerade ringde jag klockan sju på morgonen ringde till mottagarna och frågade om de hade fått mina mejl. Det hade alla.

Kl. 8 gjorde jag en kanna kaffe som jag gav till min hustru. Vi låg i sängen och läste tidningen en timme och sedan började korsförhöret. Anne-Marie ställde en massa datatekniska frågor, som jag inte förstod ett skvatt av. Ibland svarade jag ja och ibland nej. Men till slut blev det tydligen fel svar för Anne-Marie skrek: ”Vad! Tryckte du på Alt Gr och CTRL, samtidigt som du tryckte på *Send*”?-Hur i Jösse namn tror du att det skulle få liv i Thunderbird genom att trycka på alla knapparna samtidigt. Du har ju inte förstått ett dugg av vad jag har försökt att lära dig. Du är hopplös!”

Nu orkade min hustru inte med mig längre. Hon sade att jag fick ringa till Telia Support för få hjälp. Då fråga jag: ”Kan man verkligen ringa till Telia fortfarande? Måste man inte mejla eller sms:a? Och har Telia samma nummer, 90 120, som Televerket hade?”

Anne-Marie besvarar inte min fråga, utan hon tar fram sin mobiltelefon och trycker på ett förprogrammerat telefonnummer. Även med hörapparater hör jag dåligt. En bra sak är dock att mina hörapparater genom Bluetooth är kopplade till telefonen, så att jag kan skriva med båda händerna medan jag lyssnar på vad personen eller datorn på andra sidan säger. Jag hör nu en röst säga: Välkommen till Telia Lars Markstedt. Tack för att du valde oss som operatör. Du får nu fyra val. Välj ett av dessa. Knappa sedan in ditt personnummer med tolv siffror och avsluta med fyrkant eller vänta kvar, så får du tala med en telefonist. – Jag uppfattade inte riktigt vad de fyra alternativen innebar, men inget av dem föreföll att passa in på mitt problem. Därför väntade jag kvar; väntade och väntade. Men det var tyst på andra sidan, förutom då tystnaden bröts var 50 sekund och jag hörde: ”Ni vet väl att ni kan göra era ärenden online under era personliga sidor?”

Då ringde upp Telia igen och innan rösten började mäsas frågade jag: ”Vilket val skall jag göra?”

”Det beror alldeles på vart du vill komma”, svarade rösten.

”Jag vill komma till Telia Support”, svarade jag.

”Då kopplar jag dig till Telia Support” sade rösten.

”Välkommen Telia Support för privatpersoner. Du får nu fyra val...” Jag knappade in en ”tvåa”. -Mitt problem gällde troligen Telias Bredband och för bredband brukar vanligen komma som val nr 2. Men felet kunde även sitta i Telias Router. Så hade det varit för Anne-Marie för ett par år sedan. Hon hade ingen kontakt med nätet via Routern, men det hade jag. Telias första-linjesupport föreslog då att hon skulle starta om Routern, men det hjälpte inte. Andra-linjesupporten föreslog att hon skulle koppla den sladd som gick från hennes Mac till Routern direkt till vägguttaget. Då fick Anne-Marie direkt kontakt med nätet och hon kunde skicka och ta emot mejl från både de kyrkliga och kommunala instanserna. Anne-Marie tyckte att Telia hade löst hennes problem snabbt och smidigt. Jag var dock inte nöjd med denna lösning och efter en vecka kontaktade Anne-Marie Telia Supports sista försvarslinje, som genast via Post Nord förde fram extra resurser i form av en ny Router som under natten flugits in från Telias dyrt upphandlade förråd i Kazachstan. Operationen lyckades tack var att Anne-Marie höll huvudet kallt och inte greps av panik, under det kritiska dygn då hela vårt internet var nedsläckt. Genom att systematiskt pröva olika kopplingar fick hon till slut hela det eländiga nätet att fungera utan störningar.

Plötslig hörde jag hur det en fjärde gång tutade till i min högra hörlur och sedan blev det knäpptyst. Jag förstod genast vad som hade hänt. Batteriet i min högra hörapparat hade tagit slut. Jag flyttade då batteriet i den vänstra apparaten till höger öra, för med vänster hörapparat hörde jag ingenting vare sig batteriet fungerade eller inte.-

-
Nu börjar jag om från ruta ett och efter en stund är jag åter vid Telia Support/Bredband. Där får jag veta att det var 52 samtal före mig och att det inte är någon idé att försöka tränga sig före i kön. Alla samtal besvarade i tur och ordning. Börd, anor och antal år som man varit kund hos Telia betyder inget, tvärtom. Alla får vänta lika länge, såvida man inte väljer Telia Express, som nu endast kostar 20 kr i månaden.

Efter en halvtimme kommer jag fram till en mänsklig support. Jag förklarar mitt problem och blir då genast kopplad till ett nytt nummer, där jag skall börja med att knappa in mitt personnummer och avsluta med fyrkant. Det gör jag, men råkar avsluta med att slår en ”fyra” istället för ”fyrkant”. Så var det bara att börja om processen igen.

Efter ytterligare en halvtimme har jag kommit rätt. Jag beskriver nu mitt problem omsorgsfullt. Anne-Marie lyssnar och ger mig en klapp på axeln som jag i henens öron beskrivit problemet något sänar begripligt. Det måste även förstalinjes-supporten ha tyckt. Hon inser att problemet överstiger hennes kompetensnivå. Hon kopplar mig nämligen vidare till sin chef, som nyligen uppnått sin inkompetensnivå. Hugo säger: Va é ré om. Sedan lyssnar han länge på mig, utan att avbryta mig. Till slut gäspar han och frågar: ”E ré r vid någon

spéciell tidpunkt på dygné som du känner av dessa besvär mest. É ré värst på morron eller på kvällen?”

När jag förklarar att det är lika illa under dygnets alla timmar blir jag kopplad till en super supporter. Jag redogör nu än mer ingående för mitt problem med att jag aldrig får några mejl-in och att jag aldrig vet om någon bryr sig om de mejls och SOS som jag ständigt sänder, eftersom jag inte kan se om de gått i väg och ingen ringer till mig och berättar att det som jag skrivit var jättebra. Super Supporten förklarar att mitt problem inte alls är ovanligt, i synnerhet inte bland medelålders vita män. Han säger att jag strax kommer att få ett sms och sedan är det bara följa länken, så kommer allt att ordna sig.

Nu rycker Anne-Marie åt sig min iPhone. Hon tittar på sms:et och skriker ursinnig till supporten ”Det här är ju bar en länk till Telia Support”. Nu ger ni mig Telia Hjälp Direkt, annars skall jag se till att ert korrupta företag genom amerikanska domstolar kommer att få böta en miljard dollar!”

Anne-Marie får nu ett speciellt telefonnummer (20 18 49), som hon skulle ringa. Det gör hon och hör en röst i andra ändan som undrade hur hon har kommit fram till honom. Det är inte meningen allmänheten skall göra det. Anne-Marie förklarar emellertid att hon inte tillhör populasen utan att hon är marinveterinär. Hon börjar nu dra vårt problem, men får frågan vilket nummer hon har slagit. Anne-Marie säger att hon slagit 20 18 49. – Rösten i andra änden blir nu synnerligen skärrad och säger att det blivit något allvarligt fel. Han säger att han skall höra med växeln och ber Anne-Marie vänta kvar. ”Nej”, skriker Anne-Marie. Uppge namn och grad”. Men det är för sent. Hon inser att det är meningslöst att vänta kvar. Hon ger mobilen till mig och går för att laga lunch. Efter 10 minuters tystnad ger jag upp.

Jag googlar nu och får numret till Telia Express. Där blir jag genast betjänad av en ung kvinna med sexig röst. Mitt problem skall lätt och snabbt gå att lösas. Jag behöver bara knappa in numret på mitt bankkort för månadsbetalningen 20 kr skall kunna genomföras och sedan slå in min kod.

Jag börjar knappa in, men blir avbruten av Anne-Marie som rycker kortet ur handen och klipper sönder mitt det. Hon utbrister: ”Hur dum får man vara. Du har 100 000 kronor på det kontot. Litar du på Telia och hur vet du att det verkligen var Telia som du talade med. Tror du verkligen att du kommer snabbare fram i kön bara för att du betalar 20 kr. Det är bara ett sätt att lura oss pengar. Nu äter vi!”

Fantasihuset-

Efter lunch åkte vi in till Galleri-Duerr, som min svägerska Debbie driver. Hon har tidigare haft Fantasihuset vid Vanadisplan. Där anordnade hon konstkurser i kreativt skapandeför både barn och vuxna. Jag försökte hyra in mig i Fantasihuset för att ha kurser dels i s.k. okreativt skrivande (ett kreativt hopklipp av begagnade texter), dels om hur man skriver roliga, realrealistiska romaner i realtid. Debbie tyckte att detta passade in i Fantasihusets koncept,

men hon ställde som villkor att jag skulle betala hyran i natura. Hon ville också ha minst tre dagar på sig granska, att jag inte knuckte någon av alla de idéer, som hon hade ägnat årtionden för att utveckla. Mest orolig var hon för att jag skulle kopiera hennes manuella tillverkning av extra tunt, gott och dyrt svensk knäckebröd. Receptet på brödet hade Deborah kopierat från den kända svenskamerikanska kokboks författaren Cajasa Wargs dotters Deborah's receptsamling *Houshold for Young Fruntimber*. Det osyrade knäckebrödet sålde nu min brors hustru under det varumärkesskyddade namnet ”*Debbies extraknäck*”. I produktionen engagerade hon båda sina barn och min stackars bror Anders. Han jobbar som konsult i Stockholm och extraknäckar samtidigt som professor på Chalmers i Göteborg. När Anders blev pensionär blev han härutöver tvungen att varannan dag stiga upp kl. 4 på morgonen och för att baka ”*Debbies extraknäck*”.

Anders omtänksamma hustrus föreslog att jag skulle ta över Anders morgonpass, som uppvärmning för att sedan kunna sitta och skriva fria fantasier på Fantasihuset i några timmar, innan det var dags för den manuella paketeringen av brödet. Debbie hade tagit fram en lyxförpackning designad av *Duerr*, som gjorde att hon kunde ta dubbelt så mycket betalt som konkurrenterna. Efter thepausen skulle jag därefter på eftermiddagen sex timmar i sträck sfå ägna mig åt min skrivverksamhet i Fantasihuset och bara behöva ta telefonsamtal från missnöjda kunder och ”björnar”. Jag skulle få ta upp alla utgifter som kostnader i Debbies näringsverksamhet och ta upp alla mina eventuella inkomster från mitt skrivande som intäkt av hobbyverksamhet. Jag skulle inte tvingas att bli kollektivanställd med oindividuell avtalsenlig lön från Fantasihuset, men jag skulle få fri hyra och äta så mycket knäckebröd som jag orkade. Om jag lyckades sälja det exklusiva brödet på pendeltåget hem till Järfälla, skulle jag få hela förtjänsten. Och om jag slank in på en lyxkrog på hemresan och tecknade ett kontrakt på leverans av *Debbies extraknäck*, skulle jag få 20 % av intäkterna och Galleri-Duerrs sedvanliga rabatt på måltiderna. Jag skulle även få möjlighet att utnyttja Galleri-Duerrs bord på Röda rummet, där jag kunde träffa konstnärer, författare och andra lösdrivare. Dessutom skulle jag kunna ta med mig gäster och sova över i Fantasihusets förråd, om det inte var proppfullt med *Debbies extraknäck*.

Jag tyckte att det var ett bra avtalsförslag. Jag såg en möjlighet att komma ute lite och inte varje natt sitta hemma med Anne-Marie i vårt trånga parhus ute i Järfällabyggen. Fantasihuset erbjöd mig också en mer stimulerande miljö än vårt arbetsrum här i Viksjö. Det är 12 kvm stort och möblerat med IKEA-möbler. Anne-Marie hade lagt beslag på 3 meter av skrivbordet och jag hade bara en meter för min lilla *acer*. Hon behövde mer *lebensraum* för sin Mac samt för sin färgskrivare, laserskrivare, scanner och för sin gamla Rank-Xerox-kopiator. – Den kopiatorn fick hon som avgångsvederlag då hon slutade som finansdirektör på Rank Xerox svenska huvudkontor i Lunda industriområde. Anne-Marie slutade för att hon inte stod ut med att se hur de amerikanska kvartalskapitalisterna förstörde svenskättlingen Rachel Carssons skapelse – Xerografin.

Anne-Marie hade börjat på Rank-Xerox i slutet av 1970-talet och samtidigt började de att gå ut för med ”Rank”:en. Då hon slutade bolaget fanns bara ”rox”:et i Xerox kvar. Inte bara här i Sverige utan i hela världen. Men det berodde inte alls på Anne-Marie, utan på att patentet på

xerografin gick ut. Anne-Marie försökte att hålla igen på alla utgifter, men det var under yuppie-eran svårt att få folk att anpassa sig till tuffare villkor. Anne-Marie ville sänka alla utgifter, även direktörlönerna, med 50 procent, men det fick hon inte igenom.

Anne-Marie granskade noggrant Fantasihusets räkenskaper, skattedeklarationer, betalningsanmärkningar m.m. innan hon lät mig ”hyra” en skrivarlya i Fantasihuset. Därefter inspekterade hon Röda rummet och vilka individer som brukade samlas kring Galleri-Duerrs bord. Sedan blev det tvärstopp. Inget samarbete med Debbies Fantasihus och inget besök för min del på Röda rummet. Det var inte förhandlingsbart. Hur Debbie och Anders vill leva sina liv och göra slut på sina pengar, lade min hustru sig inte i, men vad gjorde på min fritid och vad jag fantiserade om ville hon ha full kontroll över.

Jag har alltid haft lätt att komma överens med Debbie samt alla mina andra svägerskor och svågrar. Jag har för övrigt bra relationer med alla i Släkten Anders Markstedt. Många anser att det är en släkt av idel skojare och att de ingifta är värst. Anne-Marie är enda undantaget. Hon liknar mycket Motvalls kärring. Men jag tvärsom, jag liknar inte alls herr Motvall. Det innebär att Anne-Marie och jag, trots att vi alltid tycker olika och inte vänder kappan efter vinden åt samma håll trivs så bra tillsammans. Så därför brukar jag normalt göra som Anne-Marie tror sig vilja, samtidigt som hon egentligen alltid vill göra vad jag vill. Så därför hyrde jag inte in mig i Fantasihuset. Och det var bra för det ledde till att Debbie avvecklade både Fantasihuset och Debbies Extraknäck AB, när stugan blev henne för trång. Nu slog hon på stort och öppnade ett av Stockholms största och mest spännande gallerier.-

Galleri Duerr

Jag blev överväldigad då jag fick se Galerie-Duerr i Embassy House. Det största utställningsrummet var större än hela vårt hus inklusive vår tillbyggnad. Det var möblerat med soffor, stolar, vanliga bord och pingpongbor. Där fanns plats för ca 300 personer. Nästan hela släkten skulle nog få rum även om alla ättlingar till min farfars farfar Anders Markstedt, född i Myckle 1805, skulle komma. Vid förr släktmötet hemma i vårt parhus i Viksjö var vi ca 40 personer, så det finns ju nu marginal att ta av.

Det snurrade till i mitt huvud. Jag gick mig sjutton på att i alla fall få lokalen halvfull till den söndagen 29 mars då släktmötet skulle vara. Vi måste göra en ny uppdatering av släktregistret och hoppas fler fötts än dött och att fler gift sig än skilt sig. Som ordförande i släktföreningen måste jag föregå med gott exempel. Jag måste till varje pris stoppa Anne-Marie att skilja sig från mig, kosta vad det kosta vill. Helst borde jag skaffa mig en till hustru, men det tillåter inte lagen, för Fredrick Federley fick inte igenom Centergruppens förslag. Att ha en sambo är tillåtet, men det är ingen 6-månaderslösning, för sedan måste vi stryka Anne-Marie ur släktregistret sedan hon begärt och erhållit skilsmässa från mig. Men eftersom jag inte vill skilja mig och aldrig har haft någon älskarinna sedan jag för 55 år sedan träffade Anne-Marie i Göteborg så vore det rent destruktivt för mig att på ålderns höst bli sambo. Nej, utökningen av Familjen Markstedt får yngre krafter ta hand om. Och skulle vi få för få anmälningar av

ättlingar till Anders Markstedt från Myckle, så finns det två ytterligare släkter Markstedt som vi ”av misstag” kan råka bjuda in.--

Men då gick det inte att barnen spelade pingpong, samtidigt som vi hade släktmötet. De fick de göra under lunchen och då Debbie visade den kubanska utställningen av modern konst i undervåningen.

Till flydda tider återgår, min tanke än så gärna

Medan Debbie visade runt oss i huset kom jag på att jag hade varit i Embassy House en gång tidigare. Då var huset en del av Gamla Garnisonen. I de lokaler där Debbie nu hade sin utställning höll Socialstyrelsens barnomsorgsenhet till. Enhetens chef vill jag minnas hette Henriksson. Jag jobbade då på Riksrevisionsverket och jag gjorde en granskning av regler för barnomsorgslokaler. I Sverige byggdes i slutet av 1970-talet ca 20 000 barnomsorgslokaler på tio år. Enligt den dåvarande barnstugestadgan betraktades daghem som barnstugor/barnhem och varje lokal, privat som kommunal, skulle godkännas av Socialstyrelsen. Myndighetens granskning var inte bara en ren formalitet för styrelsen fastställde på basis av ritningar i skala 1:20 platsantalet för varje daghem. Det gjorde man genom att från totalytan räkna bort bl.a. kök och personalutrymmen. Platsantalet bestämde sedan hur stort statligt anläggningsstöd och årligt driftbidrag huvudmannen skulle få och stödet utgick med fastställt belopp oavsett hur många barn det i verkligheten fanns daghemmet. Kommunerna ville därför att så mycket som möjligt skulle räknas som barnyta, medan personalorganisationerna ville räkna bort så mycket som möjligt för att hålla nere barngruppernas storlek. Facket höll bl.a. hårt på att det skulle finnas skilda omklädningsrum för kvinnor och män, trots att ingen bytte om utan alla gick i den tidens modeplagg, snickarbyxor eller blå jeans och att det på de flesta daghem inte fanns någon manlig personal.

Hela den jättestora salen var då jag i gryningen den 8 april 1980 gjorde ett blixtanfall in på det stora rummet på Garnisonen, som då bara bevakades av en enarmad, arm och grå vaktmästare.-Debbies stora sal proppfullt av tusentals ritningar på nya daghem och fritidshem. Vaktmästaren kunde inte hindra mig från att med min spionkamera fota av alla ritningarna. När de anställda på förskole enheten började anlända till sin arbetsplats vid åttatiden på morgonen, gjorde jag en taktisk reträtt ned i bottenvåningen. Där hade Debbie också hängt upp *contemporary art* på väggarna, och i socialstyrelsens gamla arkivskåp, med utdragbara lådor, låg mängder av några månader gammal relationsestetisk modern gränsöverskridande konst, som inte ännu hade blivit såld. Här fann jag för 40 år sedan mängder av ritningar på barnhem och barnstugor, några ända från 1800-talets slut arkiverad.

Men det var inte bara Socialstyrelsen som var involverad i godkännandeprocessen, utan Arbetarskyddsstyrelsen, Livsmedelverket och Brandmyndigheterna. Och skulle man förvara brandfarlig vätska eller fyrverkeripjäser i barnomsorgslokalerna krävdes även tillstånd från Sprängämnesinspektionen. (Numera får man inte ha sprängämnen på daghem och fritidshem, men man läser nästan dagligen om att sprängmedel har påträffats på skolor och förskolor, för där är man säker för polisen).

Att så många myndigheter var involverade krävde att man samordnade reglerna och tillståndsgivningen. Henriksson var en drivande chef och verkligen ingen byråkrat. En gång i veckan beslöt han om att ge tillstånd till ett 50 tal nya daghem och fritidshem. Då kallades kommunalråden och tjänstemän från de sökande kommunerna in samt även inspektörer från alla berörda tillståndsmyndigheter. Personalen på Socialstyrelsens barnomsorgsenhet fick sedan ställa upp sig framför de aktuella ritningar som låg utlagda runt om på borden. Sedan gick Henriksson likt en fältherre med en pekpinne i handen runt i salen och de föredragande fick ge förslag till platsantalet på de nya daghemmen och fritidshemmen. Det var fart och fläkt över handläggningen. Inte massa papper och remisser fram och tillbaka mellan kommunen och de berörda tillståndsmyndigheterna, utan korta och snabba beslutsvägar. Alla ärenden klarades av på en förmiddag. Sedan gick tjänstemännen och politikerna och tog en öl på Svea Livgardes gamla officersmäss. Särskilt då Mats Huldt var med gick det glatt till.

Jag lärde mig mycket av Henriksson. Bl.a. lärde han mig att man inte får ha för mycket personal anställda i barngrupperna för om det är för många kvinnor, så börjar de bara tjafsa med varandra i stället för att koncentrera sig på jobbet. Och detta gäller inte bara inom barnomsorgen utan även på Svenska Akademien och andra liknande ”dagis för vuxna”.

Det var lätt att skriva en rapport om hur regelverket inom barnomsorgen skulle förenklas. Jag gjorde utredningen och skrev ihop min rapport på ett par månader. Sedan drog jag min/RRVs rapport för Socialstyrelsens styrelse, där Barbro Westerholm just hade tillträtt som generaldirektör. Hon tyckte att rapporten var bra och några månader senare hade man i regeringskansliet fått fram en proposition om förenklade statliga regler inom barnomsorgen (prop. 1980/81:205). Resultatet blev att Socialstyrelsen helt slapp att granska ritningar över barnstugor och besluta om statsbidragens storlek. Statsbidraget bestämdes i stället på basis av hur många barn man faktiskt hade verksamheten; så borde det även vara inom Svenska Akademien.-

Ett resultat av regeländringen blev att det inte krävdes lika många byråkrater inom barnomsorgsverksamheten, men det löste man genom omplaceringar till försvarsstabens stridsledningscentral. Inom förvaret hade man brist på kompetent, stresstålig kvinnlig personal.

Vid den här tiden hade Sverige ett omfattande samarbete med Libyen. Henriksson fick jobb hos Muammar Gaddafi som ville bygga upp en modern barnomsorg för sina livvakter. Det jobbet klarade Henriksson med glans, så när han kom hem till Sverige igen fick han jobb i Järfälla kommun.

Det var Henriksson som bildade den s.k. Köksgruppen. Socialstyrelsen ville att barnen av pedagogiska skäl skulle kunna vara med och laga mat, men det fick de inte för Livsmedelsverket, eftersom de kunde förorena livsmedlen och inte heller hade genomgått erforderlig utbildning. På Arbetarskyddsstyrelsen ansåg man att det var strängt förbjudet sedan hundra år tillbaka att använda minderåriga i livsmedelsproduktionen. Först när de olika

myndigheterna satt sig tillsammans i den gamla officersmässens kök och berättade om vad de olika myndigheterna hade för lagstiftning att följa och vad som verkligen betydde något, fick man tillstånd ett fungerande samarbete. Köksgruppen fick mig att förstå vad man skall göra för att få igång samarbete.

Jag hade inte följt med Debbie ner i undervåningen, för att se på ytterligare modern konst. Jag hade sjunkit ned i en soffa och hade drömt mig tillbaka till det glada 80-talet. Då hade långtifrån alla en ”yuppienalle” på jobbet. Och hade man en ”nalle” så bar man vanligen också en Rolex, körde Porsche (börs moppe) och köpte och sålde konst på eleganta salonger typ Galleri-Duerr.

Wher nicht arbeiten muss wenigsten gut essen

Nu såg jag att flickorna kom upp från undervåningen och jag hörde Anne-Marie fråga: ”Var ligger köket någonstans?”

Debbie såg förvånad ut. Den frågan hade hon aldrig tidigare fått av vare sig nya eller gamla yuppies. Hon svarade: Jag vet inte, för vi som jobbar här på Embassy House brukar alltid gå ut och äta. Men kanske har städpersonalen något kök någon stans här i huset.

”Jag vet var det ligger”, sade jag. ”Jag var här för 40 år sedan med Köksgruppen.”

”OK! Fixar med catering”, sade Anne-Marie. ”Men du lägger dig inte i Köksgruppens arbete, utan det överlåter du till Kalle. Han jobbar ju på Nobelmuseet så han ser väl till att det åtminstone blir lök på laxen. Hur mycket har ni tänkt ta i avgift från släkten Markstedt?”

Det var inget jag hade funderat över och jag tycker inte om att ta betalt av folk. Därför sade jag: ”Kanske hundra kronor?”

Jag såg hur Debbie bleknade. Men hon fann sig snabbt. Hon sade: ”Ja! Det räcker ju om ni på vägen in till stan inhandlar 100 varmkorvar på Ikea Barkarby. Då räcker det ju också till hyran av lokalen inklusive kaffe från Köksgruppens automat.”

Nu vrålade Anne-Marie: ”Du är inte klok Lars. Du vet ingenting om vad saker kostar nu för tiden. Vi är inne i Stockholm och på Östermalm. Här är det mycket dyrare än ute på landet hos oss i Järfälla. För 100 kr får du på Östermalmshallen inte många hekto Kalix-löjrom!”

”Men lite gåslever på Debbies Extraknäck räcker det väl till i alla fall”, sade jag förhoppningsfullt.

Anne-Marie sjönk matt ned på soffan och sade: ”Du köper ingenting, vare sig för dina eller mina pengar. Ni måste ta ut mer i avgift av Familjen Markstedt”.

”Släkten Markstedt är inte särskilt förmögen längre. Pengarna försvann i tredje generationen”, svarade jag. *Aber wher nicht arbeiten muss wenigsten gut essen.* Vi tar ut 200 två hundra kronor, så att även fattiga släktingar skall ha råd och komma. Jag kan säkert förhandla med Samuelsson på ICA Viksjö. Nu har han ju efter två års kaos äntligen fått en fungerande P-plats. Och det fixade du bra Anne-Marie, då du hoppade in i Tekniska nämnden. Jag kan ju antyda att han kan få mer politisk hjälp om han behöver det”.

Anne-Marie såg fullständigt förstörd ut. Hon hade i tre veckor skriv ihop ett roligt Nyårsbrev åt mig, men hon tyckte inte att man får skoja om så allvarliga saker som politisk korruption. Det inte är alla som förstår sig på skämt. Därför väste hon fram. ”Du lovar inte någon någonting någonsin! Och du transporterar vare sig tjänlig eller otjänlig gammal billig mat i min bil. Lova det!”

Jag lovade henne dyrt och hederligt att inte vidare befatta mig med Köksgruppen. Sedan tog vi adjö av Debbie. Men när Anne-Marie var på toaletten frågade jag Debbie om jag kunde få sitta inne i hennes stora galleri och skriva färdigt mitt nya narrativ. För tillfället hade min berättelse det oskyldiga arbetsnamnet ”Min bästa present”.

Debbie sade att jag var välkommen när som helst. Hon lovade att inte skvallra för sin svägerska om att jag i smyg höll på att röra ihop en ny ”Köttfärslimpa”. Debbie och Anders hade nämligen för ett år sedan bjudit mig och mina syskon på en underbart god vegetarisk köttfärslimpa och fått kåseriet *Köttfärslimpan* i nyårspresent 2019. Människan lever ju inte av kött allenast.

Ett dataproblem kommer sällan ensamt

När vi med landstingskommunala färdmedel snabbt och smidigt kommit hem, tog vi bilen till ICA Viksjö. Jag köpte ett par rejäla biffar och jag vägrade att låta Samuelsson ge mig rabatt på dem. Biff med lök piggade upp Anne-Marie. Nu orkade hon se på nyheterna och hon orkade även att släpa sig till sängen.

Själv satte jag mig vid datorn och skrev en inbjudan till släktmötet den 29 mars. Jag lade inbjudan som en bilaga till ett mejl som jag nu sände till de tre övriga styrelsemedlemmarna. Just som jag skulle trycka på ”skicka” kom det upp en textruta på engelska, där det stod ”Sorry!” Thunderbird hade helt kraschat.

Det var bara att börja om igen. Nu skrev jag ett kortare mejl, men med samma resultat. Sedan skrev jag ännu, kortare och ännu kortare, men det resulterade bara i ett nytt ”Sorry!”.

Då kom jag tänka på min framlidne författarkollega Göran Häggs råd: ”Skriv kort eller ännu hellre skriv ingenting alls. Jag lydde hans råd och skrev inte ens hej svejs i mejlet. Då gick det att skicka förslaget till inbjudan. Mina styrelseledamöter behövde ingen förklaring om vad det var för papper, som de hade fått.

Kl. 10 på onsdagen var Anne-Marie och jag tillbaka på Elgiganten med mina *acer*. Vi gick fram till supporten där det idag stod en yngre datadoktor. Jag sade: ”God morgon doktorn. Skulle doktorn vilja hjälpa mig med min *acer*. Hon verkar att ha fått en släng Coronaviruset. Vi var här i måndags, men felen på min *acer* är kvar.”

Sedan förklarade jag lugnt och sakligt vad som hade hänt och vilka åtgärder som man hittills hade satt in för att få mejlen att fungera.

Anne-Marie tyckte inte att jag beskrev symtomen tillräckligt ingående och inte heller hade jag använt tillräckligt många datatekniska facktermer. Hon tar nu över redogörelsen. Anne-Marie förklarar att det förmodligen är två fel som uppkommit samtidigt, ett som Elgiganten bör kunna lösa och ett annat som Telia borde ha löst redan då vi föregående dag under tre timmar talat med deras support. Anne-Marie förklarade att det bästa vore om Elgiganden köper upp Telia och samordnade supporten.

Datadoktorn anser är dock risken för dubbla fel var liten. Men enligt vad han hade hört, avvaktar Elgiganten med att lägga ett bud på Telia till dess aktien fått ett ännu lägre värde. Doktorn gör nu en ny ominstallation av mejlsystemet.

Medan han jobbar med min *acer* berättar jag för de kunder som väntade på support om vilken superb otur jag har haft med alla mina datorer och med Anne-Maries också. Jag berättar för dem om hennes Dell-dators långsamma och plågsamma död och om hur vi gjort allt som stod i vår makt för att rädda stackars ”Della”.-Min publik hade nu blivit större och de är förvånansvärt intresserade av att höra om min teori om att det flesta dataproblem har psykiska orsaker och bäst löses med KPT.

Anne-Marie lyssnar inte på mitt narrativ, utan hon pratade bara om datateknik. Nu förklarar datadoktorn att han måste ta in min *acer* en eller par dagar för observation.

Jag säger att det är OK, men att jag just nu jobbar med dokumentet *Min.basta.present.doc*. Han måste därför mejla över det dokumentet till Anne-Maries Mac-dator. Det lovade datadoktorn att göra.-

Nu vänder jag mig åter till min publik och säger: ”Jag tror inte att det är något allvarligt fel med min *acer*. Hon behöver nog bara vila upp sig och få ny energi här på Elgiganten. Det mesta på datorer brukar gå över av sig självt.”

En dam som väntade på sin tur skrattar och säger: ”Det är min erfarenhet också. Men det känns så tryggt att komma hit och lägga alla problem i händerna på experterna.” Skamset tillägger hon, ”Och så har de så många, unga snygga datadoktorer här.”-

Tala är silver men tiga är guld

När vi lämnade butiken säger Anne-Marie inte ett ord. Jag inser att jag hade begått mitt livs misstag. Jag hade gripits av hybris. Hur kunde jag inbilla mig att jag mitt framför ögonen på henne kunde visa datadoktorn *Min.basta.present.doc*, utan att hon blev misstänksam.

När vi satt oss i bilen fråste hon: ”Jag vill inte ha någon present och framför allt ingen överraskningsfest igen.”

Jag blev chockad och jag höll nästan på att av pur förvåning fråga henne hur hon fått reda på mina planer. Men jag sade inget, jag teg. Jag lät Anne-Marie fortsätta att skälla ut mig. Jag insåg att hon hade sett mitt mejl till Anette om födelsedagsfest, då Anne-Marie hade visat mig hur jag med hjälp av min iPad kunde gå in på Telia Webmail och läsa alla mina inkommande mejl. Men hur kunde hon av dessa två små tecken lista ut att jag höll på att koka ihop en överraskningsfest. Visste Anne-Marie något som inte jag visste?

När vi kom ut på Viksjöleden började Anne-Marie att pressa mig på varför jag anlidade Anette. Hon är en generation efter Karin och Annika. Vad skulle jag säga om Anne-Maries svägerska utnyttjade Thea för skumma affärer. Detta var absurt. Det är väl nästan 30 års ålderskillnad mellan Anette och Thea. Jag tänkte säga att Anette inte var minderårig, att hon kunde ta vara på sig själv. Mina affärer är på inte sätt var kriminella och att jag aldrig skulle komma på tanken att använda mig av minderåriga för att rätta mina texter. Men jag sade inget, utan fortsatte att tiga.

En katt och rätta lek?

Anette Andersson är Anne-Maries brors äldsta barnbarn. Hon har en internationell ekonomiutbildning från Jönköpings Internationella Handelshögskola och har jobbat för Sida i Bangladesh och Thailand. Hennes första anställning för FN i Botswana var temporär och lite osäker, så Anette och jag hade därför långtgående planer på att starta en riktig, internationell detektivbyrå med bas i Freetown. Anne-Marie skulle gärna få följa med till Afrika om hon ville. Det skulle passa mig för jag har en Chalmersring och en förlovningsring. När jag jobbade i Lesotho trodde alla där nere att jag hade två fruar och när jag sade att så var fallet blev de imponerade. Jag skulle lätt ha kunnat få med mig en tredje fru/sambo hem till Sverige. Det skulle vara bra för marknadsföringen av vår detektivbyrå om Anne-Marie följde med till Afrika. Men vi hann aldrig realisera våra planer för Anette blev förflyttad till Dhaka. Där blev några av hennes västerländska kolleger ihjäl skurna på en restaurang som Anette brukade besöka. Hon mådde inte så bra efter den händelsen och hon reste hem för att vila upp sig. Anette hade dock hyrt ut sin lägenhet i Stockholm, så hon hade ingenstans att bo. Men hennes faster var snäll och tog hand om henne. Jag hjälpte också till. Jag gav Anette min roman *Drottningholm* att rätta, så hon var fullt sysselsatt i två veckor med den. I romanen *Drottningholm* skedde bara brutala mord i fantasins värld och jag tillgrip aldrig mer våld än handlingen krävde.

Anette hjälpte även Arga Revisorn att göra egen hemsida; www.markstedt.hemsida24.se. Men det var inte på Sida, som hon hade lärt sig göra hemsidor, utan av sin tidigare pojkvän, som grundat företaget Hemsida24 i Halmstad. Många blev förvånade över att jag hade lyckats ta fram, inte bara en enda hemsida, utan 24 stycken. I verkligheten är jag dock värdelös. Jag har glömt bort hur man ändrar på hemsidan och jag inte vågat försöka heller på tre år, för att jag är rädd för att jag skall helt komma att sabotera Arga Revisorns hemsida.

Men nu har Anette slutat på Sida och börjat på Kemikalieinspektionen i Stockholm. Jag har aldrig besökt Anette på hennes arbetsplats. Det skulle vara kul att göra en oannonserad revision av Kemikalieinspektionen. Kemi var mitt älsklingsämne och jag har utrett hur man genom spetalanalys enkelt kan kontrollera skärpta gränsvärden för bl.a. CO, HC och NOX. Jag går helt enkelt in till Per Ångquist och erbjuder mig att hjälpa honom att styra upp inspektionsverksamheten, medan Anette uppdaterar min hemsida

Nu bröt Anne-Marie tystnaden i bilen och frågade: ”Var det den bästa presenten som du mejlade till Anette?”

”Det var Lars Nyårsbrev 2019, som jag fick av dig. Hon tyckte att din berättelse var rolig, men hon trodde att jag hade skrivit den. Det var länge sedan vi träffade Anette. Kan vi inte bjuda hem henne nästa helg?”

Anne-Marie såg på mig och hade återfått sin misstänksamma, vakande blick. Hon sade: ”Vad är det nu du vill att hon skall hjälpa dig med?”

”Att uppdatera min hemsida. Jag vill kunna lägga in det under Lars Nyårsbrev 2019.”

”Gör det, men säg inte att det är jag som har skrivit berättelsen. Jag vill absolut inte att mitt namn skall stå som författare. ”

Vi var hemma nu. Jag klev snabbt ut, sprang runt bilen och öppnade chevalereskt dörren för min hustru. Sedan kysste jag Anne-Marie och försäkrade att jag inte skulle uppge henne som författare för Lars Nyårsbrev, för i sån fall skulle jag nog inte leva lycklig länge.

Krisen var för tillfället avvärd, men hur skulle det gå när Anne-Marie öppnade sin Mac och hittade mejlet med *Min.basta.present.doc*. Eller visste hon redan vad jag hade skrivit. Ägnade hon sig åt en katt och rätta lek? Om så var fallet spelade hon rollen väl.

Det är häftigt, men krångligt att betala skatt

Efter lunchen frågade Anne-Marie mig om jag hade gjort min skatteuträkning.

”Nej inte ännu”, svarade jag. ”Men jag har bett Marianne på SEB att skicka mig en ny K4:a. Den förra måste Telia ha slarvat bort på vägen hit.”

Nu tog jag fram min padda och mejlade snabbt till Marianne om en ny K4:a. Sedan tog jag fram dagens siffror på fondbörsen och frågade Anne-Marie: ”Bör du inte sälja sina H&M-aktier innan folk på grund av Coronaviruset tillfälligt stoppar masskonsumtionen av kläder?”

”Bör du inte istället sälja dina SAAB innan bomberna faller över oskyldiga människor? Vill du stå där med skammen när folk får veta att du inte har tjänat pengar genom hederligt arbete utan genom vapenhandel?”, replikerade Anne-Marie.

Efter bara tio minuter fick jag K4:an från SEB. Jag satte mig och gjorde en preliminärdeklaration. Sedan lade jag mig på sängen och funderade och funderade. Hur tusan kunde Anne-Marie ha luktat sig till att jag planerade en storslagen överraskningsfest i Rom? Kunde det vara någon som hade tjallat? Men det var väl bara jag som hade läst vad jag hade skrivit. Eller hade jag bifogat början av *Min.basta.present.doc* med något mejl som jag hade skickat från min dator och som jag nu inte kunde läsa.

Och varför var Anne-Marie så negativ till en överraskningsfest. De flesta kvinnor skulle väl bli överlyckliga. Anne-Marie är inte som normala kvinnor, men det är ju därför jag älskar henne. – Men om jag verkligen älskar henne, så kan jag väl lika väl erkänna för henne vad jag har börjat att planera. Om man erkänner blir straffet lindrigare, sade Inger Hägglund, min lärarinna i Engelska. Men min mor hade lärt mig att aldrig erkänna något som åklagaren inte enkelt skulle kunna vederlägga.

Skulle jag kunna slinga mig ur fällan på något smart sätt? Och nu dök djävulen upp i min hjärna. Anne-Marie hade inte tittat i sin Mac sedan vi kom hem. Jag skulle öppna den och radera mejlet med *Min.basta.present.doc*. Men det gick inte att göra nu, för Anne-Marie kunde från soffan i vardagsrummet se sin Mac och om jag gick in och arbetsrummet och stängde dörren, skulle hon genast ana oråd. Kunde jag göra på ett smartare sätt? Jo, jag kunde på min iPad gå in på Telia Webmail och slå in hennes e-postadress/användarnamn och hennes lösenord med åtta tacken. Den hade jag gömt på ett säkert ställe i portföljen med hundratals sidor om släkten Markstedt. Jag gick in i klädkammaren och hittade direkt lösenordet. Ännu var jag inte helt senil. Jag slog in användarnamnet och halva koden innan jag hejdade mig. Var det mitt samvete som stoppade mig eller rädsla? Hur skulle Anne-Marie någonsin mer kunna lita på mig om jag går in och läser hennes post. Det spelar ingen roll att det rör sig om en elektronisk post och att det var jag som bad Elgiganten att skicka *Min.basta.present.doc*.

Nu ropar Anne-Marie inne från huset. Jag vet inte varifrån ljudet kommer, för jag hör bara halvt som halvt på ett öra. Jag kan för övrigt inte heller urskilja vad hon säger, då hon skriker genom rum, vilket jag har bett henne undvika. Men jag kan nu ana att hon undrar om jag inte är klar med skattsiffrorna ännu.

Jag tar med mig mina papper och går till arbetsrummet, där Anne-Marie just håller på att öppna Skattemyndighetens hemsida. Hon blir irriterad över att hon inte direkt hittar programmet för skatteberäkning. Jag försöker hjälpa henne och föreslår att hon skall strunta i

Skatteverket och istället gå på Google och skriva ”Räkna ut din skatt”. Men mitt förslag gör henne bara mer irriterad. Så hittar hon beräkningsprogrammet på Skattemyndighetens hemsida. Hon knappar in siffra efter siffra, men det är något som är helt fel. Jag ser felet direkt, men jag vågar inte påpeka vad hon har gjort för fundamentalt fel. Hon är helt enkelt före sin tid, liksom jag ofta också brukar vara när jag skriver.

Nu skrattar Anne-Marie lite förläget och säger: ”Jag kom automatiskt in på år 2020, men det är för förra året som du skall betala fyllnadsskatt. Anne-Marie knappade in mina siffror och resultatet av skatteberäkningen kommer direkt. Beloppet som hon skulle betala in före den 12 februari är skrämmande högt. Anne-Marie flämtade till och säger: ”Så mycket pengar har vi inte cash. Vi får sälja Lena Lundbergs *Dansande frukost*. ”

”Aldrig i livet! Det är ju den tavlan som du gillar mest av alla. Tänk när du var tvungen att varje morgon titta in i Edvards Munchs *Skriet*, som till råga på eländet dessutom visade sig vara en skickligt gjord förfalskning. Då säljer jag hellre Zorn *Landskapsmålaren Hjalmar Falk*. Den är undertecknad *Leonard Zorn*. När jag lägger ut den tavlan på nätet, så påpekar jag särskilt att det inte är en Anders Zorn-tavla, men det finns säkert många konstkunnig som vet att Anders i sin ungdom undertecknade med *Leonard Zorn*. Jag har hittat tavlan i konstböcker och där kan man se att namnteckningen ungefär stämmer med den förfalskning som min morfar köpte för snart hundra år sedan. Vi kan nog få några hundra tusen kronor för vår Zorn av någon som tror sig veta mer om gammal konst än du gör.”

”Det var den uslaste affärsidé du någonsin har presenterat för mig”, utbrast Anne-Marie. ”Du har ju bara två hundra riksdaler i ingångsvärde för den förfalskade tavlan och då måste du betala en massa pengar i reavinstskatt. Och då har du ju samma problem nästa år.”

”Bekymra dig inte för morgondagen, för morgondagen bär sitt bekymmer. Varje skatteår har nog av sin egen plåga”, sade jag. ”Förresten vill jag inte sälja *Landskapsmålaren Hjalmar Falk*. Han och Överskottsmålet har tjänat oss väl och därför säljer jag i stället mina SAAB aktier. På dem har jag inte procentuellt lika hög reavinst. Vilket Bankgironummer har Skatteverket nu för tiden? Det kan du väl utantill, du som över tid har betalat så mycket skatt. Att du tycker att det är häftigt att betala skatt gör att alla vi andra kan skatta oss lyckliga och leva lyckliga länge.”

”Bankgironumret är 5050 – 1055”, sade Anne-Marie blixtnabbt. ”Men sedan måste du ha ett referensnummer också. Anger du en enda siffra fel i referensnumret kan pengarna hamna på någon annans skattekonto och då får du aldrig igen dem!”

”Hur får jag tag på mitt referensnummer”, undrade jag.

”Jo, genom att göra en referensnummerberäkning”, svarade Anne-Marie.

”Det låter krångligt med sådan där beräkningar. Jag har ju inte som du har gått på Handels. Jag är ju bara en vanlig civilingenjör. På Chalmers fick vi inte lära oss hur man gör

referensnummerberäkningar. De ingick inte i ämnet Numeriska beräkningar, eller ”Nubben” som vi kallade ämnet. Jag körde förresten i ”Nubben” åtta gånger. Varje gång jag tenterade hade de gjort om kursen, så jag körde.”

”För i tiden var det knepigt att göra en referensnummerberäkning, förkortat till OCR-beräkning, men idag i datorernas tid är det lätt. För att få ditt referensnummer behöver du bara knappa in ditt personnummer eller organisationsnummer. Personer äldre än 99 år anger plustecken istället för streck mellan födelsetid och födelsenummer. Det kan du strunta i det här året, men tänk på det framöver. Sedan trycker du på knappen ”beräkna” så presenteras referensnumret (OCR).”

Anne-Marie trycker på knappen beräkna och sedan på Ctrl + p. På skrivaren printas nu mitt OCR ut. Det var identiskt med mitt personnummer men myndigheten hade lagt till ytterligare en siffra. Hur man kunde veta vilken siffra man skulle lägga till övergick min mänskliga hjärna att förstå, för det var nog en listig dator, som hade hittat på den.

Jag gapar nu av förvåning och stammar fram. ”Men varför gör man det så krångligt att göra en enkel fyllnadsinbetalning?”-

”Det är inte bara fyllnadsinbetalningar som skall göras enligt denna procedur, utan alla skatteinbetalningar. Myndigheterna måste naturligtvis veta vem som betalar in skatten och att det inte sker några svarta affärer i samband med skatteuppbörden”, förklarade Anne-Marie.

”Men du har ju betalat min skatt femtio år och hittills är det ingen som har klagat. Kanske beror det på att du aldrig har varit bankdirektör, inte ens i Svenska Handelsbanken, som den där skojar Tage Danielsson påstod att han hade varit”.

”Kanske det”, sade Anne-Marie. ”Du för inte dina aktieaffärer över nätet, som de flesta gör nu för tiden, utan du cyklar in till vårt lokala bankkontor och lägger en order. När du får pengarna för SAAB-aktierna skall du dock inte be att du får dem i kontanter och sedan cykla över med skatteinbetalningen till RSV. Då bli de genast misstänksamma och tror att du är en terrorist. Be istället lilla fröken Carleman i kassan att hjälpa dig.”-

Det var skönt att min skatteaffär nu var utklarad. Anne-Marie var idag riktigt hjälpsam och tillmötesgående. Och jag som nyss hade tänkt gå in på hennes Mac och sno åt mig *Min.basta.present.doc*. Anne-Marie föreföll inte veta något om Rom ännu. Och om jag av oaktsamhet eller obetänksamhet hade råkat skicka *Min.basta.present.doc* till någon av mina vänner, så hade ännu ingen vidare sänt det dokumentet till min hustru.

När vi kom hem från Friskis & Svettis på torsdagen kollade jag om de hade sms:at från Elgiganten att min *acer* var klar, men jag hade inte fått något meddelande. Anne-Marie satt framför sin Mac och gick igenom kyrkliga och profana mejl. Hon såg mycket upptagen ut så jag passade nu på att fråga:

”Kommer du ihåg det där mejlet med *Min.basta.present.doc* som datordoktorn skulle skicka över till mig via din Mac? Kan du printa ut det åt mig, är du snäll.”

”Vilket dokument”, utbrast Anne-Marie förvånad. ”Du verkar inte veta ett dugg om datatekniken. Du hade ju inte med dig någon kabel till vår skrivare och datordoktorn har inte tillgång till vår Wifi. Vet du överhuvudtaget hur en Wifi fungerar?”-

”Nej det vet jag inte. Jag bad datadoktorn bara att skicka dokumentet till mig. Hur han tekniskt löser det bryr jag mig inte om. Men jag skall inte störa dig. Förresten om *Min.basta.present.doc*. i alla fall skulle dyka upp på din dator, kan du bara radera det. För nu har jag kommit på en mycket bättre present.”

Jag hade oroat mig i onödan. Jag hade inte begått mitt livs misstag. Inget ont skulle drabba mig. Man skall inte bekymra sig för morgondagen, tänkte jag då jag cyklade in till SEB för att sälja mina vapenaktier. Att jag för länge sedan hade köpt dem berodde enbart på att SAAB har ett stort kontor här i Järfälla och att SAABs VD på en företagsfrukost hade berättat att man där inte bara sysslar med vapen, utan att man även utvecklar säkerhetssystem för den civila sektorn.

På fredagen när vi efter veckans sista gympapass kom hem från Friskis & Sveltis hade jag ännu inte fått något meddelande från Elgiganten. Nu bad jag att Anne-Marie ta fram den serviceorder, som vi hade fått med oss då vi lämnade butiken i onsdags. Det gjorde min hustru, men hon förklarade att jag inte kunde ringa till butiken. Det nummer som vi fått går bara till ett call-center i Kiruna. Men där kanske de visste hur lång mitt ärende i Barkarby hade kommit. Anne-Marie upplyste mig uppmuntrande att om de säger en dag brukar det ta en vecka.-

Jag tittade på A4-arket och såg ett telefonnummer. Jag började slå det, men hejdade mig. Numret verkade bekant, och min själ var det inte det nummer som jag hade haft på min gamla hederliga Ericsson som jag hade köpt 2003.

Här hade jag gått och vändats över att min *Min.bästa.present.doc* skulle ha försvunnit, för evigt ut i cyberrymden och inte ens finnas kvar i Elgigantens Cloud. Och om man på Elgiganten hade kraschat även hårddisken på min *acer*, som man hade gjort med min HP, var allt som jag hade skrivit borta för evigt. Jag skulle inte orka att skriva om mitt elände en gång till. Det skulle inte gå heller för jag har märkt att mitt korttidsminne hade blivit sämre. Jag kommer nu inte ihåg alla de vedermödor som jag har gått igenom under den senaste veckan.

Hur kunde Anne-Marie som normalt alltid är så kontrollerande missa en sådan elementär sak som att kolla att det står rätt telefonnummer på Elgigantens följesedel. Nu inser jag att hennes misstag kan komma att få katastrofala konsekvenser. När vi kommer tillbaka till Elgiganten kommer troligen datordoktorn att förklara för Anne-Marie att han inte har kunnat skicka henne dokumentet *Min.basta.present.doc* digitalt, därför att han inte hade hennes mejladress och ingen svarade på min Eriksson, anno 2003. Men tillägger han sedan glatt: ”Jag har printat

ut hela dokumentet åt dig på extra miljövänligt papper. När jag buntade ihop A4-arken kunde jag dock inte undgå att se att ni skall fira din 75-årsdag i Rom med en massa människor inbjudna. Det kommer att ställa stora krav på kommunikationerna och att den tekniska utrustningen fungerar. Om ni vill kan jag följa med som support. Elgiganten betalar säkert resan om Lars skriver något positivt om vårt företag i sitt narrativ.”

Detta skulle Anne-Marie definitivt inte vela höra från en vanlig datadoktor. Hade det varit Kungen som frågat henne, skulle det kanske varit OK. Hon känner ju honom från ett besök på SKF för 48 år sedan. Anne-Marie kom hem den kvällen och berättade uppsluppet att hon hade bjudit upp Kronprinsen. Enligt prinsens adjutant hade ingen tidigare vågat göra det.

Nu mindes jag att Anne-Marie förr var mer framåt och vågade säga vad som helst till vem som helst. Idag är hon mer eftertänksam och förståndig. Nu säger hon bara vad som helst till mig. Hon blir mer och mer olik mig. Hur kommer detta att sluta? Jag måste se till att Anne-Marie inte får tag i det farliga dokumentet innan jag har skrivit färdigt *Min.basta.present.doc* och har fått till ett bra och lyckligt slut. – Men vad händer om jag misslyckas? Kan Anne-Marie i så fall kräva och få omedelbar skilsmässa? Vad säger lagen? – Jag slår upp min lagbok och drar en suck av lättnad. Vi har inte levt isär i minst två år, så om jag motsätter mig skilsmässa, så krävs det sex månaders provotid innan tingsrätten kan döma till skilsmässa. Nu suckar jag, för jag vill ju att vi skall älska och vörda varandra, i lust och nöd, till dess döden skiljer oss åt. Hur kunde jag vara så helvetes dum, att jag skrev *Min.basta.present.doc*. Göran Hägg hade rätt. Skriv kort och helst inte alls.

På Spaning efter den tid som flytt

Jag är en handlingens man. Jag skall omedelbart rätta till mitt misstag. Jag åker helt enkelt denna gång själv till Elgiganten och hämtar min dator.

När jag säger det till Anne-Marie blir hon förskräckt. Hon menar att de bara kommer säga att min *acer* går att laga och sedan lura på mig en ännu sämre ny dator. Först när jag lovat att jag inte skall köpa någon ny dator innan hon har provkört den. Men hon ger mig försäkringsbrevet och numret till assistansbolaget samt kollar att jag har ett laddat batteri i mobilen. Det har jag inte. Min hustru sätter nu mobilen på laddning och förslår att jag skall lägga mig och vila en halvtimme. Det gör jag för jag är trött på allt tekniskt elände och mina nerver och hjärta visar tecken på att jag håller på att psykiskt bryta samman.

Men jag kan inte somna. Jag har onda aningar. På Elgiganten har de säkert slarvat bort min dator, eller har de redan sålt den som bättre begagnad till någon godtrogen kund. Jag minns ännu min första HP Pavilion, som jag köpte på SIBA i Barkarby. Anne-Marie tog reda på tekniska data för olika typer av datorer. Hon ville att jag skulle köpa dator med Windows operativsystem som komplement till vår Apple-dator. Den hade vi ärvt av vår dotter Karin, som hade fått den fem år tidigare i bonus då hon sommarjobbade på NUTEK. Men Mac'en var bara delvis kompatibel med de datorer med Windowssystem som vi hade på våra jobb. På

den tiden hade vi hårddiskar, som vi tog med oss hem från jobbet med pågående arbeten, så att vi inte skulle vara begränsade till att bara kunna jobba vardagar kl. 8.00 – 17.00.

Anne-Marie hade då en mycket bra och dyr stationär dator, men åt mig tyckte hon att det kunde duga med en enklare dator, för datorerna brukade ju i alla fall snabbt gå sönder för mig. Men nu bestämde jag mig för en bärbar HP Pavilion med både vanlig disk och CD. Fördelen med en bärbar dator var att jag då enklare kunde forsla den till en datorreparatör. Den HP Pavilion som jag hade valt kunde Anne-Marie under inga omständigheter acceptera, för den var svart. Henrik Ford lät kunderna välja vilken färg som helst på sina T-Fordar, bara den var svart. Anne-Marie var som Henrik Ford i alla avseenden, men tvärtom. I vår familj fick alla alltid göra sin röst hörd, men regeringen bestämde.

Försäljaren på SIBA insåg vart åt det lutade och att det inte verkade bli någon affär. Men han var kvicktänkt och sprang ut på lagret för att hitta en *None Negro* HP Pavilion. Efter en halvtimmes sökande (och ompackande) kom han tillbaka med en kartong. Ur den plockade han nu försiktigt fram en elegant silverfärgad HP. Man kunde spegla sig i glansen. Oj vad jag ångrade att jag inte hade kvar min första bil, som var en silverfärgad Jaguar Mark 2, 214 HK med *overdrive*, skinnklädsel och med speciell tändare med texten ”Cigarr”. Anne-Marie hade godkänt köpet 6 5000 kr 1971, men hon tvingar mig att sälja Jaguaren och köpa en SAAB 96, då hon kom underfund med att jag inte viste något om motorer och inte ens kunde byta ett tändstift. När vi år 2000 körde med vår SAAB 6 000 till Antwerpen för att hämta hem vår dotter knackade motorn. Och ju närmare vi kom vår SAAB-verkstad desto mer ojämnt gick motorn. Men vi kom hem och jag körde in till verkstaden och pratade med Nisse. Han skulle försöka titta på motorn, men han var inte lika övertygad som jag om att det var topplocket som behövde skruvas åt.

Kl. 3 på eftermiddagen ringde Nisse och talade om att han hade bytt två tändstift och nu spann motorn som en HD. ”Vad”, sade jag. ”Har man fortfarande kvar traditionella tändstift som man skruvar in. Jag trodde att allt på bilarna var digitalt i dag.” – Jag berättade naturligtvis inte för Anne-Marie om min tekniska kompetensbrist.

När jag kom hem försökte jag installera ett Officepaket själv, men det gick inget vidare. Anne-Marie fick hjälpa mig och hon blev mycket förvånad över att jag på egen hand hade lyckats installera inte bara Office-paketet, utan en massa andra program också. Vid närmare inspektion förstod hon dock att det inte var jag, som själv kunde ha gjort alla dessa komplicerade installationer.

Nu erkänner jag för min hustru att jag hade fått hjälp av en viss Ingvar Storm. Jag visste inte vem denne Storm var, men i datorns minne hittade jag hans mejladress och även hans lösenord för att öppna en mapp som hette Banktransaktioner. Det var alltså en begagnad HP Pavilion som SIBA hade sålt till oss.

Klockan 8 på kvällen ringde Ingvar Storm upp mig. När jag sade hallå svarade han: ”Är det Lars Markstedt ja talar med?

”Tjenare Ingvar”, svarade jag. ”Jag visste inte att det var du, men nu känner jag igen dig på rösten. Jag brukar lyssna på ditt program klockan 3 varje fredag, eller på repriserna på lördagen om skulle råka ha en föredragning för generaldirektören under ordinarie arbetstid. IBA lyssnar nämligen inte på P1 på jobbet, men alla vi andra på Riksrevisionsverket anser att det ingår i vår omvärldsbevakning att lyssna på Spanarna. Jonas Hallberg har jobbat hos oss och han brukar komma till RRV en gång i halvåret och hålla kurser för nyanställda. På RRV bryr vi oss inte om hur många miljarder som har slängts i sjön genom att t.ex. bygga tunnlar genom Hallandsåsen, utan vi ser framåt och om ser till att stoppa onödiga projekt och reformer, redan innan någon politiker har upptäckt vad som är på gång.”

”Jag vet”, sade Ingvar. ”Och jag vet vem du är Lars. Jonas har berättat mycket om dig. Men jag trodde att du hade fått sparken från statsförvaltningen för länge sedan.”

”Det är många som har försökt, men jag är snabb och kvicktänkt. Jag ligger alltid steget före. Egentligen borde jag ha blivit Spanare i stället för Revisor. Att jag ville ha kontakt med dig hänger delvis samman med att jag har skickat ett förslag till Jonas om intressant Spaning och att jag nu har din HP Pavilion hemma hos mig i Viksjö. Du kan komma och hämta den och kontrollera att jag inte avsiktligt eller av obetänksamhet har tillskansat mig konfidentiell, kränkande eller annan känslig personlig information.”

”Menar du den bärbara dator, som jag lämnade tillbaka till SIBA för att den var kass?”

”Ja! Den förkromade lyxvarianten som egentligen skulle kostat 10 procent mer.”

”Den kan du behålla. Ljudkvaliteten dög inte för mig. Jag spelar nämligen upp filmer och musik och då vill jag inte höra något skrapljud”, förklarade Ingvar.

”Men det är mängder av material som du väl vill ha, eller drömmer du om att kunna lagra all världens filmer och musik upp i ett moln. Dessutom hittade jag lösenordet för att kunna öppna mappen ”Banktransaktioner”, men det har jag givetvis inte gjort.”

”Det spelar ingen roll, för jag har bytt bank. Jag var tvungen att protestera med fötterna mot bankdirektörernas höga bonusar. Nu har jag Föreningssparbanken”, sade Ingvar.

”Den är säkert bättre för där är förre industriministern Nils. G. Åsling arbetande styrelseordförande. Jag känner honom väl. Parallellt med sitt styrelseuppdrag var han ordförande i Standardiseringsutredningen. Vi åkte runt i Europa och tittade på olika standardiseringsorgan och sedan skapade vi en Svensk Standard som var en mix av DIN, BSI och AFNOR. Den blev en bra standard och vårt nya SIS kom att ligga till grund för den europeiska standarden (EN). Britterna fick igenom sin kvalitetsstandard EN 90 000, men de är inte nöjda i alla fall, utan nu vill Boris ha tillbaka British Standard. Så i framtiden kommer det som det var innan de konservativas premiärminister Margaret Thatcher tog över landet och gjorde sin man till chef för BSI.”

”Är det om det som din framtidsspaning handlar om”, frågade Ingvar.

”Nej, och inte heller om att det i framtiden inte kommer finnas några fysiska banker och inga giriga svenska bankdirektörer heller. I framtiden kommer alla bankaffärer göras över nätet och då kommer det bara finnas svältfödda, hungriga bankdirektörer i Kina, som nöjer sig med en skål ris om dagen och en medalj som bankarbetarnas hjälte, som partiordföranden utdelar på Världsbankens General Assambly en gång om året. Mitt förslag till Spaning som Jonas Hallberg har fått gick ut på att det i framtiden i Sverige inte kommer att säljas några begagnade varor, vare sig i den fysiska handeln eller på Blocket. SIBA var ett exempel på detta.”

”Hur menar du”, undrade Ingvar. ”Kommer man bara att köpa nya varor? Alltså slit och släng!”

”Nej, man kommer inte att tillverka några nya varor heller”, svarade jag. ”I framtiden kommer man att lämna tillbaka de varor som man har tröttnat på eller inte har plats för längre, till butikerna. Och där kommer man att ompaketera dem och sedan sälja dem igen som nya produkter. Om de inte går att sälja ”i skick som ny” eller i så bra skick att kunderna tror uppfyller alla kvalitetskrav i EN 90 000, skickar de begagnade varorna till återvinningscentralerna och där köps de upp av Sida, för att skickas till Afrika för renovering och återanvändning. Fallet SIBA var ett exempel på det, men som i alla bra spaningar har jag två exempel till...”

”Tack det räcker”, sade Ingvar. ”Vår programtid är nästan ute. Men en sista fråga. Jonas berättade om ditt möte med Evert Taube på Park Avenue Hotel i Göteborg. Vem fick elefanten?”

”När vi träffas nästa gång skall jag berätta att det var änkan till Hagenbecks ombud, som lejonet åt upp. Det är hemskt men det är sant. Näst konsulinnan Adelborg var änkan det sötaste Fritjof ditills hade sett, dvs. innan han blev butiksbiträde i Carmensitas pappas butik och lärde sina söta ungar att dansa tango”, sade jag och tog farväl av Ingvar Storm.

En ansvarig räddar mig

Anne-Mari borstade av min rock, kollade att jag hade körkortet med mig och gav mig lite drickspengar att ge till supporten, som en investering för framtiden. Sedan kramade hon om mig, kysste mig och tycktes aldrig vilja släppa mig. Det var nästan som då jag lämnade vår yngsta dotter Annika på Fäboden, men det var ju bara för att visa de andra barnen på dagis att hon hade världens snällaste och starkaste pappa. Det var inga andra fäder på dagis som lät sina barn pussa dem i fem minuter varje morgon. Men Anne-Marie hade ingen publik i vår lilla hall. Kanske älskade hon mig trots allt och var orolig för att det nu skulle vara en ny ung kvinnlig supporter Elgiganten som skulle ge mig en privatlektion i data, dahlior och bin.

När jag kom in på Elgiganten var det bara en amerikansk färgad rappare före mig. Det såg ut som om han ville ha hjälp med att ställa sin armbandsklocka så att den skulle visa samma tid

som hans mobil. Det var en konstig klocka för den hade inga visare utan bara en svart skiva. Men det tog tid att ställa klockan, för det ringde hela tiden i rapparens mobil och då prioriterade han de inkommande samtalen. Jag förstod inte vad de talade om men jag hörde honom gång på gång säga: ”Yes box all-right”.

Till slut blev det min tur. Jag höll upp ordersedeln och frågade om min dator var klar. Han gick och hämtade den och konstaterade att man inte hade kunde göra något därför att lösenordet till Telia saknades. Jag visste att Anne-Marie hade överlämnat en kopia på mitt lösenord och min och hennes mejladress, samt även mitt och hennes eget telefonnummer.

”Vi hade kanske lagt in ett gammalt telefonnummer”, sade Supporten urskuldande.

”Kanske det, för numret på ordersedeln är från min Ericsson som jag köpte här sommaren 2003. Sedan dess har jag köpt 4 datorer, skrivare, två spisar, en frys och ett kylskåp, två TV och en massa andra prylar, som jag i hälften av fallen har reklamerat. Men min senaste iPhone köpte jag på Telia (för ett år sedan), det är kanske därför ni har missat att ändra mitt telefonnummer.

Supporten skrev nu in mitt nya telefonnummer så att det skulle bli rätt i fortsättningen. Sedan satte han igång att göra samma uppdateringar som hans kolleger hade gjort i måndags och onsdags, men han fick inte mejlsystemet Thunderbird att fungera.

Efter en kvart frågade jag honom varför Elgiganten installerat Thunderbird. Alla mina tidigare datorer hade haft andra mejlsystem och de hade alltid fungerat perfekt. Det var hårddisken och andra funktioner som hade pajat.

”Därför att Thunderbird är det bästa gratissystemet”, svarade supporten.

Nu höll jag på att få ett nervöst sammanbrott och samtidigt en hjärtinfarkt. Pengar var inte något stort problem för mig, utan det var tiden och min hälsa som var problemet. Hade jag bott i USA skulle jag ha stämt Elgiganten på en miljard dollar och låtit ett team advokater och läkare övertyga juryn om att mina fruktansvärda magsmärtor förra året hade orsakats av Elgiganten uppsåtligt eller av oaktsamhet hade snålat med kvaliteten på mejlsystemet och inte tagit reda på om jag tålde Thunderbird. Men jag tyckte att supporten såg sympatisk ut, så därför tog jag mig samman och frågade lugnt: ”Vad finns det för andra mejlsystem?”

”Varför installerar du inte Telia Webmail?”

Det kändes som om jag nu höll på att få en stroke. Jag försökte andas lugnt och gick igenom vilka de första tecknen på blodpropp i hjärnan resp. slaganfall var. Men jag kom inte ihåg vad jag lärt mig. Därför tog jag upp min iPhone och googlade på ordet ”stroke”. Det hjälpte, för när jag tittade upp så upptäckte jag att supporten hade installerat Telia Webmail och att det nu plötsligt låg en massa nya mejl i inkorgen.

”Fungerar verkligen Telias system?”, undrade jag.

”Det är klart att det gör”, sade supporten.

Jag misstrodde Telia, så därför skickade jag ett mejl från min iPad till min acer och ett från min acer till min iPad; båda mejlen gick omedelbart fram.

Nu frågade supporten om han även skulle installera samma mejlssystem i min iPhone, men jag hade hittills avböjt. Det skulle innebära ännu fler risker för att systemet skulle klappa ihop. Jag ville inte göra det nu heller, för jag ville avvakta och se om Telias system verkligen fungerade i normal drift.

Jag var inte nöjd med Telias system för texten var liten och den var tyckte jag inte användarvänlig. Jag beslöt dock för att testa systemet, innan jag bytte till Outlook.

Jag tackade supporten och försökte ge honom dricks, för sin insats. Om jag hade träffat honom redan i måndags hade honom sluppit mycket psykiskt lidande. Jag avslutade besöket med skaka hand med supporten och jag frågade vad han hette.

Han sade förnamnet men jag hörde inte vad han sade och om det var ett arabiskt eller persiskt namn. Jag frågade om tre gånger, men till slut gav han upp och sade: Kalla mig Ansvarig. Det gör alla här på Elgiganten.

”Det namnet får jag lätt att komma ihåg”, sade jag. Det är ett gammalt fornnordiskt namn. En av mina kusiner heter Arvid Ansvarig, sade jag och åkte hem. Någon dricks ville Ansvarig inte ta emot, så därför frågade jag honom om han hade något särskilt för sig i kväll. Anne-Marie hade nämligen köpt en stor Skreitorsk och vår dotter skulle komma. Men Ansvarig var redan inbokad hos en annan kund, som ville gifta bort två av sina döttrar, med någon ärlig och ansvarsfull man av god familj, så middagen fick vänta till en annan gång.

Planeringen fortsätter

Det blev en lugn helg. Torsken smalt i munnen på mig och med Karins hjälp vann vi överlägset På Spåret via Duo-appen. Anne-Marie var dock fortfarande störd utav alla datorproblem och över att jag satt och skrev under kvällen, och inte tycktes bry mig om hustru, hus, hem och barn.

Dessutom skällde hon ut mig för att jag vid ett tillfälle avbröt min dotter då hon pratade. Anne-Maries inställning är att män skall hålla tyst då kvinnor talar. Så är det även i Viksjö kyrka, där vi har kvinnliga präster. Jag har velat hålla predikan för jag anser att jag kan förkunna Guds ord på ett mer sanningsenligt och medryckande sätt, men jag får bara till svar: ”Män tiger i församlingen då kvinnor predikar!”

Telias Webmail imponerade inte på Anne-Marie. Det var alldeles för små bokstäver och tråkiga färger och ingen grafik. Jag hade inte heller fått med mig mitt adressregister hem. Jag ringde till Telia men det visade sig Ansvarig skulle ha semester i två veckor för han skulle gifta sig. Jag beslöt att vänta tills han kom hem. Därefter jag ringde Telias VD, men jag kom bara fram till hans sekreterare. Jag berättade om mina problem med Telia och sade att Telia omedelbart måste göra om sin Webmail. Om Telia inte gjorde det skulle jag sälja de Teliaaktier som Björn Rosengren hade lurat på mig och halva svenska folket. Och om inte Telia förbättrades in Webmail skulle jag uppmana de andra aktieägarna att också sälja sina aktier, innan de blev helt värdelös.

Morgonstund har guld i mund

På söndagsnatten kunde jag inte sova för jag låg och tänkte på hur jag skulle ta mig an vägförrättningen i Kopparbo. Jag hade häromdagen som en av ett 70-tal husägare blivit kallad till ett möte på Lantmäteriet med Djurparken, Vildmarkshotellet och Tropicariet samt Norrköpings kommun som hade ansökt om en ny vägförrättning och att bilda en ny vägförening, där vi vanliga husägare i Kopparbo inte skulle få vara med. Vi har hade redan en vägförening i Kopparbo, som min morfar hade bildat för nästan hundra år sedan.

År 1961 gjordes en ny vägförrättning, som omfattade alla vägar i Kopparbo, förutom några stumpar som Lantmäteriet glömde att ta med. När Kolmårdens djurpark byggdes 1964 ”snodde” emellertid kommunen den översta delen av Kopparbovägen, för att man ville ha en snabb och bred väg fram till den gamla huvudentrén. Den förr låg öster om Djurparken och således mitt emot några av de äldsta husen i Kopparbo. Kommunen ansökte då inte om en ny vägförrättning, utan man bara tog Kopparbo vägförenings väg. När man nu mer än 50 år senare ansöker om att få bilda en ny vägförening kräver man att gratis få överta vår vägrätt på övre delen av Kopparbovägen, Dessutom fräckheten att kräva att vi husägare i Kopparbo skall betala en årlig avgift för att köra ”vår” väg.

Sedan vägförrättningen gjordes 1961 har det skett stora förändringar i Kopparbo. Det har byggts många nya hus och allt fler bor nu permanent här. När jag var ordförande köpte vägföreningen in ett stort markområde med skog och nästan hela stranden mot Bråviken, så idag äger Vägföreningen halva Kopparbo. Vi har byggt badbryggor, bouleanor, fotbollsplaner och lekplatser m.m. I 1961-års vägförrättning står det inget om att föreningen skall driva skogsbruk och sköta fritidsanläggningar, men ingen av medlemmarna protesterade mot att som ordförande spekulerade med medlemmarnas pengar och årsmötet godkände att föreningen vidgade vårt verksamhetsområde att be LM om lov och utan att således betala en förrättningsavgift på ca 100 000 kr till LM.

Då jag i januari 2020 fick kallelsen från Lantmäterimyndigheten (LM) i Norrköping ringde Lars Markstedt (LM) i Järfälla, upp förrättningslantmätaren på (LM) och förklarade att hon borde göra en vägförrättning för hela Kopparbo. Lantmätaren förklarade att LM, med vissa undantag, inte gör någon vägförrättning på eget initiativ. Nu hade Norrköpings kommun kommit in med en begäran om vägförrättning för Vildmarksvägen och kommunen betalar en rejäl slant enligt en i laga ordning fastställd taxa Om Kopparbo vägförening vill ha en ny förrättning för hela Kopparbo, så får föreningen begära och betala för det

”Hur i jösse namn tror du att vi skall kunna sammankalla en föreningsstämma mitt i vintern för att yrka på en ny samordnat vägförrättning”, utbrast jag.

”Det är inte mitt problem”, svarade lantmätaren.

”Då skall jag se till att det blir ditt problem”, svarade jag. Kan jag som enskild fastighetsägare ansöka om en ny vägförrättning?”

”Ja, det går bra”, svarade hon. ”Men då får du betala förrättningskostnaden!”

”Hur mycket kostar det om jag förutom att skriver ansökan till en ny vägförrättning även skriver ett utkast till protokoll från förrättningssammanträdet och ett utkast till LMs beslut.”

”Det beror helt på hur lång tid ärendet tar”, svarade lantmätaren.

”Om du låter mig sköta ärendet och förhandla med alla berörda, bör det inte ta dig mer än en timme. Men det hinner jag inte med till sammanträdet den 12 februari. Är det sammanträdet tänkt som ett informations- eller beslutssammanträde”, frågade jag.

Jag hopas att jag kan fatta beslut efter det mötet, svarade lantmätaren.

”Det skall jag se till att du inte kommer att kunna! Jag åker ned till Norrköping och yrkar på en ny vägförrättning. Jag betalar själv för förrättningen, även om den skulle komma att ta mer än en timme”, förklarade jag.

”Det kan du inte göra! Jag ser nu i fastighetsregistret du bara äger 30 % av fastigheten Tg 1:32 och att det finns fem andra delägare. Du måste ha en skriftlig fullmakt från alla fem, för att kunna företräda dem, upplyste lantmätaren mig om.

”Det hinner jag inte. En av dem är på Filipinerna, på ett tvåmånaders uppdrag för Europeiska Centralbanken. Hon eller hennes man kan jag nog få tag på. Den andra är på semester någonstans mitt i Mittens Rike. Och den tredje deltar i den TV-sända expeditionen ”I Stanleys fotspår”. Och den fjärde delägaren är min moster, som nu är över 90 år gammal. Jag har inte talat med henne på flera månader. Jag vet ju inte ens om hon lever! Och att det fanns en femte delägare kände jag inte till.

”Det är ditt problem”, sade lantmätaren. ”Jag har tillräckligt med egna utmaningar och jag har svårt att hinna med allt.”

”Då tycker jag att du skall be min moster hjälpa dig! Hon bor i Norrköping. Du kan hitta hennes personnummer och adress i fastighetsregistret. LM i Järfälla kommer i alla fall omedelbart ringa henne och be om hjälp. Tack för hjälpen”

Jag knäppte av mobilen och ringde min moster i Norrköping, men det var upptaget. – När jag nu låg i sängen tänkte på gårdagens telefonsamtal min kom att jag inte på att-göra-lita hade skrivit upp att jag skulle ringa till min moster? Jag funderade, och fundera de på om jag skulle gå upp, upp ...

Det första som gjorde då jag vaknade var att ringa till min moster i Norrköping. Hon åt liksom jag morgontidig. Vi satte och pratade i en halvtimme. Det hjälpte. När min moster fick problemet klart för sig frågade hon mig nämligen:

”Kan du inte gå till Kungs med ditt ärende?

”Nej, han bor ju på Drottningholm och så långt orkar jag med mina knän inte gå mitt i vintern.

”Då kan du väl skriva istället”, sade min moster.

”Nej! Jag har en oläslig handstil.”

”Skriv på en dator då”, föreslog min moster.

”Jag kan inte stava”, sade jag.

”Det gör inget”, för ”Kugen” ser nog inte att du har stavat fel.”

”Det har du rätt i. Han och jag är på många sätt lika varandra, och jag tror att kungen vill hjälpa oss vanliga människors problem. Han skulle säkert på nästa konselj be sin regering att hjälpa oss i Kopparbo mot ämbetsmännens välde. Kungen skulle kanske be sin regering bringa ordning på alla småvägar i Kolmården, som har blivit något av ett vilda västern in regering att införa en mer liberal demokrati även i gränstrakterna mellan Götarnas och Svearnas rike. Men om det kommer ut i media att Kungen tar råd av en Liberal, skulle han få större besvär än då Gustav V, då han höll det borgargårdstal som Hedin hade skrivit åt honom. – Men tack för hjälpen, kära moster. Vågade den konservative Hedin skriva, så skall väl jag också våga det!

Fredag igen

Så var det fredag igen. Karin ringde strax innan vi for till Friskis & Svettis och meddelade att hon skulle komma ut även denna fredag och hjälpa oss att vinna På Spåret. Men då önskade hon sig en lyxigare middag och bättre viner än förra veckan samt att vi städade huset bättre än förra gången. Hon påstod att hon är allergisk mot dammråttor.

Anne-Marie tog emot samtalet i sängen och hon lovade att jag skulle städa ordentligt och damma hela huset, medan hon själv åkte till Systemet och köpte vin. Anne-Marie försäkrade att hon skulle se till att jag inte avbröt Karin hela tiden då hon berättade om allt spännande som hände inne i Stockholm och i den stora världen. – ”Slösa inte tid på att försöka prata med Lars, för hans batteri till höger hörapparat brukar alltid vara slut när du är här och på vänster öra är han ju heldöv”, sade Anne-Marie. (Jag misstänker att det är Anne-Marie som byter ut och sätter in gamla batterier min hörapparat så fort Karin skall komma, så att hon får rå om sin förstfödda för sig själv.)

Anne-Marie klagar alltid för sin dotter om hur jag missköter hus, hem och hustru samt även mina egna och andras barn och barnbarn. Och inte har jag klippt äppelträden ännu, trots att våren har hittat hit för flera veckor sedan. Förutom en gång då vi var i Indien och en gång då vi var i Tunisien har Anne-Marie klippt mig var tredje vecka. Anne-Marie tycker att jag som motprestation i alla fall borde kunna klippa hennes äppelträd tre gånger om året.

När Annika gick i andra klass var jag på kvartsamtal i skolan. Hennes fröken Sonja frågade om Annika hade hört de andra barnen tala illa om en flicka i klassen som var lätt efterbliven. Det hade Annika, men sade hon: ”Jag väljer att inte lyssna på det örat.” Tänk om Karin 49 år kunde vara lika förståndig som Annika 9 år. Fast det är tur att Anne-Marie då och då får lätta på trycket, eftersom jag målmedvetet och systematiskt håller på att driva min hustru till vansinne.

I går bevittnade våra grannar en s.k. Framtidsfullmakt som Anne-Marie och jag hade upprättat för det fall att någon av oss t.ex. skulle få en stroke eller pga. exempelvis ett nervöst sammanbrott inte skulle kunna ta hand om sin ekonomi. Min plan är att jag redan till den 27 april i år skall få användning av den fullmakten. Hon fick visserligen inte ett nervöst

sammanbrott vid överraskningsfesten då hon fyllde 50 år, men nu är hon inte lika stark som förr och nu väntar henne en serie mer utstuderad överraskningar.

Samtidigt som jag skriver del 2 av Carpe Diem, ska jag skriva ett filmmanus på detta tema, men med en mer komplicerad handling än i Pedro Almadovárs prisbelönta film *Mujerdes al borde de in ataque de nervisos*. Jag håller på att intressera Lars von Trier för min film. Det blir en lågbudgetfilm, för alla skådespelarna är amatörer och de får ingen ersättning. Men de kan få en Oscar. Anne-Marie kanske också får en Oscar för bästa kvinnliga huvudroll och jag för bästa manus, såvida inte Lars bojkottar Trumps Hollywood. Då får det bli guldpalmer i Cannes i stället.-

När jag hade städat färdigt så fick jag en stunds ro att boka flygbiljetter och hotell. Det var billigare att flyga ned fredagen den 24 april och hem den tisdagen den 28 april, än den 25 resp. 27 april. Därför lade jag ut en gruppbokningsförfrågan för fyra nätter. Det finns så mycket att göra och se i Rom, så man behöver nog minst fyra dagar på sig.

Under veckan hade jag ringt runt och börjat intressera vänner och släktingar för mitt projekt. Jag tänkte bjuda på flygresan och fyra nätter inkl. frukost samt födelsedagsmiddag, övriga måltider skulle de få ta med sig hemifrån eller slänga i sig på något *fastfood*-ställe för vi har ont om tid och mycket att se och göra.

Jag hade även kommit på en födelsedagspresent som jag tror att Anne-Marie skulle uppskatta. Vårt barnbarn Rio har en ganska svår ADHD. Man vet inte vad som orsakar ADHD. Det är mest hjärnforskare som studerat ADHD. Men jag lutar mer åt att problemet sitter i magen. Rio slänger i sig maten och han har inte bra bordsskick. Han äter mycket godis, men nästan inga grönsaker. Kan jag bara få honom att äta bättre, så ordnar de sig nog.

I ett forskningsprojekt fann man att när barn med ADHD fick samma mat som högallergiska barn, fick en majoritet av dem en märkbar förbättring av sina symtom. Forskarna bakom studien menar att det finns en form av ADHD kan vara matinducerad. Andra studier har en koppling till allergiska sjukdomar.

Jag håller på och undersöker vilken forskning som bedrivs om ADHD och vilken forskargrupp som är mest intressant att stödja. Sedan föreslår jag de inbjudna födelsedagsgästerna i stället för en vanlig födelsedagspresent stödja den forskargruppen. Det är en present som jag vet att Anne-Marie och även hennes dotter skulle uppskatta. Och kan jag bara sedan också få Rio att läsa all svensk och engelsk litteratur som finns om ADHD, så blir det hjälp till självhjälp. Kan man bara få ADHD-barn att intressera sig för ett specialämne går de helt in för uppgiften. Se t.ex. på Greta Thunberg, som var ett ADHD-barn och som höll på att svälta sig till döds. Nu när hon gått in för specialområdet Klimat, har hon ju blivit

Jag håller på och undersöker vilken forskning som bedrivs om ADHD och vilken forskargrupp som är mest intressant att stödja, Sedan föreslår jag de inbjudna att i stället för en materiell present sätta in en valfri summa på det Universitetets/forskargruppens konto.

Anne-Marie oroar sig för att jag skall bli som Reagan

Gårdagens ”På spåret ” började dåligt. Jag hörde ”tå” och tänkte genast på Syd Italien, och när Look sade något om Ischia” drog jag direkt skrek Neapel. Ön Ischia ligger ju i Neapelbukten. Men jag drog för tidigt. Det rätta svaret var Porto, och där hade tydligen en idrottsstjärna fått Ischias. Inte håller jag reda på sådant. Jag kommer ju inte ens ihåg alla de städer där jag själv haft Ischias. När vi var i Rom 1995 och firade Anne-Maries 50-årsdag fick på den s.k. Carl-Johan restaurangen ett vitt vin från deras egen vingård på Ischia. Jag kommer än idag hur det vinet smakade, det var odrickbart. Ann-Marie slängde ut flaskan och gick ut i vinförrådet och hämtade ett spanskt vin. Efter oss kom det en Tysk familj från Schweinfurt. Anne-Marie om kände igen honom från den tid då hon jobbade på SKF. Mannen var då lagerchef på SKFs fabrik i Schweinfurt. Där nere rök min hustru rök genast ihop med honom, då hon titulerade honom Herr Diplomingenieur, medan han hela tiden kallade henne för kleine Freuland Kaufchenmanassistenten istället för Frau-Diplomekonomkaufman Holm.

Tyskarna fick först provsmaka den flaska som Anne-Marie nyss hade slängt ut och som således nu den italienske hovmästaren lät sina forna vapenbröder återanvända. Sedan beställde de glatt två till flaskor från restaurangens egna Ischias-vingård

”Där ser du att jag fick rätt som inte varnade Swinfurarna för rävgiftet. Man skall inte kasta pärlor efter svin”, konstaterade Anne-Marie.

Även om jag missade Porto är det inget större fel på mitt långtidsminne. Men Anne-Marie orrar sig för att mitt korttidslagringsminne har börjar svikta. Jag glömmer ständigt var jag har lagt min iPhone och Ipad. En lösning vore här att jag skaffar ett par mobiler och ”paddor” till, men de skulle hjälpa föga. Anne-Marie är nämligen även irriterad över att jag aldrig vet var jag har lagt några andra saker heller. Hon vill ha var sak på sin plats och hon vill att de skall vara där hon har bestämt att de skall vara.

Så var det inte när vi flyttade in i vårt parhus i Järfälla 1975. Anne-Marie kom hit den 7 juli 1975 och då var Annika 7 dagar gammal. Anne-Maries förlossning var beräknad till mitten av juni, men hon gick över tiden så vi satt igång förlossningen kl. 8 på morgonen och kl. 11 var Annika född. Anne-Marie kunde därför komma hem och hjälpa till med att packa innan flyttgubbarna kom.

Vårt hus hade blivit klart 14 dagar tidigare och jag hade beställt transport av möbler från Göteborg till Stockholm till den 6 juli. Jag körde upp bilen till Järfälla samtidigt som flyttlasset gick. Vi kom upp på kvällen och det tog hela natten för mig att packa upp och ställde var sak på sin plats. När Anne-Marie kom med barnen kl. 2 dagen därpå och hon gav hon mig då beröm för att jag möblerat huset så bra. Det system som jag införde för var saker och ting skulle vara, blev bestående i många år. Sedan började Ann-Marie systematiskt och långsamt flytta om allt. Jag hängde inte med, utan jag placerade tingen där jag sedan 1975 hade ställt dem, det började nu successivt att bli fel gång. Anne-Marie påstod t.ex. att vi alltid hade haft Focus lexikon i biblioteket, vilket inte var sant. För matsalen och biblioteket byggde vi till 1989. Jag löste dock denna tvist genom ett Alexanderhugg. Jag slängde ut alla de 32 banden! De höll på att tynga sönder den danska bokhyllan, som Anne-Maries far Allan hade

köpt för dyra pengar 1951. Anne-Marie fick överta bokhyllan från sin mor Lisbeth, då hon flyttade in på ett seniorboende 1991.

Vi har de senaste 20 åren inte tittat i Focus-lexikonet en enda gång, utan vi söker numera all information på nätet. Men Anne-Marie tyckte i alla fall att det var fel att skicka lexikonet till pappersåtervinningen. Hon tyckte att jag borde ha lämnat dem till Myrorna eller åtminstone behållit Aa-Bc som minne av en tid som flytt. Eftersom jag på liknande sätt har gjort mig av med oanvändbara saker både här hemma och på landet får jag dagligen höra: ”Det var synd att jag kastade...” Mitt syndaregister är långt, Focus-lexikonet tror jag inte S:t Per (Petrus) kommer att uppehålla sig vid på domens dag. Jag har nämligen begått mycket värre synder och nu står jag i begrepp att begå det mest riskfyllda projekt jag någonsin gett mig in på. Kommer Anne-Marie någonsin förlåta mig eller kommer hon vilja se mig kastad i den brinnande elden för evigt. Jag vet inte vad framtiden har i sitt sköte, endast Gud vet.

Att Anne-Marie dagligen skäller på mig för att jag är slarvig och opålitlig tar jag med ett stoiskt lugn. Ibland har jag faktiskt nytta av Anne-Marie, då jag skall leta rätt på mina grejor. I hälften av fallen har hon nämligen sett var jag har lagt mina saker. Anne-Marie har en mycket skarp syn på långt håll. Om hon inte sett mina försvunna saker, och om in frågar hon: ”Var hade du den sist? – Då kommer jag genast ihåg var jag lagt den. I de fåtal fall då jag inte minns, brukar Anne-Marie säga:

”Var känner du själv att du skulle vilja att de var om du själv fick bestämma. Och då hittar jag dem direkt. – Förutom min iPhone, för den hittar jag aldrig. Då får Anne-Marie ringa till mig, men om den är långt borta jag inte ringsignalen. Och om min mobil är i närheten, min hör jag inta varifrån ljudet kommer eftersom jag har blivit döv på vänster öra.

När Anne-Marie för 511:te gången har letat fram mobilen och hon återigen visat mig hur man använder den, brukar hon säga att jag bör ha den i ett fodral om halsen. Hon var förutseende och köpte redan för 30 år sedan ett elegant läderfodral i dåvarande Västtyskland 40 som är precis lagom stort för en iPhone 8.

Det förslaget ställer jag mig alltid positiv till, om hon blott i sin tur sätter sina läsglasögon i ett senilsnöre om halsen.

Anne-Marie vet aldrig var hon har lagt sina läsglasögon. Förr var det inget problem för hon hade ett dussin 20-kronorsglasögon. Men nu har hon bara ett par som är gjorda efter hennes syn. De är dock nu fem år gamla, så hon ser egentligen inte med dem heller. Därför får jag leta rätt på hennes glasögon. Jag hittar dem direkt. Särskilt snabbt att hitta hennes glasögon går de då hon har dem i panna.

Anne-Marie talar jämt om att jag blir mer och mer lik Ronald Reagan. Det tycker jag i och för sig är bra, för jag gillade ju Reagan och också hans vicepresident Al Gore. När jag-besökte Washington i april 1982 tittade jag förbi Vita huset för att hälsa på Ronald Reagan. Dessvärre var han inte hemma. Men hans informationschef visade runt oss i Vita Huset och vi fick titta in i Ovala rummet också. Jag minns att Vita Huset och Ovala rummet var mycket mindre än jag hade uppfattat byggnaden från TV.

Min bror Anders, som ett par dagar innan besöket i Vita huset, hade just gift sig med Debbie och hennes storsyster Sandy var också med i Vita huset. Sandy är journalist och det var hon som kände informationschefen och som fixade in oss.

Jag minns även 5 juni 2004 då jag var hemma-Debbie och Ander och vi först i Sverige reda på att president Reagan hade avlidit. Han hade då i över tio år haft en diagnosticerad alzheimersjukdom. Sandy ringde då från Kalifornien, där hon var en chefredaktör för en stor tidning och berättade om nyheten. Hon hade behållit sina kontakt med Reagens folk och hon fick nyheten före alla andra media i USA. Sandy hade ljust startat pressarna med nyheten Reagens död på första sidan och var tvungen att ringa sin lillasyster i så att hon skulle kunna kontakta Expressen och tipsa dem. Det är så man bygger upp sina presskontakter, men det förstod inte Debbie.

Vad bryr det mig

Jag protester nu mot Anne-Maries påhopp om att jag är lik Reagan. Jag är inte någon B-skådespelare och jag har inga ambitioner att bli Mr. president i USA, även om de där ofta väljer presidenter i min ålder. Jag är nöjd med att veta att jag skulle ha blivit en A-skådespelare om jag bara fått chansen att auskultera för en roll i filmen *As good as it gets*. Jag är fullt nöjd med min nuvarande roll som fritidspolitiker på gräsrotsnivå i Sverige. Jag är visserligen medveten om att Sverige är ett skitland, men det är det enda fosterland som jag har. Och min far rådde mig: ”Emigrera inte Norge eller Amerika, utan göra det bästa möjliga för Sverige. Fråga inte vad ditt land kan göra för dig, utan vad du kan göra för Sverige. Tro inte att gräset är grönnare på andra sidan Kölen respektive Pölen!”

Jag förklarar nu för Anne-Marie har ”Fel, fel, fel!” Jag är lik min far Hans och inte lik president Reagan. Hans var född 1911, dvs. samma år som Reagan. Min far har alltid fått sin egen väg och under sin vandring i livet bara ägnat sig åt sådant som är viktigt här i livet. Hans var med i SHT och var medlem i hemliga sjuamanklubben. Den var så hemlig att han inte en för mig berättade vad den klubben sysslade med. När jag frågade, svarade han bara: ”Vad bryr det dig!”

Hans valspråk i SHT var: ”Vad bryr det mig.” Jag förstod aldrig vad han menade med det, men jag brydde mig inte. Hans försäkrade mig att han, även sedan min mor gått bort, tyckte att levde ett gott liv, och det var det enda som jag brydde mig om

Han avled 2006, dvs. det år som han skulle fylla 95 år. Han levde således två år längre än Reagan och Hans demens var förhållandevis lindrig och blev fört påtaglig under hans sista tre år i livet. Han kunde ända fram till sin död röra sig lätt som en yngling och alla tyckte det var trivsamt att prata med honom. Hans såg alltid *livet från den ljusa sidan*. Att han hade ett kort närminne var ett marginellt problem för honom. Han brydde sig inte om att han hade blivit dement. Min far skrev också en dikt som heter *Vad bryr det mig*. Den publicerades i SHTs skrift *Tal och kväden*: Dikten börjar med följande verser:

Vad bryr det mig, tungusers split och strid,
den snikna jakten efter guld och ära.
För mig är nog att inom mig bära,

en stilla ro, en hjärtats frid.

Vårt jordeliv ej varar längre tid,
så låt ej svårmodet din dag förtära.
Njut av de ljusa ögonblicken kära,
snart nog tar aftonskymning vid.

Anne-Marie tyckte att Hans var glömsk och att han med försämrad hörsel blev mer och mer inbunden. Hon är orolig för jag med sämre hörsel, syn och minne skall bli alltmer lik min far, men hon har fel. Jag är mer lik min mor. Jag bara låtsas bara gå i min fars fotspår. Ungefär som döve indianen i filmen *Gökboet*. Han sade inte ett ord på 20 år, men först i slutet av filmen får Jack Nicholson veta att indianen inte alls är döv. Men jag skall spela min roll ännu bättre. Jag skall vänta ända tills jag blir hundra år innan jag avslöjar att jag hela mitt liv alltid har vetat exakt var jag har lagt mina nycklar, plånbok, glasögon, klocka, testamente etc. Jag hoppas att Anne-Marie då kommer att skratta lika glatt som Jack Nicholson gjorde i filmen *Gökboet*, för ett gott skratt förlänger livet.

Helg, helg, signade helg

På lördagsmorgonen böjande vi som vanligt med att städa inför helgen. Vår dotter Karin hjälpte till genom att helt själv bäddade sin säng. Vi hade byggt om henens gamla barndomsrum och gjort det dubbelt så stort. Stugan fick inte vid 50 års bliva henne trång. Vi att hon skulle komma hem till oss på helgerna och inte ge sig ut på farliga färder med Vikingline *Uppå hafet*.

Karin får emellertid alltid bråttom att ge sig av då vi börja städa. Hon brukar skylla på att hon skall springa Stockholm-, New York-, Berlin-, Boston-, London- och Paris Maraton eller bara träna Lidingö runt, yoga, chi gong eller fa gong. Ibland tar hon det lugnt och gör bara ett vanligt gympass, med eller utan egen PT.

Jag har sagt till min hustru att jag inte tycker att Karin skall vara ute och ränna så mycket, men Anne-Marie menar att Karin nu är vuxen och kan ta hand om sig själv, till skillnad från mig som alltså behöver extra stöd och stimulans i min utveckling.

Karin har erbjudit sig att betala en Rut till mig och en personlig golftränare till Anne-Marie. Min hustru vågar dock vägras att göra skatteavdrag, för att hon skall kunna spela golf, medan andra städer åt oss. Så i vårt hem är allt som det var i Folkhemmet, innan den hemska Alliansen införde jobbskatteavdrag för bl.a. dem som utför sådana tjänster som man nu får göra Rot- eller Rutavdrag för.

I samarbete med MP öppnade Alliansen även upp för en nästan ohämmad flykting- och arbetskraftinvandring. Reinfeldt tankar flög högt uppe i skyn när han flög med tittade ned på marken där man inte såg en enda flykting för bara skog. Han tänkte att man kunde låta arbetslösa få hugga ned tio procent av dessa vidsträckta skogsarealer och också låt dem med stöd av Ams-bidrag bygga flyktingförläggningar av skogen. Eller så kunde flyktingarna själva timra ihop en Friggebod eller ett Attefallhus. De Nya Moderaternas vill bygga upp nya Folkhem, där de nya svenskarna skall starta svedjebbruk, smältugnar, smältdegler samt smides-

och tankeverkstäder. Då skulle vi kunna ta emot 10 miljoner asylsökande, som alla kan berika den skandinaviska kulturen och gjuta nytt blod i de 10 miljoner nya svenskar som redan bor här – för enligt SAS finn det ingenting verkligt skandinaviskt och all utveckling kommer utifrån. Och alla som bor i Sverige är ju alla invandrare, utom samerna som (felaktigt) påstås vara Sveriges urbefolkning och som därför har fått speciella privilegier.

När Karin hade åkt kontrollräknade Anne-Marie vårt silver. Hon upptäckte att en liten silversked saknades. Jag förklarade att jag hade diskat alla tre soppskedar efter middagen i går. Jag hade dock inte övervakat Karin, då hon torkat silvret och lade in skedarna i matsalsskåpet. Anne-Marie trodde dock inte att Karin var gärningskvinnan, utan hon misstänkte att jag hade slängt den tredje skeden tillsammans med överbliven soppa i soppåsen. Hon påstår nu att jag aldrig gör mig besväret gå ut med sopptallrikarna till vår kompost och se till att överbliven soppa blir till jord och mull. Anne-Mari anklagar mig för att vara slarvig, lat och en hänsynslös klimatförnekare, som slösade bort våra barns silver änglamarker och jorden vi ärvt. Och det är inte första gången som jag har slängt bort silverskedar, slösat på jordens resurser och bidragit till upphettningen av jordklotet, så att Greta inte vill gå i skolan och våra barnbarn inte får sjunga om studentens lyckliga dar och den ljusnande framtid vår.

Anne-Marie konstaterar att sex silverskedar har försvunnit på 45 år. Den första försvann efter 20 år, den andra efter 10 år, den tredje efter 5 år den fjärde efter 3 år, den femte efter 2 år. Nu har efter bara en månad in på det nya året den sjätte silverskeden. Hur skulle detta sluta? Det börjar med en silversked och slutar säkert med att du skriver fel referensnummer på din inbetalning av skatt. Med fjäderlätt tryckning på fel tangent, skickar hela vår förmögenhet försvunnit ut i cyberrymden, säger Anne-Marie snyftande.

För att gottgöra min försyndelse beger mig ut till soptunnan och hämta de tre översta soppåsarna. Sedan får jag *endrom till straff, androm till varnagel* stå vid slasken och söka rätt på den förlorade silverskeden. Medan jag söker igenom de tre soppåsarna läser Anne-Marie liknelsen om den förlorade sonen och den förlorade silverpenningen (Lukas 15) för mig, stackars, arme syndare:

”Om någon av er har hundra får och tappar bort ett av dem, lämnar han då inte de nittionio i öknen och går och letar efter det borttappade tills han hittar det? Och när han hittar det blir han glad och lägger det över axlarna. Och när han kommer hem samlar han sina vänner och grannar och säger till dem: Gläd er med mig, jag har hittat fåret som jag hade förlorat. Jag säger er: på samma sätt blir det större glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig än över nittionio rättfärdiga som inte behöver omvända sig.

Eller om en kvinna har tio silvermynt och tappar bort ett av dem, tänder hon då inte en lampa och soppar hela huset och letar överallt tills hon hittar det? Och när hon har hittat det samlar hon väninnor och grannkvinnor och säger: Gläd er med mig, jag har hittat myntet som jag hade förlorat. På samma sätt, säger jag er, gläder sig Guds änglar över en enda syndare som omvänder sig.

Plötsligt hittar jag den förlorade silverskeden. Jag faller ned på knä och tackade och prisade min Gud. Skeden låg inte alls i någon av soppåsarna, utan den låg i den ugnssäkra formen som sedan i går hade stått i blöt i diskhon.

Men Anne-Marie bjuder inte in våra grannar på en stor fest, utan hon avbryter mig i min bön. Hon vet att anfall är bästa försvar, så vredgad utbrister hon: ”Hur skall jag kunna veta att du inte diskat färdigt alla skedarna. Du är slarvig och det är endast Guds nåd som kan rädda dig från att hamna i helvetet.”

Jag böjer min nacke såsom de intellektuella tvingades göra under Kulturrevolutionen i Kina. Som tur var behöver jag inte höra på ett längre förmaningstal, för det klingade till i mikron och lunchen är färdig.

Wetoo

Efter lunch tar Anne-Marie och jag en lång promenad i februarivårvädret, Jag vet inte hur det kom sig, men vårt samtal kom in på Italien, Italiens sköna land. Anne-Marie undrar: ”Tror du att citronerna i år redan blommar på Capri?”

”Skall vi åka dit och se efter”, frågar jag glatt.

Men tyvärr svarar hon: ”Det behövs inte. För räcker mer än väl att jag får se bilder och läsa om dina resor i fantasin. Det blir mycket billigare och är klimatsmartare.”

”Vad vill du göra med de pengar, som vi sparar in”, under jag. ”Våra flickor har ju inget behov av pengar och Thea (6 år) är ju snart färdig läkare. Rio (11 år) kan ju knappt läsa och räkna ännu, men han är en sådan där kille som sitter längst bak i klassen och som de duktiga pojkarna håller sig väl med. De förstår ju att han kommer att bli en framgångsrik entreprenör och att det är hos honom de en gång kommer att få söka jobb då de väl en gång i framtiden är klara med sina akademiska studier.”

Anne-Marie svarar genom att ett bibelcitат (Luk. 18:24-25, 12:15 resp. 16:19-31): *”Ge bort till de fattiga, för det är lättare att komma igenom nålsögat, än för en rik att komma in i himlen. En människas liv består inte i att hon har överflöd av ägodelar. – I liknelsen om den rike mannen och den fattige tiggaren Lasarus, som var täckt av sår, var det Lasarus som kom till himlen, medan den rike mannen lider i helvetet. Och sedan påminde hon mig om Paulus, som från fängelset skrev: Jag säger inte att jag saknar något, för jag har lärt mig att vara nöjd med det jag har. Jag kan leva i enkelt och jag kan leva i överflöd. Med allt och med alla förhållanden är jag förtrogen. Jag kan var mätt och jag kan vara hungrig, lida i överflöd och lida brist (Fil. 4:11-12)”*

Jag ser på min hustru och säger: *”Metoo!”*

”Bra! Då startar vi två en *Wetoo*-kampanj”, utbrister Anne-Marie och kramar om mig.

”Nej, det går inte för *”Wetoo”* är redan inregistrerat som varumärke för kläder. Varumärket vänder sig till medvetna och stilsäkra kvinnor som handlar och med eftertanke och bara väljer kläder som tillverkas i små kollektioner, helst inte fler än tio plagg i hela världen. Men oroa dig inte, jag hittar på ett bättre namn på vår nya moderna larsianistiska väckelserörelse.

Äldre 76-åring i Viksjö nära att förgifta sin unga hustru!

Spänningen mellan makarna från förmiddagen har nu lagt sig. Kl. 17.50 är de klara med städningen och putsningen av allt silver. Lars har även hunnit att förbereda middagen som skall bli risotto med Karl-Johansvamp. Den han tagit ut ur frysen och ställt på 4:an för att tina upp.

På lördagarna lyssnar makarna alltid på Helgsmålsringningen, som idag hålls av Carolinkrok och sänds ifrån Spånga kyrka. Carolin säger att Spånga kyrka är från 1100-talet och är en av Stockholms äldsta bevarade kyrkor. Det var tur att hon sade ”en av” för Bromma och Järfälla kyrka är också från 1100-talet. Vilken kyrka som är äldst strider man om? Kampen är minst lika hård som striden om påvens skägg.

Efter den minuter långa helgsmålsringningen kommer fem minuter sportnytt. Övergången från den rogivande helgsmålsringningen till Sportspegeln är alltid lika brutal. Jag vet inte om man har lagt programmen på det sättet för att för att få bort dem som brukar se på helgsmålsringningen eller få bort sportentusiasterna från kyrkan. Båda grupperna anser att deras programtid skall vara tio minuter, men ingen driver den frågan med samma frenesi som Anne-Marie.

När sporten börjar går jag ut i köket och börjar röra ihop risotton. Jag bryner först löken och Rissentariset och kokar det sedan i en halv dl vitt vin. Samtidigt steker jag svampen. Jag drar upp värmen lite grand för den frysta svampen ser lite vattnig ut. På paketet hade Anne-Marie in skrivit *Fin Karl-Johanssvamp*, så då var det säkert de större och mjukare exemplaren, som vi hade förvällt och fryst in.

Jag håller på den uppvärmda buljongen undan för undan, medan jag rör omsorgsfullt. Jag gör enligt den italienska matkonstens alla regler och jag står säkert en halvtimme vis spisen. Slutligen rör jag ned den stekta svampen och parmesanost och lägger två lika stora portioner på varsin talrik.

Anne-Marie tar en tugga av min risotto, som hon alltid brukar lovorda. Hon vrider på huvudet, grinar illa och säger att svampen var bränd. Jag visste det för det hade luktade bränt redan i köket.

Jag smakar på risotton och känner att svampen inte alls är bränd utan bara välstekt. Jag ville inte servera en vattning svamp. Därför säger jag. ”Svampen är inte alls bränd och risotton smakar jättebra. Men ta på rikligt med sallad och skölj ned salladen med mycket vin, för jag tror att jag glömde att skölja salladen.”

Anne-Marie förstod att jag skämtade för om jag inte skulle ha sköljt salladen så hade jag inte erkänt saken så lättvindigt. Hon vet att jag inte tror att det spelar någon roll om man blaskar på lite vatten på tomat och sallad, för så lätt får man inte bort farliga bakterier och virus. Dessutom var det en sallad som var färdigsköld.

Nu lovordar jag hennes val av vin och får då frågan om jag vet från vilket land och region som vinet kom från och på vilken druva det är gjort.— Jag chans på Tyskland, Mosel och *Spätlese* eller *Henkel Trocken*.

Nu vrider sig Anne-Marie i stolen och börjar att gång på gång säga att svampen är bränd. Men jag äter i godan ro och njuter av min risotto.

Nu utbrister Anne-Marie: ”Den är inte bara bränd, utan vidbränd”.

”Nej du har fel, fel fel! Men jag håller med dig om att den inte riktigt smakar lika bra som vanligt”, säger jag. ”Det beror nog bara på att vi fick med oss några gallsoppar. ”Men gallsopp är nyttigt för matsmältningen. De smakar bara illa, men man dör inte av dem. Den enda giftiga sopp som finns i Sverige är Eldsopp och den är ytterst ovanlig.”

”Det är inte gallsopp. Jag har makat på så många gallsoppar som sett ut som Stensopp, så jag vet galla inte smakar som bränd svamp”, fräser Anne-Marie.

Nu tänkte jag dra till med att jag har fått för mig att jag hade råkat förväxla några av sopparna med Vit flugsvamp och att jag för att få bort giftet hade stekt svampen riktigt ordentligt. Men Anne-Marie hade ju strukit och lagt på en ren duk på matsalsbordet, och jag var rädd för att skulle spy upp risotton om jag antydde att jag kunde ha förväxlat sopp med flugsvamp, som är en skivling. Istället säger jag:

”Det kan hända att några enstaka Karl-Johan blev lite brända då jag tinade upp dem. Det var ju otur att du fick alla de brända svamparna. Men om du vill kan vi byta tallrik.”

Det vill inte Anne-Marie, utan hon ger mig halva sin portion. I stället slår hon upp ett fullt glas av det italienska vinet och lika mycket vatten till mig. – Jag mumsar på och jag tycker att rissoten för varje tugga smakade bättre och bättre.

”Nu frågade jag Anne-Marie: ”Var den Karl- Johanssvamp som vi för 25 år sedan åt i Rom och betalat dyra pengar för, i klass med den jag serverade dig i idag?”

”Ungefär”, svarar Anne-Marie. ”Men det vita vin, som du hjälpte mig att korka upp, var ljusår bättre än det odrickbara vinet från Ischia. Du är fantastisk älskling, som hittills inte lyckats med att förstöra de kvalitetsviner som jag köper. Förutom den gången du kom hem från Paris med röda kvalitetsviner och drog upp korken på en av flaskorna. Du hade glömt bort din franska och förstod inte att det vinet skulle lagras i två år.”

”Nu glider vårt samtal dessbättre över på Rom och vår italienska resa i april 1995. Vi sitter kvar vid matbordet och pratar om våra gemensamma minnen i en halvtimme. Nu är emellertid klockan halv åtta och Rapport börjar strax. Anne-Marie frågar om jag vill ha hallon och grädde, men jag säger att jag är så mätt att jag inte orkade någon grädde. Normalt brukar jag vispa grädden, då vi har dessert och det är jag riktigt duktig på. Jag använder alltid elvispen och så fort grädden är klar diskar och torkar jag visparna och lägger dem i en plastburk i som jag sätter in i ett skåp till vänster om kökslådorna. Igår hade Anne-Marie emellertid vispat grädden och även nu erbjöd hon sig att vispa grädden till sig och ta fram hallon till mig. Hon tyckte att jag kunde lägga mig på soffan och börja se på rapport. Det gjorde jag.

Jag hade inga hörapparater på mig, men efter ca fem minuter hör jag ett tjut. Jag vill först inbilla mig att det kom ute från gatan, men efter fem minuter, då tjutet kompletteras av slammer av assistenter och bakgrejor, kan jag inte längre låtsas att jag inte hör hur Anne-Marie vrålar ute i köket. Jag går ut och undrar vad som står på. Men jag behöv inte fråga.

Anne-Marie håller upp elvispen och jag ser att ena vispen saknas. Är det jag som har slarvat bort?

Jag föreslår nu min hustru att hon skall vispa med bara en visp. Det tar visserligen längre tid, men det går fortare än att vända upp och ner på hela köket. Eller så kan hon vispa för hand, tills den andra vispen har tröttast på att leka kurra-gömma med sin kompis och kommer fram av sig själv. Men mina förslag bara ökar Anne-Maries ilska.

Då tar jag utan att säga ett ord fram en handduk och börjar att torka och ställa in disken. När jag är klar med det, tittar jag inte i assistentskåpet för där tror jag inte att vispen är. I stället drar jag ut kökslådorna, en efter en. När jag kommer till tredje lådan där handvispar ligger, så vet jag att det i den lådan bara finns en visp. Vi har alltid haft två handvispar i den lådan, men av något oförklarligt skäl försvann den ena för ett år sedan. Sedan dess har Anne-Marie varje gång hon har dragit ut den tredje lådan anklagande frågat mig var den andra handvispen är och jag har varje gång sagt att jag lagt den i diskmaskinen eller ibland sagt att jag har råkat lägga den i fel låda, men att jag givetvis skall korrigera mitt misstag.

När jag nu drar ut tredje lådan så är den andra handvispen fortfarande putsväck, men som genom ett trolleri, har nu den maskulint formade handvispen förenat sig med elvispen, som har en feminina former. De ligger där sammanslingrade och ser lyckliga ut. Jag tar fortfarande utan att säga ett ord upp elvispen och ger den till min hustru. Jag hade tänkt gå tillbaka och lyssna på Rapport, men så lätt kommer jag inte undan.

Med tårar i ögonen frågade Anne-Marie: ”Vad är det med dig Lars? Du är inte som vanligt? Varför är du så arg? Döljer du något för mig?”

Räddningsplankan

Jag blev paff över Anne-Maries fråga. Visste hon eller anade hon att jag höll på att skriva elaka saker om henne? Jag försöker att skoja bort frågan genom att säga: ”Jag är inte sur, jag är bara allvarlig.” – Det svaret brukade vår dotter Annika få när hon frågade: *Mamma varför är du så sur?*”

Normalt borde detta få Anne-Marie att le. När Annika ställde den frågan brukade Anne-Marie nämligen titta allvarligt i en minut på Annika, och sedan börjat skratta. Men inte nu. Utan Anne-Marie frågar: ”Är du stressad av något? Vad är det?”

Tack Gode Gud. Jag behövde inte erkänna att jag håller på att skriva ett nytt narrativ. Jag har just kommit på att min essäer skall heta *Carpe Diem 2.0* Carpe Diem (1.0) var titeln på en roman som jag skrev för tio år). sedan. Den utspelar sig på vårt landställe i Kopparbo. Del 1 av *Carpe Diem 2.0* skulle jag även ha kunnat kalla för ”Min bästa födelsedagspresent”, eftersom jag som jag fick den av Anne-Mari den 22 januari 2020. Här ser jag en räddningsplanka och säger:

”Ja! Jag är stressad. Det är alla problem med släktföreningen. Släkten Markstedt består ju av idel skojare, så alla tror väl att vi ordnar den stora släktträffen den 29 mars, bara för att Debbie skall kunna lura på dem modern konst, som är 3 månader gammal och således redan omodernt postmodern. Och sedan är det problemet med Kopparbos vägförening också.

Kommunen och ägarna till Gröna Lund håller på att framför ögonen på mig lura åt sig en lång sträcka av föreningens väg. Jag mejlade till lantmätaren för en vecka och yrkade på att hon skulle göra en samordnad förrättning för dels vägen till Vildmarkshotellet, som byggdes 1964, men som helt saknar en vägförrättning, dels för våra vägar i Kopparbo som byggdes för över hundra år sedan. För våra vägar finns det en vägförrättning från 1961, men när jag var ordförande gjorde föreningen en massa ändringar som klart strider mot den ännu gällande vägförrättningen. Lantmätaren svarade dock att hon struntar i vad vi gör i Kopparbo och inte heller bryr sig om att vi bryter mot väglagen och mot lagen om samfälligheter. Som enskild delägare kan jag enligt henne inte yrka på något alls. Om vi i Kopparbo vägförening har lurat av de fattiga bönderna i Toby sockenallmänning en massa skog, så får vi tvätta vår smutsiga byk själva. Lantmäteriet kommer inte att initiera någon samordnad vägförrättning.”

”Det var det nedrigaste jag har hört”, utbrister min hustru. ”Hur skall du svara på det angreppet. Du kan ju inte låta lantmätaren förstöra ditt varumärke *Arga Revisorn*.”

”Jag hade först tänkt åka ned till Norrköping, men jag lyckades inte med att boka och betala en biljetter över nätet. Jag blir alltid fel, då jag skall boka tågbiljetter. Jag är ju ordblind så jag skriver vanligen ”JS.se” eller så förväxlar jag SJ med någon annan tågoperatör. Och jag skriver ofta fel på dag eller månad. En gång skrev jag både fel referensnummer och fel år. Och när jag begärde att få en egen rökupé blev jag direkt utslängd från SJs bokningssystem. Jag har problem till vardags, men nu när mitt mejlssystem krånglar är det nästan omöjligt att boka en biljett.”

”Stackare”, säger Anne-Marie tröstande. ”Men varför tar du inte bilen istället?”-

”Därför att min hustru inte vill det”, svarar jag. ”Du tycker att jag har sovit så lite och att jag därför inte är någon säker bilförare. Och du brukar ju för det mesta ha rätt.”

”Jag kan hjälpa att boka en biljett på min Mac.”

”Det är för sent”, utbrister jag. ”Om man bokar biljetter då man behöver åka med tåget är de jättedyra. Om man vill få billiga biljetter, måste man boka långt i förväg och chansa på att man behöver resa med tåget om ett halvår. Jag skickar istället en protestskrivelse till lantmäteriet. Jag har redan tänkt ut vad jag skall skriva, men jag vet inte vad jag skall kalla min protestskrivelse.”

”Börja skriv du Lars, så kommer du nog på en bra rubrik. Det är i alla fall bara *Morden i Midsummer* på TV. Liknande mord har vi ju redan upplevt på Kopparbo och Marmorbruket. Du har ju skrivit om dem i din real realistiska roman *Drottningholm*. Sätt i igång och skriv din protestskrivelse, men döda ingen lantmätare och låt ingen i Kopparbo eller i Kolmårdens djurpark försvinna!”

”Nej ingen person, men kanske en väg”, svarar jag. Tack för hjälpen, nu vet jag vad jag skall kalla min protestskrivelse.

En förlorad väg?

Jag började skiva min protestskrivelse kl. 20 och höll på till den kl. 02, då Anne-Marie tvingade mig att gå och lägga mig. Sedan skrev jag intensivt i hela söndagen, förutom kl. 9.30 – 11.30 då vi gick till Viksjö kyrka och lyssnade på vår kyrkoherdes Christer Kaplans predikan. Jag höll på med protestsskrivande till kl. 01 på måndagsnatten, men jag kopplade av emellanåt och skrev på min realrealistiska berättelse *Carpe Diem 2.0*.

Jag har skrivit mängder av remissyttranden, inlagor till myndigheter och artiklar i tidningar, men aldrig tidigare någon protestskrivelse. Min inlaga till Lantmäteriet tycker jag var den litterär bästa och innehållsmässigt vassaste, som jag hittills har skrivit. *En förlorad völd.doc*. börjar med en målerisk beskrivning av Kopparbo och vårt sommarhus Fridhem 2. Denna svunna idyll har förstörts genom att Norrköpings kommun 1964 drog in en bred väg till Djurparkens gamla entré och senare även ned till Vildmarkshotellet. Hotellet uppfördes på kanten av den 3 miljarder år gamla ensidiga förkastningsänka längst Bråviken. Utmed Bråviken ligger Marmorbrukets och Bråviksbrantens naturreservat, som från Sandviken till Kvarsebo sträcker sig sträcker utmed Bråviken. Enda brottet i det drygt en mil långa-sammanhängande naturreservat är ett dussintal strandhus i Kopparbo, varav flertalet är från 1800-talet och således är kulturpolitiskt intressanta att bevara. Kopparbo vägförening äger nästan hela stranden i Kopparbo och ett stort skogsområde, som vårdas som vore den ett naturreservat. Från sjösidan upplevs bebyggelsen i Kopparbo som en idyll; ett paradiset öster om Eden.

Det andra och mer iögonfallande brottet i naturreservatet är Vildmarkshotellet, som uppfördes 1984. Det är en hemsk skapelse i glas och betong, som byggdes under yuppieeran och som således är drivs av enbart kommersiella skäl. Vildmarkshotellet har panoramafönster, så att gästerna skulle kunna se ut över *den blånande vikens vatten* och med kikare kunna se att *dansen den går upp på Svinta skär*, utan att behöva själva behöva anstränga sig. Från början var tanken att besökare till hotellet djurparken skulle fraktas med båt och även kunna göra utflykter med roddbåtar till Svinta skär, men det visade sig att besökarna var för lata att gå upp från kajen till Vildmarkshotellet. Idag kommer alla besökare med bil eller med buss. Ingen cyklar från Krokek station till Djurparken,

Kolmårdens djurpark accepterade koppaboborna, men Vildmarkshotellet, *Wildire* och den breddade vägen kunde vi vara utan. Vägen till Vildmarkshotellet går nämligen över den hundra år gamla byvägen vägen till Kopparbo och som harmoniskt smälte in i naturen. Kommunen lade, utan att göra någon ny vägförrättning och utan att betala ett öre i ersättning, beslag på vår vägrätt. Kommunen byggde således en bred trafikled först till Djurparkens gamla entré och sedan ned till Vildmarkshotellet utan att samråda med oss i gamla koppabobor.

Nu mer än 50 år senare vill Norrköpings kommun och LM i Norrköpings kommun plötsligt legaliseras ”stölden” av vår gamla väg genom en ny vägförening där vi inte tillåts ingå. Det betyder att vi inte kommer att ha något som helst inflytande över den övre delen av Kopparbo. Om den delen av Kopparbovägen skulle underhållas dålig och det blir potthål i asfalten, så har vi inte med saken att göra. Vi kan inte heller påverka hastigheten. Idag är det 50 km/tim, men

nånga kör betdligt fortare. Det är en sökergetsrisk och innebär bullerstörningar för dem som bor i västra Kopparbo.

Dessutom förutsätter LM i Norrköping i sitt alternativ 1 att Kopparbo vägförening skall betala en årlig avgift för att nyttja den nya utfarten från Kopparbo. Det skulle betyda att kopparboborna förutom vanlig kommunalskatt även skulle tvingas betala en ny vägavgift. Det är som förr i tiden då dels Kungens fogdar pungslög oss fattiga bönder, fiskare och säsongsarbetande och boende på dryga skatter, dels och adeln/rovriddarna krävde in tull beräknad efter antal hästkrafter som behövdes för att forsla mjölet till kvarnen eller barnen till skolan. Mot sådant övertramp har ”Arga revisorn” alltid protesterat och kommer alltid att protestera; Så Gud hjälpe mig!

Även Kopparbovägen bär till Rom

Jag var klar med min protestskrivelse i gryningen på måndagen. När Anne-Marie vaknade rättade hon svenskan och skärpte till texten och skickad sedan iväg den till berörda instanser. Därefter väckte hon mig och tvingade iväg mig till Friskis och Svettis.

”Vad tyckte du om min protestskrivelse”, undrade jag.

”Den var för utomstående helt obegriplig och myndigheterna kommer inta att bry sig. För tidningarna är Kopparbo upproret redan gårdagens nyhet, trots att det ännu inte har brutit ut. Hade du velat få medias uppmärksamhet borde du inte ha uppmanat vägföreningens vägfogde att bara använda demokratiska medel i motståndskampen. Du borde istället uppviglat henne att i hastigt vredesmod eller av obetänksamhet ouppslåsligen slå ihjäl lantmätaren och kommunens fogdar!”

”Jag vet att ingen kommer att bry sig, men jag var tvungen att slå hårt på datortangenterna för att få dem att förstå att ”Arga Revisorn” inte går att skoja med, sade jag.

När vi sedan var på Friskis och Svettis funderade jag på hur jag skulle gå vidare vad gäller Kopparbovägen, men jag kom fram till att jag nått vägs ende. Min försynta protestskrivelse var den enda vägens politik, som Kalle Bildt envist upprepade ända tills räntan steg till 500 % och allt barkade år helvete.

På eftermiddagen var jag på ”Mjuka fötter” och fick mina fötter behandlade. Samtidigt testade jag min fortterapeut på hur kvinnor i allmänhet upplevde att bli vilseförs och iväg lurade på en överraskningsfester till Rom. Hon försäkrade mig att 9 av 10 blivande filmstjärnor skulle gilla det, men sedan i rätten påstå att de blivit förförda.

På min fråga hur den tionde blivande filmstjärnan skulle reagera svarade min terapeut att henne skulle jag se upp för. Hon skulle nämligen omedelbart ha anat mina avsikter och i slutänden bli den som stod som segrare på Colosseum i Rom.

När jag körde hem från Mjuka fötter tänkte jag på nornornas varningsord. ”Tag dig i akt Lars Markstedt. Men jag hade nu gripits hybris. Jag startade bilen och skulle just svänga hemåt, då det från min vänstra sida kom en stor suv körande på P-platsen i 50 km/h. Det var tur att jag hade lyssnat på nornorna och tagit mig akt. Men var detta kanske bara första utmaningen.

Då kom hem till Anne-Marie berättade jag för henne hur min terapeut hade sagt att jag skulle sköta våra fötter. Jag berättade också att Anne-Mari skulle böra äta bananer, eftersom de innehåller mycket naturligt Magnesium som motverkar *neuropolypti*.

”Usch”, sade Anne-Marie. ”Jag avskyr bananer.”

”Det gjorde jag förr”, svarade jag. Men efter 10 år så vande jag mig och nu älska bananer. Men min njurläkare avråder mig nu från att äta 5-6 bananer om dagen eftersom njurar tog stryk då jag hade *sepsis*.

Anne-Marie lyssnade inte på vad hon skulle äta och dricka för att bli *for ever young*. Hon tog bilnycklarna och åkte till Kyrkorådets sammanträde. Nu fick jag chansen att ringa runt höra om folk ville följa med till Rom. Att planera vilken väg vi skulle ta oss till Rom var mer spännande än Kopparbovägen som jag förmodligen i alla fall inte skulle kunna rubba. .

Jag fick intrycket att släktingar och vänner tyckte att en överraskningsfest var en lysande idé och att de gärna lät sig bjudas med, förutsatt att Anne-Marie också kom med. De ville ha en garanti för de ville inte riskera att bli sittande i Den eviga staden i sällskap med enbart mig,

Jag har lärt mig en del av från politiken, så jag sade att om de bara höll sig till sin del av avtalet och respekterade det yppandeförbud som jag belagt dem med, kunde jag garantera att Anne-Marie skulle följa med till Rom. En sådan garanti kan, om planen spricker, lätt omvandlas till att målsättningen.

Avslöjad?

Anne-Marie-redan kom hem från Kyrkorådet kl. 20 fick jag avbryta ringandet. Anne-Marie satte sig och så på TV och jag gick in i biblioteket och vecklade ut kartor på bordet. Jag måste se var de olika hotellen låg i förhållande till sevärdheterna och vad som var värt att se. Detta var knepigare än väntat. Gatunätet var inte rutformigt, utan men hade byggt ut och byggt om staden i olika omgångar, men behållit den antika gatustrukturen, som var baserad att man åkte häst och vagn och hade slavar som visste vart partricierna skulle.

Idag finn det ordentliga kartor det gott om turistguider i Rom. De är dock notoriskt opålitliga och de lurar bara iväg en till butiker och krogar där de har provision.

Jag hade varit inne på olika sajten. En sajt hade möjlighet till gruppbokning för t.ex. orientaliska bröllop med upp till 20 fruar eller för t.ex. 50-, 75- eller 100-årsdag. Jag fastnade för *hotel delle Muse* som sade att man kunde ta emot konstnärsgupper, musiker och författare. De erbjöd både klassiska, moderna och postmoderna muser. Det är vad vi gamla trötta författare behöver,

Nu var nästa steg i processen att ringa upp hotelldirektören och säga hur många rum och muser jag ville beställa. Men förts måste jag på kartan hitta var hotellet låg. – Det var enkelt för *delle Muse* låg vid en stor park. Först måste jag dock ta fram en karta i mindre skala för att se var parken låg i förhållande till Trevi fontänen, för det var ju där Anne-Marie och jag brukar bada då vi är i Rom. De gamla antika romerska varmbadhusen är bara till för veklingar som aldrig har badat i Luleälvens iskalla vatten,

Jag hörde med min dåliga hörsel inte att Anne-Marie kom in i biblioteket för att hämta en kokbok. Hon tar den och går mot dörren igen, men stannar till och frågar: ”Jaså, håller du på att planera en resa till Rom?”

”Ja, vi pratade ju om att resa till Rom härom dagen”, säger jag med en spelad förvånad ton. ”Blev du så påverkad av min *vitflugsvamprisotto* i lördags, att du inte minns vår resa till Rom för 25 år sedan.”

”Nej! Jag minns inte att vi pratade om Rom. Det enda jag minns från i fredags är att du slarvade bort våra silverskedar med ditt monogram på, en elvisp och halva Kopparbovägen”, sade Anne-Marie och lämnade rummet.

En katastrof! Redan efter en vecka hade hon avslöjat målet för operationen var Rom. Det var dock inte en totalkatastrof á la Mr. Bean. Allt skulle ju bli mycket enklare om kunde få hjälp av Anne-Marie att boka hotell och om vi tillsammans kunde planera resan till Rom. Överraskningsmomentet att vi inte skulle åka skulle fira hennes födelsedag mol allena fanns alltjämt kvar. Nu var det 10 veckor till den 27 augusti. Om hon redan nu hade avslöjat resmålet, skulle hon väl snart veta mer om mig och mina planer än till och med Google. Detta amerikanska företag spionerar på politiker och viktiga opinionsbildare inte bara i Kina och Ryssland, utan även till och med på gräsrotspolitiker som jag i Sverige. Google vet mer om mig än jag själv vet. Och Facebook vet ännu mer än Google. Det var därför ingen tillfällighet att president Trump visste vad som skulle komma att hända i Sverige (*in Sweden!!*) redan ett par dygn innan det hände. Hans förvånade uttalande berodde inte alls på att Trump suttit och slötittade på en gammal dokumentär om Malmö på Fox-TV, utan han fick informationen från Google, Facebook och CIA.

President Trump hade dessbättre inte vett att hålla käft om denna sekretessbelagda information från Sverige. Det är tur att president Trump snackar och twittrar om allt och alla, för annars skulle amerikanerna kunna bli ännu farligare. Presidenten avslöjar för oss sådant som CIA inte vill att vi skall få reda på. Ryssarna spelar jämfört med USA i blåbärsserien. Nästan alla ryska och makedonska trollfabrikerna styrs och betalas från USA. Men ryssarna har en president som vet hur en spionorganisation måste fungera.

På natten till tisdagen kunde jag inte somna. Jag låg och funderade på hur jag skulle minimera skadan. Jag visste att Anne-Marie visste, men jag visste inte hur mycket hon visste. Skulle jag anlita en skademinimeringskonsult?

En positiv sak var dock att Anne-Marie inte hade skrikit: ”Aldrig i livet att jag åker med dig till Rom en gång till.” Hon ville uppenbarligen åka till Rom. Den lilla haken verkade bara vara att hon ville slippa att ha med sig mig dit igen. Förra gången gjorde jag totalt bort mig då jag efter första middagen intill Trevifontänen sade: ”Det var gott med Cabonara, men nu skulle jag vilja ha en kopp kaffe.”

”Kaffe”, skrek Anne-Marie. ”Kaffe kan du få i Säfte. I Italien finns det inget kaffe! Här beställer man Cappuccino, Caffè-latte etc. men man dricker definitivt inte svenskt kok- eller bryggkaffe. Och ber du om pulverkaffe, slänger de ut dig på gatan. Och i Italien sitter man inte ner och dricker sin Cappuccino, det gör bar turisterna. I Italien går det nämligen inte att

kontrollera kaféägarnas intäkter, så därför beräknas skatten efter antalet stolar. Det innebär således en indirekt straffbeskattning av turister och det är ett skattesystem som italienarna gillar och ett system som de vill bevara. Det gäller även systemet med gula dukar på restaurangerna. Finansdepartementet har upptäckt att gula dukar får turister att flockas runt borden, likt humlor kring en honungsburk. Därför betalar restaurangerna högre skatt för bord med gula dukar.”

Om bara mitt problem hade handlat om att få in några miljarder ytterligare i skatt vore det för mig inga stor utmaning. Jag skulle hitta en kompromisslösning som såväl svenskarna, ursvenskarna, nysvenskarna och den nya svenskarna som utländska betalande och tiggande turister skulle kunna leva med. Men nu var handlade inte problemet om pengar utan om en kvinnas doft och om min hustru känslor. Varför kan hon inte ta alla mina galenskaper och misstag med stoiskt lugn?

Vore kanske den bästa lösningen att genomföra min plan, men skicka iväg henne till Italien i glada vänners lag, men utan mig. Eller skulle hon även uppfatta det som en typisk egoistisk handling. I synnerhet om de fick ösregn i Italien och om ingen innan resan läste min reseberättelse från vårt förra besök i Italien (*Någonting att skratta åt*), skulle de säkert bli lurade än en gång. Anne-Marie skulle inte komma in på-Protestantiska kyrkogården den här gången heller. Men jag kan inte låta Anne-Marie flyga iväg utan mig, för jag kan hur jag än anstränger mig inte sluta att älska henne.

Jag gick upp och läste Havamal igen, men det botade föga:

*Ovis man
alla nätter vakar,
grubblar och grämer sig för allt;
matt är han,
när morgonen kommer;
vedermödan är, som den var.*

De bästa snilleblixtarna får man på Friskis & Svettis

Kl. 10.00 på tisdag morgonen började Soft-gympan på Friskis och Svettis. Jag var alldeles slut. I morse hade jag haft 170 i övertryck och 80 i puls tros att jag tagit dubbla doser av två olika blodtrycksmediciner. Med min njurskada skall jag helst ha högst 120 i övertryck.

Jag ställde mig längst bak gymnastiksalen, så att jag skulle kunna röra mig i min egen takt och kunna koppla av, utan att störa andra. Tyst för mig själv bad jag om Guds hjälp, och den gode guden hörde mig.

Då vi låg på golvet och krälade och medan musiken spelade *tänd ett ljus och-låt de glimma, låt hoppet aldrig försvinna*, stod lösningen plötsligt klar för mig. Den var så enkel och genial att till och med Thea 6 år med Guds hjälp skulle ha tänkt ut den. Mitt arbete med att skriva *En förlorad väg.doc* hade inte varit förgäves. Jag fick plötsligt här på Friskis & Svettis en känsla av sammanhang(KASAM). För mina inre ögon såg jag hur en formation av *flygande tunnor* för

70 år sedan svepte in 10 meter över en spegelblanka Bråvik och samtidigt upplevde jag i detta nu här på gypagolvet en oförklarlig *IKIGAI*; ett japanskt koncept som betyder meningen med att finnas till.

En försvunnen väg.doc (bifogas) handlar om hur första delen av Kopparbovägen plötsligt och oförklarligt försvann för två mansåldrar sedan. Den sista delen av Kopparbovägen byggde min morfar konsul Birger Månsson. Min mormor hade tvingat honom att flytta från det stora huset Fridhem 1 upp till Fridhem 2, då de bara hade kvar två barn hemma. Med en så liten familj tyckte Gurli att de kunde klara sig med ett bara 140 kvm stort sommarhus. Det dubbelt så stora Fridhem 1 sålde min morfar till general Lerhusen, som installerade en WC-som gick rätt ut i Bråviken, men som under åren 1930-1965 inte lade ned ett enda öre på underhåll av det stora huset. Generalen lät även den stora brygga, där ångbåten i början av 1900-talet lade till, fullständigt förfalla.

När den syrengången upp till Fridhem 1 växte igen, byggde Birger en egen väg förbi generalens dåligt underhållna och trädgård. Han finansierade själv de sista 300 meterna av Kopparbovägen. Den gick uppför en brant backe och sedan norr om generalens hus fram till Fridhem 2. Underhållet tog vägförening hand om. Men vägen var välbyggd och lätt att underhålla. För Kopparbo vägförening var det en ren vinst att Kopparbovägen förlängdes, eftersom min morfar var den som betalade mest till ns verksamhet, inkl. de sociala aktiviteter som föreningen initierade.

”Tack för idag”, hörde jag plötsligt den ideellt arbetande 70-åriga träningsledaren ropa.

När jag såg att min hustru hade lämnat lokalen gick jag fram till Elisabeth, kramade om henne och sade: ”Tack själv. Jag får en sådan inspiration under dina pass. Var det Ulf Lundells *låt hoppet aldrig försvinna*, som du spelade då jag låg och krälade i stoffet på marken.”

”Nej det var det inte. Jag spelade varken någon låt av Lundell eller Marie Fredriksson. Det skulle jag aldrig göra till gympan”, svarade Elisabeth.

”Det spelar ingen roll, vad du spelade. Din musik var i alla fall mycket bättre än den som styrketränarna där upp brukar spela på högsta volym. Jag skulle vilja ha mer klassisk musik, så att jag kan träna armar och ben med mjuka, smidiga rörelser. – I varje fall fick din musik mig att tänka på en försvunnen väg i Kolmården och ett försvunnet Fridhem. Men vårt Fridhem finns Gudskelov kvar. Och för ett för ett och ett halvt år sedan fick jag reda på att det även fanns ett tredje Fridhem i Kolmården. Jag har visserligen typ ett tusen gånger åkt på gamla riksettan sett att det på en skylt står ”Fridhem” alldeles efter avtagsvägen till Getå. Men jag har aldrig svängt in på den vägen.

”Jag låg där 1984. Då var Fridhem ett konvalescenthem och ägdes och drevs av Landstinget i Östergötland. Jag var nämligen hos min son Linköping, då jag drabbades av GBS. Jag där och jag sedan tillbringa ett par månader på Fridhem”, sade Elisabeth.

”GBS är en synnerligen ovanlig och allvarlig sjukdom. Jag känner till den för min dotter har haft GBS”, sade jag.

”Fridhem var inget dåligt ställe”, sade Elisabeth och sken upp när hon sade det. Herrgården byggdes ursprungligen sommarresidens åt Oscar II:s son Prins Carl och prinsessan Ingeborg. Den ritades av Ferdinand Broberg. Men idag är det väl familjen Dahlin som äger och där driver konferenshotellverksamhet?

”Ja, det stämmer. Jag på Fridhem då min moster Birgitta Lager firade att hon hade uppnått den aktningsvärda åldern 90 år. Hon är nu äldre än hennes mor och hennes fyra äldre systrar blev. Att Birgitta har blivit så åldersrik, beror på att hon har bott större delen av sitt liv i *Norrrköööwpiiiiing* och *skenet gate* upp och ner och *guttet* och *glanet* i skyltfönster. Birgitta tyckte att det var *träligt* att sitta *hemme* och ingenting *gör*’.”

”Jag vet för jag känner Birgitta på från Inne Weel”, sade Elisabet. Men tar du nu upp Fridhem”, undrade Elisabeth.

”Jo, därför att jag tänker ordna en överraskningsfest där för att Anne-Marie då hon fyller 75 år. Jag brukar alltid ordna med överraskningsfester då hon fyller udda eller jämna 25 år. Du är hjärtligt välkommen om du kan komma lördagen den 25 april”, sade jag entusiastiskt.

”Jag kan tyvärr inte komma, för den 2r april är jag i Rom. Jag fyller nämligen 71 år den dagen och min man har bjudit mig till Rom”, beklagade Elisabeth.

”Bra! Då ses vi säkert i Rom. Vilka är det som följer med er ned? Hälften av Friskis & Svettis hoppas jag.”

”Nej! Vi åker själva”, sade Elisabeth.

Jag han aldrig att bjuda in Elisabeth och hennes man till en till födelsedagsfest i Rom förr och jag tänkte just fråga henne var de skulle bo. Nu hörde jag dock att Anne-Marie ropa på mig i dörren. Jag höjde fingret framför munnen, drog med handen över halsen och jag vände mig sedan om och gick till min hustru.

Jag förklarade för Anne-Marie att jag blivit kvarhållen i salen av Elisabeth, därför att hon hade sett att jag gjort ovanligt många rörelser helt fel. Hon ville ge mig tydligare instruktioner. Elisabeth hade hotat mig med att om jag inte skärpte mig skulle jag bli uppflyttad till seniorklassen.

En första kontakt med Fridhem i Getå

Jag lyckades inte bli av med min hustru förrän hon kl. 16 åkte till styrelsemöte i Kyrkans fastighetsbolag. De skulle sälja och köpa ett antal fasligheter, så jag hoppades att möter skulle dra ut på tiden.

Då Anne-Marie gått och jag hade sett att hon verkligen hade svängt ut från vårt område, slog jag numret till Fridhem i Getå.

Jag hör de en kvinna hastigt rabbla ”Securita cyber & bevakning”.

”Har jag kommit till familjen Dahlin”, frågade jag.

”Ja”, sade den kvinnliga rösten. ”Men ingen är nu hemma på Fridhem.”

”När väntas de hem, undrade jag. ”Jag har nämligen tänkt beställa en middag för ca 40 personer och rum för ca 20 personer”

”De är fria företagare, så de kommer och går lite hur som helst. Men ring efter klockan åtta i morgon bitti så är de säkert anträffbara”, sade kvinnan på bevakningsföretaget.

”Nej det går inte för då är min fru hemma och sedan skall vi ut och handla i Jakobsberg och äta lunch på IKEA Barkarby. Har Fridhem e mejl?

”Ja, sade kvinnan. Mejla info@villafridhem.se”

Jag tyckte nu att jag kände igen rösten. ”Tack. Jag tro vi har talats vid några gånger tidigare. Sitter du inte på den nedlagda Radioavgiftstjänsten i Kiruna.

”Nej jag sitter i Malmberget.”

”Menar du att du inte alls bevakar Fridhem i Getå.”

Jo men visst gör jag det. Både genom att lyssna på om någon ringer och vill tala med ägarna och via 10 övervakningskameror. Jag håller samtidigt uppsikt över tio andra Fridhem, runt om i Sverige. Vi är specialiserade på Fridhem, för till såda lugna ställen brukar-folk sällan ring och in på bryta sig in på ett ”Friedhof”. Har du något Fridhem du vill ha övervakat står vi gärna till tjänst.”

Jag funderade fem sekunder och svarade rappt: ”Vi har kvar min morfars andra Fridhem, men det första fridhemmet är försvunnet. Jag blev chokad första gången jag kom ut till Kopparbo och såga att min mors barndomshem var försvunnet. Av de nya ägarna fick jag dock reda på att det rörde sig om en naturligt försvinnande. Fridhem 1 hade rivits och det stora huset hade således inte försvunnit ut i tomma intet. Om de tidigare ägarna på 80 år överhudtaget har lagt en krona på att underhålla ett stort hus från 1880, som byggt på spekulation och på ofri grund, kan de nya ägarna hävda att huset inte gick att rädda. Men man skall inte gråta över spilld mjölk, utan nu koncentrerar vi oss på att rädda Fridhem 2, så att inte det också försvinner in i historiens glömsk. Det är k-märkt så förhoppningsvis kommer staten att kräva höga böter om Fridhem 2 också ”av misstag” råkar rivas. Men jag är mer orolig för Kopparbovägen. Den första delen stals för 56 år sedan. Nu verkar det som om brottet skall avskrivas med hänvisning att ingen gärningsman har anmält sig till polisen vid den nedlagda polisstationen i Kolmården och att spår efter misstänkt gärningsman eller gärningskvinna saknas. Nu är jag orolig för att resten av Kopparbovägen också skall stjälas. Därför skulle jag vilja ha tio övervakningskameror uppsatta längs vägen. Hur mycket kostar det?”

”Det är nästan gratis i förhållande till vilka värden som kan gå förlorade om hela Kopparbovägen skulle försvinna”, sade telefonisten med ett inövat säljsnack. Ju fler kameror som installeras desto billigare blir styckpriset. Vet du vart vägen tar vägen?”

”Givetvis! Den leder ingen stans, dvs. den slutar vid Fridhem 2. Enligt gamla byggplaner får den inte dras vidare uppför berget och Kolmårdsgrottan till Timmergata. Men jag litar inte på att Norrköpings kommun roffar åt sig vägen, ändrar detaljplanen och öppnar upp vår Kopparbo – Öster om Eden – för massturism. Här finns ju grottor och hållristningar *en masse* och det är ju besöksnäringarna och massturismen vi skall leva på i det tredje årtusendet.

”Jag ber en av våra professionelle säljare kontakta dig. – Jag är ledsen, men nu har jag inte tid att tala med dig längre. Jag har fyra samtal som väntar. Det första är från Kannada. Det är nog det där prospekteringsföretaget som vill leta efter kobolt i Kopparbo. Men hör av dig om du skulle komma upp till Kiruna innan hela staden har försvunnit. Här har vi det värre än på Kopparbo. Här håller inte bara vägarna på att försvinna, husen också.”

Just när jag knäppte av kom Anne-Marie in genom dörren. Jag frågade: ”Hur gick det.”

”Dåligt”, sade hon. ”Jag fick inte med mig styrelsen på att köpa fastigheter för fem miljarder kr och inte att sälja något heller. Kan inte du engagera dig i kyrkans bolag, så att vi får lite därt på affärerna. Det är ju nu vi skall investera Barkarbyfältet. När tunnelbanan och förbifartsleden verkar att bli klar är det för sent att köpa. Då skall man i stället sälja och sedan köpa tillbaka då byggprojekten likt Hallandsåsen har stött på oväntade problem. När blodet flyter på gatorna skall man enligt baron Rothschild köpa och man skall enligt Mats Quiberg sälja när den räntedrivna uppgången är över”.

Jag höll naturligtvis med min hustru och jag undvek den svåra frågan om den räntedrivna uppgången redan var över, utan att vi märkt det. Skulle jag redan nu skriva en realrealistisk roman om *En försvunnen vinst* eller skulle jag vänta tills *En förlorad väg* blivit en lika stor tittarsuccé som BBSs *En förlorad värld*?

Anne-Marie var sur och stingslig. Hon satte sig i soffan i vardagsrummet och tittade på en repris av filmen *Änglar – Finns de?* Jag hade tänkt att föreslå henne att investera i fastigheter i Kolmården nu när Canadensarna skulle börja bryta kobolt, men jag förstod att det inta var rätt tillfälle för det.

En lyckad handelsdag

På onsdagen åkte vi till Jakobsberg och gick till SEB.-Anne-Marie tog sitt plastkort och försöket öppna dörren till bankfacket. Det gick inte! – Då försökte hon med en annan kod, men det gick inte heller. Jag satte mig ner och tittade om jag hade fått något meddelande från Fridhem/Getå, men det hade jag inte.

Anne-Marie försökte gång på gång med den första koden och hon sparkade på dörren till bankfacken men det hjälpte inte. Ingen i bankpersonalen reagerade. De var nog vana.

Vid tionde försöket gick dörren upp. Anne-Marie frågade mig nu vilket bankfack som var vårt och jag pekade nästan rätt. Nu tog min hustru upp farmtidsfullmakten och gick sedan igen om för 511-gången vad vi hade i bankfacket. Jag hade sovit dåligt, orolig över att Fridhem i Getå hade gått i konkurs och mina storslagna plan skulle gå om intet eller att Fridhem skulle var upptaget för ett företagsevent under helgen. Jag kunde inte undvika att gäspa och då blev Anne-Marie vansinnig på mig.

Hon stängde bankfacket med en smäll och vi gick upp i banken. Där plingade det till. Jag hade förutseende tagit en nummerlapp då vi gick in i banken och nu var det min tur.

Jag förklarade att på den gamla goda tiden kom det alltid en banktjänsteman med oss som fram till dörren till bankfacket och öppnade dörren till valvet. Under de senaste åren då jag

hade besökt banken och haft med mig bankfacksnyckeln hade det inte hade varit någon som hjälpt mig in, utan min hustru hade därför fått sköta alla bankärenden. Hon hade nu tröttnat på det och hon ville att jag skulle skaffa ett eget plastkort till vårt bankfack.

Kassörskan skakade på huvudet och sade att alla kassafack och plastkort var slut. Men att jag kunde ställa mig i kön för att få ett eget plastkort.

Nu exploderade Anne-Marie och kassörskan exploderade i ett skratt. Hon gick och hämtade ett plastkort. Jag slog in en kod som bara jag skulle känna till och upp repade sedan koden. Kassörskan satt nu in mitt kort igen. Både hon och Anne-Marie följde med spänning vilken kod jag slog in och ropade båda samtidigt: ”Rätt”. – Det var första gången i mitt liv som jag vid första försöket hade lyckats att slå samma kod tre gånger i sträck.

Nu påpekade Anne-Marie att hennes kort fungerat dåligt. Kassörskan satte in kortet. Anne-Marie slog koden, men det fungerade inte. Kassörskan undrade då om kortet kanske var slitet pga. att Anne-Marie hade använt det mycket, men det förnekade min hustru. Hon hade högs använt det två gånger om året, en gång åt mig och en gång åt sig själv, dvs. ca 300 kr per besök i avgift. Anne-Marie sade att det förmodligen var fel i SEBs säkerhetssystem. Nu försökte kassörskan övertyga Anne-Marie om att hon hade slagit fel kod, men då kontrade Anne-Marie med att medge att hon kanske hade gjort det, men att vi nyss kommit in bankvalvet i alla fall. Nu satte jag mig ned och somnade.

Efter en kvart vaknade jag. Jag såg mig omkring, men vid dörren till kassavalvet stod bara kassörskan. Jag frågade henne. Var är min hustru och vilken kod var det jag hade?

”Det var 2357, sade kassörskan.

Jag slog in numret i min mobil under rubriken: ”Nödanrop till polisen.”-

Just när jag var klar kom Anne-Marie glädjestrålade upp från bankfacket. Hon sade: ”Det fungerade.”

När vi gick från banken förklarade Anne-Marie stolt att hon nu också hade ett nytt kort till bankvalvet. Till vårt fack finn det dubbla lås. Ett har vi nyckel till, men det andra låset var det förr en banktjänsteman som följde med ned i valvet och hade med en nyckel för att öppna. Plastkortet och ett elektroniskt lås har nu ersatt bankpersonalens nyckel. Det är en väldig besparing för bankerna, men jag har inte märkt att avgiften för bankfack har minskat.

Nu gick jag till apoteket och Anne-Marie till en handväskaffär. Anne-Marie blev klar för mig. Hon höll stolt upp sin nya, svarta handväska. På vägen till bilen frågade jag: ”Hur mycket kostade den?”

”Den kostade 1 200 kr”, svarade min hustru. ”Och jag betalade denna gång fullt pris, för att affären skulle gå snabbt. Men kom ihåg Lars att man i Sverige inte frågar hur mycket en handväska har kostat, en kvinnans ålder och priset hennes hus. Om det är en ny, dyr väska så har hon säkerligen låtit prislappen sitta kvar. Åldern och födelsedag får man fram genom att ta rada på personnumret. Det används överallt och lätt få tag på. Personnumret avslöjar i regel även vilket kön kvinnan har. Transvestiter har vanligen ett udda tal som näst sista siffra.

Normala kvinnor en jämn siffra, förutom du som av misstag på fick en jämn siffra då du föddes. Märkte man aldrig det misstaget då du gjorde lumpen?"

"Nej", sade jag. "Där fick vi nya nummer. Jag hette "71 Markstedt", men alla kallade mig 91:an. Grabbarna på kompaniet var bra. De höll ordning på mina vapen och prylar, på samma sätt som du nu gör. Fast de var bättre än du. De skällde aldrig på mig då jag hade tappat bort min kpist, utan vi hjälptes åt att söka rätt på den."

"Nu såg jag ett styng av avundsjuka i min hustrus ögon och jag tillade: "Men det var ingen av grabbarna på kompaniet som hade en lika fin handväska som du och en så billig väska. Bara 100 kr.

"Billig", utbrast Anne-Marie. "Den kostade ju 1 200 kr.

"Jo, men du har ju dina väskor i minst sex år. Jag lärde mig vapenvård i lumpen, så den här nya väskan skall jag hjälpa dig att sköta så att den håller i tolv år. Då blir det ju 100 kr om året.

Det är bara om du inte tar upp den som en tillgång, utan direkt avskriver den. som väskan kan värderas till 1200 kr innan du har köpt den. Nu när du har öppnat den och tagit den i din hand, är väskans andrahandsvärde bara 600 k. Vill du slippa att betala något för väskan får du den gratis av mig, som en förtida födelsedagspresent. Då kan du föra upp den som en tillgång, utan att behöva betala 100 kr om i avskrivningar i 12 år."

"Jag väljer att betala 100 kr om året, för till min 75-årsdag vill jag ha en riktig present, och inte en hög med papper med en ny oläslig och obegriplig realrealistisk roman!"

Nu åkte vi till Elgiganten. Klockan var tolv och Anne-Marie var orolig att det nu under lunchtid skulle vara en gigantisk kö. Jag tog därför min *acer*, som jag hade haft med mig i en ryggsäck, och sprang in i butiken.

Herr Ansvarig, datadoktorn och en ung lärling stod vid supportdisken och alla blev glada över att se oss igen. Det är inget kul att jobba, utan att ha något att göras, vet jag egen erfarenhet från mina jobb i statsförvaltningen.

Jag hade fyra problem med det nyinstallerade Telia Webbmejl, som hade orsakat mig nästan ett nervöst sammanbrott:

1. Texten är så pytteliten att jag måste använda förstoringsglas. Och då jag dessutom är ordblind får jag vartannat mejl i retur.
2. Jag kan inte scrolla ned inkommande mejl utan måste läsa bara 10 i taget.
3. När jag skriver ett mejl försvinner kommer det ständigt upp ett meddelande om att min sejour är över och mitt mejl försvinner då plötsligt. Ofta hittar jag igen mejlet i mappen *Utkast*, men ibland djävlas hon (min *acer*) och då är det helt förlorat. Mejlet har försvunnit ut i cyberrymden. Förutom *En förlorad väg* och *En förlorad värld*, har jag nu också *En förlorad webbmail*. Jag vill ha tillbaka dem och jag vill att ingen skall stjäla vare sig vanliga vägar och världar av mig och inte heller mina virtuella världar och Webbmeddelanden.

4. Jag behöver ett stavningsprogram i Telia Webbmejl. Det hade jag i både min *outlook*- och *Thunderbird*-mejl och det är en funktion som jag som *funktionsvarierad* inte kan klara mig utan.

Nu kom Anne-Marie fram till supporten, sur som ättika för att jag hade sprungit ifrån henne så att hon ensam hade fått bära in den 4 kg tunga Epson-skrivaren. Vi hade haft den skrivaren i några år, men det var en färgbleckstråle skrivare och jag var tvungen att ständigt fylla bläckpatroner. De kostade 250 kr styck, men det var inte utgiften jag fasade för utan bytet av patron. För ett år sedan lyckades jag dock byta patronerna så att jag kunde skriva ut. Men en vecka senare fungerade inte skrivaren. För varje varv som valsen roterade försvann två rader av texten.

Då tog jag fram skruvmejslar och hammare för att reparera Epson-skrivaren. Jag tänkte att det skulle gå lika lätt som att laga en läckande kran. Men Anne-Marie stoppade mig, för scannern fungerade alltså på Epson-skrivaren och den ville hon inte bli av med.

Vi har under ett års tid klarat oss med en liten, billig-svartvit *Brother*-laserskrivare. För att Anne-Marie skulle kunna koppla den till trådlöst till sin fasta dator var hon tvungen att ta med sin Mac, vår *Brother*-skrivare och vår router till Elgiganten support. Där fick hon hjälp med installationen. När vi kom hem upptäckte dock Anne-Marie att den billiga *Brother*-skrivaren inte automatiskt hittade hennes Ipad, hennes äldre dyrare skrivare hade gjort. För att skriva ut från sin iPad måste hon först mejla över dokumentet till sin Mac. Det hållit på med i över ett år och hade tröttnat på det. Vår billiga *Brother*-skrivare hittar inte automatiskt min iPad och det gör inte jag heller. Jag får jämt springa runt i hela huset och söka efter den. Från min *acer* kan jag inte skriva ut direkt på *Brother*-skrivaren för jag har slarvat bort sladden mellan datorn och skrivaren och jag vågar inte fråga Anne-Marie var jag har lagt kabeln. Jag misstänker att den försvann då vi körde en massa famla datorer och dataprylar till återvinningen. Teoretiskt går det att använda Wifi, Bluetooth eller vad de nu trådlösa uppkopplingarna heter. Anne-Marie har visat mig hur man gör, men jag kommer inte ihåg hur detta "trolleri" utförs. När jag skall skriva ut från min acer skickar jag därför först över dokumentet till min iPad och från den till Anne-Maries Mac och sedan skriver hon ut dokumentet åt mig på *Brother*-skrivaren, som hon har en trådlös uppkoppling till. Men jag skriver nästan inte ut något, för jag är miljömedveten och jag lagrar nästan all information digitalt eller i min hjärna, som har hela 200 Megahertz bits och en oöverträffad förmåga att kombinera oändliga till synes osammanhängande information från olika källor, så att man plötsligt ser nya mönster och samband.

Vi insåg för ett år sedan att det är meningslöst att skicka in vår trasiga Epson-skrivare på service, utan vi bestämde oss för att köpa en ny skrivare. Det skulle förenkla för mig, för då skulle jag samtidigt kunna be Elgiganten att förse mig med en ny kabel till min *acer*.

Detta beslut tog vi för ett år sedan, men vi har inte kommit till skott. Vi har bestämt mig för vilken typ av skrivare vi skall skaffa och hur mycket den skall få kosta. Dessutom har Anne-Marie börjat insistera på att hon vill ha en egen skrivare kopplad till sin Mac, dvs. en lyxig skrivare som jag aldrig kommer att få komma närmare än en meter. Hon tänker dessutom

sätta på mig en elektronisk handboja, så att jag inte uppsåtligen eller av obetänksamhet vidrör hennes utrustning.

När vi skulle åka iväg i morse var Anne-Marie ytterst irriterad på mig för att jag satt och skrev och att vi aldrig kom iväg. Saken blev inte bättre av att jag drog ut sladdarna till Epsonskrivaren och tog med den till Elgiganten. Anne-Marie sade att vi inte kunde släpa med oss den in i Jakobsbergs centrum. Hon vill aldrig lämna några värdeföremål i bilen. Till slut lyckades jag dock övertala henen om att en trasiga trasig Epson skrivare kunde ligga kvar då vi var inne centrum och handlade.

Nu är Herr Ansvarig klar med min *acer*. De två första två problemen hade han löst elegant. Han visar mig nu hur jag ändrar textstorleken och hur jag scrolla. Problem 3 och 4 hade inte ens Herr Ansvarig inte ännu någon lösning på. Hans förslag är att jag föra en dagbok över när och hur mina mejl försvinner, så skall han försöka se om problemet tekniskt går att åtgärda eller om problemet är psykiskt. Min *acer* trivs kanske inte med tillvaron som min slav och gör allt hon kan för att djävlas med mig.

Vad gäller stafningsprogram i mejlsystemet och andra funktioner som vi handikapade behöver, föreslår Herr Ansvarig att kontaktar Telias styrelseordförande och ber henne ta intuitiv till ett utvecklingsarbete. Det är självklart att Telia som ett folkägt företag måste ha det enklaste och bästa mejlsystemet i hela världen. Om Telia vill så kan Herr Ansvarig med min hjälp fixa ett bättre mejlsystem åt dem för bara 100 miljoner kr; det är en droppe i havet jämfört med alla de skadestånd Telia hittills har betalat ut och kostnaderna för den stämning via amerikanska domstolar som jag nu hotar med därför att Telia diskriminerar oss ”dysekletriker”.

Det var ett bar förslag och jag ber Herr ansvarig att skissa på hur detta utvecklingsprojekt bör läggas upp, så skall jag skriva till styrelseordföranden. Något skall hon väl göra för sina höga styrelsearvoden.

Vad gäller problem 3) förklarade jag att det inte är så besvärande. Jag tänkte framöver bara skriva korta mejl, men med mång och långa bilagor. Då hinner nog inte min *acer* att trolla bort mina mejl.

Datadoktorn och Anne-Marie hade nu kommit fram till att vi skall skaffa ny höghastighets färg laser-skrivare med 20 000 pixlar och högupplösande färger, så att Anne-Marie även kan få de bilder hon tar på papper. På denna punkt är inte miljömedveten. Hon vill skriva ut all information som hon får på pipare, för hon litar inte på att det finns lagrade i ett diffust moln någonstans i världen och framför allt misstror hon amerikanarna. Hon har jobbat i två multinationella amerikanska företag, så hon lider inte av förföljelsemani, utan hon har fog för sin misstänksamhet.

Anne-Marie och datadoktorn diskuterar nu vilken modell hon bör välja. Datadoktors assistent står dock fortfarande lutad över min Epsonskrivare. Han ser upp på mig och frågar: Varför har du en penna i skrivaren?”

”En penna”, utbrister jag. ”Den skall inte vara där. Kan du ta bort den?”

Assistenten tar med smala smidiga fingrar upp pennan och ger den till mig. Nu skriker Anne-Marie ursinnigt: ”Det är din penna Lars. Hur kan du vara så förbannat slarvig att du släpper ned en penna i skrivaren?”

Jag synar pennan och svara lugnt: ”Det är inte min penna, för på pennan står det *Tillhör Statsverket*. Jag har ju inte jobbat vid något statligt verk på många år!”

”Vem skulle då ha tappat en penna om det inte är du”, frågar Anne-Marie sarkastiskt. ”Du tror väl ändå inte att är jag som medvetet har saboterat din bläckstråleskrivare?”

”Du står på listan över misstänkta”, svar jag. Du hade både tillfälle och motiv. Du har ju nyss gett uttryck för att är besviken över mitt köp av ”Lillebror-skrivaren” och ett bra sätt att få mig att köpa en mer avancerad skrivare vore att sabotera min Epsonskrivaren. Mot detta talar dock att du nog aldrig skulle ha kånkat in skrivaren hit till supporten om du hade varit gärningsperson. Jag tror att det var Katja, som av obetänksamhet eller oförsiktighet råkade tappa en penna i skrivaren, då hon skulle beslagta den mobiltelefon som jag uppsåtligen hade tillskansat mig.

”Vem är Katja”, utbrast Anne-Marie.

”Det är en av poliserna som gjorde husrannsakan hemma hos oss. När jag fick sparken från Riksrevisionsverket och den nya revisionsmyndigheten flyttade från Drottninggatan till Strindbergs hus var jag den sista personen på det gamla verket som lämnade skutan. Jag hade då min mobilapaprat i fickan. Jag kunde ju inte låta den ligga kvar receptionsdisken, för även om jag skrev ”Tillhör statsverket”, var ju risken att någon av flyttgubbe skulle lägga beslag på min gamla Nokia.

När jag kom hem mejlade jag till den nya Riksrevisionen och sade att jag hade kvar min mobil. Sedan var det semester och jag glömde bort Nokian. Vi har en portabel telefon hemma och den använder jag då jag ringer. Mobiltelefoner tycker jag ärtstörande, i synnerhet om folk plockar upp dem när man äter, är på teater eller i kyrkan.

För fem år sedan hittade Rio Nokian i barnbarnens leksakslåda. Han laddade upp den och började ringa. Det visade sig då att abonnemanget fortfarande gällde och att Riksrevisionen under alla dessa år hade betalat för mitt abonnemang helt i onödan. Därför ringde jag upp en av Riksrevisorerna och påtalade detta slöseri med offentliga medel. Riksrevisorn blev vansinnig på mig. Jag hade stulit statlig egendom och beordrade mig att genast lämna in Nokian annars skulle jag bli polisanmäld. Men jag svarade att om de ville de ha igen mobiltelefonen fick de komma ut och hämta den. Jag påstod att jag inte vågar åka in till Stockholm pga. alla skjutningar, spårningar och väpnade rån mot oss försvarslösa pensionärer.

Men Riksrevisorn fortsatte att gorma och hota, och då knäppte jag av Nokian. För att jag inte skulle glömma bort de en gång till hängde jag den dock på en spik ovanför det arbetsbordet Epson-skrivaren stod.

För ett drygt år sedan knackade ett par närpolis på min dörr. Den ene kände jag väl. Han heter Roland och han är KD- fritidspolitiker och bor nära mig på Tjurgränd. Den andra

polisen hette Kajsa och hade just blivit utsläppt från Polishögskolan. Det var härligt att se henne skutta omkring här i området på Kalvgränd. Killinggränd och Getgräns, där jag bor.

Roland förklarade att åklagaren genast hade velat lägga ned förundersökningen mot mig, men att riksåklagaren inte hade vågat göra det eftersom polisanmälan kom från Riksrevisorn. Nu hade det emellertid kommit order uppifrån att man dels skulle lägga ned gamla pågående ärenden, dels skulle snygga till brottsstatistiken. Han vädjade därför till mig att dels frivilligt lämna tillbaka den antika Nokian, dels erkänna mig skyldig till stöld av statlig egendom.

Jovisst ville jag hjälpa polisen. Nokian satt lite högt upp, men med ett vigt spång hoppade Katja upp på arbetsbänken och tog ned mobilen. Sedan skrev jag på strafföreläggandet utan att läsa igenom vad där stod. Jag utgick från att brottet för länge sedan var preskriberat. I varje fall måste åtalspreskriptions gälla, eftersom jag inte hade häktats eller fått eller blivit delgiven stöldmisstanke på över 15 år.

Men historien med Nokian kunde ju inte personalen på Elgiganten känna till.

”Tro honom inte. Det är Lars som har slängt pennan i skrivare. Ni litar väl på polisen mer än på Lars? Han är en skojar. Och hela släkten Markstedt består av idel skojare. Och nu planerar Lars att på ett slätföreningsmöte lura på folk omodern postmodern konst. Han är som Hillary Clinton. President Trump är en vekling. Han borde för länge sedan sett till att båda två hamnade ”in Gail”.

På en bergsprängare hörde jag nu hur någon i bakgrunden spelade slutet av slutet av av Oh’ man river:

*You and me, we sweat and strain
Bodies all achin' and wracked with pain
Tote that barge and lift that bale
Ya get a little drunk and ya lands in **ja-ail***

*I gets weary and so sick of tryin'
I'm tired of livin', but I'm feared of dyin'
And Ol' Man River, he just keeps rollin' along*

”Fråga vilken polis som helst i hela Viksjö så kommer de alla säga att jag inte är någon skojar. Det är bara min hustru som hela tiden kommer med falska anklagelser. Men det gör inget för jag älskar henne ändå”, sade och kramade om Anne-Marie.

Anne-Marie mjuknar

Nu verkade det som om Anne-Marie äntligen mjuknade. Hon betedde sig som; *O’Man River / That o’man river / She don’t say nothing. / But she must know something.*

Utan att säga ett ord lämnade Anne-Mari Elgiganten. Jag fick nu både bära datorn och skrivaren, men det gjorde inget för alla våra tekniska problem var ju fixat. Jag vet att Anne-Marie inte är långsint. Jag älskar att övertrumfa henne och få henne att utmana mig igen och igen. Den kvinnan är det ruter i och hon har säkert ett hjärteress i bakfickan.

I bilen till IKEA valde jag ett neutralt samtalsämne, nämligen vädret och klimatet. Jag föreslog att vi pensionärer borde sätta oss utanför skolorna och protestera mot slöseriet med prylar. Man behöver inte byta mobil varje år. Man kan laga gamla skrivare. Man kan stoppa tröjor och lappa jeans som har gått sönder eller som tillverkats med hål på knäna.

På IKEA har vi ofta blivit besvikna på de möbler som köpt där, men vi åker dit i alla fall för att köpa ljus, servetter och andra prylar. Anne-Marie är ekonomisk. Hon går inte in i bästa, närmaste affär och handlar, men hon åker inte heller 5 km extra för ”spara”

Vi handlar bara på IKEA då vi skall äta på där, och vi äter bara på IKEA efter att vi har varit på Elgiganten, som ligger mitt emot IKEA. Och de gånger vi ätit på IKEA har vi under 20 års tid alltid valt Ceasar salad. IKEA har den godaste Ceasarsaladen i Sverige. Om någon restaurang hävdar något annat får de gärna bjuda oss på lunch där. Vi åker i så fall ända till Korpilombolo för att få prova en ännu bättre sallad.

Torsdagen började bra. Jag hade fått ett svar från Fridhem i Getå. Det hade kommit redan igår kväll, men jag hade missat det, Jag svarade positivt, men sade att jag måste samråda med mina döttrar först, men att det inte spelade någon roll vad de tyckte eftersom det var jag som betalade. En erfaren förhandlare öppnar ju inte budgivningen på detta sätt, men jag använder alltid nya, oprövade förhandlingsöppningar och ibland lyckas jag riktigt bra genom att spela med öppna kort.

När vi åkte till Friskis & Svette var det vindstilla och inte ett moln på himmelen, men det var sju grader kallt. Både jag och Anne-Marie körde idag på lågt tempo. Men vi ökade tempot då vi gick hemåt och vi diskuterade Liberalernas kris. Opinionssiffrorna låg i botten och Nyamko hade inte lyfta Liberalerna. Anne-Marie tyckte att Nyamko hade varit för osynlig och hon hade väntat sig mer av vår nya partiledare.

Vi hade båda stött Nyamko i partiledarstriden, men jag hade inga illusioner att hon skulle lyfta partiet. I valrörelsen hade jag talat om för väljarna vad vi ville göra här i Järfälla. Flera av partierna i vår kommun tävlade om att bygga flest bostäder, ha störst befolkningsökning, med de minsta barngrupperna på förskolan, största och dyraste fritidsanläggningarna, de miljövänligaste bilarna. Det finns även partier som slåss om högsta resp. lägsta skattehöjningarna. Jag menar att det inte finns en chans att man kan förverkliga all man lovar. Därför lovar inte Liberalerna så mycket. Vi vill inte bygga lika många bostäder som de andra partierna. För min del vill jag inte att vi i kommunen skall göra så mycket. Min uppfattning är att offentliga åtagandet har blivit alldeles för stora. Så fort ett nytt problem dyker upp i samhället, så höjs genast kravet på att stat och kommun skall lösa det. Härefter träffade jag en jätteung polis i Barkarby och diskuterade samhällsutvecklingen med honom. Han tyckte att det hade blivit alldeles gale. Förskolan och skolan förväntas ta hand om barnens uppfostran och när de spårar ur och elever tar mobiler och dyra statusklädesplagg från varandra, så gör man genast en polisanmälan. Jag har svårt att tro att polisen kommer att lösa dessa brott parallellt med alla mord, skjutningar, bombdåd, mordbränder, våldtäkter och väpnade rån. Föräldrar, släkten, grannar och närsamhället i form av t.ex. pensionärsorganisationer idrottsföreningar och kyrkor måste ställa upp. Jag tycker att vi genast skall prova sen s.k. Sollentunamodellen i Järfälla. Men hjälp och stöd måste ske genom

ideella krafter. Föreningar som begär bidrag för alla nya insatser som man gör bygger ofta ut en mer ineffektiv verksamhet än kommunen.

Måndag hela veckan?

Jag vaknade klockan fem och låg en stund och funderade på hur jag skulle lägga upp veckan. Jag gör ständigt planer för framtiden. Vare sig jag eller Anne-Marie lever ett planlöst liv. Vi lever inte heller som många landsting och kommuner gör, ur hand till mun hand ur mun. Mina planer är dock mer flexibla än Anne-Maries. Jag ändrar dem varje dag. Anne-Marie skriver prydligt ned sina planer och ställer upp delmål för vad som skall uppnås under olika etapper. Hon gör budgetar och kostnadskalkyler för allt. Även dagens inköpslista skriver hon ned och ger mig om jag skall handla. Ofta handlar vi dock tillsammans och då blir vanligen inköpslistan kvar på köksbordet, men det gör inget för Anne-Marie har allt i huvudet.

Min plan för veckan är att skriv ut en inbjudan till 75-årsfesten och bifoga *Carpe Diem 2.0* för att de inbjudna skall vara medvetna om vad de ger sig in på om de tackar JA. Då riskerar de att hamna på samma farliga väg som jag, dvs. tvingas att planera för framtiden, men leva som om varje dag vore den sista. Det är därför som jag nu försöker att driva upp tempot i mitt realrealistiska skrivande. Jag vill nämligen hinna få reda på hur min berättelse kommer att sluta innan jag är död. Därför skriver jag såsom om varje dag vore min sista. Jag vet att mitt skrivande stör min hustru. Särskilt störd blir hon då vi sitter bredvid varandra och hon läser kyrkliga handlingar, medan jag ursinnigt bankar på tangenterna för att skriva ”Arga Revisorns” vassa inlägg. Jag vill dock att mina barn och barnbarn skall kunna läsa min berättelser och att de i sin tur skall bidra till realrealismens förnyelse av det svenska samhället. De skall inte, som jag, behöva vänta med sitt skrivande tills de uppnått pensionsåldern, som för mina barn kommer att ligga på ca 75 år och för mina barnbarn på ca 100 år. De som tvivlar på denna framtidsprognos vet inte mycket om den medicinska utvecklingen och om hur kost, levnadsvanor och humöret kommer att påverka hur länge vi vill leva. Men jag vet, för jag har forskat om åldrandet och jag har nyligen inlett en stor *prospektiv* studie (se första kapitlet av *Carpe Diem 2.0*).

Nu har tiden rusat iväg. Klockan är redan halv sex på måndag morgon. Hade jag inte börjat att skriva *Carpe Diem 2.0*, hade jag kunnat vänd mig om i sängen och somnat om. Men det kan jag inte, för om den här dagen är min sista, har jag bara 18 timmar på mig att bli färdig med min berättelse. Blir jag inte det är det inte hela världen, för då är det säkert någon där ute på nätet, som läser vad jag före min död fick ihop, och som fortsätter mitt livsverk. Målet för mitt arbete är att skapa en bättre värld för alla. Det förlorade paradiset behöver vi inte söka i Himlen, utan det kan vi med Guds hjälp skapa här på jorden. Men det kommer att ta tid, tusentals år eller kanske miljontals år. Vi får inte ge upp bara för att tillfälliga fasansfullt krig och miljökatastrofer får oss att tvivla på att det finns ett Paradis öster om Eden. Författarnas främsta uppgift är att skapa drömvärld, där kärleken glöder och alla lever i harmoni med varandra och med naturen. Men en realrealistisk författare skall sedan också ordna till det, så att den verkliga världen, blir såsom i drömmen. Marin Luther King hade en dröm. Det måste vi alla ha. – Men nu har jag inte tid att ligga och drömma längre, för då hamnar jag efter tiden i mitt realrealistiska skrivande.

Jag har hunnit koka kaffe, äta gröt och skriva i ett par timmar innan Anne-Marie vaknar. Hon gör samma två mackor som hon nu har gjort nästan tio tusen mornar. Att hon inte tröttnar på dem och att hon inte tröttnar på mig?

Jag värmer kaffet i mikron och går sedan tillbaka tills sängen för att läsa SvD. Förr hade vi även DN, men vi tröttnade på DN. Det blev också mycket papper att köra till återvinningen och det orkade vi helt enkelt inte med.

Ett problem är också att vi kommentera och diskuterar vad vi läser. Våra diskussioner blev förvirrade, när Anne-Marie sade att jag måste läsa artikeln om barnuppfostran på sidan 3, då jag inte viste vilken tidning och vilken av alla delarna i DN och SvD hon menade. Så nu har vi bara en tidning. DN får jag smygläsa på bibliotek eller hos läkare, tandläkare, fysioterapeut, fotterapeut etc. Där finns det än så länge fler DN än SvD. DN var den första tidning som vi hade i Stockholm. Men hade Göteborgs handels- och sjöfartstidning funnits kvar, hade vi behållit den som vårt husorgan. Anne-Marie denna Göteborgstidning då hon gick på Handels och jag också då jag gick på Chalmers. Jag var då mycket intresserad av segling och annan sjöfart. Men då vi flyttade till Stockholm hade jag blivit mer intresserad av vad som händer runt om i världen och då passade Dagens Nyheter oss bättre. Nu när vi blivit pensionärer är vi mest intresserade av att få reda på vad som händer i Sverige och ha något att bläddra i. Nu passar oss Svenska Dagbladet bäst. Men när SvD har blivit den största tidningen, får vi byter vi till DN igen. – Vi vill främja konkurrensen och *Smal is beautiful*.

Nu ser jag i SvD (18/2) en artikel om nätläkare med rubriken *Stoppa det ovärdiga jippet inom vården*. Den är skriven av Magnus Isacson, som är ordförande för Sveriges Allmänläkares förening. Jag tycker att artikeln är bra, så därför beslutar jag mig att mejla till honom och tala om varför jag gillar hans artikel. Anne-Marie är ännu inte klar med Ekonomidelen, men jag ger henne första delen av SvD, pekar på artikeln och säger att jag skall skriva till Magnus och då bifoga hennes/Lars Nyårsbrev.

Anne-Marie blir irriterad över att jag stör henne i studierna av börslistan. Siffrorna på listorna är små och hennes glasögon borde hon ha bytt för flera år sedan. Jag vill dock inte börja måndagsmorgonen med att påpeka att hon måste beställa en tid för synundersökning. Då blir hon bara irriterad på mig. Och om jag hotar med att inte gå och få mina hörapparater fixade innan Anne-Marie gjort en synundersökning, hamnar vi bara i ett hopplöst ställningskrig.

Anne-Marie frågar: ”Vilket Nyårsbrev?”

”Den födelsedagspresent som jag fick av dig den 22 januari”, svarar jag. ”Du kallad det för *Lars Nyårsbrev 2020 – De som ser liver från den ljusa sidan lever lyckliga länge*.”

”Det var ju bara avsett för dina kompisar. Det tycker jag absolut inte att du skall skicka till allmänläkarnas förening”, utbrister Anne-Marie.

Nyårsbrevet ger en familjär och öppen beskrivning av mig och min familj. För Anne-Marie är det OK att de som känner oss läser *Lars Nyårsbrev*, men inte kreti, pleti och simpla allmänläkare. Om Anne-Marie hade vetat att jag har lagt in Nyårsbrevet som första delen av *Carpe Diem 2.0* (med Maria Ant som författare) och att jag nu skriver på en andra del, som är ännu mer familjär och demaskerande, skulle hon bli ursinnig. Här avslöjas jag nämligen mer

om oss än ens våra vänner känner till, ja nästan lika mycket som Google vet om oss. Men förr eller senare kommer Anne-Marie att få veta allt och det är lika bra att nu ta tjuren vid hornen. Därför säger jag:

”Jag gör vad jag vill med det som jag har fått eller själv skrivit. Det spelar ingen roll om du protesterar, jag skriver i alla fall till Magnus Isacson.” Och det gjorde jag:

Bästa Magnus!

Jag har provat nätläkare en gång. Jag var då först uppe på Capios vårdcentral i Viksjö för att få en receptbelagd salva mot ljumsksvamp. Jag fick en sådan salva för 15 år och för 5 år sedan, men då ägdes vårdcentralen av Landstinget resp. av Carema. Men vårdcentralen hade ingen läkare som kunde skriva ut recept åt mig. Sjuksköterskan på vårdcentralen sade att personalen gick på knäna, men det såg jag ingen som gjorde. Jag såg knappt någon personal alls där nästan inga patienter heller. – Sjuksköterskan föreslog att jag skulle prova deras nya nätläkartjänst Capio Go. Jag gjorde det, men det tog mig totalt tre timmar att få salvan utskriven, trots att jag inte tog en bild min ljumske och skickade in den till Capio Go. – Vi bör inte vräka ut resurser på nätdoktorer innan vi vet om det spar pengar. Jag är övertygad om att läkarna måste utnyttja AI, men datoralgoritmer kan inte ersätta ett riktigt läkarmöte. Man kan jämföra med politiken där medierna med sin s.k. valkompasser vill styra hur folk skall rösta. Det är enkelt att fylla i en valkompass, men jag hoppas att medborgarna inte vill förvandlas till ”valboskap”. Jag tror att de vill träffa riktiga ”gräsrotpolitiker” och genom en dialog med de förtroendevalda kunna påverka hur kommunen och landet styrs. – Men det är naturligtvis viktigt att man går till valurnorna en gång var fjärde år. Varje röst är viktig! Det märkte vi i valet 2018 då Liberalerna i Järfälla ökade med 50 procent, men där vi med en röst missade att få ett sjätte mandat. – Stå på er i Allmänläkarföreningen och tala om för de förtroende valda politiker, som ni har som patienter, vad ni tycker. Jag tar själv alltid upp politiska vårdfrågor med den sjukvårdspersonal som jag träffar om de har tid och vill veta vad en fritidspolitiker anser. Jag tycker att det är viktigt att få igång en politisk dialog på gräsrotsnivå och det är bråttom. Som utvecklingen ser ut har vi snart inte kvar några fritidspolitiker, utan landet kommer att styras av yrkespolitiker och dem bör man inte lita sig på. / Lars Markstedt; fritidspolitiker (L).

Jag hade tänkt berätta för Magnus Isacson om de realrealistiska essäer som jag skriver i realtid, men jag hann inte med det. Anne-Marie hejade nämligen nu på mig, för hon ville komma i tid till Friskis & Svettis. Hon vill hinna göra sitt eget cirkelgympapass innan grupp-cirkel gympapasset börjar.

När jag kom hem hade Magnus Isacson svarat mig. Han beklagade att alla Liberaler inte hade samma syn som jag på sjukvårdens utveckling. Det var positivt att Magnus svarade så snabbt. Jag hinner emellertid inte nu gå vidare med frågan om nätläkare, men jag skall uppmana alla jag känner att besöka nätläkare. Att svara på 10 sidor frågor kring de symtom man har, kan ge en insikt om vilken sjukdom det rör sig om. Men sedan avbryter man ”behandlingen” och loggar ut. Då får man visserligen ingen medicin, men nätläkarföretaget får inte heller någon ersättning från Landstinget.

Anne-Marie skall gå på kommunfullmäktige (KF) på kvällen, så under eftermiddagen satt hon och läste kommunala handlingar. Det som kommer upp på KF har i regel tidigare behandlats i de lokal partigrupperna, så frågorna är i realiteten nästan alltid avgjorda innan KF. Eftersom Anne-Marie deltar i den processen blir beslutet ofta som hon vill. Men innan fullmäktige brukar hon i alla fall läsa på handlingarna för att se om det blivit några ändringar i KS och även läsa oppositionens reservationer.

Jag hade således en lugn måndagseftermiddag och jag hoppades att det skulle bli ”måndag hela veckan”. Men jag skrev inte så mycket nytt, utan jag satt och skrev om och rättade vad jag tidigare hade skrivit.

När Anne-Marie gått till KF ringde jag Annette och hörde hur hon hade det. Anette vill få över sin amerikanske pojkvän till Sverige och han har gjort en ansökan hos Migrationsverket. Han kommer säkert att kunna försörja sig själv, men han har inte fått mer än tillfällig tjänst som PT i Sverige. Anette jobbar på Kemikalieinspektionen och hennes inkomst räcker för att försörja dem båda två. På inspektionen skulle hon i dagarna ha fått ett besked om att hennes förordnade på visstid skulle övergå i ett tillsvidareförordnande. Detta besked har dock plötsligt dragit ut på tiden. SÄPO vill kontrollera att Anette inte utgör någon risk för rikets säkerhet. Efter ”skandalen” på Transportstyrelsen är alla i statsförvaltningen livrädda för att göra något formellt fel. Gudskelov att jag inte jobbar inom byråkratin längre. Jag följde aldrig några regler. Då jag jobbade med att avreglera skulle det ha varit omöjligt att få något gjort om jag skulle ha följt alla regler. Vi hade på Riksrevisionsverket t.ex. en regel om att alla kontakter med media skulle gå genom avdelningschefen. Under de perioder som jag hade byråkrater som chefer, följde jag aldrig den regeln.

Det är nu som bäddat för att Anettes pojkvän åker över och jobba svart i Sverige, men det kan ju Anette som statstjänsteman inte medverka till. Jag hoppas att problemet löser sig av sig självt, annars får jag väl utnyttja mina gamla mediala kontakter.

Men för mig var det bra att Anettes pojkvän inte var i Sverige, för nu har hon tid att rätta mitt manus. Hon tycker liksom Anne-Marie att det är jobbigt att läsa och rätta, och samtidigt få något sammanhang i min berättelser. Jag förstår dem, men jag triggade Anette med att fråga: ”Tycker du inte att det skall bli spännande att läsa hur historien slutar. Vem tror du kommer att ta livet av vem först?”

Anne-Marie kom hem från KF strax efter tio på kvällen. Det hade varit ett ovanligt tråkigt KF med en massa planärenden, motioner och interpellationer. En fråga gällde Överförmyndaren, där MP ställde en fråga om långa handläggningstider och bristande kontroll.

När jag var ordförande i kommunrevisionen under förra mandatperioden gjorde vi en granskning av Överförmyndarmyndigheten. Jag har aldrig skrivit på en revisionsrapport med så många och så allvarliga anmärkningar. I december 2019 gjorde vi en uppföljning av den granskningen och vi gav då den nya Överförmyndaren beröm för de förbättringar som man gjort. På KF gav Överförmyndaren ett uttömmande svar och avslutade med att hänvisa till revisorernas uppföljning. Frågeställaren från MP tackade för svaret och det blev inget politiskt ”tjabbel”. Alla var överens om att Överförmyndariet inte hade fungerat, men att man nu vidtagit erforderliga åtgärder,

Tisdag – Moralisk liberalism och en fråga om tid

På tisdagen hände egentligen ingenting. Jag läste på morgonen en utomordentligt intressant kulturartikel med rubriken *Så botar vi den svenska ensamheten*. Den var skriven av Johan Sjögren, som är kulturskribent, kritiker och författare. Jag har läst flera artiklar av honom tidigare.

Sjögren menar att vi i Sverige har en ohelig allians mellan dels den socialistiska vänstern, där människan ses som en kollektiv varelse, dels den liberala högern, där människan ses som en självständig individ. Dessa ytterligheter leder dock till den anonyma massans ensamhet respektive den isolerade individens ensamhet. Det finns dock ett tredje alternativ som bygger på den filosofiska riktning som kallas ”personalismen”. Sjögren skriver: ”I stället för att betona det stora kollektivet eller den enskilda individen fokuserar personalismen de mindre, ”tightare” gemenskaperna. Det är i sådana, liksom underifrån, som demokratierna byggs upp. Och kanske är det också där som botten mot ensamhet finns.”

Jag har i många texter framhållit att stat och kommuner av främst ekonomiska skäl inte kommer att kunna lösa alla kommande s.k. ”utmaningar”. Om det offentliga tar han om allt och alla människornas problem från vaggan till graven blir det ingen bra lösning. Människorna bor i stora samhällen nära varandra, men mentalt i olika universum. I Sverige är alla de etablerade politiska partierna mer eller mindre inriktade på att öka det offentliga åtagandet. Politikerna litar inte på den osynliga handen och att människor i samverkan, i föreningar, kyrkor och ideella organisationer kan lösa de nya ”utmaningarna”, utan de vill gripa in med lagstiftning, bidrag och mer synliga tjänstemannahänder.

Kds människosyn sägs utgå från personalismen. Eftersom nu M + KD har börjat ingå i en ohederlig allians med V, ifrågasätter jag om människorna bli mindre ensamma om vi har kvar nuvarande illa fungerande arbetsförmedling, man övertrumfar regeringen med att anslå mer pengar till kommuner och landsting. Som lösning på framtida ”utmaningar” vill jag utveckla en ”moralisk liberalism”.

Nu försöker jag förklara för Anne-Marie vad jag menar med ”moralisk liberalism”. Hon avbryter mig. Hon säger.

”Det är bra att du studerar gamla och nya filosofer och att du strävar efter att bildad dig. Det håller dig alert. Enligt Bodil Jönsson, som blivit ny krönikör i *Senioren*, finns det spännande hjärnforskning som visar att det sker förändringar i hjärnan hos äldre, men inte alls bara till det sämre. Du blir sämre på detaljer och riktigt urusel på att förstå hur din senaste mobil och mejlssystem fungerar, men du blir bättre på att förstå större sammanhang. Men nu har vi inte tid med hjärnforskning och filosofiska spetsfundigheter. Barnbarnen kommer i morgon. Vi måste handla och laga mat, för det har vi inte tid med när de är här.”

”Men Bodil Jönsson menar ju att det knappast kan vara tid som vi har brist på i det moderna samhället”, säger jag. ”Arbetstiden har kortats, semestrarna ökat och mängder av tidsbesparande apparater utvecklats och blivit var mans och kvinnas egendom. Men om det inte är ”tidsbrist”, vad är det då som skapar grogrund för vår tids olust och ohälsa?”

”Det är brist på tillit och trygghet”, fastslår Anne-Marie. ”Därför får du inte sitta och googla på din iPad, inte skriv på din *acer* och inte se repriserna på *Kalifatet*”, när Rio och Thea är här. Du får spela kort med dem, men du får inte fusk. Det skapar ingen tillit. Du får gå till lekplatsen med dem och leka kurra gömma. Men du får inte springa hem och gömma dig bakom en tidning. Det skapar inga trygga barnbarn.

Onsdag – Liv i luckan

Det var en strålande morgon. Vi gick på Elisabeths gympapass. Hon blinkade hemlighetsfullt mot mig. Någon kanske såg det, men dessbättre inte Ann-Marie.

Trots att det var mjuk ett soft pass fick Anne-Marie rejält ont i axeln. Jag föreslog att hon skulle gå upp till Adolf Fredriks mottagning, men det ville hon inte. Hon vill av princip aldrig gå till några läkare eller sjukgymnaster. ”Bra kvinna reder sig själv!” – När jag påpekar att det bara gäller män, blir Anne-Marie sur och vägrar att gå till vare sig läkare eller sjukgymnast.

Efter lunch hämtar vi barnbarnen på Bromma. Vi har åkt tåg till Malmö de senaste åren, så jag hade inte sett att det nu pågår en massa byggen i kring Bromma. Det var knappt att vi hittade ut till flygplatsen och det var verkligen inte lätt att hitta en P-plats nära ankomsthallen. Rio och Thea skulle säkert ha klart att flyga själva från Malmö, men Annika hade utnyttjat BRAs ledsagartjänst, för att vara säker på att barnen skulle lyckas leta rätt på mormor och morfar.

Från det att Rio och Thea kom in över tröskeln till vårt hus var det inte en lugn minut. Jag var upp tio gånger på vinden för att de skulle plocka ned spel, böcker, dockskåp, gunghästar m.m. När de gick och lade sig halv tio somnade även Anne-Marie och jag.

Torsdag – En försvunnen väg och två broccoli återfunna

Jag steg upp halv sex på morgonen. När jag hämtade tidningen kom jag på att vi inte hade tömt posten från igår. Jag hade inte hört hur det gått på sammanträdet på lantmäteriet i Norrköping onsdagen den 12 februari, men förrättningslantmätaren hade varit snabb. Vi fastighetsägare i Kopparbo hade fått ett protokoll redan efter en vecka.

Resultatet av mötet den 12 februari var ur min synpunkt över all förväntan. LM i Norrköping hade stoppat upp beslutsprocessen och vi var nu kallade till ett nytt möte den 17 april. Då skulle vi ta diskutera tre alternativ. Alternativ 1 var identiskt med det tidigare förslaget, dvs. att Kommunen, Djurparken, Vildmarkshotellet m.fl. skulle bilda en ny vägförening och lägga beslag på första delen av Kopparbovägen som vägföreningen ursprungligen byggt. Det var mot detta förslag som jag hade protesterat i skrivelsen *En förlorad väg?*

Det *andra* alternativet begrep jag inte. Det *tredje* alternativet var det som jag hade hoppats på, men som alla bedömt som fullständigt hopplöst att jag skulle kunna få igenom. Det innebar att *Kopparbo vägförening* skall ha kvar ansvaret för hela *Kopparbovägen inklusive den nya infarten* öster om Tropicariet, som kommunen byggt 2015. För mig var det självklart att vi skulle ha ett enda Kopparbo, en enda vägförening.

Nu har jag tre problem framför mig. Det *första* och enklaste torde vara att få mina släktingar med på mina planer. Jag äger nämligen bara 30 procent av Fridhem 2 och måste därför ha

deras fullmakter. Det *andra* problemet var att få medlemmarna i ”gamla” Kopparbo vägförening att inse att vi nu då Norrköpings kommun ansökt om en vägförrättning, måste ta chansen att ändra i 1961-års förrättning så att ”kartan stämmer med verkligheten. Det gäller bl.a. att vägföreningen har köpt och nu äger halva Kopparbos areal. Vidare har vi byggt en gemensam brygga och stort soldäck, satt upp soffor längst vägen, byggt lekplats och fotbollsplan samt tagit över skötseln av några vägtumpar som behövs för att man skall nå alla fastigheter med bil. Det *tredje* problemet var att få med mig Norrköpings kommun, Djurparken, Tropicariet m.fl. på min ide’, dvs alternativ tre.

Denna torsdag morgon kom ja inte lägre i mina funderingar, för nu var barnen vakna och nu är det full fart. Vi är ute och snickrade och grejade i vår trädgård ända tills de började att regna klockan halv tolv.

När vi kommer in i huset håller Anne-Marie på att bära in maten, som hon har handlat på ICA Viksjö. Medan hon parkerar bilen packar jag snabbt upp matvarorna och ställer in dem i kylskåpet, förutom bananerna som jag ställer på en hylla i tvättstugan så att de mognar.

När Anne-Marie skall börja att laga till en grönsakssoppa upptäcker hon att två broccoli saknas. Anne-Marie får nu ett hysteriskt utbrott. Jag frågar då stillsamt om har tittat i kylskåpet. Kanske har jag i alla fall lagt in en av de båda broccoli där? – Denna fråga resulterar i ännu ett utbrott. Sammanfattningsvis låter det som om hon hade sökt igenom kylskåpet två gånger, och att jag måste ha lagt den nyinköpta broccolin i något annat rum i huset eller ute i boden. Anne-Marie vill att jag omedelbart trollar fram broccolin. Hon säger att hon inte längre litar och på mig och att jag den sista tiden har blivit virrigare och virrigare. – Jag säger inte emot min hustru, utan jag hämtar bilnycklarna och sätter på mig skorna.

”Vad gör du? Du har inte tid och åka köpa ny broccoli. Jag skall ha dem nu med det samma för att göra grönsakssoppa till lunch”, utbrister Anne-Marie.

”Börja med löken du! Jag ut i bilen och ser om verkligen alla tre kassarna kom in”, säger jag.

Både då jag har varit med och handlat på ICA och ibland även då Anne-Marie har handlat ensam, har det hänt att en kasse blivit kvar i bilen eller i affären. Då brukar jag gå ut till vårt gemensamma garage och titta och i bilen om den är där. Om det t.ex. är ett paket jäst som har trillat ur en påse eller blivit kvar på ICA, ringer jag på hos en granne och lånar ett paket. Till Anne-Marie säger jag sedan att jästen låg kvar i bilen och att jag har stått och pratat en stund med en granne. Det är bra att ha bilfria gränder, gemensamma garage mot Viksjöleden och goda grannar.

Om jag hittar jag inte kassen som jag hoppades skulle vara kvar i bilen, ringer Samuelsson på ICA och be honom höra i kassorna om vår kasse är kvar. Den är lätta att särskilja för vi är nästan de enda kunder som på våra kassar har texten ”*Gör inte skillnad på människor*”. Anne-Marie har fått kassarna från Svenska Kyrkan och texten på dessa kassar är ur Bibeln, Jakobs brev 2.1. I de enstaka fall då Kyrkans kasse är kvar på ICA brukar Samuelsson fixa så att vi får hem den. Samuelson brukar säga: ”Här är icke jude eller grek, här är icke träl eller fri, här är icke man och kvinna”(Galaterbrevet 3:28). Oavsett om det är Anne-Marie eller jag som har glömt kassen, hjälper Samuelson mig såsom om jag vore den manens näste.

”OK, jag går inte ut till bilen, jag kan väl i alls fall få ringa till Samuelson?”

Anne-Marie får då ett nytt hysteriskt utbrott och förklarar gång på gång: ”Jag vet att jag tog med mig tre kassar in huset. Du har ställt den tredje kassen någon annan stans än i köket!”

”Kanske det”, säger jag. ”Jag vet faktiskt inte hur många kassar jag tömde. Men det har nästan inga av världens stora filosofer heller vetat, om någon av dem överhuvudtaget någonsin hjälpte till med att tömma matkassar och annat hushållsarbete.”

Jag går nu ut i tvättstugan, där Anne-Marie på en hylla placerar bananer för att de skall mogna. Tyvärr finns där inte den tredje matkassen.

Just då börjar barnen bråka. Rio klipper till Thea så att hon börjar att gråta. När Anne-Marie springer ut i vardagsrummet för att säga till för 5011-te gången att Rio inte får slå sin lillasyster, passar jag på. Jag öppnar kylskåpsdörren och hittar genast broccolibuketterna. Jag har ställt dem på hyllan ovanför grönsakslådan, men råkat ställa jordgubbarna framför så att broccolin delvis var skydd.

Anne-Mari kommer nu tillbaka från vardagsrummet och hon inser sitt misstag. Men hon använder den gamla välbeprövade taktiken *Anfall är bästa försvar*. Hon utbrister:

”Hur i Jösse namn skulle jag kunna veta att du inte lade broccolin i grönsakslådan. Vad tänker du egentligen på Lars?”

”Jag tänker många stora tankar samtidigt och så tänker jag alltid på dig min älskling – *Immer an dich*”, säger jag helt sanningsenligt. För talar man inte sanning i ett äktenskap, så är det inget lyckligt äktenskap.

Anne-Maries grönsakssoppa blev jättegod och jättenyttig. Barnen som var hungriga åt två tallrikar soppa var och fyra bananpannkakor med blåbär och turkisk yoghurt till. Sedan drack vi kaffe och spelade kasino. Det är bra träning i huvudräkning för Rio.

Fredagen – Hur man kan ljuga ärligt och hur man kan bota svartsjuka

Anne-Marie har haft en massa sammanträden under veckan. I går torsdag har hon haft Tekniska nämnden. Med två livliga och krävande barnbarn, fick jag igår bara tid att skriva då jag var på toaletten och tog med mig min *acer* dit. Och även då Anne-Marie är hemma vill hon att jag skall ägna mig åt barnbarnen. Hon anser att de behöver en manlig förebild. Anne-Marie vet att jag sedan mina granskningar av socialstyrelsen och skolverket, samt under senare år även genom granskningar av Järfällas förskolor och skolor, i teorin vet vilken rätt till stöd och stimulans alla barn enligt lagstiftningen har rätt att kräva av såväl kommunen som vårdnadshavarens mor och far samt av barnens morfar. Anne-Marie är mycket nöjd med hur jag har uppfostrat hennes båda döttrar. Hon och har full förtroende för att jag kommer att lyckas också med våra barnbarn, även om hon tycker att mina uppfostringsmetoder är egendomliga. Men Anne-Marie kräver att jag nu helt ägna mig åt barnbarnen och inte skriver ett enda ord på *Carpe Diem 2.0*.

Med det beröm och det förtroende som Anne-Marie visar mig, inser jag att jag nu får satsa på att försöka skriv på nätterna då alla sova och tyst det är i huset. Det skall jag väl orka med, för

barnen reser ju hem på söndag kväll. Jag måste skriva ihop och skicka ut en inbjudan till den 25 april på Fridhem och jag måste skriva till vägföreningens styrelse med ett förslag till utformningen och finansieringen av vägförrättningen. Sedan skall jag ta itu med att skriva ett andra inbjudningsbrev till Anders Markstedt släktförening och ordna fram en ny ordförande till Samfälligheten Fäboden, eftersom Anne-Marie har hotat med skilsmässa om jag tar på mig även det uppdraget.

Jag lever högt. Jag har inte informerat Anne-Marie om födelsedagsfirandet den 25 april och inte heller resan till Rom. Och nu står jag i begrepp att spendera 60 000 kr, utan att ha samrått med henne. Jag vill men jag kan inte prata med Anne-Marie. Jag känner henne nämligen väl och jag vet att hon kommer att stoppa mig och betrakta mig som fullständigt galen. Likt Laura i *Fadren* kommer hon kanske att försöka få mig inspärrad på hospitalet. Hur skall detta sluta?

Anne-Marie och jag har en till hundra procent gemensam ekonomi. Hon sköter alla betalningar. Jag vet inte hur man betalar nuförtiden och jag har aldrig några kontanter på mig. Jag kan be Marianne på SEB betala ut 60 000 kr till Lantmäteriet, utan att nämna det för Anne-Marie. Det vore en enkel lösning, men oärligt mot min hustru.

Vad gäller resan till Rom har jag inte varit helt oärlig. Jag hade ju då hon ertappade mig med Romkartorna sagt att jag funderade på att vi skulle åka till Rom i april. Och om jag råkar ta med mig några släktingar och vänner är det ju ingen stor sak.

Att vi skall fira den 25 april på Fridhem har jag två månader på mig att berätta. Jag kan t.ex. säga att jag vill att vi åker ned till Fridhem lördagen den 25 april. Det kommer Anne-Marie inte gå med på, för då har vi städdag i här i Samfälligheten Fäboden. Vi har på 55 år aldrig missa en enda städdag, förutom för 25 år sedan då vi var i Rom. I år är vi dessutom områdesansvariga, så då måste vi ställa upp. Men vår städdag brukar vara slut kl.12, så vi kan ju åka ned till Fridhem. På Kopparbo är städdagen samma dag som här hemma i Fäboden. Jag kan därför ordna så att Vägföreningens styrelse vill träffa mig kl. 15.00 den 25 april. På så sätt får jag med mig Anne-Marie ned till Fridhem 2. Att vi senare kommer att hamna på en födelsedagsmiddag på Fridhem i Getå, kommer jag att i förväg tala om för min hustru, men vid ett tillfälle då hon inte lyssnar på mig eller då hon tror att jag talar om Fridhem 2, och inte om Fridhem i Getå. Men jag kommer absolut inte ljugit för min hustru.

Nu får jag en snilleblix. Jag kan i förväg berätta att jag med egna medel tänker finansiera vägförrättningen i Kopparbo, men på ett sätt som gör att Anne-Marie gillar och kommer tycka det är jättebra att jag ger bort pengar. Jag gör det i skämtsam form. Varje år sedan mitt första år på Chalmers har jag skrivit aprilskämt. Mitt första aprilskämt 1965 handlade om att Chalmers Cortège kommitté hade blivit tryckfrihetsåtalet. Det skämtet fick rektorn på Chalmers att sätta kaffet i vrångstrupen, då han i Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning läste om den förundersökning som Göteborgs handelskammare hade inlett. Den gången fick jag till och med betalt av tidningen. Som en ung fattig student gav det mersmak. Mina aprilskämt har sedan dess blivit mer sofistikerade och allt bättre.

För några år sedan läste jag att ett jättestort kanadensiskt prospekteringsföretag hade fått tillstånd för att leta efter kobolt, nickel och sällsynta och jordartsmetaller i Kolmården. Den

nyheten resulterade naturligtvis i ett aprilbrev till mina släktingar, där de fick veta att det kanadensiska företaget skulle provborra i vår parkliknande trädgård på Fridhem i Kopparbo.

Därför satte jag mig och nu ned vid min *acer* och sökte bland olika dokument i min dator, men jag hittade inte det aprilskämtet. Jag höll på att ge upp, men då fick jag se att det fanns en sökfunktion längst ned till vänster på skärmen i min dator. Hur den hade dykt upp begrep jag inte, men när nöden är som störst är datorstödet som närmast. Jag skrev ”april” och då kom dokumentet ”1 april 2019” upp. Jag läste mitt aprilskämt från 2019 och fick mig ett gott skratt. Med tanke på vad som sedan hände var det dock tragikomiskt. Men förra årets aprilskämt lärde mig att jag måste vara ännu tydligare, så att folk verkligen förstår att det bara rör sig om ett skämt. Vi lever ju i en värld av fejkade nyheter – i en värld där många luras eller vill bli lurade. Även den 1 april går folk på de mest vansinniga lögner.

Den 26 februari 2020 hade Nicklas Lunblad en understreckare i SvD med rubriken *Vi har lurats att to att människor är lättleda*. Artikeln illustrerades inte med en bild på Donald ”Duck” Trump, utan med en bild från Texas på ”Crazy” Bernie Sanders, presidentens förmodade motståndare i presidentvalet 2020. Jag läste understreckaren noga och jag insåg plötsligt att jag själv inte är så naiv och lättledd, som Anne-Marie har lurat mig att tro.

Det var tur att Nicklas artikel i SvD kom in nu i februari och inte den 1 april 2020. På den tiden då vi hade DN läste Anne-Marie den 1 april om ett okänt turistparadis i Adriatiska havet med varma källor som gjorde att vattnet var varmt även i april. Hon sade åt mig att jag genast skulle boka en resa till detta turistparadis innan alla Andra DN-läsare hunnit göra det. Jag hoppade då genast upp ur sängen och googlade på rese målet. Jag visste att om något är för bra för att är det nästan alltid ett försök till bedrägeri eller ett aprilskämt.

Jag gick tillbaka till sängen och sade till Anne-Marie: ”Vi fick de sista platserna.

Nu sökte jag på ”1 april 2018”, men då kom det upp en massa andra aprilskämt från tidningarna, men jag hittade inte mitt eget. Sedan försökte jag i stället att googla. Jag skrev ”Lars Markstedt + April”. Nu kom det upp mängder av dokument. De flesta av dem var sådant som jag hade skrivit, men glömt bort. Jag hade för tillfället inte tid att läsa dem och inte heller i att fördjupa mig i hur dessa berättelser hade hittat ut på nätet. Men jag konstaterade att det numera även finns en massa andra Lars Markstedt på nätet. Jag blev dock inte svartsjuk på dem, för Rio hade just berättat om Sune-filmerna och Sune-böckerna.

Rio håller på att som lästräning högläsa den senaste boken *Sune vs. Sune* av [Anders Jacobsson och Sören Olsson](#). Handlingen i boken är att när Sune ska börja i fjärde klass möts han av en obehaglig överraskning. En ny klasskamrat sitter på hans plats och till råga på allt heter han också Sune! Den nya Sune är rolig, snygg och populär. Tänk om Sophie plötsligt föredrar att vara med den nya Sune. Vår Sune blir avundsjuk och svartsjuk på sin nye klasskamrat Sune.

Avundsjuka och svartsjuka är inte – som de flesta tror – psykiskt betingat, utan beror på att man har för mycket skadliga bakterier i appendix. Både jag och min hustru har opererat bort blindtarmen då vi var i 15-åldern år. Vi är aldrig avundsjuka eller svartsjuka på andra eller varandra. Jag har frågat ett 100-tal personer som jag träffat om de någonsin varit avundsjuk

eller svartsjuk. De som svarat JA har nästan aldrig opererat bort blindtarmen. Det är ofattbart att ingen läkare ännu upptäckt detta samband.

Jag vill dock inte rekommendera att man operera bort blindtarmen i preventivt syfte, förutom i de fallen man planerar att resa till månen eller till Mars och är orolig för att bli avundsjuk eller svartsjuk på någon i besättningen. Det kan nämligen finnas andra förklaringar till dessa sjukdomar t.ex. åldersfaktorn. Ju yngre man är, desto större är sannolikheten att man har kvar blindtarmen och därför har man lättare att blir avundsjuk och svartsjuk.

Men hur botar man avundsjuka och svartsjuka på barn och unga? Jag hade inte tid att vänta tills Rio har stavats sig igenom hela boken *Sune vs. Sune*. Jag läste snabbt igen boken och fick på sista sidan reda på att man botar avundsjuka och svartsjuka med hjälp av magi: *"Alla kan skapa en magisk värld där allting är möjligt. Sune är hovnarren. Han får alla att skratta. Och Sune tänker att livet är ganska underbart, trots allt. I alla fall om man får leka och fantisera. För det finns ingenting bättre i hela universum än att använda sin lekfullhet och fantasi. Både i leken och i verkligheten."*

Men nu släpper jag Rios *Sune vs. Sune*. Jag är 76 år gammal och lever i nuet. Jag har nyss slängt bort två timmar av min dyrbara tid på att läsa *Sune vs Sune* och på att leta efter ett av mina gamla aprilskämt om koboltbrytningen i Kolmården. Det har jag inte tid med, i synnerhet som det ju var ett ganska uselt aprilskämt. Det retade mig dock att jag inte hittade det skämtet och att jag inte fick reda på vad det kanadensiska företaget hette.

Jag har ingen systematisk på mina dokument i datorn och inte heller bland mina böcker och papper i bokhyllan. Anne-Marie har perfekt ordnade hierarkiskt uppbyggda arkiv. Hon har ordning på alla kyrkliga och kommunala handlingar och även på alla in och utgående mejl. Allt som hon tycker är viktigt tar hon kopior på och sedan sätter hon in dokumenten plus de skrivelser hon får med posten i prydliga pärmar. Det brukar bli fyra fem A4 pärmar per år per år. Dessa pärmar plus pärmar för Bank- Försäkrings-, Post Nord- och Skatteärenden finns systematiskt ordnade och upptar två bokhyllor. Var tionde år gallrar Anne-Marie pärmar, så att hon inte behöver köpa nya bokhyllor. Anne-Marie vet alltid var hon har varenda papper. Det säger hon spar tid och det hon har helt rätt i.

Mina datorarkiv är ett enda virrvarr. Jag har en massa filer och mappar, men det är ingen ordning i dem. Jag sätter in nya dokument lite här och var. Jag tror alltid att jag skall komma ihåg innehållet eller veta var jag har lagrat dokumenten, men det gör jag sällan.

När jag arbetar på en roman så sparar jag ned utkastet i kanske ett 20-tal versioner, dvs. inte bara den slutliga. Jag vill nämligen att Rio och Thea och deras barn samt litteraturforskare en gång i framtiden skall kunna följa hur mina romaner har vuxit fram, och kunna se hur romanerna har dragit iväg i olika riktningar, innan de har fått sin slutligas form, som dock sällan är den sista formen och formen och färgen. Och det som är sanning i Berlin och Jena kommer forskarna finna är bara skämt i Heidelberg.

Det spelar dock inte så stor roll att jag har bristfälliga arkivrutiner, för mina datorer går ju ständigt sönder och vid hårddiskrascher går det mesta i alla fall förlorat. Jag har ingen back-up. Men det gör inget för jag börjar jag ständigt att skriva en ny romaner, ny julberättelse och

nya aprilskämt. Jag har roligt när jag skriver. Kan jag glädja andra med mina berättelser ser jag det som en ren bonus.

Anne-Marie läser sällan vad jag skriver, men enstaka gånger rättar hon mina texter, så hon skall slippa skämmas över att jag har glömt ett helt ord, slängt om bokstäver, ”dubelteknat” när det skall vara enkel tecknat och tvärt om. Anne-Marie skulle enkelt i sin stationära exklusiva och hållbara Mac kunna lagra alla de dokument, som jag har eller har haft i mina billiga, bärbara datorer. Men Anne-Marie säger att hon inte vill fylla sin Mac med all min ”skit”.

Jag håller då med Anne-Marie om att det är skitromaner, men att allt som är mitt är också hennes. Min romaner och del 1 av *Carpe Diem 2.0* som hon förra månaden gav mig i födelsedagspresent, är de enda roman som vi har. Så därför tycker jag att hon skall göra de bästa möjliga av dem, och inte klaga på att hon har en slarvig äkta man. Anne-Marie måste vänja sig med att jag inte kommer att bli bättre än så här. Och som vi har det nu är *As good as it gets*.

Kanske håller Anne-Marie på att böja sig under detta hårda öde Nyss öppnade hon nämligen dörren till mitt arbetsrum och frågade lugnt var jag hade gjort av jästen, som hon vet att hon köpte i torsdags. – Jag hade ingen aning ens om att hon hade köpt jäst.

Anne-Marie bakar allt sitt matbröd själv. Hon har alltid jäst liggande synligt längst uppe i dörren på kylskåpet och där brukar jag alltid lägga jästpaketen då jag packar upp. Nu frågar jag henne dock inte om hon verkligen fick med sig jästen hem, utan jag säger: ”Det paketet kastade jag efter några ovälkomna gäster. Du jan väl köpa ett nytt paket, då du åker och handlar!”

”Ja, det kan jag”, svar Anne-Marie glatt, såsom om denna enkla lösning inte tidigare funnit i hennes huvud. Vad bra att jag kollade och vad skönt att jästen kom till nytta. Du är bra på att hitta på nya ställen att lägga jästen på nya användningsområden för jäst. Du borde ha blivit uppfinnare Lars!”

Nöden är uppfinningarnas moder. Därför uppfinner jag nu ett namn på det kanadensiskföretag som har funnit kobolt i Kolmården. Vet jag bara vad företaget heter, så skall jag nog i morgon lördag kunna ta reda på vad det är för projekt företaget bedriver i Kolmården.

Lördag – Kolossalt koboltfynd i Kopparbo Kolmården – Ett aprilskämt?

Den 1 april 2020 kommer man i NT att kunna läsa följande: *Det internationella gruvföretaget Canadian Cobalt Company (CCC) Project Coolmarten har efter tre års provborrningar längst Bråviksbranten funnit oerhörda mängder kobolt och sällsynta jordartsmetaller. 2/3 av världens kobolt bryts idag i konflikttrabbade områden i Kongo Kinshasa. Kobolt används för tillverkning av batterier och som strålkälla vid cancerbehandling, men har en önskad förekomst i kärnkraftverk och kärnvapen.*

När erforderliga tillstånd inhämtats från Miljömyndigheten planer CCC att bryta kobolt till ett beräknat värde av ca 100 miljarder kr. Den största fyndigheten finns koncentrerad till Kopparbo öster om Djurparken. Där planeras en helt underjordisk brytning med nedfart till gruvan vid den nya

infartsvägen till Vildmarkshotellet. Gruvbrytningen ger därför inga skador på miljön. Enda problemet är att marken successivt kommer att undermineras och att samhället Kopparbo, i likhet med Kiruna och Malmberget, kommer att behöva flyttas.

Civ.ing. Lars Markstedt har en alternativ lösning, som är bättre för miljön och för kopparboornas ekonomi. Han liberalradikala förslag är att redan i år flytta hela Kopparbo inkl. Vildmarkshotellet ut i den vilda Kolmårdskogen. Nya Kopparbo kommer att placeras norr om Bråvisbrantens naturreservat och mitt mellan den K-märkta fastigheten Fridhem 2 och det nedlagda tegelbruket i Timmergata. Gruvföretaget sparar då 10 miljarder kr genom att en del av koboltbrytningen kan göras i dagbrott, liknande det dagbrott för kolmårdsmarmor som sedan 1700-talet finns i Marmorbruket.

Alla hus i Kopparbo är byggda i trä och kan lätt flyttas. I den nya Kopparboby kommer det inte finnas några bilvägar, utan hela samhället inkl. Vildmarkshotellet trafikförsörjs med en snabbgående katamaran, som lägger till vid Kopparbos nuvarande gemensamma brygga, som även den flyttas ett par km österut. Från bryggan spränger gruvföretaget hisschakt och bygger hissar upp till den 100 meter högre belägna byn. Det betyder att man går och cyklar till sina bostäder. Och genom att det inte krävs några kommunala investeringar, behövs ingen ny detaljplan, utan den nya byn kan byggas i skogen enligt gällande utomplansbestämmelser.

CCC uppger att man räknar med att man kommer ge jobb åt ca 1 000 personer. Företaget kommer att samarbeta med KRIS och Kopparbo vägförening för att enligt den s.k. "kopparbovägsmodellen" föra kriminella ungdomar och terrorister med långvarig erfarenhet av arbeten med sprängämnen tillbaka på den rätta vägen. Kriminalvårdsverket planerar också att bygga en ny sluten paviljong nere i gruvan, där övervakningen av gruvarbetarna kommer ske elektroniskt från Kiruna och på så sätt ge jobb åt 20 arbetslösa kontrollanter på den nedlagda TV- avgiftsmyndigheten.

Från Kolmårdens djur- och nöjespark är man positiv till Markstedts förslag. Man behöver bra och långsiktigt ekologiskt hållbara bostäder till sina anställda. Gruvbrytningen ger också möjlighet att utveckla Wildfier, så att den blir världens i särklass häftigaste berg- och dalbana. Från en höjd på 142 meter över havet dyker man ned i gruvgångarna till ett djup av 400 meter under havet och man kommer då nästan upp i ljudets hastighet.

Ordföranden i samhällsbyggnadsnämnden kommunalrådet Reidar Svedahl (L) ställer sig också positiv till förslaget. Han har tidigare fått massiv kritik för att han skurit ned på bidragen till vägföreningar och för att ha slösat bort 15 milj. kr i det kommunala bolaget Upplev Norrköping. Kommunrådet ser nu framför sig hur stadsplanerare kommer att vallfärdas till det nya Kopparbo och ge besöksnäringen ett uppsving. Att världens koboltbrytning kontrolleras av Kanada och Sverige stärker Kanadas och EUs position i handelsförhandlingarna gentemot USA och är bra och det är också bra för fredsarbetet i Afrika.

"Projekt är en gammal folkpartistisk folkhemsdröm, som vi nu förverkligar i den lilla skalan. Den kommer att föra Liberalerna tillbaka till framtiden. Jag ser farmaför mig ett samhälle där alla familjer i närsamhället tar sitt ansvar och där alla samarbetar och alla hjälper varandra. Här finns icke några privilegierade eller tillbakasatta, inga kelgrisar och inga styvbarn. Här försöker ingen skaffa sig fördel på den andres bekostnad, den starke trycker inte ned och plundrar den svage. Här förutsätts inte stat och kommun ta hand om allt och alla, från förlossningsavdelningen till bårhuset på sjukhuset. I det liberala folkhemmet utgår makten från folket och inte som idag från välavlönade yrkespolitiker. För att förverkliga min dröm är jag beredd att med egna pengar finansiera den ny vägförrättning som krävs för att förverkliga en förnyelse av Kopparbo", säger fritidspolitikern Lars Markstedt (LM).

Anne-Marie kommer att tro att hela denna artikel bara är ett aprilskämt, men det är den inte. Jag måste nu snabbt skriva om 1961-års vägförrättning. I ändringen slänger jag in: ”Vid behov förnya och flytta den gemensamma bryggan och annan infrastrukturen i Kopparbo.” Jag hoppas att denna formulering även täcker in att vägföreningen kan flytta hela samhället inklusive hotellet, ut i vildmarken.

Efter lunchen på lördagen skulle Rio åka till sin farbror Jonas. Nu på lördag förmiddag är Rio och jag är ensamma hemma och han läser *Sune vs Sune* och vi spelar sedan kort. Jag talar om för Rio vad jag planerar för födelsedagspresent till Anne-Marie och att den enda ”riktiga present” hon ville ha är att jag ger pengar till forskning. Det tror inte Rio. Han tror att Anne-Marie bara säger så, men att hon egentligen vill ha t.ex. en dyr parfym. Vem känner Anne-Marie bäst, Rio eller jag?”

På eftermiddagen var jag över och prata med en granne i en halvtimme. Hon hade varit med på överraskningsfesten för 25 år sedan och hon är nu också invigd i mina planer. Och nu ikväll, precis då vi hade ätit en matig god sallad, ringer det på vår fasta telefon. Vem är det som ringer kl. sju en lördag kväll, frågar jag mig.

”Svara inte”, ropar Anne-Mari från köket där hon håller på att lägga upp jordgubbar och glass. ”Det är bara en säljare!”

Knappast på en lördagskväll, tänker jag, och lyfter upp telefonluren, just när signalen upphör. Jag trycker på nummerpresentatören, men jag känner inte igen numret. Därför hämtar jag Anne-Maries mobil och ber min hustru att slå in numret som jag läster upp för henne. Det gör Anne-Marie, men hon förklarar: ”Det finns inte någon abonnent på det numret.”

”Det gör det visst, men du ser inte tillräckligt bra med dina gamla glasögon. Annika! Hjälp din mor”, beordrar jag.

Nu går signalen fram. Anne-Marie räcker mig då telefonen”, och visar att hon är irriterad över att jag störde måltiden. Detta samtal vill hon inte befatta sig med.

Jag lyssnar och känner genast igen rösten: ”Nämen Gittan! Vad roligt att du ringer, för vi satt just och pratade om Alingsås. Och jag och Rio har nyss läst *Sune vs. Sune*.”

Sune var Anne-Maries bror. Han gick bort för nio år sedan. Det är nu Anne-Maries svägerska Gittan som jag talar med.

Gittan förklarar att hon bara råkade komma åt telefonen med handen och att det inte var meningen att ringa oss.

”Då var det Guds hand”, säger jag och tänker slå på högtalartelefonen. Men nu viftar Anne-Marie avvärjande med händerna. Jag tar då med mig Anne-Maries telefon, går in i sovrummet och pratar en halvtimme med Gittan. Väl medveten om att viss demens har drabbat Gittan berättar jag allt om Rom och om överraskningsfesten på Fridhem. Jag är sur på Anne-Marie för hon har minst 10 gånger sagt att hon måste ringa Gittan, men sedan inte gjort det.

När jag kommer tillbaka till matsalen undrade min döttrar hur det är med Gitta.

”Jättebra”, säger jag.

”Men hur är det med hennes demens”, undrar Karin.

”Det är inte värre med henne än med mig”, svarar jag. ”Hon kom inte ihåg om Sune och hon var med på överraskningsfesten för Anne-Marie för 25 år sedan, men det gör inte jag heller. Kommer ni ihåg om de var med?”

Varken Anne-Marie, Karin eller Annika minns om Sune och Gittan var med. Som tur var pockade Thea nu på uppmärksamhet, så jag fick inga följdfrågor om varför jag hade tagit upp frågan om överraskningsfest med Gittan.

Söndag – Lugnet efter stormen

Jag hade spelat ett högt spel igår, och nu var det som upplagt för att jag förr eller senare skulle bli avslöjad. Jag hade inte med ett ord nämnt för mina döttrar om mina planer. Jag var rädd att de skulle protestera eller direkt avslöja dem för Anne-Marie. Men de hade fått veta att jag hade berättat en hemlighet för Rio, som han kanske skulle råka avslöja för Annika och Karin idag ute på Bromma. Hans farbror skulle köra dit Rio och Karin skulle köra in Annika och barnen till Bromma. Planet skulle gå kl. 16.30 men pga. den kraftiga blåsten under dagen blev planen försenade.

Nu börjar tiden rinna iväg för mig. Jag måste 1) formulera en inbjudan till Fridhem i Getå och bifoga *Carpe Diem*, 2) mejla ut inbjudan och 3) skriva till ordf. Lange i Kopparbo vägförening och säga hur jag tycket att föreningen bör ställa sig till de Lantmäteriets tre olika förslag 4) skriva Kopparbo vägförenings yrkar om en ny vägförrättning och betala ut 60 000 kr och 5) boka biljetter och hotell i Rom.

Det dyker nu hela tiden upp reklam om hotellerbjudande i Rom i min *acer*. Det gör mig stressad. Men punkten 5 är det inte längre så bråttom med. Genom att det blir en överraskningsfest även på Fridhem blir vi ett mer begränsat antal som reser ned till Rom för att där den 27 april fira Anne-Maries riktiga födelsedag. Nu har också Coronaviruset börjat dyka upp i Italien, så flyg- och hotell i Rom blir troligtvis inte överbokade. Om jag väntar med att boka kanske jag får rabatt.

Själv vågar jag åka till ”Den eviga staden”, även om viruset sprider sig. Så länge inte flygplatserna stängs ned åker jag till Rom. Anne-Marie får tycka att jag är galen, men om hon älskar mig i lust och nöd, följer hon med mig. Men kommer mina släktingar och vänner våga det? Kanske måste jag charta ett flygplan med svensk personal. Vägföreningens tidigare vägfogde Kaj Lönnqvist har en svåger Johan som håller i regeringsplanet. Johan kan kanske hjälpa mig?

Att skriva en inbjudan (punkt 2) bör gå fort och att skicka ut den med mejl är enkelt, bara jag lyckas hitta mejladresseran. Att kontakta Vägföreningens ordförande (punkt 3) är också lätt, men att skrivit ett förslag till en ny vägförrättning (punkt 4) är svårare. Någon sådan har jag aldrig tagit fram tidigare. Chalmers har ingen lantmäteriutbildning, men kanske finns det någon lantmätare på min bror Anders konsultföretag? Jag behöver även storskaliga kartor över Kopparbo vägförenings område. Enklast är nog att jag åker ned till Kopparbo och talar med ordföranden Lange och att vi sedan åka in till lantmäterimyndigheten i Norrköping och

be förrättningslantmätaren Elin Ågren hjälpa oss. Men hur skall jag hinna åka ned till Norrköping, utan att Anne-Marie märker det. Hon kommer att fråga vad jag skall göra i Norrköping och jag vill inte ljuga för henne.

Det bråttom är det med vägförrättningen. Här står mycket pengar på spel för mig och här måste jag ta en rad kontakter för att komma vidare. Nästa vecka är det sportlov i Stockholm. Jag vet inte hur jag skall klara av att ta dessa kontakter, utan att Anne-Marie får reda på det. För att vi skall kunna samordna ”min” och Norrköpings pågående förrättning, måste förmodligen ett yrkande från Kopparbo vägförening ha kommit in till Lantmäteriet en månad innan sammanträdet på Lantmäteriet den 17 april.

Medan jag funderar över hur jag skall prioritera bland uppgifterna fortsätter jag att skriva på *Carpe Diem 2.0*. Nu behöver jag gå tillbaka och se vad jag skrev för 10 år sedan i min första *Carpe Diem*. Den har jag inte i min ett år gamla *acer*, men jag vet att den finns på min hemsida. Då jag nu går in på www.markstedt.hemsida24.se upptäcker jag dock att till min förskräckelse att hemsida är nedsläckt.

Jag förstår genast varför. Min hustru har inte betalat årsavgiften till Hemsida 24 och det beror på att hon inte fått någon faktura av mig. Sedan Hemsida 24 började ta betalt för tre år sedan har Anne-Marie betalt 1200 kr om året för att ha hemsidan öppen. Jag har i januari månad fått mängder av erbjudanden och fakturor från Hemsida 24, men inte i år! Det kan bero på att jag har *deletat* det erbjudandet samtidigt med att jag har placerat ca 40 reklamerbjudanden i papperskorgen. Jag kan även ha fått fakturor under de veckor som mitt förra mejlsystem *Thunderbird* låg nere. Eller så har de på Hemsida 24 sett att jag på tre år inte har varit inne och gjort någon ändring på min hemsida. Men det beror bara på att jag inte har hunnit eller orkat att lägga in nytt material. Frågan är nu om Hemsida 24 tagit bort allt som jag har skapat på min hemsida med motiveringen ”kunden avliden?” ”Det vore en katastrof!

Förhoppningsvis skall jag kunna fixa fakturan till Hemsida 24, men ett annat problem är att jag inte har mejladresserna till alla dem jag avser att bjuda in. Och vad värre är. Nästa vecka är det sportlov i Stockholm och då är det inga sammanträden inlagda vare sig i Kyrkan eller kommunen. Det betyder att jag inte kommer att ha en lugn stund här hemma, utan ständigt ha Anne-Marie som en hök vakande över mig.

Annikas flyg blev ytterligare försenat. De for från oss ut till flygplatsen först kl. 17 och planet lyfte från Bromma först kl. 19. De var inte hemma i bostaden förrän kl. 21. På måndag morgon skall barnen iväg till skolan och Annika har då ett viktigt möte om deras svåra byggprojekt i Limhamn. Det är ett knepigt ärende där man skulle behöva ändra detaljplanen. Blir det för besvärligt får jag be min kurskamrat Ingemar Reepalu att hjälpa henne. Han har väl inte lika mycket att göra nu när han inte längre är kommunalråd?

Lugnet efter stormen

När barnbarnen har åkt blir det plötsligt lugnt och tyst i huset. Och stormen utomhus har lugnat ned sig. Både jag och Anne-Marie märker att vi var trötta. Vi har båda sovit dåligt för vi hade suttit uppe till kl. 24 på lördagskvällen och pratat med Annika och Karin. Det blev

inte så mycket tid för det under dagarna. Jag orkar inte göra något, utan jag sätter mig bara vid datorn och fortsätter att skriva i realtid. Jag ligger nu 24 timmar back.

Anne-Marie trollar ihop en fantastisk aftonmåltid. Vi sitter och pratar om barnbarnen och om att besöket inget oss visst hopp om att allt kommer att lösa sig för dem. Men jag börjar bli orolig för Karin. Hon har pratat en massa om Palme-mordet och alla de böcker som hon den senaste tiden har läst. Hon känner också till alla bisarra konspirationsteorier som florerar. Jag säger min mening. Mordet på Palme är bara en detalj i ett större mönster och inte mer betydelsefull än morden på t.ex. Kennedy, King och Gandy. Den stora frågan är varför människor överhuvudtaget väljer att mörda andra människor? Vad kan vi göra för att skapa en fredligare värld? Det gör man inte genom att gräva ned sig i olika konspirationsteorier!

När klockan är sju, säger jag att jag skall sätta mig och fortsätta att skriva och att jag hoppar över Rapport och programmet Kalifat. Då slår min hustru båda händerna för ansiktet och säger med gråt i rösten: ”Neej!”

Nu ändrar jag mig genast och vi sitter kvar vid bordet och pratar en timme till. Anne-Marie säger att hon tycker att det är bra att jag skriver och att hon märker att jag verkligen finner nöje och har roligt medan jag skriver, men att mitt fabulerande tar för mycket tid från viktigare saker. Hon menar dock att jag är en smal författare, som få uppskattar lika mycket som hon gör.

”Varför tror du att mina berättelser inte läses och sprider sig på nätet. Jag har ju lagt ut dem på min hemsida”, undrar jag.

”Jo, men du har inte uppdaterat din hemsida på två år och nu är den dessutom nedsläckt. Du är som en riktig feminist. Bara för att du tycker att du skrivit bra, så skall omvärlden upptäcka dig. Kvinnor kräver aldrig att bli chefer, utan de väntar på att bli tillfrågade”, konstaterade Anne-Marie.

I början av min författarkarriär hade jag frågat mina föräldrar vad de tyckte om mina romaner. Hans var tydlig och sade: ”Skit!” – Min mor förstod mig bättre och såg att det bakom mina amatörmässiga och skrivningar, som var påverkade av mitt byråkratiska förflutna, rörde sig starka känslor. Nanne sade: ”Jag tolkar din roman som en enda stor, stark kärleksförklaring till Anne-Marie. Fortsätt att skriva!”

Nu säger Anne-Marie: ”Du måste väl medge i alla fall att du tar upp väldigt udda och smala ämnen, som exempelvis vår trasiga spis (första april 2019), en vegetarisk köttfärslimpa (julen 2018) och vår kran i tvättstugan som läckte (påskan 2017).”

”När du påminner mig, så kommer jag ihåg att jag skrivit dessa jättebra och roliga berättelser. De flesta läsare har väl haft problem med att få moderna, elektroniska spisat att fungera. De är mer komplicerade än vår vedspis i Tväråstugan och vår AGA-spis på Fridhem. Min aprilskämtberättelse *April är den grymmaste av alla månader* hoppas jag har fått många att skratta. Det skämtet torde ha förhindrat många nervösa sammanbrott. Min *Köttfärslimpan* är inte mer udda än Torgny Lindgrens *Pölsan* och den har ju alla höjt till skyarna. Och vem har inte haft problem med en läckande kran? Enligt order från kommen skall alla i Järfälla nu byta vattenmätare och därför måste vi dessförinnan kontrollera att våra huvudvattenkranar

fungerar. Det kollade jag redan då jag lagade kranen till vår tvättmaskin, men jag har hört att många i vår samfällighet har huvudvattenkranar som inte fungerar. Därför skall jag nu skicka ut *Så lagar du lätt en läckande kran* till alla i Samfälligheten Fäboden. Jag skriver faktiskt om ämnen som berör vanliga människor och jag tar bara upp deras vardagliga bekymmer. Varför vill ingen läsa mina berättelser?”

Anne-Marie håller nu med mig men säger: ”Jo, men du tar inte upp ämnen som intresserar litteraturkritikerna.”

”Jag bryr mig inte om litteraturkritikerna. Jag anser att litteraturkritiken har förflackats och att den är omodern och inte hänger med i tiden. Det är inte bara jag som tycker, utan det gör alal författare som har fått dåliga recensioner. Därför recenserar jag själv mina romaner på min hemsida. Nästa gång då jag recenserar *Carpe Diem 2.0* skall jag skriva att Lars Markstedt är Sveriges roligaste och mest spännande författare!”

”Du är i alla fall bättre än Ranelid och han anser ju sig själv vara bäst i Sverige”, säger Anne-Marie. ”Men många, till och med jag själv, har svårt att förstå vad dina berättelser egentligen handlar om”.

”Vet du inte det? Alla mina berättelser handlar om dig! Det är min kärlek till dig som driver mig att skriva och som ger glöd i mina narrativ. Nu börjar snart *Kalifatet*. Se du programmet. Jag går och sätter mig vid datorn.”

Nu är det krig – Formez vos bataillons

När jag hade skrivit färdigt för veckan var klockan halv elva. Jag lutar mig lugnt bakåt i skrivmaskinsstolen, tar av mig mina ringar och konstaterar förnöjd att veckan har slutat bra. Jag har talat ut med Anne-Marie och även om hon nog ännu inte insett vidden av vad jag har sagt, känns det bra för mig.

Jag tittar på min förlovningsring och min Chalmersring. Jag hade haft dem i över 50 år utan att ha lyckats att slarva bort någon av dem. Kanske skall jag ta det lugnare nästa vecka så att jag inte trasslar till mitt liv ännu mer och kanske då även slarvar bort mina ringar. Guldpriset är nu det högst sju år. Med Coronaviruset och med en oberäknelig twittrande Trump, är det risk för att priset på guld drar iväg uppåt och att aktiekurserna rasar. Jag har sålt av hälften av mina aktier och nu tänker jag istället investera i guld. Det gäller att gardera sig. Därför åker jag på måndag in till Guldfynd och beställer en förlovningsring med inskriften *Anne-Marie 1966 4 30* och en till Chalmersring med inskriften *Avancez*. Samtidigt köper jag på Elgiganten en till iPhone 8, en till iPad och två hörlurar och två till batteriladdare, så att jag inte längre behöver låna Anne-Maries, när jag inte hittar min mobil, läsplatta eller laddare.

Nu är klockan halv elva. Anne Marie ropar från sovrummet att det är dags att gå och lägga sig. Jag funder ett ögonblick på att skriva ut hela *Carpe Diem 2.0* och ge den till Anne-Marie. Vi kan i alla fall ha festen på Fridhem och resa till Rom. Anne-Marie har spelat teater och hon kan säkert spela överraskad, såsom om hon inte vetat något.

Anne-Marie har skrivit och överraskat mig på min födelsedag berättelsen *De som ser livet från den ljusa sidan lever lyckliga länge*. Även om hon snott mycket från mig, måste jag

erkänna att den är bättre än vad jag hittills har skrivit. Men jag är en man och jag ger mig aldrig. Det är bara alla mediciner, som läkarna har lurat i mig, som göra att jag inte kan prestera på topp. Men jag skall visa henne!

Med beslutsamma steg går jag in i sovrummet och sveper med ett enda drag ned alla mina blodtrycksmediciner och andra piller från nattygsbordet. Min hustru ser förvånad på mig och säger: ”Varför blev du så arg? Trodde du inte att Stockholm Exergi AB skulle gå vidare med sin planer att bygga ett Kraftvärmeverk i Lövsta, bara för att du och vi Liberaler i Järfälla protesterar?”

Jag ser ner på golvet. Där ligger bland pillerburkarna en snygg informationsbroschyr från Stockholms energibolag. Jag tar upp den och läser om hur Stockholm Exergi försöker lura folk att det är miljövänligt att värma upp bostäder i Stockholm med sopor importerade från Tyskland, Frankrike och Storbritannien. Transporterna av sopor kommer att gå upp igenom Mälaren och nära vårt vattenverk i Görnväl. Det förser hela Norra Storstockholm med dricksvatten. Stockholms nya stora kraftvärmeverk kommer att ligga vid kommungränsen och bara några hundra meter söder om Görnväls naturreservat i Järfälla. Och det värsta av allt. De tänker bygga en stor hamnanläggning på sandstranden och på våra barns och barnbarns badklippor i Lövsta!

Broschyren Exergi AB är adresserad till Anne-Marie Holm, men jag som leder vår motståndsrörelse mot kraftvärmeverket har inte fått någon adresserad reklam. Anne-Marie som är en simpel ledamot i Tekniska nämnden och ersättare i KF försöker Stockholm Exergi att påverka, men de struntar uppenbarligen i ”Arga Revisor” och alla andra förtroendevalda revisorer. Är de dumma i huvudet eller tror de inte att det går att ”muta” oss. Men ”monopolkommunalisterna” kommer inte att lyckas, det skal jag se till!

Jag håller nu upp min Chalmersring och ropar: ”Nu är ett krig! Nu kallar vi in veteranerna födda under andra världskriget till fanorna. ”Arga Revisorns” kamp mot Stockholm Exergi är också vår sak. Och nu citerar jag Runeberg:

*Jag vill, jag skall bli frisk, det får ej prutas,
Jag måste upp, om jag i graven låg.
Lyss, hör, ni hör kanonerna vid Jutas;
Där avgörs finska härens återtåg.
Jag måste dit, förrän min trupp är slagen.
Skall vägen spärras, Adlercreutz bli tagen?
Vad blir, du tappra här, ditt öde sen?
Nej, doktor, nej, tänk ut en sats, min herre,
Som gör mig för i morgon sjufalt värre,
Men hjälper mig i dag på mina ben!"*

*Den unge läkarn hörde mulen ordet,
Dock plötsligt fick hans ädla anlet dag;*

*Han sänkte lugnt, helt lugnt, sin arm mot bordet
Och strök det tomt uti ett enda drag.
"Nu, herr general, gör ej min konst er hinder." -
En högre rodnad flög på Döbelns kinder,
Och upp han sprang, fast sviktande och svag:
"Hav tack, min unge vän, en kyss på pannan!
Ni har förstått mig ni, som ingen annan;
Ni är en man, och så är även jag."*

Anne-Marie hoppar nu upp ur sängen. Hon står stadigt på sina polyneuropati drabbade ben, fast sviktande och svag. Jag håller upp min Chalmersring och ropar: ”*Avancez!*” Vi kramar om varandra, vi stödjer varandra och vi sjunger unisont Marseljäsen:

*Allons enfants de la Patrie
Le jour de gloire est arrivé!
Contre nous de la tyrannie
L'étendard sanglant est levé
L'étendard sanglant est levé
Entendez-vous dans les campagnes
Mugir ces féroces soldats?
Ils viennent jusque dans vos bras
Égorger vos fils, vos compagnes!*

*Aux armes, citoyens
Formez vos bataillons
Marchons, marchons!
Qu'un sang impur
Abreuve nos sillons.*

Att Anne-Marie och jag kunde den franska nationalsången utantill var att vi sjungit den med Rio och Thea. De hade förra året varit i ”Nissa” på nationaldagen. Rio gillar Marseljäsen och när han blir för överenergisk sjunger vi den med honom, för det har samma verkan på honom, som Mozart har på barn som inte har ADHD. Och Thea måste ju lära sig franska för hon skall bli läkare och forska om *Guillain-Barrés syndrom* och kronisk *polyneuropati*.

Jag hade även hört och sett Marseljäsen på Youtube. I ett klipp stod Macron och hans hustru i täten och sjöng med en sådan glöd att till och med general de Gaulle skulle ha blivit rörd till tårar. Om de Gröna västarna tvingar bort Macron, åker jag likt Mörner ned till Paris och erbjuder Macron att bli partiledare för både Liberalerna och Svenska Folkpartiet.

Det bästa youtube klippet på Marseljäsen är dock: ”[Andra världskriget | Klassiska filmer ... - Expressen.se](https://www.expressen.se/klassiska-filmer-casablanca-var-nara-att-glommas-bort) [www.expressen.se > klassiska-filmer-casablanca-var-nara-att-glommas-bort](https://www.expressen.se/klassiska-filmer-casablanca-var-nara-att-glommas-bort) .

Vad biobesökarna fick se var en kärlekshistoria mellan Ingrid *Bergman* och Humphrey Bogart. ... Men när Victor Laszlo ingriper börjar alla sjunga *Marseljäsen*”.

Men detta Youtube klipp har Microsoft bojkottat mig från att länka vidare. Jag avsyrr de amerikanska monopol/oligopolkapitalisterna och de svenska ”monopolkommunalisterna!”

Minnen, alla har vi våra minnen

När jag gick på Chalmers förklarade en logoped på Sahlgrenska för mig att jag inte bara hade skrivsvårigheter utan även talsvårigheter. Jag har lätt att räkna och jag har ett fantastiskt bra minne för lukter och känslor. Jag kommer exakt ihåg hur det kändes första gången jag kysste Anne-Marie och jag minns att hon inte hade någon billig parfym på sig – Hon hade inte någon parfym alls på sig. Det kändes då bra för mig och gör det alltjämt.

Filmen *Profumo di donna* (1976) som baseras på romanen *Il buiro e il miele* av Giovanni Arpinio (1969) är en berättelse om vänskap och en framtidsstro som förändrar två människors liv för alltid. Uppslaget till den romanen fick Giovanni av mig midsommaren 1970, då vi båda på ett sunkigt hotell i London. Sent på midsommaraftonen satt vi på hotellets pub och diskuterade hur man gifter och skiljer sig i Sverige respektive i Italien. Vi kom fram till att den svenska liberal linjen var att föredra. På den tiden var det nästan gratis att gifta sig jämfört med Italien. Och en skilsmässa var förhållandevis lätt att genomföra, jämfört med en *Skilsmässa på italienska*, där man fysiskt eller psykiskt måste ta livet av varandra för att bli fria.

Vi var denna midsommar i London på bröllopsresa med ett par goda vänner, som just hade gift sig i Örgryte gamla kyrka. Att Giovanni snodde mitt uppslag, bjuder jag på. Jag har snott så många uppslag från andra. Men jag är ännu bitter över att Al Pacino och inte jag fick huvudrollen i den amerikanska uppföljaren *Scent of a Woman*. Det borde jag dock inte vara. Al Pacino nämligen bättre både på att spela maffiaboss och att skilja sig på italienska, för han har en äkta italiensk härkomst.

Men jag hade fel om att det är lätt att skilja sig i Sverige. Min mor Nunne var familjerättsadvokat och hon sade sig ha haft halva Sundsvall som klient eller motpart i skilsmässorättegångar. I hälften av sina fall skilde hon enkelt och snabbt makarna, men i den andra hälften av fallen såg hon till att lösa deras inbördes konflikter. Hon fick dem att fortsätta att leva i lust och nöd tills döden skiljde dem åt. Ty vad Gud har förenat skall giriga advokater inte söndra.

Det var min mor Nunne som lurade i mig att det är lätt att skilja sig Sverige. Jag borde lyssnat på min far som sysslade med skatterätt. Hans sade att juridiken är komplicerad och att man inte ens i de enklaste fall kan veta hur domstolarna kommer att döma. Men det tyckte inte min mor. Och även i de mest komplicerade fallen dömde domarna nästan alltid som hon föreslog. Hennes pläderingar underlättades dock av att hon under de sista 20 åren som praktiserande advokat inte kunde läsa en enda ny lagtext på grund av synproblem. Men Nunne drev rättegångarna med samma självsäkerhet som Donald Trump visar. Synd att han blev president och inte skaderättsadvokat, för då hade han nog gjort mindre skada.

Eftersom Anne-Marie för första gången i sitt liv nyligen hotade mig med skilsmässa om jag åtog mig ännu ett ordförandeuppdrag, har jag nu noggrant studerat äktenskapsbalken. Så om det är någon av er kära gäster som vill skilja er i samband med födelsedagsfirandet den 25

april, så kan jag i min mors anda ge råd, som är goda och inte bara billiga. Och behöver ni medicinska råd, så kan ni i del 1 av Carpe Diem 2.0 se att jag är expert även inom detta område.

Bråttom, bråttom – Hur Lars tänker att förhindra en hjärtinfarkt

Jag ligger tre dagar efter det faktiska händelseförloppet. Jag har ännu inte hunnit att kommentera veckans besök på Viksjö vårdcentral. Jag har alldeles för högt blodtryck. Min husläkare sade åt mig för en månad sedan att jag skulle gå till distriktsköterskan och kolla blodtrycket och också se om min blodtrycksmätare mäter rätt. Det gör den säkert för Anne-Maries blodtryck är stabilt.

Innan jag for till vårdcentralen kollade jag när distriktsköterskan har öppen mottagning. Det var kl. 13-14 varje dag. Efter lunchen i tisdags gick jag till Viksjö vårdcentral.

Jag tog en nummerlapp och satte mig ned och väntade. När inget hände gick jag efter en halvtimme och frågade i receptionen varför aldrig distriktsköterskan dök upp. De båda receptionisterna, som jag avbröt mitt i ett samtal, såg förvånade på mig. De förklarade att distriktsköterskan var sjuk och de undrade om jag inte kunde läsa.

”Jo”, sade jag. ”Jag är bra på att läsa, men jag har svårt att skriva.”

Jag hade med mig *Carpe Diem 2.0* i min iPad. Jag frågade därför att om jag kunde sända över dokumentet till dem, så kunde de rätta de sista sidorna i mitt dokument, till onsdagen. Då skulle distriktsköterskan med säkerhet vara där. Men att hjälpa med att rätta *Carpe Diem 2.0* och därmed kanske rädda mig från en hjärtinfarkt, ansåg de inte ingick i hälso- och sjukvårdspersonalens uppgift. De hänvisade mig till Röda Korsets samarithjälp eller att kontakta nätläkartjänsten Capio Go.

På onsdag kl. 13 kom jag tillbaka till Viksjö vårdcentral. I dag fanns det fler patienter i väntrummet men lika lite sjukvårdspersonal som dagen innan. Nu såg jag lappen:

”Distriktsköterskan sjuk”. En ensam receptionist försökte hålla ställningarna, men hon hade det inte lätt. Till slut ingrep jag och sade:

”Det här går inte. Viksjö vårdcentral fungerar uruselt. Jag skriver till Capios VD och erbjuder mig att köpa vårdcentralen.”

”Ja gör det”, utbrast receptionisten med eftertryck. ”Och anställ mer personal!”

Det är inte konstigt att mitt blodtryck stiger. Min hustru säger att om hon vore jag, skulle hon skriva mindre, långsammare och mer eftertänksamt. Men jag säger: ”Du är inte Lars Markstedt. Du är inte heller som Alexander Den Store; det är jag ”djävligt” glad för.

Från ord till handling, à la Shakespeare

Då det gäller mitt skrivande är jag som Kakmonstret. Jag vill skriva mycke, mycke! Och jag vill att det skall gå fort, fort, även om det blir fel, fel. Jag kan inte skriva med eftertanke, utan jag vill skriva med beslutsamhet, för annars blir jag blek och kränkt. Då får man enligt Shakespeare dålig hy. Men står det verkligen så i Hamlet?

Jag slår upp Shakespeares samlade verk i C G Hagbergs klassiska översättning och läser:

*Så gör oss samvetet till pultroner alla,
Så går beslutsamhetens friska hy
I eftertankens kranka blekhet öfver,
Och företag af merg och eftertryck
Vid denna tanke slinta ur sin bana
Och mista namnet handling.*

Jag är ingen feg stackare. Jag vågar ordna en överraskningsfest för min hustru, utan att först fråga henne om lov. Jag är en handlingens man; inte eftertänksam och försiktig som Anne-Marie är. Men så besinnar jag mig och nu gör jag det som jag vet att Anne-Marie verkligen vill att jag skall göra. Jag går från ord till handling. Med beslutsamma steg går jag fram till min morfars gamla *Arte Déco*-barskåp, tar fram en nästan full karaff med *Glenfiddich 15 Year Old*. Den ansåg min far Hans var en fenomenalt bra all round whisky.

Jag tar nu en klunk av de dyrbara dropparna och då kommer jag osökt att tänka på allt gott som skottarna har gjort för vår gamla svensk-norska union. De finansierade till stor del industrialiseringen av Sverige och Norge. Och de tillförde våra länder tekniskt kunnande och whiskykulturen. Jag älskar båda våra länder. *Jej elsker nor* Lars Lagerbäck *singer: Ja, vi elsker dette landet*. Mina ögon tåras, för nu tänker jag *på min far og mor, og den saganatt som senker, senker drømme på vår jord*. – Min far Hans tog sig var dag en whisky, för det gav en så frisk hy. Hans påstod att det var vetenskapligt belagt, men var det verkligen sant. Min far hade torr hud och eksem.

Därför tar jag ett stadigt grepp om whiskykaraffen, går fram till vasken och börjar hälla ut whiskyn. Enligt Hudläkartjänst är det nämligen inte bra för hyn att intaga rikliga mängder alkohol, oavsett om man intar sprit intravenöst eller använder den bara för utvärtes bruk. Det finns ingen evidens för att sprit hjälper mot allt från skoskav till bett av skorpion.

Men innan flaskan är helt tom, hejdar jag mig, och jag håller den sista deciliter i den flaska med steril vätska, som jag har i min prepperutrustning. Om pandemin skulle drabba Sverige, spelar det ingen roll om alkoholen långsiktigt torkar ut hyn på min händer, bara den tar död på *Conid-19*.

Det var bra att jag tänkte efter, innan jag gjorde mig av med all alkohol. Men för mycket eftertanke kan få negativa följder, i den meningen att själva handlingen uteblir. Det blir då lätt att du både i lust och nöd dricker ett glas whisky för mycket, istället för att ta till vara på de dyrbara dropparna för bättre ändamål. Du måste tänka både fort och långsamt. Du får inte låta förleda dig av betalda influerare (*influencers*) eller av amoraliska kändisar, som gör reklam för suspekta hälsoprodukter med magiska egenskaper eller för dyrbara kosmetiska operationer. De vill bara lura dig och, genom en ännu mer förförisk reklam, locka dig att låna pengar för att köpa skojarprodukter med allvarliga biverkningar eller för att genomföra farliga och onödiga operationer. Dessa skojare kan förstöra ditt liv!

Lyssna i stället till de forskare som brinner för sitt kall att förbättra folkhälsan och att ta fram nya säkra behandlingsmetoder. Utan att få någon större ekonomisk ersättning kan dessa forskare gå över lik och satsa allt för att bevisa att deras hypotes är riktig. Forskarna har ofta svårare än kändisarna att formulera sig i media. Forskarna använder i huvudsak engelska och latinska termer, men ansträng dig att förstå vad de menar. Och går det i alla fall inte för dig, så läs istället vad ”Arga Revisorn” skriver. Han har visserligen inte alltid en solid vetenskaplig grund för sina slutsatser, men hans uttrycker sig i alla fall på svenska och han är ofta rolig att läsa.

Givetvis skall kändisar – och alla andra – få tycka, tro och uttala sig precis som de vill, men inom lagens ramar. Jag efterlyser dock mer uppskattning av och respekt för de forskare som lägger decennier av sitt liv på att vetenskapligt utveckla och försöka förstå saker och ting. För var vore vi utan dem?

Alla kan omöjligen vara pålästa och alla kan inte förstå allt. Själv har bara ägnat sex år av mitt liv åt forskning. Jag lär mig visserligen mer för varje dag, men ju mer jag lär mig, desto mindre förstår jag, vart vår värld tar vägen. Dock förstår jag att man i Coronatider inte skall sprida bisarra konspirationsteorier som splittrar nationen. Det gör bara folk oroliga och det drar bara de ryska trollfabrikerna nytta av. Din oro kan du då inte döva med alkohol, för ju mer du dricker, desto mindre vet du, vart ditt vett tar vägen. Nu i mars 2020 går jag därför på tvärs mot Shakespeare. Jag vill ha med ödmjukhet och eftertanke. Jag vill att vi nu tvättar våra händer och att också vi tvålar till den bleka och kränka egoismen åter.

Var är att-göra-listan?

Men nu har jag inte tid med Shakespeare längre. Nu skall också jag ta i tu med de tio punkterna, som jag har på min att-göra-lista. Men var i jösse namn har jag lagt min lista? – Vad skall jag ta mig till? Jag kan ju inte fråga Anne-Marie.

Men jag kan alltid börja med de punkter jag som minns. Jag kontakter Capio och Socialstyrelsen för köpet av Viksjö vårdcentral. Den affären har Anne-Marie idag godkänt, även om hon nog inte förstod att jag menar allvar. Mitt förslag till göra henne till VD för vårdcentralen var faktiskt inget skämt. Kampanj mot Stockholms planer på att bygga ett kraftvärmekraftverk i Lövsta har Anne-Marie välsignelse för, så den kampanjen kastar jag mig nu in i med liv och kraft.

Skanska försökte 2012 att få bygglov och miljötillstånd för en stor betongfabrik alldeles på gränsen till Viksjö. Man behöver mängder av betong till Förbifartsled Stockholm/Järfälla. Det lokala Folkpartiet i Järfälla och jag drog då genast igång en kampanj mot Betongfabriken. Trots att Anne-Marie, på grund av att jag hade fått en *septisk chock*, inte tillät mig att slåss till sista blodsdroppen mot Betongfabriken, ledde den folkliga motståndskampen resultat. Skanska drog snabbt drog tillbaka sin ansökan, trots att de visste att jag var intagen på IVA och låg fjättrad med slangar på Danderyds sjukhus.

Det gick dock lite för snabbt att stoppa betongfabriken. I valet 2014 hade folk glömt att det var Folkpartiet som stoppade betongfabriken. De röstade inte på oss utan på S, V, Mp och C istället, som efter valet bildade en ohederlig, ohelig allians.

Nu var det 2020! Det är ett kommunalt monopolföretag i Stockholm stad, där L ingår i styret, som vill bygga en miljöstörande verksamhet i Lövsta. Stockholms stad ser överhuvudtaget inte något annat alternativ än att bygga ett jättestort värmekraftverk på Mälarens bästa strand. Den 100 meter höga skorstenen i Löfsta, som staden rev för 25 år, vill stadens politiker åter bygga upp, men nu ännu högre och ännu tjockare. Genom att staden har monopol på fjärrvärmesystemet är det kortsiktigt lönsamt att värma upp fjärrvärmesystemet med sopor importerade från Tyskland, Frankrike och Storbritannien. Det är dock främst av PR-skäl som miljöborgarrådet vill uppföra en av landets högsta byggnader i Lövsta. Han vill bräcka alla utländska politiker som besöker Stockholms stadshus. Miljöborgarrådet släpar med sig dem upp för alla trapporna i Stadshustornet, peka på den bolmande skorstenen i Löfsta och säger: *”There are many dumme Sweds in Schweden, aber in our ville mille tranquille, also many klimatsmartan.*

Att Liberalerna sitter i Stockholms stadshus får inte hindra oss miljömedvetna och moraliska Liberaler i Järfälla från att stoppa den föreslagna gigantiska sopförbränningskraftvärmeverksanläggningen. Den ligger ju i hjärtat av Mälaren och vid stenarna, där våra barnbarn längtat efter att deras barn en gång skall och få bada, leka och tumla runt, i deras moders morfars jord och i den arsenikhaltiga giftiga askan. Askan från Lövsta gömde Stockholm stad undan i jorden vid vår gymnasieskola i Jakobsberg, då man på 1950-1990 förra gången i stor skala brände sopor i Lövsta. Men den gången var det bara sopor från ”Lortsverige”. Nu planerar man att importera sopor från södra och mellersta Europa. Men där har man minst lika mycket gift, baciller och Coronavirus i sina sopor som i Sverige. Vad händer om en och annan bal med sopor hamnar i Mälaren och innehållet sugas in i Norrvattens vattenintag ett par kabellängder väster om Lövsta. Och vad händer när dessa länder slutar att dumpa sina sopor i Sverige. Det vet vi. Enligt lagen om tillgång och efterfråga går priset på biobränsle då upp och då höjs även priset för fjärrvärmesystemet. Men bara i Stockholm, för i Järfälla har vi en modern, klimatsmart lösning.

Jag måste öka tempot i mitt berättande

Carpe Diem 2.0 skriver jag i realtid. När skrivandet började på nyårsdagen 2020, låg jag över ett halvår efter det faktiska händelseförloppet i Anne-Maries och mitt liv. DEL 1 av *Carpe Diem 2.0* hjälpte Maria mig med att få fram. Den var klar redan kl. 00.10 på min födelsedag den 22 januari, men då låg jag tre veckor efter med skrivandet. Sedan dess har jag fått klara mig på egen hand. Det är inte lätt för mig som är gravt ordblind och som saknar normala barns datamognad. Men jag skriver snabbt och jag är ett tag före det faktiska händelseförloppet vad gäller Coronapandemin. Det händer dock hela tiden oväntade saker och Anne-Marie kritiserar ständigt nya saker Jag kan helt enkelt inte anpassa mig efter vad hon för tillfället **inte** vill. Att hon inte vill ha någon överraskningsfest vet jag, men det vill jag. Vem av oss har starkast vilja?

Anne-Marie har inte läst en enda sida i *DEL 2*, Hon har därför inte en aning om hur min roman kommer att sluta. Jag vet mer än hon och jag tror att romanen kommer att sluta med att vi människor på sikt kommer att skapa ett paradiset här på jorden. I mitt Julbrev 2014 skrev jag att detta är Guds plan och lösningen på det s.k. teocidéproblemet. Men jag vet just nu egentligen inte mer än ni kära läsare hur det kommer att gå för mänskligheten på 100 000 år sikt. Och just nu mitt skrivande vet jag heller mer än ni hur *Carpe Diem 2.0* kommer att sluta. – Människor spår, men Gud rå.

Jag skrev nyss tio sidor med tio tankar om att tro, som ju är den fasta förvisningen om sådant man inte vet. Jag *deletade* dock dessa sidor. Nu finns min trosförklaring bara kvar i papperskorgen på min *acer*. Ibland måste en författare döda sin älsklingsbaby för att komma vidare i berättelsen. Man måste hålla bort 2/3 av badvattnet, trots att man vet att barnet då kan åka ut med badvattnet.

Jag är själv spänd på att se hur *Carpe Diem* slutar. Kommer Anne-Marie upptäcka vad jag skriver och kommer hon då också att få reda på alla de tre fester som jag håller på att fixa för henne? Kommer jag att få igenom vägförrättningen i Kopparbo, såsom jag vill ha den? Kommer jag att med sakliga argument kunna stoppa bygget av ett stort värmekraftverk på vår badplats i Lövsta eller kommer ”monopolkommunalistera” att lyckas lura i folk att verket är nödvändigt för att rädda jordens klimat och stoppa bränderna i Australien? Kommer Lars att lyckas köpa Viksjö vårdcentral och kommer han och Liberalerna att kunna reformera sjukvården i Sverige? Och hur kommer festerna 25-27 april att avlöpa? Blir det en resa till Rom och slutar i så fall historien med att alla dör av Coronaviruset? Frågorna hopar sig. Spänningen tätnar. Kort mening. Få ord. STOP.

Jag kan inte vänta till 1 maj för att veta slutet på historien. Därför kommer jag att öka takten i mitt skrivande och se till att jag blir klar till i bästa fall den 29 mars, då vi ställer fram grillen och våra digitala klockor. Då förlorar jag en timme, eller får jag en timme ytterligare på mig att skriva?

Nu har jag en dryg månad på mig att bli klar med *Carpe Diem 2.0*, så jag skall nog hinna med att fixa till ett lyckligt slut, där alla lever lyckliga i alla sina dagar. Det är tur att det är skottår i år och att jag är gift. I februari fick jag ju en extra dag på mig att skriva. Den 24 februari var min turdag. Då lyckades jag klara mig undan två söta borgerliga flickors frierier genom att hålla upp min vänstra hand. Jag visa dem att jag hade två ringar på ringfingret och förklara för dem att jag redan har två fruar.

När jag stolt berättade för Anne-Marie hur jag hade avstyrt ett mångifte, blev jag dock utskrattad av henne. Hon tycker att jag är okunnig, omodern och efter min tid. Det vet väl varenda människa att riksdagen med överväldigande majoritet år 2000 beslöt att flytta den officiella skottdagen från den 24 till den 29 februari.

Hur skall det gå för mig på den riktiga Skottdagen. Kommer jag helskinnad undan även då? Och kommer jag att i mars 2020, liksom i mars 2012, bara behöva ligga en vecka på IVA, två veckor på njur- och en vecka på hjärtavdelningen?

Februari månad går mot sitt slut. I mitten av mars skall jag göra ett blodcirkulationsprov på Sofia hemmet. Det provet oroar jag mig inte för. *It Ain't Nothing*". Och jag behöver inte heller leva i 900 år. *It Ain't Necessarily So*:

*Methus'lah lived nine hundred years
Methus'lah lived nine hundred years
But who calls dat livin'
When no gal will give in
To no man what's nine hundred years?*

1943 avbröt den danska motståndsrörelsen nazisternas propagandasändningar med att spela *Gershwins: It Ain't Necessarily So*. den gången arbetade tiden för frihetskämparnas kamp, men för mig är det nu tvärt om. Jag upplever att tiden mer och mer håller på att rinna ifrån mig. Anne-Marie tycker att jag skall ta det lugnt och framför allt inte ordna med någon överraskningsfest för henne.

Då hon fyllde 50 år ordnade jag med en stor födelsedagsfest redan då vi hade kommit tre mil på vår resa till Rom. Anne-Marie försökte att kl. 8.00 den 25 april 1995 att checka in våra väskor våra på morgonplanet till Rom, medan jag parkerade. Den uppmärksamma SAS-personalen lät henne dock bara checka in sin egen väska. De upplyste Anne-Marie om att jag just hade övergivit henne och de gav henne följande meddelande:

Hej Älskling! / Jag har sagt att jag följer med till Rom om inte något mer spännande dyker upp. Det har det. Hasse Alfredson, som jag träffade på Stiftelsen Skansen i SOU-utredningen om stiftelser, ringde nyss och erbjöd mig att starta en ny karriär i show-business. Mitt första framträdande blir på Scandic hotel nu på förmiddagen. Du är också välkommen dit, men jag har full förståelse om du så här i sista minuten inte vill ändra dina resplaner. Flyg till Rom själv! Min karriär som underhållare blir säkert kortvarig. Och alla vägar bär till Rom, så vi ses kanske där i morgon? / Puss och kram! / LM

Anne-Marie kom som tur var till min överraskningsfest på *Scandic Hotel* i Upplands Väsby. Jag har hört folk säga att det inte bara var hon, som hade roligt den gången för 25 år sedan, utan även personalen på hotellet tyckte att min morgonshow var ett omväxlande inslag i deras rutinbetonade frukostbestyr. De applåderade och skrattade på precis rätt ställen, men kanske berodde det på att de hade fått mitt manus och dessutom rikligt med dricks i förväg. Men roligast av alla hade jag själv. Det besannar uttrycket att "delad glädje är dubbel glädje" och att "de som skrattar bäst är de som tipsats mest."

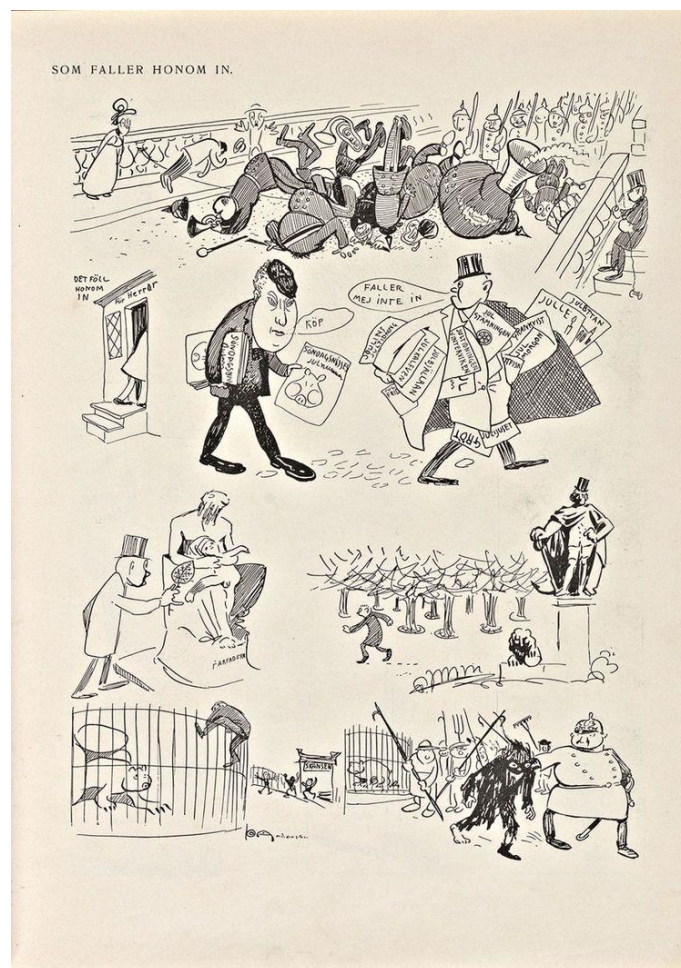
Men den överraskningsfesten var för 25 år sedan. Då var min hustru yngre och stod ut bättre med mina spex. Nu påstår hon sig varken vilja ha eller ens orka med ett enda litet spex. Men jag har struntat helt i intentionerna bakom samtyckeslagstiftningen. Jag tycker att vi män har full rätt att var 25 år ordna hur många överraskningsfester för våra kvinnor som vi vill. Och nu våren 2020 slår jag på stort, för det kan i värsta fall bli tre de sista överraskningsfesterna, som jag får tillfälle att fixa för min hustru. Jag vet ju inte hur längre vi kommer att leva och hur länge vårt äktenskap kommer att vara. Det sägs att gammal kärlek aldrig rostar, men är det verkligen så även i det moderna slit-och släng- samhället, där rostskyddet ofta är dåligt och inte har tid att reparera rostiga föremål och spruckna relationer. Men det gäller inte mig,

utan jag tar genast tag i problemen. Därför beställde jag genast Eva Berhardtsons och Louise Tarras basläromedel *SamSpråk 2* i Svenska för invandrare(Sfi) kurs D.

Jag anmälde även Anne-Marie och mig till en lektion som är hämtad från kapitlet "Gammal kärlek rostar aldrig". Under den lektionen får sfi-deltagarna träna genom att läsa, diskutera och skriva. – Jag tittade på vad tidigare deltagare hade skrivit. Alla bidragen i avsnittet *Sammanträffanden*, träffade mig som en pil i hjärtat. Nu hoppas jag att a Amors pilar även träffar Anne-Marie. Hoppas att hon blir stormförtjust över att få Sfi-kurs D som present från mig på sin 75-årsdag

Varje Julafton har jag på TV hört Askungen sucka: "Vad är väl en fest på kungens slott." Om hundra år betyder den ingenting." – Men det vill jag att min överraskningsfest för Anne-Marie skall göra, trots att hon inte vill känna sig betydelsefull och bli uppmärksammas av media

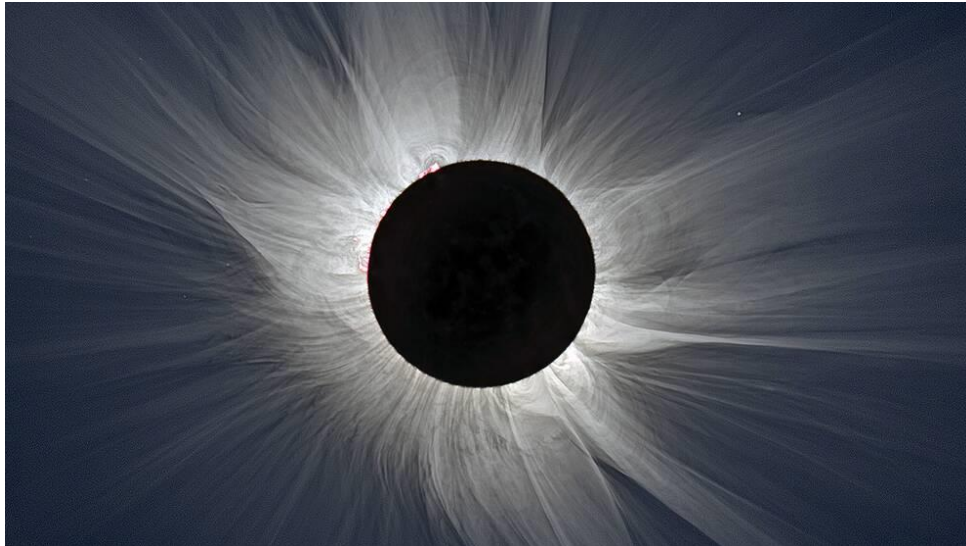
vare sig nu eller då hon fyller hundra år. Jag skall därför, kosta vad det kosta vill, genomföra allt vad jag har förutsatt mig. Endast Kung. Majt. kan hindra mig att resa till Rom och ordna överraskningsfester för Anne-Marie. Men något sådant hinder kan väl vår Herre inte tillåta regeringen ställer upp för Arga Revisorn; mannen som gör vad som faller honom in.

Mannen som gör vad som faller honom in av Oskar Andersson. Teckningen är hämtad från projekt Rundberg

Nu är det bara åtta veckor kvar till dagen FEST. Jag måste därför öka tempot i skrivandet för slutet är nära. Det jag inte får med i *Carpe Diem 2.0*, av allt det som jag vill säga, kanske jag aldrig får sagt.

DEL 3. OM CORONAN, KORONAN, KRONAN OCH DEN LJUSNANDE FRAMTIDEN VÅR

En rolig inbjudan till en rolig överraskningsfest

Jag satte upp till kl. 24.00 den 28 februari skrev ihop min inbjudan till födelsedagsfesten den 25 april. Med inbjudan bifogade jag DEL 1 – 2 av *Carpe Diem 2.0*. De flesta släktingar och vänner tycker nog att det skulle ha räckt med *en* överraskningsfest och med *en enda* kort inbjudan. Jag ville dock inte lura in dem på något som är förbjudet enligt samtyckeslagen eller som kan kränka deras personliga integritet och deras släktkänsla. Alla gäster är nämligen inte samma skojare som Familjen Markstedt

Enligt SvD 26/2 är människor inte så lättlurade som vi tror. Jag hoppas dock kunna lura ned Anne-Marie till Fridhem på lördagen och till Rom på söndagen den 25:te resp. 26:te april. Jag hoppas att även den 27 april kunna lura ut både Anne-Marie och vår nye ambassadör Jan Björklund till den restaurang, som Ola Ullsten bokade åt oss den 27 april 1995.

Anledningen till att jag i min inbjudan har bifogat över hundra sidor ur *Carpe Diem* är att jag inte vill lura mina släktingar och vänner till 2-3 fester. Jag vill ge dem chansen att förhindra att de blir indragna i handlingen i min realrealistiska berättelse. De skall inte plötsligt oväntat få läsa om hur *Coronan* och de själva lyser upp vår mörka värld. Själv älskar jag att stå i strålkastarljuset på teaterscenen, men alla gillar inte det.

Ett sätt att slippa kliva upp på parnassen är att tacka NEJ till min inbjudan, sade jag till mina släktingar och vänner. Det är dock ingen garanti för att slippa att dras in i mitt narrativ. Det har i varje fall inte Anne-Marie sluppit. Då är det säkrare att tacka JA till festerna, men att i svaret undanbe sig att bli indragen i mina svindlande affärer. Jag struntar visserligen i många lagar och regler, som jag tycker är föråldrade eller fel, men jag är hederlig. Avtalslagen respekterar jag och jag vet att ett muntligt löfte är lika bindande som ett skriftligt.

Anne-Marie och jag har inget äktenskapsförord, så enligt äktenskapsbalken och yttrandefrihetsgrundlagen har jag rätt att skriva vad jag vill om min hustru, såvida det inte strider mot brottsbalkens bestämmelser om förtal eller förolämpning. Men en förutsättning för att åklagaren skall väcka åtal för förtal, är att det anses vara påkallat ur allmän synpunkt. Det kan t.ex. gälla att man sprider uppgifter om att en person har begått ett allvarligt sexualbrott. Ett åtal för förolämpning kräver att jag anspelar på Anne-Maries ras, hudfärg, nationalitet eller etniska ursprung, trosuppfattning, sexuell läggning eller könsöverskridande identitet eller uttryck. Men att uttrycka mig illa om någon är mig främmande.

Jag begärde inte att mina släktingar och vänner ägnar hela Skottdagen åt att fånga huvudbudskapet i *Carpe Diem 2.0 doc*. Därför avslöjade jag redan i min inbjudan att de som ser livet från den ljusa sidan och verkligen älskar varandra, inte vill ha några materiella presenter. De vill bara att alla andra skall ha det lika bra som Anne-Marie och jag har det. Därför ville jag att alla, alla dagar men särskilt den 25 april, skall kunna fånga dagen! – Det blir inte bättre än så här. Vår bästa tid är nu! Vårt liv och mina berättelser om ”Arga Revisorn” och hans tålmodiga och gudfruktiga hustru är *As good as it gets*.

Jag informerade mina gäster om att Anne-Marie uppskattar om de, i stället för en present till henne, ger ett bidrag till ADHD-forskningen. Jag håller nu på att kartlägga den moderna ADHD-forskningen. När jag är klar denna kartläggning kommer jag i att ange vilken forskargrupp och vilket universitet, som Anne-Marie vill stödja.

Jag kommer att under den närmaste månaden fördjupa mig i hjärnforskningen och tala med världens ledande hjärnforskare och specialister på ADHD. Jag kommer även granska hur de olika universiteten styr och administrerar sin forskningsverksamhet. Anne-Marie vill nämligen inta att en enda krona av privat insamlade pengar skall gå till att göda odugliga byråkrater, utan hon vill att pengarna verkligen går till nyfikna och ambitiösa forskare. Stöd bör ges till dem som verkar ha superkraft, är överaktiva, kan hålla ett högt tempo, ofta kommer i konflikt med andra, har en lika stark drivkraft och energi, som jag har, och som kanske också lider av ADHD. Jag vill uppmuntra de forskare, som har som livsmål att göra livet bättre för ADHD-barn typ Rio eller ännu hårdare drabbade stackars barn typ Greta och Beata Thunberg.

Kundanpassade fester och romaner

Jag anpassar alltid mina romaner och mina fester efter läsarnas respektive gästernas önskemål, så att det blir som de behagar. Om någon läsare tycker att en roman är för lång, trycker jag på ett program som automatiskt sammanfattar texten. På det sättet kortade jag kraftigt min första roman som var på 500 sidor. Den förkortade versionen blev helt obegriplig, men en lat litteraturkritiker höjde den till skyarna. Ingen annan tyckte dock att det var någon vits med att korta *Någonting att skratta åt*. De tyckte att mycket av min underfundiga humor och lustiga associationer gick förlorad i den automatiska förkortningen.

Spinndoktorn tyckte Johan Glans hade en för trasslig handling. Då tryckte jag bara på programmet *Översätt till svenska för invandrare* och då – såsom i en rysk trollfabrik –

bearbetades texten. Nu tyckte alla skåningar och våra danska invandrare att *Hexedoktorn* var fullt begriplig.

Om någon inte är nöjd med mina fester ber jag dem fixa en bättre fest själv. Så gjorde vi i mitt kamratgäng, när vi gick ut från Chalmers. Jag råkade bli klar först. Då bjöd jag mina kompisar på Smögenräkor och enkelt vitt vin. Vi satt den gången en solig juniafton 1968 uppe på taket till Chalmers studenthem. Där är det alltså gratis att vara.

Men på den arme Nils hade kraven successivt höjts. Jag kommer dock aldrig att glömma den Sophussalad och piggvar, som han serverade i Fiskekyrkan. Den hade Nils abonnerat på ända från aftongudstjänstens slut fram till att vi i samlad tropp stapplade upp till Masthuggskyrkan nästa morgon. Där skådade vi ut över vårt vackra Göteborg, gick på högmässan och fick våra *synder* förlåtna mot löfte om att vi ock mår förlåta dem oss skyldiga äro. (I nyöversättningen är det bara obetalda skulder och borgensåtaganden som man behöver skriva ned).

Nu drygt 50 år senare känner jag bara tacksamhet för alla de lyckliga stunder i mitt liv, som jag har fått uppleva. Jag har glömt alla tråkigheter, som jag har varit med om. Jag ser bara framåt och jag är förvissad om att festerna på Fridhem i Kopparbo och på Fridhem i Getå den 25 april kommer att bli såsom vår Himmelska fader vill.

Festen kan börja, ingen må sörja

Min plan är att börja med en **förfest** på vårt sommarställe Fridhem. Där kan gästerna gå runt i vår parkliknande trädgård, se på utsikten från vår terras och från vårt utsiktsberg samt gå husesyn i vårt K-märkta sommarhus. Om någon vill besöka Djurparken eller åka *Wildfire*, så ordnar jag det. Men innan någon riskerar livet genom att dansa med vargar eller kasta sig ned för Europas häftigaste berg- och dalbana, rekommenderar jag hen ett stilla besök i Kolmårdenkyrkan. Den ligger insprängd i berget inne i Djurparken. Där har jag tänkt samla Anne-Marie och andra troende för en aftongudstjänst med en helgmålsringning. Liksom vi gjorde i mitt föräldrahem lyssnar vi numera varje lördag i Viksjö på helgmålsringningen.

Förr i tiden var det ofta dåligt väder i april och den månaden dog flest människor. Men på Fridhem lovade jag att på lördagen den 25 april bjuda på ett fantastiskt väder samt öl, vin och tilltugg. De som vill slå med lie och kratta löv bör ha oömma kläder. På Fridhem får man annars gå klädd som man vill. När vi har gäster brukar våra kvinnor dock inte gå nakna eller i bikini, Vi män brukar ha badbyxor på oss, som går ned på låren. Om någon vill bada, är det bara att säga till, så eldar vi upp bastun. Då får hen motion också, för det är hundra trappsteg ned till stranden.

De som vill byta kläder till middagen kan göra det uppe i min mormor och morfars svit på andra våningen i ”konsulns villa”. Där kommer vårt förra kommunalråd Claes Thunberg att som förste *butler* på Fridhem assistera er. Han och polisminister Damberg tror inte längre på att var och en kan få en egen *butler* på T-banan i Stockholm. Alla tillgängliga betjänter har nämligen nu omskolats till ordningsvakter. Vårt tidigare socialdemokratiska kommunalråd vill emellertid uppleva *En förlorad värld* i verkligheten. Han kommer därför under ett par timmar att prya och samtidigt koppla av som *butler* på vårt lugna Fridhem. Här kommer Claes

och ”Arga Revisorn” att förklara hur de tillsammans vill förverkliga Per Albins och Lars socialliberala dröm om ett folkpartistiskt folkhem i den lilla skalan.

INBJUDAN TILL FÖDELSEDAFSFEST PÅ FRIDHEM den 25/4

Kl.15.00 Förfest på Fridhem i Kopparbo, hitta dit www.kopparbo.se

Detalj ur Vykortsfoto från 1886. Till höger Fridhem2, Kopparbovägen 49

KL 18.00 Middag på Fridhem i Getå. Hitta dit www.villafridhem.se

Tacksam för svar på min inbjudan innan Julen är slut, dvs. innan "Påska". Men svara gärna före kl. 12 första söndagen i Fastan. Ring eller sms:a till 0708 715804. Du vet väl att du numera även kan mejla ditt svar till anne-marie.markstedt@telia.com. Men om du inte har någon fungerande dator eller smartphone eller om du tycker att det är fånigt att sms:a, går du bara in på närmaste KPMG-kontor och ber dem skicka ditt svar till "Arga Revisorn" lars.markstedt@jarfalla.se. Vi har upphandlat KPMG som biträde åt oss förtroendevalda revisorer i Järfälla. Någon nytta bör vi ju ha av dem. OBS! Detta är en överraskningsfest. En svensk tiger! Anne-Marie är bra på att lägga pussel.

Från Fridhem i Kopparbo förflyttar vi oss till **Fridhem i Getå**. Detta betydligt yngre Fridhem ligger vid Bråviken ca 6 distansminuter från Djurparken. Man kan komma dit med bil via gamla Riksettan. Men de som inte vill åka med bensindrivna bilar kan ro, segla eller sätta på snurran på vår båt. Den går på biobränsle, som vi tillverkar själva genom att avdestillera 40-procentig Tavaritj-vodka från Chalmers.

På Prins Carls Fridhem blir det **middag** kl.18.00. För herrar är en vårvädrad sommarkostym, med eller utan slips, aldrig fel. För damerna gäller fri klädsel, dock inte burka. Pärlhalsband rekommenderar Per Schlingman (M) att damerna låser in i sina bankfack. Jag har dock en mer liberal inställning. Jag tycker att alla skall få bära vilka smycken de vill och även få rösta på vilket blåklintsfärgat parti de vill.

Middagsmeny på Fridhem i Getå blir enligt det koncept som beskrivs på herrgårdens/kursgårdens hemsida. Om någon inte gillar det konceptet, går det bra att ta med sig egen mat eller tala med köket. Jag kommer att välja viner, men om du inte är nöjd med mitt val, går det bra att gå ned i prins Carls välsorterade gamla vinkällare. Där kan du på min bekostnad välja det vin, som du alltid har velat prova, men som du har tyckt har varit för dyrt att köpa på Systemet.

För dem som så önskar, bjuder jag på hotellrum på Fridhem. Jag och några ytterligare gäster, som jag tidigare har vidtalat, måste också sova över på Fridhem. Vi skall nämligen på söndagen flyga till Rom och fortsätta födelsedagsfirandet fram till och med den 27 april, som är Anne-Maries officiella födelsedag.

Skottdagen 2020

När Anne-Marie upplyste mig om att riksdagen för 20 år sedan hade flyttat Skottdagen från den 24 till 29 februari, accepterade jag genast nyordningen. För en 76-åring är det inte lätt att hänga med i alla beslut som riksdag, regering, regioner och kommuner fattar. Både min hörsel och min syn har blivit sämre, men jag vägrar att kalla mina handikapp för funktionsvariation. Det är faktiskt inte så att min hörsel och syn varierar dag för dag, utan de sinnena blir succesivt sämre, trots bättre hörapparat och glasögon. Mitt minne varierar inte heller, men här är det tvärtom. Jag minns bättre och mycket mer, år från år. Nu minns jag till och med hur det var när Spanska sjukan och 20-talsdepresionen drabbade Familjen Markstedt.. Då förlorade min farfar hela sin förmögenhet. Därför beslöt jag mig nu för att sälja mina SAAB-aktier och investera i guld.

Jag kontaktade Guldfynd på den 28 februari och frågade om de två ringar, som jag hade beställt var klara. – De var klara; både förlovningsringen med inskriptionen *Anne-Marie 30/ 4 1967* och den nya chalmersringen med inskriptionen *Lars Markstedt 2020 – Avancez*. Jag kunde hämta dem den 29 februari. Med fyra ringar på fingrarna skall jag väl i alla fall lyckas att undvika att få tre fruar till om halsen på den nya Skottdagen.

Jag hämtade ut mina nya ringar tidigt på morgonen. Expediten på Guldfynd, som hette Gullevi Ankarcrona hade inte en enda vigselring på sig. Hon förklarade för mig att jag hade haft tur, för sedan jag gjorde min beställning på ringarna, hade Guldfyns inköpspris ökat med 20 procent.

Jag visste att spotpriset på guld under året hade ökat med mer än 50 procent. Gullevi verkade att veta vet en del om metallbörsen, därför frågade jag henne vad hon trodde om metallprisernas utveckling.

Det visade sig att Gullevi var expert inom detta område. Hon sade: ”Just nu är det inte läge att investera i guld. Marknaden har gått upp för mycket, därför att framför allt Kina och Ryssland har ökat sin produktion av guld som de främst avyttrar i USA. Med Trump som president kan vad som helst hända. Han kan plötsligt twittra och hota med en 20 procentig tull på guld från Kina, om inte kineserna köper dubbelt så mycket Coca Cola och Pepsicola från USA eller om inte alla kinesiska dollarmiljonärer börjar att spela golf på Trumps golfbanor runt om i världen”

Enligt en engelsk tradition från 1800-talet får unga flickor fria till ogifta män på skottdagen, det vill säga vart fjärde år. Också i Sveriges adels- och borgarstånd var denna tradition välkänd och tämligen populär även en bit in på 1900-talet. Målningen lär vara gjord vid klipporna intill Stockholms stads komposteringsanläggning och sopförbränningsstation i Lövsta, som vid den tiden låg i Järfälla.

”Vad tror du om priset på silver, platina och palladium”, frågade jag.

”Det är lika illa. Men satsa på krom och kobolt för där är jag övertygad om priset på lång sikt kommer att öka. Jag köpte förra året ett Corona-krombord och fyra stolar. Jag älskar att sitta vid det bordet, men för det mesta får jag sitta själv”, suckade Gullevi.

”Älskar du öl också”, frågade jag.

”Oh ja!. Jag älskar alla sorters öl, men särskilt Corona”, utbrast Gullevi

”Mina fruar gillar inte öl. Anne-Marie köper bara hem Pripps lättöl åt mig”, suckade jag.

Nu kastade Gullevi lystna blickar mot mig och sade: ”Kom hem till mig, så skall jag bjuda dig på en *Ice-Cold in Alex*”.

Alex?

”Alexandria, alltså”, förklarade Gullevi. ”Men min man Sascha är från Alexandria. Men han dricker inte öl, utan bara rosa champagne. Min Sascha är homosexuell och han lider, liksom

Alexander den store gjorde av, *ailurofobi*. Men den fobin är det ju många som har haft. Även Napoleon, Mussolini och Hitler led av *ailurofobi*. Det egendomliga är dock att Sachas älskare Hefastion har ett blått och ett brunt öga. *Heterokromatin* är ovanligt bland människor men finns bland vissa kattraser.”

”Det låter intressant”, svarade jag. ”Min fru har ett blått och ett grönt öga. Hon är och hon har alltid varit heterosexuell, men nu har hon kommit till insikt om att hon egentligen hatar alla män, men bara de män som dricker rosa champagne, använder ordet hen och som är rädda för katter. Men varför berättar du för mig om Sascha och Hefastion. Vad tror du själv är orsaken till att du inte har skiljt dig från Sascha. Det skulle min hustru ha gjort för länge sedan!”

”Det beror nog främst på att jag har haft en svår katolsk uppväxt i det fattiga Limerick. I tusen och en natt skrev Sascha. Då jag i Limerick, en ny limerick åt mig varje natt. När han till slut friade till mig visste jag därför att Sascha aldrig skulle överge mig. Men på bröllopsnatten den 1002:a natten, skrev han ingen ny Limerick! Då äktenskapet den natten skulle fullbordas förstod jag vilket misstag jag hade begått. Så om Sascha och Hefastion är hemma när vi kommer, ville jag att du skulle vara förberedd på att de är lite avvikande. Det är därför jag berättar för dig om våra familjeförhållanden”.

”Mig spelar det ingen roll”, sade jag. ”Jag är liberal och jag tycker att folk skall få leva sitt eget liv, bara deras levnadssätt är tillåtet enligt lagstiftningen och de inte skadar någon annan”.

”Då stänger jag butiken, så åker vi hem till Skarprättarvägen. Där skall du få en kall Corona och där kan jag visa dig min samling av handslipade och etsade ölglas”, sade Gullevi och log skämskt.

Nu slog dock en av klockorna i butiken tolv slag. Jag vaknade upp ur min drömvärld, ursäktade mig och sade: ”Det får bli en annan dag, för jag är ju gift och min hustru väntar med maten. Hon skulle bli besviken på mig om jag inte är hemma innan Dagens eko, som börjar kl. 12.30.

”OK”, svarade Gullevi Ankarcrona. ”Men du vet väl att du har fyra ångerveckor för köpet av ringarna. Det kostar bara 100 kr att slipa bort och ändra namn och datum på vigselringen.”

”Det spelar ingen roll” svarade jag. ”Mina ringar och mina nuvarande fruar duger som de är.”

”Lars, du är en riktig skojare”, sade Gullevi och log.

”Ja, men jag är i alla fall en ärlig skojare. Jag erkänner att jag bara har en fru. Jag är liberal, men jag är inte en Stureplanscenterpartist. De vill tillåta polygami för såväl heterosexuella kvinnor som män. De anser att höjden av jämställdhet inom äktenskapet är en dominant kvinna med ett harem av herrar.”

Detta fick Gullevi att tända, för hon gav mig ett visitkort på vilket jag läste: *Gullevi, Alexander och Hefastion Ankarcrona*.

Är Conrad Ankarcrona verkligen Gullevi biologiske far?

När jag lämnade Guldfynd med fyra ringar på handen, var det inte någon kvinna som försökte fånga mig med ett frieri på den nya Skottdagen. Var jag verkligen så gammal och oattraktiv, så att det bara var min kära gamla hustru Anne-Marie och Gullevi Ankarcrona som ville ha mig? – Hur gammal var förresten Gullevi Ankarcrona, 40 år eller kanske 50 år. Jag googlade på hennes namn. Det var som jag misstänkte. Det fanns 122 Ankarcrona i Sverige, men ingen med förnamnet Gullevi. – Hade jag kanske läst fel. Nej det hade jag inte. Jag har skrivproblem men inte läsproblem. Expediten hade haft på sig en namnskyld på vilken det med tusch stod ”Gullevi Ankarcrona”, med ”c”.

Ankarcrona är en adlig släkt, vars stamfader var Christoffer Jacobsson, som flydde undan religionsförföljelser i Böhmen på 1600-talet. Hans sonson Theodor blev kommandör i flottan och adlades av Karl XII, men hans släktgren dog dock ut. En sonson Jacob adlades dock under Hattarnas krig 1751 så ätten Ankarcrona levde vidare. En sjunde sonsons sonson sonson Conrad Ankarcrona dök i 1982 plötsligt upp på Rank Xerox och förklarade för en förvånad personal han nu var ny svensk VD på bolaget.

När Anne-Marie berättade att de hade fått en ny VD, var jag inte det minsta förvånad. Jag hade nämligen träffat Conrad då han kom att sitta på höger sida om mig på flyget från New York till Stockholm. På andra sidan om mig satt Berry Hurbert, en hög chef som var utsänd från Xerox huvudkontor i Rochester med uppgift att sparka Sverigechefen, sälja Solna-kontoret och hitta en ny VD. I USA hade jag varit på min brors bröllop i Kentucky. Jag hade även varit på General Accounting Office (USAs Riksrevision) och tittat in på Ovals rummet i Vita Huset. Jag och Björn-Taras Wahlberg hade också föreläst på Brookings institute i Washington. När jag sköt om mitt besök i Vita Huset lyckades jag FDK få SAS att ranka upp mig och Björn till första klass. Det var därför som jag hamnade intill direktören på Rank Xerox och det därför som jag hällde i mig alldeles för mycket Tavaritj-vodka. Men det var delvis även Berrys fel. Han var nämligen rädd både för att flyga och för att avskeda människor, så jag blev tvungen att lugna ned honom med vodka. Även Conrad och Björn gillade Tavaritj. Jag lärde dem att sjunga *Tavaritj – livet är härligt*.

När jag fick reda på vad Berrys uppgift i Sverige var, förslog jag genast att han skulle utse Anne-Marie till VD. Berry var dock gammalmodig och tyckte inte att man kunde göra en ny kvinnlig ekonomishef till VD så fort, utan vi enades om att Conrad skulle få gå in som temporär mellanche.

Men Conrads tid som VD på Rank Xerox blev kortare än tänkt. Anne-Maries chef finansdirektören Finn Holst, såg till att Conrad fick sparken. Och några år senare var Anne-Marie själv finansdirektör på Rank Xerox.

Anne-Marie måste ha trott att mitt minne hade börjat svikta, när hon i morse hittade på namnet Gullevi Ankarcrona. Men det är inte så lätt som man tror att hitta på nya namn. Jag vet det för jag har själv hittat på fiktiva namn på verkliga personer i mina romaner. Och har man svårt att komma ihåg namn, blir det inte lättare av att ge dem dubbla namn.

Som jag nämnde i Del 1 är det inte heller lätt att hitta på namn på nya sjukdomar. Sjukdomen *Colitis* exempelvis, som Axel Munthe anses ha hitta på, hade han i själva verket lånat från engelskan. Det nya Coronaviruset fick enligt Läkartidningen 2020-02-26 namnet Sars-CoV-2 (*severe acute respiratory syndrome coronavirus 2*), därför att WHO, då man förklarade att det rörde sig om ett globalt hot mot hälsan, ville att namnet på pandemin skulle vara neutralt. WHO ville inte att namnet, i liket med Ryska snuvan, Spanska sjukan, Asiaten och Hongkonginfluensan, skulle komma att kopplas till en viss världsdel, land eller region. Men i det halvneutrala Sverige ville inte Folkhälsomyndigheten använda denna WHO-benämning som kineserna hade accepterat, utan här kalla den nya pandemin för *Coronavirus disease 2019 (Covid-19)*.

Jag är en fri författare som inte bryr mig om vad WHO, USA och Folkhälsomyndigheten säger. I Sverige har vi alltid haft bestämd form på alla pandemier. Därför kommer jag i fortsättningen kallas den nya sjukdomen för *Coronan*. Det kommer man nog att göra i hela Norden. Jag vet att det finns fyra tidigare Coronavirus, men dessa ledde dessbättre inte till någon pandemi, så ingen kommer att förväxla *Coronan* med någon annan virussjukdom.

Jag berättade aldrig för Anne-Marie att jag hade träffat Conrad Ankarkrona på flyget från USA. Det var tur att jag inte gjorde det för drygt 35 år sedan, för då hade hon vetat att jag är inkompetent på att rekrytera bra chefer. Och eftersom jag alltså vill rekrytera Anne-Marie som VD för Viksjös husläkarmottagning, kan jag inte nu avslöja att jag, en gång för länge sedan, gjorde en allvarlig felrekrytering. Då får jag aldrig i livet Anne-Marie att ta jobbet som VD.

Men varför hittade Anne-Marie på den där historien om Gullevi Ankarcrona? Känner hon redan till överraskningsfesterna? – Jag hoppat att hon gör det, för det betyder i så fall att hon snällt följer med till Kolmården, men att hon på födelsedagsmiddagen kommer med sitt motdrag. I sitt middagstal berättar hon om varför jag har skaffat mig fyra ringar och om hur hon grundlurade mig på Guldfynd. Ingen av oss förlorar då ansiktet och könsmaktsstriden kan fortsätta, men med upprätthållande av en väpnad neutralitet. Eller skall jag ta med mig Gullevi till Fridhem och klä ut henne till en extra serveringsflicka. Där kan hon bjuda herrarna på punsch och snus och damerna på likör, romerska bågar och 18 karats guldringar, som på Fridhem just den dagen kan köpas till halva priset av vad de kommer att kosta nästa år.

Ett virtuellt virus i vår villa förvillar

Jag hade i inbjudan skrivit att gästerna skulle svara till anne-marie.markstedt@telia.com. Redan i morse hade jag fått ett par svar till min telia.com-adress. Mina kompisar hade således tryckt på ”svara”, stället för att skicka svaret till den angivna adressen, Frågan var nu om någon annan hade skickat sitt svar på min inbjudan till anne-marie.markstedt@telia.com.

Det är jag som äger vårt konto på Telia. På varje konto kan man ha fyra mejladresser. Det var över 20 år sedan jag öppnade vårt telia.com-konton och sedan dess hade jag inte rört detta konto. Men i förrgår hade jag lagt till adressen anne-marie.markstedt@telia.com på min hustrus Mac. Det betydde att om någon av de inbjudna skulle svara till denna mejladress, så skulle

Anne-Marie få svaret till sig. Hon skulle då givetvis undra över vem Anne-Marie Markstedt är och varför Anne-Marie Holm hade fått hennes mejl adresserat till sin Mac.

Min hustru anser att Familjen Anders Markstedt består av idel skojare och jag vet hur hon kommer att reagera. Anne-Marie är inte lugn och sansad som *En Svensk Tiger*, utan tvärtom. Medge att jag är djärv, för att inte säga våghalsig, som struntar i ödesgudinnornas varningsrop: ”Tag dig i akt Lars Markstedt! Tag dig i akt!” – Vad bryr jag mig om de gamla kvinnliga gudinnorna? Jag är ju en man, och inga hedniska gudar skall stoppa mig från att fullfölja mina planer. Jag är den Store Alexander Lukas med Turen, som Fru Fortuna är förfärligt förtjust i.

Jag behövde bara vänta till den 1 mars innan det första mejlsvaret kom till Anne- Marias Mac. Hennes reaktion var den väntade: ”Vad! Vad är det här? Varför har Ingemar skrivit *Tack vi kommer gärna*? Det här är FEL! Det måste var någon som skojar med mig! Eller så är det någon som har kapat Ingemars dator och nu försöker att lura av oss alla våra pengar!”

Jag sitter lugnt kvar och skriver på min dator, men min hustru upprepar gång på gång samma meningslösa fråga och påståenden. Hon gör alltid det när hon är upprörd. Hon vill att även jag skall engagera mig i hennes problem. Till slut svarar jag och säger:

”Jag vet inte varför Ingemar och hans fru vill komma hit, men de är alltid välkomna. Men du har troligen rätt i ditt påstående. Ingemar vill säkert komma hit för att lura av oss alla våra pengar. Han har sannolikt något nytt projekt på gång, som han vill att vi skall investera i. Förmodligen är det inom flygindustrin, för han sitter ju styrelsen för sitt landskaps lilla flygplats, som i reklamen påstås vara Europas grönaste flygplats. I reklamvärden är de nu på väg att konkurrera ut New Yorks, Londons och Amsterdams flygplatser. Dessa flygplatser består mest av grus och betong. Om Greta får bestämma har de ingen framtid!”

Men Anne-Marie nöjer sig inte med mitt raka och tydliga svar, utan fortsätter med sina frågor. Jag kan därför inte koncentrera mig på mitts skrivande. Jag reser jag mig upp, ställer mig bakom hennes Mac, hostar till och säger: ”Anne-Marie Markstedt! Det är ju Kalles mor! Det är bara någon som har råkat skriva ”-Marie” istället för ”-Mari”.

Jag trycker snabbt på *delete* och mejlet försvinner från skärmen.

”Vad gör du Lars!? Är du inte klok? Du får inte radera bort mina mejl! Du får överhuvudtaget inte röra min dator. Håll dig på två meters avstånd från min Mac och hosta inte på honom!”

”Det heter hosta inte på henne”, rättar jag. ”Båtar, klockor och datorer är alltid *hon*, även om din dator heter Mac. Jag tog bort mejlet från Ingemar, därför att det inte var avsett för dig. Du skulle väl inte vilja att Kalles mor läser mejl som är ställda till dig? Dessutom tror jag inte att en Markstedt, skulle göra luftaffärer med din kompis från Handels i Göteborg. Eller så var det en annan Ingemar, som skickade mejlet till Anne-Mari Markstedt”, säger jag och stoppade handen i fickan.

Nu stirrar Anne-Marie på mig med en uppspärade ögon och utbrister: ”Men det var ju ett *replay* och jag såg att det ursprungliga mejlet kom från min egen adress. Känner Kalles mor Ingemar?”

Just då ringer det på Anne-Maries iPhone i köket. Hon rusar dit och jag tömmer snabbt papperskorgen på hennes Mac, där bl.a. Ingemars mejl nu försvinner.

Anne-Marie kommer tillbaka och säger irriterad: ”Det var från dig. Du måste ha råkat trycka på en knapp!”

Jag tar upp min iPhone, tittar på skärmen och säger förvånad: ”Jag det måste jag ha gjort. Men jag förstår inte hur. Jag har ju ett skydd till min mobil. Det är jättekonstigt. Tror du att vi kan ha fått in ett virus i våra datorer eller i vår router. Jag tycker att det är skrämmande med virus. Gör inte du det också?”

Anne-Marie skakar på huvudet och säger lugnande: ”Du behöver inte oroa dig Lars. Om du bara tvättar händerna och aldrig trycker på bilagor med kinesiska bokstäver, så kan inget hända dig. Men nu tycker jag att vi tar en kopp kaffe och spela ett parti Kinaschack.”

Det gjorde vi. Anne-Marie hade en ny strategi och hon vann tre gånger i rad. Hon hade säkert hittat den nya strategin på nätet. Det tycker jag är fusk.

Men vid det fjärde partiet hade jag kommit på en effektiv motstrategi. När jag skulle göra mitt sjunde drag flyttar jag min främsta blå kula ett snett steg bakåt och byter ut den mot en röd kula.

Anne-Marie ser förvånad på mig och utbrister: ”Vad gör du?”

”Jag följer bara reglerna”, svarade jag. ”Om man flyttar en kula bakåt måste man tydligt visa att man har gjort en taktisk reträtt genom att t.ex. byta färg på kulan. Tror du mig inte? Vill du att jag skall gå upp på vinden och hämta din mors gamla regler för Kinaschack och hennes nybörjarhandbok?”

”Nej, det behövs inte. Jag vet att du aldrig fuskar i spel”, säger Anne-Marie.

Mitt oväntade drag har emellertid bringat henne ur balans. Anne-Marie spelar nu okoncentrerat och hon fungerar inte längre som en datamaskin. Det fjärde partiet förlorar hon med två kulor.

Som segrare tar jag den sista av de fyra chokladbitarna i Aladdinasken. Den introducerades i samband med att andra världskriget startade 1939 som en ”folkligare” ask med praliner. En 500 gram ask kostade då 4 kronor och 15 öre. Aladdin, som idag tillverkas av Modelez International i Upplands Väsby, har ända sedan Marabou introducerade den 1939 varit den populäraste chokladen i Sverige. När vi köpte den sista asken på Ica igår, sade Samuelsson att han hade sålt otroligt många Aladdinask nu i mars, nästan som vid jul. Det är uppenbart att folk har börjat oroa sig för *Coronan*.

Jag slår nu på melodiradio, där man just spelar ABBAs ”*The winner takes it all...*”

*I don't want to talk / About the things we've gone through
Though it's hurting me / Now it's history...*

Lars räds varken tandläkare i visir, virus eller vick på Vasan och ”Vickan”

Jag lyssnar på ABBA och tänker på vilken enorm tur min kompis Nils hade. Han var VD på investmentbolagen Pyramiden som förvaltade pengar år bl.a. ABBA. Nils tog stora men kalkylerade risker. En revisor och en räknenisse på Pyramiden, som själva ville upp på toppen, såg till att Nils fick sparken, vilket ledde till att Pyramidens aktiekurs halverades. Jag har varit revisor, men jag bara sett till att folk har anställts, aldrig avskedats.

Det är också skönt att slippa att vara kändis och få halva sitt äktenskap och alla sina skilsmässor uthängda i pressen. Visserligen har vare sig Nils eller jag genomgått några skilsmässor, men det känns i alla fall bra att inte behöva figurera på löpsedlarna. Hur orkar och hinner kändisarna med alla sina skilsmässor? Finns det någon patologisk förklaring till att kändisarna skiljer sig gång på gång eller är det helt enkelt så att man blir mer känd och folkkär ju oftare man skiljer sig och ju fler partner man har? Det gällde ju t.ex. Elizabeth Taylor och Per Albin Hansson.

Nu byts radioprogrammet för ett brådskande meddelande om att man i Vuoggatjålme just har uppmätt årets lägsta temperatur och att Sverige därmed distanserat sig från de övriga nordiska länderna. Kommer den svenska strategin hålla eller kommer Sveriges mer liberala sätt att mäta temperaturen behöva läggas om.

Det är stora frågor man ägnar sig åt i media. Att få lägst temperatur eller lägst antal smittade får inte bli en kamp mellan nationer. Vi måste hjälpas åt att hålla grytan kokande och förhindra att viruset sprider sig okontrollerat.

Arga Revisorn är nu riktigt arg. I vredesmod biter jag av ena halvan av den sista hallon/lakrits-pralinen, som är den choklad som svenska folket enligt ICA gillar bäst. – ”Aj”, skriker jag och spottar ut pralinen på bordet.

”Vad händer”, undrar Anne-Marie.

”Jag bet sönder en plomb och det är ditt fel”, fräser jag.

”Ja! Allt i hela världen är Evas och mitt fel”, säger Anne-Marie, medan hon förnöjd mumsar i sig resten av min pralin.

Anne-Marie kan bli arg, upprörd och skrika över sådant jag tycker är *lappri*, men i kritiska situationer behåller hon alltid sitt lugn. En gång, tidigt en morgon på landet, kom jag med en full potta ned för den branta trappan från sovrummet. Anne-Marie, hade just varit ute och uträttat sina behov. Jag hade inte hört henne ute på gräset, så jag tittade upp då hon kom in genom ytterdörren, snubblade till och hällde all urinen rätt i ansiktet på min hustru.

Anne-Marie skrattade dock bara och sade: ”Det gjorde inget, för jag skulle ändå duscha. Men kan du inte se till att installera en toalett och gräva ned en septiktank i gräsmattan. Jag vet ju att det är förbjudet i Kopparbo, men du brukar ju inte följa sådana regler som inte fyller någon vettig funktion.”

Jag gjorde som hustru ville. Det blev en utmärkt lösning. Några gånger om sommaren gick jag runt och vattnade våra ca 3 000 kvm stora gräsmattor och land med urinen. Tidigare hade vi

skickat avföringen i plastsäckar in till reningsverket Norrköping, där den fälldes ut med kemikalier och där slammet sedan kördes till en deponi. Jag är övertygad om att inte en droppe urin kom ned i Bråviken. Nu fick vi naturligt gödsel, men den lösningen fick vi bara behålla till 2004, innan myndigheterna tvingade oss att göra som Svenssons gör.

Nu känner jag efter med tungan hur det hade gått med tanden. Det gör inte ont, men en plomb är borta. Och min ungerska tandläkare Domar, är också borta. Han har opererat knät och är inte tillbaka på jobbet förrän den 6 april, hade hans sköterska Maria meddelat mig förra veckan. Hon brukar nämligen alltid i ”vabruari” ringa och kalla mig till en undersökning. Domar betraktar mig nog som ett säkert kort, för jag har på 20 år aldrig missat tandläkartiden.

”Det är kanske bäst att du beställer tid hos en annan tandläkare”, säger Anne-Marie.

”Aldrig i livet”, utbrister jag. ”Domar är ju den ende tandläkare, av alla dem som jag haft, som alltid frågar om jag har skrivit något nytt sedan förra gången. Han läser också mina berättelser. Det gjorde inte mina snobbiga tandläkare på Kungsgatan inne i stan. De läste bara romaner av eller om kändisar och om livet runt Stureplan. I väntrummet hade de ett bibliotek med berättelser av Mikael Persbrandt, Leif G W Persson, Sture Bergwall, Maja Lundgren, Alex Schulman, Pluta Jonsson, Thomas Bodström och Zlatan Ibrahimovic. Jag vägrar att gå till någon av dem. Jag får helt enkelt stoiskt hårda ut och försöka varen en liten kaka fram till april!”

”Men tänk om Coronaviruset utvecklar sig till en pandemi. Då kan du ju inte gå till din tandläkare”, utbrister Anne-Marie.

”Himmel och jord må brinna, himmel och jord försvinna, men Domar han skall finna, att löftena de står kvar”, sjöng jag. ”Jag har bara svikit min tandläkare en enda gång. Det var i Göteborg, precis efter att jag hade träffat dig. Du kanske minns att jag köpt en guldring med en vacker glaspärla åt dig till din 21-årsdag. Den investeringen gjorde att jag inte klarade av att betala tandläkarräkningen den 30 april.

”Hur löste du det”, frågade Anne-Marie road och sög i sig den sista biten av pralinen.

”Jag förhandlade med min tandläkare”, sade jag. ”Mina Chalmerskompisar spelade ju på hästar och de hade fått ett bergsäkert stalltips. Så för första och enda gången följde jag med dem ut till Åby. Det var långtråkigt och det var inte förrän i sjätte loppet som min häst skulle springa. Jag tror att den hette Bulwark. Hon var fallen efter Frances Bulwark, som åren 1948-1956 tillhörde travets världselit. Bulwark stod i 70 gånger insatsen, då mina kompisar väckte mig och tog den hundralapp, som jag hade lånat av tandläkaren. De köpte ett antal ”bongar” åt mig och då föll oddsen för Bulwark direkt från 70 till 40, men ingen mer än vi satsade. Så stalltipset var nog inte så bergsäkert.”

”Hur gick det”, undrar Anne-Marie.

”Till och börja med gick det jättebra. Vår häst tog ledningen och kom in bra på upploppet. När Bulwark sedan galopperade som klar etta in i mål, klappade jag händerna och jublade av glädje. Men det var bara jag i kompisgänget som jublade denna vackra vårkväll ute på Åby.

”Varför bara du”, undrar Anne-Marie.

”Därför att man inte får galoppera i trav”, förklarar jag. ”Men det visste varken jag eller hästen.”

”Hur klarade du tandläkarräkningen”, undrade nu Anne-Marie. ”För du lånade inga pengar av mig den gången.”

”Jag har aldrig lånat några pengar i hela mitt liv, förutom studielånet och 100 000 kr, då vi köpte vårt parhushus tillsammans. Jag betalade naturligtvis tandläkarräkningen 100 kr och handlånet på 100 kr, plus den riskpremie som tandläkaren och jag hade kommit överens om.

Jag hade verkligen tur den aprilkvällen. Det kostade mig bara 300 kr att bli vaccinerad mot alla former av spel om penningar och penningars värde. Min stackars tandläkare däremot blev en storspelare, penninghaj och storskalig penningtvättare. När Polisen till slut grep tandläkaren, uppgick dennes skuld till staten för obetalda skatter och avgifter och till 100 mkr. Skulden till rika investerare som den förtroendeingivande tandläkaren hade lurat att satsa på sitt pyramidliknande låne- och spelsyndikat uppgick till nästan två miljarder kronor. Det gick alltså illa för tandläkaren. **Hon** fick tio års fängelse.”

”Hon”, utbrast Anne-Marie.

”Innan jag träffade dig hade jag självfallet alltid kvinnliga tandläkare”, svarade jag. ”Men sedan dess har jag bara liksom du haft manliga tandläkare. Förlåt om jag tjarar på dig, men varför skall du envisas att gå till din italienska tandläkare, som har sin mottagning längst ned på Söder. Och varför började du överhuvudtaget gå till honom? Du har ju jobbat här i Lunda i trettio år och vi har bott i Järfälla i 45 år. Vad har din italienska tandläkare, som inte min ungerska tandläkare har?”

”Vi har fritt vårdval i Region Stockholm och jag går till vilken tandläkare som jag vill. Jag har faktiskt googlat och tagit reda på en massa om tandläkare i Stockholm. Min italienske tandläkare är den mest populära tandläkaren. Hos honom får man höra det senaste skvallret om kändisar, som inte ens Hänt i veckan eller Svensk Damtidning känner till. Dessutom litar jag inte på ungrare och dina rekommendationer ger jag inget för. Begriper du inte att Dolmar bara lurar dig. Han har troligen inte läst en enda av dina romaner.”

”Jo! Det har han visst”, sade jag. ”Och förra gången, som jag var på hans klinik, fick jag ett ex av hans senaste roman. Han skrev den då han var på semester i Österrike och Ungern. Den heter *Mannen utan öde*. Domars roman fick bra kritik i Ungern. Det kommer jag se till att även min nya berättelse *Carpe Diem 2.0* får, om jag så skall behöva skriva recensionerna själv.”

”Och vem tror du kommer att läsa dina recensioner av dina essäer? Inga av min italienske tandläkares klienter i alla fall och i synnerhet inte om recensionerna är skrivna på ungerska. Du är en dålig människokännare Lars! Du är lättlurad och det kommer nog sluta för dig som för din tandläkarpartner i Göteborg”, utbrast Anne-Marie indignerad.

Just då Anne-Marie sågade mig jäms med fotknölarna, ringde telefonen. Hon sprang snabbt och svarade.

Kollaboratören

Jag blev faktiskt ledsen över att min hustru inte ansåg mig kunna bedöma folk. Visst gjorde jag ett misstag då jag ordnade så att Conrad Ankarcrona blev VD på Rank Xerox, men vem begår inte enstaka misstag. Jag är egentligen en bra människokännare. Jag hade exempelvis kunna bedöma alla Anne-Maries positiva och negativa sidor omedelbart då jag träffade henne på en universitetsdans. Och min intuitiva bedömning behövde jag inte ändra veckan därefter, då jag från olika statliga och kommunala register och genom intervjuer i hennes bekantskapskrets hade ställt samman en akt över henne. På den tiden hade vi inte datorer, men det var enklare att upprätta personakter. Vi hade personnummer, men inte tjaftet med datalag, PUL och GDPR och en massa statliga och halvstatliga kontrollsystem. Alla dessa regler försvårar för oss sanningssökande, grävande journalister och revisorer, men hindrar inte de globala företagen och kriminella nätverken att likt en spindel suga i sig information.

Första gången jag såg Anne-Marie var i trappan upp till en filosofie kandidatdans. Redan i trappan bestämde jag mig för att jag skulle gifta mig med och skaffa barn med den kvinnan. Som en skicklig härförare avslöjade jag dock inte mina planer ens för mina närmaste. Och Anne-Marie fick reda på det först när hon sex år senare blev gravid med vår dotter Karin.

Många av dem, som läser vad jag skriver, tycker att jag vimsar hit och dit. De tycker inte att det finns någon röd tråd i mina berättelser. De anser mig vara snäll, lättlurad och impulsiv. Det kan så synas, men i alla fall Anne-Marie vet att jag alltid snabbt tänker ut en långsiktig strategi som jag sedan konsekvent följer, fast alltid mycket flexibelt.

Anne-Marie är imponerad över min fria liberala associationsförmåga och över att jag kan se mönster och samband mellan händelser våra liv och i vår värld, som ingen annan än jag anar. Och hon är imponerad över mitt kunnande och min vetgirighet, som gränsar till det maniska. Visst gör jag utvecklingar i mina berättelser och tar upp trådar, som till synes inte alls har med ramberättelsen att göra. Men i min värld behövs dessa utvecklingar. Ta till exempel uttrycket *Red-Tape*. För de flesta vanliga, hederliga människor är det egalt varifrån uttrycket *Red-tape* egentligen kommer. Det bryr sig inte heller om att i Sverige vår *Red-Tape* inte innehåller en enda röd tråd, utan att vi förseglar våra officiella dossiéer med ett blågult band. Och i Sverige behöver vi inte ha någon röd tråd i tågverket, för här själ ingen från flottans och de statliga kollegiernas egendom. Och ingen skall ta eller byta ut en enda sida i en arkiverad svensk myndighets handlingar. Det kanske man gör i Kungariket Storbritannien, men inte i Sverige. Och inte inom den Europeiska Unionen, för här vilar fortfarande Napoleons skugga över statsförvaltningen..

Anne-Marie och jag har olika uppfattningar om hur den Europeiska Unionen skall utvecklas. Jag vill ha mer av samarbete, förutom inom jordbruket, där jag vill att konkurrensen skall slå igenom fullt ut. I likhet med De Gaulle är jag misstänksam mot amerikanerna och deras vapendragare på 10 Downing Street. Jag vill ha ett Europa från Atlanten till Ural. Jag är inte lika fosterländsk som Anne-Marie. Jag är exempelvis inte främmande för att samarbeta med Putin. Har man bara läst de stora ryska författarna och förstår sig på den ryska folksjälen, så förstår man att ryssarna är mycket räddare för oss svenskar än vi för dem.

Jag hoppas dock att ingen får reda på att jag samarbetar med Kreml, för då blir jag nog hudflängd som en kollaboratör. Och får de reda på att jag dagligen talar med Edward Snowden, kommer USA säkert att blockera alla våra grandiosa fredsinitiativ i FN.

Tandläkarens och travhästen Bulwarks öden och äventyr

Jag avbröts nu i mina utrikespolitiska spekulationer av Anne-Marie, som kom tillbaka från telefonen. ”Vem var det”, frågade jag.

”Det var Nicki”, vår gruppleddare. Hon ville ha mina råd om hur skolan skall förbereda sig inför en eventuell Coronapandemi. Hon är rädd för att det kommer saknas lärare i skolan, därför att de lärare som har barn inte kommer att gå till skolan.”

”Det är ju jättebra”, sade jag. ”Då kan de undervisa sina barn själva och då spar vi pengar. För om de trots skolplikten stannar hemma, får de ingen lön. Och alla anmälningar om VAB och sjukpenning avslås på blankt papper.”

”Ä du tokig. Facket kommer inte gå med på att alla som får avtalsenlig lön skall tvingas att slita för brödfödan. Nickis fråga gällde inte om lärarna måste ha tillstånd för att få skolka, utan frågan var vi skall få tag på lärare, som kan vikariera för dem som är rädda för *Coronan*?”

”Jag skulle kunna gå in och undervisa”, svarade jag stolt. ”Jag kan lära vem som helst, var som helst, vad som helst, hur som helst.”

”Lägg av”, sade Anne- Marie. ”Du vet ju att inte vem som helst får undervisa. Man måste följa gällande läroplan och vara lärarutbildad för att överhuvudtaget kunna inse att läroplanen är helt obegriplig och att den inte är något som man behöver bry sig om. Lars! Sluta att skoja och berätta nu istället hur det gick för din tandläkarpartner i Göteborg.”

”Det slutade bra för henne. När hon kom ut från fängelset ordnade Antonia jobb år henne på stadsmissionen. Hon lagade tänder gratis på samhällets olycksbarn. Och hon blev uppmärksam och var för några år sedan med i Skavlan. Men det gick värre för hästen.”

”Vad hände med hästen”, frågade Anne-Marie nyfiket.

”Ett år efter att jag hade spelat bort mina pengar på Åby skulle Frances Bulwark ha lett paraden inför Elitloppet på hemmaplan Solvalla, men hon föll ihop på stallbacken innan tävlingsdagen. Hon kom inte igen, utan avlivades några månader senare. Men min dåvarande franska tandläkare, som också hette Frances, kom igen och hon blev ordförande i Kriminellas revansch i samhället. Om jag skulle säcka ihop på Stallmästargården kommer jag också att komma igen. Och om jag skulle hamna i fängelse blir jag ordförande Bandidos eller De kriminellas revansch i samhället.

Superläraren

Anne-Marie gav mig nu ett erkännande. Hon tycker att jag är envis, medelmåttig och dumdrigtig, men att jag i alla fall är en trägen arbetare i vingården. Jag ger aldrig upp, inte ens den gången då jag fick en *septisk chock*.

Jag tog inte heller livet av mig, då jag inte kunde betala min spelskuld, utan jag gjorde upp om en sex veckors avbetalningsplan med min förstående tandläkare. Den andra maj började jag ett lärarvikariat på Vasa Gymnasium. Det var min kurskamrat Noak som fixade jobbet åt mig. Han hade gått på Vasa Gymnasium och en rekommendation från honom räckte. Intill Vasa Gymnasium låg Viktor Rydbergs Gymnasium ("Vickan") och den kvinnliga rektorn hade ett gott öga till Noak. Så jag fick jobb där också.

"Men hur kunde du undervisa. Du har ju ingen lärarlegitimation och de två gymnasierna tillhörde ju de bästa i Göteborg?"

"Jag har en naturlig fallenhet för undervisning. Har man det så behöver man ingen lärarlegitimation. Efter Handelshögskolan gick du ju ett extra år på Lärarhögskolan i Göteborg, men under ditt s.k. friår lärde du dig inte mycket. När Björklund var utbildningsminister, fick hans rådgivare honom att tro att ett krav på legitimation skulle höja standarden i utbildningen. Björklund trodde att lärarlegitimation var ungefär som att klara teoriprovet i förarutbildningen. Han borde ha lyssnat på oss äldre och inte bara på skolbyråkraterna. Framför allt borde han pratat med dig och mig, som har en bred, gedigen erfarenhet av den **riktiga** byråkratin inom näringsliv och offentlig förvaltning.

"Vi får hoppas på att Nyamko är mer lyhörd", sade Anne-Marie. "Hon har ju jobbat ett tag på Ångpanneföreningen (ÅF), så hon vet ju hur man läser ritningar och hur man håller trycket uppe för att få fart på Sverige. Men hur klarade du av att vara lärare på två gymnasier?"

Det var snärjigt att köra två pass samtidigt. Jag började på Vasa gymnasium med realklass i klassisk filosofi. Där introducerade jag dem i Pythagoras filosofi och gav dem Fermats gåta att lösa tills nästa lektion. Sedan sprang jag snabbt över till Viktor Rydberg Gymnasium. Där undervisade jag en latinklass i matematik. Jag lärde dem att räkna ut ytan på en parallelogram. Och parallellt med det undervisade jag en halvklassisk studentklass i religionskunskap och svenska.

"Hur klarade du av det", undrade Anne-Marie.

"Det höll på att gå illa. En dag blev jag stoppad av rektorn, när jag kom springande i korridoren på Vasa Gymnasium. Han sade att det var strängeligen förbjudet att utan målsmans tillstånd springa ifrån lektioner. Jag bad naturligtvis om ursäkt, men jag förklarade att min far kammarrådet Dickson inte skulle utbetala mitt månatliga underhåll om han fick reda på att jag hade brutit mot gällande parkeringsregler och inte erlagt stipulerad parkeringsavgift 50 öre (vardagar och dag före helgfri vardag) mellan solens uppgång och nedgång, dock senast kl. 21 alla röda dagar. Jag slapp undan med blotta förskräckelsen och kunde springa över till Viktor Rydbergs Gymnasium för att där fortsätta min lektion i kristen tro och livsåskådning under senmedeltiden."

"Lärde dina elever sig något? Följde du någonsin upp hur det gick för dem", frågade Anne-Marie.

"Egentligen inte, men jag träffade två av eleverna i studentklassen i juli sommaren 1966. Du var då på studieresa USA med din klass på Handelshögskolan. Det var två unga flickor som jag träffade, fast det var ju inte så konstigt för Viktor Rydberg var ett gammaldags

flickgymnasium, och där fanns det nästan bara flickor. De båda studenterna, som bara var ett par år yngre än jag, berättade att de hade fått A i religionskunskap och att de tänkte bli präster. Och nu undrade de vad jag tänkte om det yrkesvalet.”

”Vad tänkte du då”, frågade Anne-Marie.

”Varför frågar du det”, undrade jag.

”Försök inte slingra dig! Du utnyttjade säkert de båda tonårsflickorna. Du är en skojare och bedragare, och det har du alltid varit”, utbrast Anne-Marie. ”Hur kunde du lura in de båda stackars vilsna tonårsflickorna på en prästerlig bana. Hur gick de för dem?”

”Det gick bra”, svarade jag. ”De blev senare biskopar båda två. Men nu är de sedan länge pensionärer.”

”Det tror jag inte på”, utbrast Anne-Marie. ”Jag känner alla kvinnliga biskopar i Sverige, även de pensionerade, och ingen av dem skulle ge sig i lag med en sådan som dig!”

”Det var tur för mig att du inte hade börja med din kristna verksamhet och började frottera dig bland biskoparna, innan du träffade mig. För då hade du nog inte skaffat barn med mig innan du var gift, och då hade vår Karin inte funnits”, utbrast jag. ”Men jag skall ta reda på vad de båda flickorna hette och var de finns nu.”

”Ja, försök med det du. Förts när jag får se en livs levande biskop med mitra och kräkla, kommer jag tro på ditt narrativ. Du har lurat mig så många gånger, att hälften vore nog för att få dig rullad i tjära och fjäder”, avslutade Anne-Marie och gick ut i köket för att kärna smör och plocka kycklingen.

Jag satt kvar i vardagsrummet. Jag tog upp min att-göra-lista och skrev ned: *Kontakta Birgitta och Katarina och hör om någon av dem kan tjänstgöra i Kolmårdskyrkan den 25 april. Boka också för två personer till på Fridhem i Getå*

En obehaglig sanning

Jag vaknade tidigt måndagen den 2 mars. Jag hade suttit uppe sent och skickat ut de sista inbjudningarna till festen den 25 april. Jag hade fått ut ett 50-tal inbjudningar. Att det tog så lång tid berodde på att jag inte hittade personnumren till alla Anne-Maries barndomsvänner och att jag därför måste ringa runt till ett antal folkbokföringskontor och pastorsämbeten för att få deras nuvarande adresser.

När jag mejlade ut inbjudningarna blev jag stressad dels av att Anne-Marie gick bakom ryggen på mig, dels av att min webbmail ständigt visade **Time out** och sedan slängde ut mig från Telias mailsystem. Till slut stod jag inte ut längre. Jag ringde Telia för att fråga om det var mig eller Telia webbmail som det var fel på. Jag fick dock varje gång vänta i telefonkön 20 minuter, bara för att sedan bli kopplad hit och dit och bara få det ena rådet sämre än det andra. Till slut fick jag dock svar på min fråga. Det var en liten söt växeltefonist, som förklarade att hon inte visste så mycket om mejlssystem, men att det sannolikt var mig som det var fel på.

Jag borde ha ringt upp verkställande direktören på Telia, men i växeln kunde de inte upplysa mig om vem som för tillfället var VD på företaget. Det var ingen på Telia som hade lagt namnet på minnet, för efter alla skandaler och byten av ordförande och VD var det ingen som brydde sig. Och om jag skulle lyckas komma fram till företagets VD, skulle han eller hon i alla fall inte kunna göra något åt Telias usla webbmil. Då var det bättre att försöka få tag på någon skicklig före detta anställd tekniker på Telia, som kunde hacka sig in i webbmilsystemet och utan styrelsens kännedom förbättrade systemet och ändrade Telias uråldriga lila färg till blåklintsblå.

Men det som oroad mig denna morgon var att antalet smittade av Coronaviruset i Sverige snabbt stigit och nu uppgick till ca 1200 fall och att antalet döda var 29 människor. Anders Tegnell hade på igår kväll på TV fått frågan om inte dessa siffror var alarmerande. I mitten av februari hade Tegnell sagt att man visst kunde åka till Alperna på sportlovet, eftersom (vad man då visste) det bara var Lombardiet som hade drabbats. Att göra tester på hemkommande sportlovs resenärer från Italienska alperna, skulle enligt Tegnell var dyrt och ineffektivt. Många av de ankommande resenärerna skulle nämligen kunna visa negativa provsvar, trots att de bar på Coronaviruset.

Men nu på morgonen förstod jag att vår förste statsepidemiolog hade fel, mycket fel. Enligt Google föreföll smittan var mer utbredd i Italien än de officiella siffrorna visade. Jag hatar Google, som tjänar pengar på min vetgirighet och nyfikenhet. Jag googlar ständigt för att tvingas lära mig mer om livet och om den värld som vi lever i. Men då jag googlar vill jag inte ständigt tvingas se annonser, som är speciellt riktade till mig. När jag googlade på Corona + Virus dyker det t.ex. upp annonser på ölet Corona och barstolen Corona. Det är skrämmande att Google visste att jag just då hellre hade suttit på en bar och druckit öl, än läsa en massa medicinsk facklitteratur. Hur skall jag kunna hjälpa till att rädda Sverige om jag motarbetas av multinationella profithungriga amerikanska it företag, som påstår sig veta mer om ”Arga Revisorn” Lars Markstedt, än han själv gör.

Alla Googles annonsörer tycks också nu veta att Anne-Marie skall fira sin 75-årsdag i Rom, trots att hon inte ännu själv vet om det. Under de senaste dagarna har det kommit en massa nya, desperata erbjudande från den hotellagerter som har inriktat sig på att arrangera jubileer t.ex. i Rom, ordna med bröllop redan innan det har lyst första gången och ta hand om dopet så fort barnet har fötts. Reklamerbjudande kommer redan innan föräldrarna har blivit överens om *om, när, var* och *hur* barnet skall döpas och om vilket namn och personnummer man vill att barnet skall få.

För 100 000 kan man enligt Arga Revisorns förslag slippa att ange sin ålder då man kvitterar ut exempelvis sitt bibliotekskort. I stället för tio siffror, skriver man tre stora bokstäver, t.ex. EVA, som då blir ens eget unika personnummer. Myndigheternas dataregister får sedan koppla namnet EVA till ”hens” gamla 10-siffriga personnummer. Förslaget innebär visserligen ett merarbete för myndigheternas datorer, men gör livet lättare för EVA leva. Med en massiv reklam på Google kan Arga Revisorn förslag innebära att statskassan tillförs många miljoner i intäkter om man tillåter namn med upp till sex bokstäver eller siffror. Google vet redan vilka som vill ha sådan unika personnummer.

Jag älskar entreprenörer som ser affärsmöjligheter, där andra bara ser problem. Men när jag somnade i går kväll, frågade jag mig varför jag just nu bombarderades med nya reklamerbjudanden. Det var ju för en månad sedan som jag hade googlat på hotell i Rom. Finns det en koppling malla hotell i Rom och artiklar som jag nyss läst om *Coronan*, var den sista tanke jag hade innan jag somnade.

Då jag vaknade nästa morgon visste jag direkt att svaret på min fråga var JA. På nyheterna hade det visserligen inte kommit fram någon ny information om hur *Coronan* under natten hade spritt sig i Italien, men nu på morgonen gick den hemska sanningen upp för mig. Situationen i Italien är mycket värre än Folkhälsomyndigheten känner till.

I dödens väntrum

Jag vet inte om Anders Tegnell har läst Sven Stolpes bok *I dödens väntrum*, men jag har läst den många gånger. Jag hittade en första utgåva (tryckt 1930) av Stolpes självbiografiska bok hos min farmor Arngerd, född Stolpe. Boken *I dödens väntrum* många gånger filmatiserades på 1950-talet med Viveca Lindfors, Hasse Ekman, Sven Berglund och Stig Järrel i huvudrollerna. Handlingen är att Ekman i rollen som en docent i litteraturhistoria kommer till sanatoriet Agri i Italienska alperna för att få stoff sin bok. Docenten hoppas hans nya *bestseller* skall överträffa Tomas Manns *Bergtagen*. Den hjälpsamma överläkaren Berglund upptäcker emellertid att docenten har tuberkulos. Docenten opereras. Operationen misslyckas, men som genom ett under och överlever patienten. Under konvalescensen träffar docenten en finsk pianist, som vet att hon skall dö, men som innan det oundvikliga slutet vill ha upplevt riktig kärlek. Docenten träffar även en levnadsglad svensk patient (Stig Järrel), som lockar med docenten och pianisten på en, enligt sanatoriets regler, otillåten utflykt. De åker med taxi till Milano och där går de på nattklubb.

Veckopressen var stormförtjust när inspelningen av *I dödens väntrum* körde igång. Tänka sig, Sveriges största manliga och kvinnliga filmstjärna i samma film! Sven Stolpe var dock förgrymmad. Han menade att manusförfattarna Hasse Ekman och Walter Ljungquist tagit sig alldeles för stora friheter med manuset, vilket ledde till en offentlig dispyt i pressen. Men publiken var nöjd med filmen, som med sällan skådad intensitet skildrar ett kärlekspar och deras kamp mot tuberkulos, där erotisk besatthet och livshunger står mot läkarvetenskapens inskränkthet. Filmen rönt framgång ända bortä i USA och innebar startskottet för Vivecas 50 år långa Hollywoodkarriär!

Att Sven Stolpe protesterade mot filmmanuset berodde enligt min farmor på att han tyckte att den religiösa och moraliska dimensionen i filmen hade försvunnit. Men det var inte bara mot manuset till *I dödens väntrum* som Stolpe protesterade, utan även mot förändringarna i skolsystemet, mot det moraliska förfallet i Sverige och mot alla "Rödskägg" i TV, som Stolpe kallade sina motståndare inom vänsterrörelsen. Stolpe tillhörde Oxfordrörelsen och han konverterade till katolicismen. Av sina motståndare anklagades Stolpe för att vara nazist, vilket han enligt min farmor alls inte var.

Nu gick en obehaglig sanning upp för mig. Om docenten (Stolpes alter ego) och Lindfors på 1900-talet inledde en fiktiv erotisk relation på ett tuberkulossanatorium, hur många verkliga

erotiska äventyr hade då inte helt friska, svenska ungdomar nu inlett på högfjällshotell i Alperna med t.ex. rika kineser och koreaner eller förföriska italienare från Lombardiet. Och hur många svenska kvinnor och män kan ha hyrt en bil och åkt ned till Milano för att gå på nattklubb eller se opera på La Scala?

Arga-Revisorn slår larm till myndigheterna

Klockan är nu halv åtta på morgonen. Jag tar telefonen och ringer till Folkhälsomyndigheten. Efter en kvart kommer jag fram till en telefonist på myndigheten. Jag presenterar mig som revisionsdirektör Lars Markstedt och ber henne vänligt, men bestämt, att genast koppla mig till Anders Tegnell

”Vad gäller det”, undrade telefonisten.

Vad svarar man en ung människa som förmodligen inte vet vem Sven Stolpe är och inte har läst eller sett *I dödens väntrum*? Jag utbrister: ”Det gäller liv och död!”

”Då kopplar jag er till vår kommunikationsavdelning”, säger telefonisten med en helt neutral och professionell röst.

På kommunikationsavdelningen får jag vänta ytterligare en kvart, och får lyssna på en besäftig röst som gör reklam för Folkhälsomyndighetens alla webb-tjänster. Till slut kommer jag fram till en kommunikationsansvarig. Jag funderade på om jag skall presentera mig som en journalist på SvD, men det är nog inte så lyckat efter att Arpi på ledarplats hade sågat Tegnell jäms med fotknölarna. Därför säger jag:

”God morgon. Det här är Lars Markstedt – Arga Revisorn – på tidningen Gråkappan. Jag skulle vilja ha Anders kommentar till att regeringen på konseljen idag kommer att besluta om att öka Folkhälsomyndighetens anslag med 35 mkr!”

”Det vet Anders redan om”, får jag till svar. ”Men det är inte mer pengar vi behöver. Vi har redan 650 mkr för 2020, men vi vet inte hur vi skall göra av med hela vårt nuvarande anslag. För oss är det ett elände när statsmakterna öser pengar över Folkhälsomyndigheten. När jag tidigare jobbade på Myndigheten för samhällsskydd och beredskap (MSB) hade vi samma bekymmer med att göra av alla de pengar, som efter Tsunamikatastrofen likt en flodvåg östes över MBS. Men om du har förslag till ett nytt projekt, så hör av dig. Kontakta då byråsekreteraren Eva Strid. Vi är nämligen 350 anställda på Folkhälsomyndigheten. Eva är den enda på myndigheten, som har en översikt över alla de projekt, som vi med egen personal eller inhyrda konsulter har startat upp sedan vår myndighet bildades 2014.”

Jag fick Evas telefonnummer och lovade att återkomma. När jag får tid skall jag gå igenom myndighetens alla projekt och rensa bort hälften.

Jag insåg att antalet insjuknande pga. Coronaviruset i Stockholm skulle komma öka kraftigt under mars, men det var inte något som en gammal pensionär kunde göra något åt. I bästa fall hade Anders Tegnell läst *I dödens väntrum* och i sin planering kalkylerat med att vi skulle få in ett antal smittade, mestadels ungdomar från alperna. Det kanske är bättre att på en lagom låg nivå få igång *Coronan* bland vältränade alpinister, än att spridningen av Covid 19 börjar

på en konferens om exempelvis *Kardiologi, SHEA, Svensk Vård, Barnkonventionen, Rare Diseases&Orphan Organ* och *Servicemarknad* i Stockholm, eller på PIFs jubileumskonserten på temat *Tillsammans en bättre sjukvård* i Göteborg eller på *Öl och whiskymässan* i Malmö.

Det är inte möjligt hålla Sverige isolerat från resten av världen i månader. *Coronan* kommer att komma, och då är det kanske lika bra att få hit de första fallen snabbt. Det viktiga blir sedan att se till att vi inte får för många fall under kort tid, utan att vi försöker att hålla en s.k. flack bana. Liksom när man skjuter med en haubits gäller det att få forma banan som en långsträckt elegant parabel. Man vill inte få en kryssningsrobotsliknande bana, där antalet nya fall går upp och ner eller hit och dit, i landet på ett till synes slumpartat sätt. USA har världens bästa smittskydd och flest kryssningsrobotar i världen. President Trump kommer säkert att sätta in Försvarsmakten i kampen mot *Coronan* och det kan komma att skapa en ännu mer kaotisk situation. Särskilt de som saknar sjukförsäkring och som inte har några sparade pengar kommer att få det besvärligt i USA.

En ännu obehagligare sanning

Under den första veckan i mars hoppade jag mellan de tio olika arbetsuppgifter, som jag hade på min att-göra-lista, men jag lyckades inte slutföra en enda av dem. Corona Pandemin tog alltmer av min tid. Jag ville ta reda på hur allvarlig pandemin faktiskt är och om vi måste ställa in vårt stora möte i Anders Markstedt Släktförening den 29/3 och även 75-årsfesten på Fridhem i Kolmården den 25/4. Att resa till Rom den 26/4 insåg jag var överspelat, såvida inte ett mirakel inträffar.

Inför Påsken 2018 skrev jag *Miraklet i tvättstugan* eller *Så lagar du lätt en läckande kran* och den gången löste min mirakelberättelse mitt problem. Men nu hade jag inte tid att skriva någon mirakelberättelse om *Covid-19*. Om jag hade börjat skriva *Carpe Diem 2.0* redan då jag fick ont i magen hade jag säkert varit klar till julen och då hade jag i min berättelse redan då sett till att förhindra en *Coronapandemi*. Om jag, en pensionerad revisor den 31 december 2019 hade köpt ett elektronmikroskop för 4 mkr hade det väckt sensation och Dagens Medicin hade velat intervjua mig om risken för en pandemi. Men min hustru bad mig hela tiden att tänka på min egen hälsa. Om jag inte hade lyssnat på henne, hade min berättelse varit klar och ute i handeln för en månad sedan. Och om inte om hade varit, hade kärringen stängt kon. Men om istället om hade funnits, hade en tanke om att hjälpa, blivit till omtanke, ens egen sorg hade blivit till omsorg eller en orättvis bot hade lett till en ombot (reform).

Jag brydde mig inte så mycket om vad Folkhälsomyndigheten skrev, och jag struntade också i vad man i debattartiklar och ledare skrev i svenska tidningar. Självfallet struntade jag helt i vad de självutnämnda experterna och konspirationsteoretikerna skrev på nätet. Minst av allt brydde jag mig om vad president Trump twittrade. Jag gick bara på vetenskapliga artiklar och vad WHO skrivit. Jag hade varit ett par gånger på WHO i Geneve, då jag utredde ett WHO-program om läkemedelsbiverkningar. Jag har stor respekt för deras kompetens.

När Anne-Marie och jag satte oss till bords fredag den 6 mars berättar jag för henne vad jag hade kommit fram till.

En fasansfull sanning

”Den 23 januari 2020 bedömde Anders Wallensten på Folkhälsomyndigheten att det nya Coronaviruset inte utgjorde något pandemihot. Den bedömningen delas vid den tiden av många smittskyddsmyndigheter runt om i världen, men de hade fel. Viruset spred sig snabbt och den 11 mars 2020 klassade WHO det virus, som orsakar SARS-CoV-2 (Covid-19) som en pandemi – *Coronan*. Denna pandemi, som troligen kommer i flera vågor, kan sannolikt inte utan vaccinationsprogram, hejdas förrän ca 30- 60 procent av befolkningen har blivit smittade. Dessa har då sannolikt därmed också blivit immuna, s.k. *flockimmunitet*.

Detta betyder att ca 3- 6 miljoner människor i Sverige kommer att smittas. Hur många som kommer att dö vet ingen med säkerhet. Det beror på ålder, bakomliggande sjukdomar och en rad andra faktorer. Jag har tittat på internationella rapporter om *Asiaten*, som var ett A-virus och som särskilt drabbade små barn. Ca fem miljoner människor dog av *Asiaten*.

Coronan är ett SAR-virus som främst orsakar dödsfall bland äldre. Min bedömning är att ”bara” ca 1 procent av de smittade kommer att dö, dvs. totalt 30 000 - 60 000. Det är ett lägre procenttal än vad som hittills har rapporterats från olika länder, men efter att ha gått igenom ett stort antal studier bedömer jag att vi har en kraftig underrapportering av antalet smittade. Många har lindriga symtom och testas inte. Men det borde man göra, för har man haft Covid-19 är man är med stor sannolikhet immun och skall omedelbart tillbaka till produktionen. Vi måste få fram livsmedel och andra nödvändiga produkter. Och vi måste hålla igång sjukvården, äldreomsorgen och skolorna”, fastslog jag,

”Men dina siffror betyder i så fall att tusentals människor kommer att dö under 2020. Det är ju förfärligt. Hur kan du sitta där så lugn och, likt en okänslig byråkrat, kalkylera över hur många människor som kommer att dö?”

Jag tog en klunk av vinet. Vi hade öppnat flaskan i onsdags, men nu tyckte jag att det hade fått en otäck bismak. Man kan uppleva *dysgeusia* vid sjukdom, men att *Covit-19* skulle kunna orsaka lukt- smakförändringar hade inte rapporterats i någon vetenskaplig tidskrift ännu. För säkerhets skull bad jag dock min hustru provsmaka vinet. Hon tyckte att det smakade bra, så min *dysgeusia* var nog bara psykiskt utlöst. Det var inget roligt ämne vi avhandlade, men jag fortsatte:

”I Sverige dör det ca 90 000 personer om året. De flesta dör en naturlig död, men ett ökat antal skjuts eller sprängs ihjäl. Tack vare bättre medicinering ökar inte självmorden, men bland unga är utvecklingen oroande.

Jag räknar med att 1/3 av Coronaoffren ingår i de 90 000, men det betyder i alla fall att i år 110 000 – 130 000, kommer att dö om vi inte gör någonting. Sjukvården kan inte alls rädda livet på alla, men så låter när politikerna uttalar sig i media. Man vågar inte tala om för svenska folket att *Coronan* inte bara kommer att få negativa effekter för sjukvården och för samhällsekonomin, utan att tiotusentals människor kommer att dö trots att vi nu storsatsar på att hejda pandemin.”

”Vad säger du”, utbrast Anne-Marie. ”Det kan väl i alla fall inte stämma?”

”Jo! Vi har under många år blivit invaggade i en falsk uppfattning att Sverige har den bästa sjukvården i hela världen; en sjukvård som tar hand om oss från vaggan till bårhuset. Att primärvården inte fungerar vet alla, men många tror att man alltid blir väl omhändertagen och rätt behandlad om man blir allvarligt sjuk. Oftast blir man det, men inte sällan amputeras fel ben på fel patient. Och på mig blandade de ihop *infra-* och *supraspenatussenan*.”

”Vår dotter Karin och du blev i fall rätt behandlade då ni hamnade på IVA och var nära att dö. Men medge i all fall att vi under normala förhållanden har en modern och god intensivvård”, sade Anne-Marie.

”Visst, men kapaciteten är begränsad. Idag har vi totalt drygt 500 intensivvårdsplatser i landet. Per 100 000 invånare är det lägre än i jämförbara länder. Det går inte att snabbt skaka fram och bemanna nya intensivvårdsplatser, men man kan kanske få fram ytterligare 500 provisoriska platser, dvs. totalt 1000 platser. Av dem, som kommer in i tid till IVA, bedömer jag att man kan rädda hälften. Jag räknar med att man i genomsnitt behöver ha dessa patienter en vecka på intensivvården, innan de kan flyttas över till en vanlig medicinavdelning på sjukhuset. Det betyder alltså att man under en månad kan rädda livet på 1500 personer.

”1 500! Det måste väl bli 2000.” utbrast Anne-Marie.

”De nuvarande 500 intensivvårdsplatser är till i princip hundra procent upptagna av patienter, med hjärtinfarkt, stroke, sepsis, svår brännskadade, skottskadade och andra personer med så allvarliga sjukdomar att det krävs intensivvård. På IVA måste man behålla **minst 250** platser för dem. Då har vi $4 \times 750 / 2 = 1500$ räddade liv. Vi kan enligt sjukvårdslagen inte låta alla patienter med allvarliga, men mindre livshotande symtom, gå före svårt skadade patienter i kön”, förklarade jag.

”Om huvuddelen av de 20 000 - 40 000 Coronafallen, som kommer sig till sjukhus, inträffa under en månad betyder enligt din beräkning att man bara kan rädda livet en liten del av dem utbrast”, Anne-Marie.

”Ja, det stämmer tyvärr. Men om vi kan få en flackare kurva, så att de Corona fallen inträffar under typ tre månader, kan de på IVA rädda livet på ca 4 500. Och kan vi även mobilisera andra delar av sjukhusens resurser på Corona fall kan vi kanske i bästa fall komma ned till ca 100 000 TOTALT döda under 2020. Men av de 10 000 eller mer som dör är de flesta gamla eller har underliggande sjukdomar. De skulle statistiskt dö inom kort i alla fall. Det är en obehaglig sanning, men som Milton Keynes sade: *In the long run we are all dead*

Politikerna har reagerat för sent och de agerar nu desperat

Hillery Clinton utredde sjukvårdssystemet i USA 1993. Hon föreslog då en allmän sjukvårdsförsäkring, som dock sjukförsäkringsbolagen lobbade mot. De lade ned hundratusentals dollar på reklam mot presidentens förslag. Då gjorde Bill och Hillary en reklamfilm där de ironiserade över försäkringsbolagens reklamfilmer. Anne-Marie härmar nu Hillery och säger:

”Är det inte förfärligt att över 100 000 människor kommer att dö i år. ”Dom” (politikerna) borde genast göra något åt det. ”Dom” måste kunna garantera, eller i varje fall ha som

målsättning, att ingen någonsin någonstans skall behöva dö, såvida han eller hon inte själv vill det. I varje fall bör ”dom”, som kan dö av Coronan, åtminstone få ett eget rum. Och om någon dör av Coronaviruset, måste Regionens krisgrupper mobiliseras för att ge hjälp och stöd till de efterlevande och till de som ofrivilligt tvingats att se någon dö. Många drabbade bör kunna få sjukskriva sig själva och få psykologhjälp för att bearbeta den traumatiska upplevelsen. *Coronan* är en mer omfattande katastrof än Estonia och Tsunamin. – Förlåt Lars att jag lät ironisk. *Coronan* är inget att skämta om. Kan vi inte göra något mer för att minska dödstalen?”

”Jo, men de åtgärderna borde man ha vidtagits för flera år sedan. I nuläget kan vi som i Italien vidta mycket drastiska åtgärder; sätta regioner i karantän, stänga skolor och i stort släcka ned hela samhället. Då kan man fördröja förloppet, så att sjukvården hinner med, men priset är högt. Varje liv är visserligen viktigt, så ur den synpunkten är det naturligt att satsa allt på att se till att förloppet på *Coronan* drar ut över tiden så mycket som möjligt. Men vi måste även tänka på vilka effekter detta får för samhället och för 3 - 6 miljoner människor som har smittats av *Coronaviruset*, men som inte läggs in på sjukhus. Många av dem, liksom alla de som lider av andra sjukdomar, kommer att få en sämre vård om samhälle i princip står helt stilla i ett eller flera kvartal”, förklarade jag.

”Nu inser jag att det är svårt att veta vilka effekter eller strategier för att bekämpa pandemin får”, sade Anne- Marie. ”Jag tycker man måste vara ödmjuk inför situationen. I nuläget är det ingen mening med att rikta kritik mot Anders Tegnell på Folkhälsomyndigheten. Han gör nog så gott han kan. På sociala media har man dragit igång en hatkampanj mot Tegnell. Den kampanjen har eldats på genom ledarartiklar av Wolodarski i DN. Det är bra med en fri press och det är bra att i Sverige alla får ge uttryck åt sin mening, men jag tycker inte om den hårda tonen i debatten.”

”När min far Hans var 94 år gammal lärde han mig att man inte skall tala illa om andra, för då får man inga vänner. Jag kommer att lära mina barnbarn att inte kritisera politiker och tjänstemän för något, om man inte själv tror sig kunna göra jobbet bättre.”

#Rädda Lövsta

Under första veckan i mars gick jag med i den ideella föreningen *Rädda Lövsta*. Föreningen hade skickat ut en information om att Stockholms Exergi AB skulle ordna en information om hur bra för miljön och för klimatet det skulle bli om man fick bygga ett sopeldat kraftvärmeverk i Lövsta. Informationsmötet skulle hållas på Åkermýntans köpcentrum i Hässelby på lördagen den 6:e och söndagen den 7:e mars.

Anne-Marie och jag gick dit på lördagseftermiddagen. Det var inte fler människor där än en vanlig söndag. Sex tjänstemän från Stockholm Exergi kom kl. 14 och slog upp sina bord och reklamtavlor. Intresset från den breda allmänheten var inte överdrivet stort.

Jag gick genast till attack mot en tjänsteman från Stockholms Exergi som påstod sig vara kommunikationschef. Jag ställde en rad besvärliga frågor om kraftvärmeverket, men han kunde inte svara på någon av dem. Däremot kunde han upplysa mig om att det inte var några stockholmspolitiker närvarande. Då förklarade jag att jag var en av fritidsfolket från Järfälla

och att jag gärna här på Åkermynatan hade debatterat Lövstaverket med någon av de välbetalda styrelseledamöterna i Fortum och i Stockholms Energibolaget.

Sedan började Anne-Marie och jag att fråga ut en trevlig dalmas. Han var tekniker och han kunde svara på frågor. Han påstod att det inte fanns någon annan plats i Stor-Stockholm. Lokaliseringen är ju den första punkt som Miljödomstolen tar upp. Han påstod också att man kan bygga där det nuvarande koleldade Värtaverket idag står, men på den punkten hade vil olika uppfattning. Jag menade att det visst går, men att Stockholm stad vill bygga bostäder där och Lidingöborna och Östermalmarna inte vill ha giftig rök från ett kraftvärmeverk. Röken kan skada deras känsliga lungor och minska deras chanser att överleva nästa SARS-pandemi. Då är det bättre att vi i Järfälla och Vällingby/ Hässelby får ta emot nedfallet tycker de. Vi är ju vana att ta hand om Stockholms skit!

Dalmasen berättade nu lyriskt om hur väl Stockholm Exergis kraftvärmeverk fungerade. Han erbjöd oss att få göra ett studiebesök och det nappade vi genast på. Vi googlade, men tyvärr visade det sig att alla studiebesök var inställda på grund av *Coronan*.

När vi åkte hem sade jag att *Coronan* vad gällde Lövstaverket kanske skulle få en positiv effekt. Det bör bli mer och mer uppenbart även för stockholmspolitikerna att man inte kan elda sopor i stadsmiljö och självfallet inte i intill ett stort naturskyddsområde.

Plötsligt tvärstannade Anne-Marie bilen och ropade förfärad. ”Lars du glömde ryggsäcken!”

”Nej, det gjorde jag inte alls”, svarade jag.

”Jo, för du kommer efter mig. När jag satt in nycklarna i bilen vände jag mig hastigt om och då såg jag att du kom glatt släntrande mot bilen, men utan ”rygga”. Du är så slarvig och jämt glömmar du! Jag måste ständigt kontrollera dig, som om du vore en barnunge. Dessutom var det ingen mening med att åka hit. De kom ju inte fram något som vi inte redan visste. Det var inte några Hässelby- eller Järfällapolitiker där. Hashtagföreningen *Rädda Lövsta* verkade inte heller vara taggade på att rädda Lövstabadet”

”Men jag är taggad”, sade jag. ”Vi hade ju en överfull soptunna med en massa äckliga sopor. Den blå ryggsäcken var ju trasig, så därför lade jag soporna i ryggsäcken, öppnade dragkedjan och hängde den på dörren till Åkermynatan. Jag hade skrivit en lapp på ryggsäcken där det står: *Rädda Lövsta! Elda inte med snuskiga sopor på våra barns badstrand!*”

Det bländande mörkret

Söndagen den 7 mars var Anne-Maria och jag i Viksjö kyrka. Från och med i år börjar högmässan här kl. 10.00. Vi har spridit ut tiderna mellan de fyra kyrkorna i Järfälla församling för att på så sätt bättre använda våra präster, organister m.fl.

Idag var det Maria som ledde gudstjänsten. Hon är en ganska ny präst i Viksjö kyrka. Jag gillar henne för hon talar så att jag hör och om sådant, som vi människor har svårt att förstå, men som hon försöker få oss att förstå ändå.

I inledningen av gudstjänsten pekade Maria på några stenar som låg vid altaret. De hade Björn haft med sig i en ryggsäck vid en familjegudstjänst i veckan. Ryggsäcken med stenar var tung,

så till slut hade han tagit upp den och plockat ur stenarna. Vanliga stenar fascinerar alltid barn, och mig också. Vad Björn berättade om stenarnas hemlighet för barnen vet jag inte, men jag mindes att Björn vid en predikan i höstas pratade om stenar och deras symboliska betydelse i judisk och kristen tradition. Man tänker t.ex. på Moses stentavlor på berget Sinai, den bortvältrade stenen på Påskdagen och nutidens gravstenar. På David Markstedts Familjegrav vid Landskyrkan i Skellefteå finns Davids och hans hustrus namn inristade i en hög gravsten. Mina föräldrar m.fl. vilar däremot under runda stenar i enlighet med de regler som gäller för den gravplatsen.

Jag tar nu fram min anteckningsbok och skriver: *Kom i ihåg att välja ut en vacker sten nere vid stranden på Kopparbo, där som barn du lekt!*

Maria baserade sin predikan på en bok av en Owe Wiström, som är professor i religionspsykologi. Jag kände igen namnet och undrade han kanske var en av mina lekkamrater från Trädgårdsgatan. Enligt Wikström genomgår den religiösa människan fem stadier, men det hade inte jag gjort. Jag hade fuskat och hoppat direkt till stadium fyra, som kännetecknas att man upplever Guds närvaro i allt som händer och ser samband mellan saker och ting som logiskt sett inte alls hänger ihop.

Efter Marias predikan var det psalmsång och kollektinsamling, men det hoppade jag över, Istället tog jag fram min anteckningsbok igen och skrev: *Owe Wikström: Det bländande mörkret - Att återupptäcka den stora glädjen*. Sedan tog jag fram min iPhone och googlade på författarens namn och bokens titel. – Mycket riktigt stämde det. Owe var född i Nederluleå och han var jämngammal med mig.

Owes bok handlar om vägen från existentiell oro, över tvivel och tomhet, till stor tillit. Denna vandring på livets väg har beskrivits av kristna mystiker genom århundraden. Vandrigen börjar ofta i dov längtan efter att komma hemifrån, men halvvägs kommen på sin levnads vandring, går man vilse i en mörk skog. Man irrar där runt likt Odysseus i dödsskuggans dal och tappar bort både sin käpp och stav. Till synes av en slump finner man så åter den rätta vägen och man upplever då ett lyckorus. Och lyckan övergår i eufori, då man upptäcker att man hela tiden har vandrat i en cirkel, som nu sluter sig, så att man med hopp och förtröstan är förvissad om att man till slut kommer att nå nollpunkten. Först då kan man med hela sitt hjärta och hela sin kropp tro på Jesus Kristus, syndernas förlåtelse, de dödas uppståndelse och ett evigt lov.

När man befinner sig i dödsskuggan gör Koronan och *Coronan* att världen verkar öde och tom. Men ofta är det just i universums tomhet och i saknaden av ljus, som Gud paradoxalt nog blir mest påtaglig. Titeln på Owe Wikströms bok *Det bländande mörkret* fångar den stora glädje och förvåning, som kan överväldiga den som den Helige drabbar med sin "annorlundahet" och strama ömhet.

Efter att psalmsången i Viksjökyrkan upptäckte jag att jag hade glömt att lägga den 100-lapp som Anne-Marie hade försett mig med i kollekten. De insamlade pengarna låg nu framme vid altaret. Jag hade glömt bort vad dagens kollekt skulle gå till, men det kan inte ha varit typ bidrag till typ hednamissionen, för då hade jag reagerat, utan det var nog typ bidrag till SKUT. Jag ville gärna stödja de gamla sjömanskyrkorna, som har ändrat namn och idag

vänder sig även andra grupper än till de ombordanställda. Många turister, utbytesstudenter, au-pairer, utstationerade och andra nordbor, som av någon anledning befinner sig i ett främmande land, är ofta ensamma, nedstämda och vilsna. Många upplever ett inre mörker, som vore det solförmörkelse och natt klockan tolv på dagen. Svenska Kyrkan i utlandet har en egen hemsida, där man kan läsa var de svenska kyrkorna i utlandet finns och var man är välkommen för att fika och prata svenska, finländska, norska eller danska, samtala med en präst eller diakon, tända ett ljus för någon som man saknar, fira gudstjänst och vara med i SKUTs dynamiska verksamhet.

Nu kom jag plötsligt på vad dagens kollekt skulle gå till. Det var till för att stödja och uppmuntra turism till orter som har drabbats av naturkatastrofer, terrorhot och kolera och epidemier och där inhemska befolkningen på dessa orter nu lider stor nöd.

Viksjö kyrka är stiftets nyaste kyrka. Den liknat Noaks ark, fast vänd upp och ned. Men det är inte ett böljande hav som man ser utanför altarfönstret. Kyrkan som invigdes av biskop Carolina Krok i juli 2005 är ritad av Nyréns arkitektkontor. Den är byggd i trä såväl ut- som invändigt. Kyrkorummet är byggt på tvären med altaret mot långväggen. Det gör att kyrkobesökarna kan se ut genom altarfönstret och skåda ut över ett böljande hav av bilar, i olika färger, olika modeller och tillverkade i olika länder.

Kyrkobesökarna kan även se hur kunder från kommunens alla hörn och även utsocknes kunder av alla nationaliteter, hastar till Systembolaget och ICA Viksjö för att köpa vin och bröd m.m. Arkitekten hade ursprungligen placerat busshållplatsen rätt utanför altarfönstret. Tanken var att de jäktade buss resenärerna skulle kunna se in i Viksjö kyrka och attraheras av den stilla ro och förtröstan som rådde inne i kyrkorummet. Den stannande bussen var tänkt att vara symbolisk, man kan när man vill liksom till en buss stiga in i kyrkan. Ett antal humanister protesterade dock. De ville inte dess ”religiösa galningar” fira gudstjänst, när de steg av bussen. Bl.a. därför beslöt kommunen att flytta busshållplatsen 20 meter norrut. Nu kan bara 1/3 av kyrkobesökarna se kunderna till Systembolaget och ICA komma och gå. Kostnaden för att flytta busshållplatsen 20 meter blev enligt vad kommunens revisorer har kommit fram till över 60 mkr. De ansvariga politikerna beviljades dock ansvarsfrihet för åren 2017-2019, dvs. under de dryga två år som det tog att asfaltera om den stora parkeringsplatsen utanför Viksjö kyrka och flytta busshållplatsen. (Arga Revisorn fick pga. att hans hustru satt i Tekniska nämnden inte delta i granskningen av detta kommunala resursslöseri).

Att Viksjö kyrka är byggd i trä gör att det är tyst och lugnt i kyrkan. När jag kommer in i kyrkorummet glömmer jag världens alla dumheter och hur vi förslösar de resurser som världens ledare, regeringen och kommunstyrelsen av Herren är satta att förvalta. Jag har mer och mer kommit att uppskatta min kyrka. Den skänker mig glädje och förtröstan. I Kyrkan tänker jag på dem som jag nu förhoppningsvis finns i himlen. Jag tänker på min far som diktade:

Vad bryr det mig, tungusers split och strid, /den snikna jakten efter guld och ära.

För mig är nog att inom mig bära, /en stilla ro, en hjärtats frid.

Vårt jordeliv ej varar längre tid, / så låt ej svårmodet din dag förtära.

Njut av de ljusa ögonblicken kära, / snart nog tar aftonskymning vid.

Efter högmässan stannade Anne-Marie och jag kvar på kyrkkaffe. När alla hade fått kaffe reste jag mig upp och tackade Maria för hennes predikan. Jag förklarade att jag på måndag skulle gå in på Viksjö folkbibliotek som ligger bakom kyrkan och låna *Det bländade mörkret* för att ta bl.a. ta reda på om jag nu var inne i stadium 4.

Jag hade nu tänkt berätta för kyrkobesökarna om del 3 i *Carpe Diem*, där jag på första sidan, försättsidan till den i morse hade klippt in en bild på en glödande Korona. Den bilden skulle också ha passat på omslaget till *Det bländade mörkret*. Sedan hade jag tänkt fråga kyrkobesökarna om de trodde att det var en ren slump att vår präst idag hade predikat utifrån professor Owe Wikströms bok, som man kan förknippa med Koronan och *Coronan*. Men jag såg hur förfärad Anne-Marie blev, så jag ställde aldrig denna teologiska fråga.

Istället berättade jag en historia, som min lillebror Olle hade dragit den 6 november 1995 i samband med att vår mor fyllde 80 år. Vi firade hennes födelsedag på Riddersvik. Sedan låg vi fem syskon och vår föräldrar över i en av flyglarna till herrgården. Sent på natten efter god matt och gott vin ställde min lillebror sig upp och berättade en dröm som Olle hade haft då han för 20 år sedan var nere i Alperna och vandrade med en tung packning på ryggen.

Var nöjd med den mes och det liv du har, för det är ditt *eneste liv på jorda*

Olle började sin berättelse så här: *Halvvägs kommen på min levnads bana, befann jag mig plötsligt i en mörk skog, där jag inte kunde ana, vilken väg och stig jag skulle taga, för att ta mig ur denna stora skog, så full av grymhet och nöd, att minnet av den ännu fyller mig av skräck.*

Sedan frågade Olle om vi syskon ville veta hur han kom ut ur den öde skogen, som i hans dröm var tom som döden. – Det ville vi och jag sade: *Måla gärna färdens alla öden, men hoppa rim du blott tar farm av nöden.*

Olle slog upp en whisky med soda, tog en klunk och fortsatte sin berättelse, men nu mer avspänd och mindre högrävande:

Det var hur lätt som helst att komma ut ur skogen. Jag tog bara några steg åt sidan och då upptäckte jag att det inte alls var någon vild skog som jag befann mig i, utan en planterad skog av pinjeträd. De stod i raka diagonala rader i ett i övrigt fyrdimensionellt rum. På den punkt där jag nu stod, kunde jag därför åt fyra håll se hur långt som helst och även skåda in i evigheten. Framför mig låg det långt i fjärran ett stort slott och mot slottet gick en upptrampad stig. Jag var således inte den första som hade vandrat på den stigen och nu förstod jag av hela mitt hjärta och hela min kropp att jag var på den rätta vägen.

Det var dock inte lätt för mig att vandra upp mot slottet, för jag bar på en tung ryggskäck. Det skavde och smärtade längst ryggen, men jag kämpade på i alla fall. Men plötsligt var det tvärstopp. Det kom en grind i vägen och vagnen föll omkull!

Nu avbröt Cina, min yngsta syster, Olle och hon utbrast: ”Vagnen, var kom vagnen ifrån. Du har inte sagt något om en vagn! Hur kan du börja med *Divina Comedia* och fortsätta med

Gnällmåns? Jag tror inte alls att du har drömt om en pinjeskog, utan det här är bara en dröm som du har hittat på för att få uppmärksamhet av din storsyster Margaretha”.

Men vi andra syskon sade att vi visst trodde på Olles dröm. Vi ville att Olle skulle berätta vidare. Vi förklarade för vår lillasyster, som har svårt att sova och sällan drömmer på nätterna, att det inte alls är ovanligt i drömmar att saker och ting hux flux dyker upp. I drömmarnas värld är det sällan som i den non-fiktiva världen utan mer av IRL.

Efter Cinas avbrott fortsatte Olle sitt narrativ: När jag kom upp på bena igen, såg jag en gammal vithårig gubbe, som försökte att låsa upp grinden. Han hade en jättestor nyckelknippa med ett 12l nycklar i. Han provade nycklarna slumpmässig, en efter en, men ingen av nycklarna passade.

Goddag gamle man. Jag heter Olle. Vill du att jag skall hjälpa dig?

Ja tack”, sade mannen. Jag heter Petrus, men du kan kalla mig Per. Jag har stått här i evigheter för att få upp porten. Jag klarar helt enkelt inte av det. Jag kanske låter gnällig, men det är det bara för att jag ogillar den gälla musiken, som de spelar där inne i slottet. Ungdomarna som passerar här är inte lika hjälpsamma och artig som du Olle. Och de strör pärlor och diamanter på gången framför porten, som man halkar på. De borde lära sig ordning och disciplin, innan de släpps in här. Dagens ungdomar är bortskämda, men inte ens de äldre kommer ihåg vilka fälor och farsoter som väntar alla som inte ser livet från den ljusa sidan..

Olle fick upp porten redan efter andra försöket och han sade till Per: *Lägg på minnet att du skall pröva nycklarna systematiskt, så går det fortare. Eller ännu bättre är att du ber min svägerska att sätta en bricka på varje nyckel, så vet du vilken nyckel som går till vilken dörr. Det gjorde hon på Kopparbo, fast där hjälpte det inte. För hennes man slarvade bort alla nycklarna utom två.*

Nu avbröt jag Olle och sade: *Det var inte alls jag som slarvade bort dem, utan vår lilla syster Cinas barn och mina barnbarn. Alla struntar i vad jag säger! Och ingen av ni syskon lyssnar någonsin på vad jag säger eller skriver. Ni påpekar bara hela tiden att jag stavar som en kratta och att allt vad jag skriver är obegripligt.*

Nu medlade Per i tvisten. Han sade: *Det kan vara någon vuxen också som har råkat stoppa nyckeln i fickan. Hen har åkt från ert landställe med nyckeln i fickan och sedan glömt och ta tillbaka den nästa år. Med åren blir man mer glömsk, men det är mänskligt att glömma. Olle! Säg åt din bror Lars att sätta in ett elektroniskt lås med ögonigenkänning. Det har vi gjort här uppe. Det var därför som porten gick upp automatiskt, då du tittade in i nyckelhålet. För du tror väl ändå inte på sagan om St. Per. Han finns inte på riktigt, och om han funnes, skulle hans gamla rostiga nycklar ändå inte fungera efter nästan 2000 år. Men varför kånkar du på en tung ryggsäck med stenar i, Olle? Slänger av dig både säcken och mesen?*

Olle svarade Per: *Den frågan har min hjärnskrynkla också ställt. Hon påstår att jag bär på en massa förträngda minnen, likt en säck stenar på ryggen. Hjärnskrynklaren menar att jag måste befria mig från dem för att komma vidare i livet. – Då frågar jag henne vad det är som jag bör slänga av mig, men får som vanligt motfrågan: ”Vad tror du själv Olle?”*

Då blir Olle rosande rasande och skriker:

Jag har betalat dig 1000 kr i timmen, men jag får inte den minsta hjälp. Nu vill jag istället att du ger mig 1000 kr för att jag, efter våra tjugo seanser, äntligen har fått dig att inse du inte skall släpa runt med din otrogne man, som en börda på ryggen i hela ditt liv. Du slog ihjäl honom med en yxa och grävde ned liket för 32 år sedan. Bara för att du råkade glömma var du grävde ned honom och polisen inte trodde på ditt erkännande, måste du nu göra dig fri från honom. Jag är faktiskt dödsstrött på att höra dig älta polisens cold-case gång på gång. Glöm den uslingen och skaffa dig en ny ryggsäck i stället!

Det var klokt sagt, sade Per. Olle! Om du tycker att din ryggsäck skaver, så kan du prova någon av de miljoner andra som jag under åren har samlat på mig.

Nu tittar Anne-Marie på klockan och säger. ”Vi har inte tid längre för att sitta och höra dig dra rövarhistorier och höra dig skylla allt du har slarvat bort på din lillebror. Vi skall ta bussen till Jakobsberg. Vi måste hinna dela ut dina flygblad innan vi går på Alliansens seminarium i kommunhuset.”

Men alla andra kyrkobesökarna, utom en äldre man som hade somnat, ville att jag skulle berätta vidare. De ville höra vad Olle hade berättat att han hade dröm 1975. Jag fortsatte nu att berätta om Olles dröm: *Per gav Olle nu den ena ryggsäcken efter den andra, men en skavde på höger skuldra, en annan på vänster skuldra. En var för hårt åtdragen och en satt bra, men hade ingen mes. En femte satt i och för sig bra, men den såg så mesig ut. Till slut fick dock Olle tag på en ryggsäck som satt perfekt. Han provgick med den och han testade hur den kändes med många och med få stenar i. Slutligen sade Olle till Per: Det här är den enda rätta för mig! Den tar jag!*

Kära Olle, sade Per: Det var just den här mesen och säcken med stenar som du kom hit med. Ta nu vara på dig och dina medmänniskor till vi ses nästa gång! Per öppnade...

”Öppnade vad”, ropade alla kyrkobesökarna, inklusive den äldre mannen som nu hade vaknat.

”Jag vet inte, för min bror Olle vaknade just då ur sin sömn. Det här var för 45 år sedan, men varje natt då min lillebror lägger sig ber han sin aftonbön och avslutar den med att be den Gode guden om att få drömma samma dröm en gång till och då få veta vad som var fördolt bakom dörren. Och när min bror minst anar det kommer han säkert att få sin bön uppfylld.

Anne-Marie och jag tog farväl av Maria och hennes flock. De hade förmodligen genom min tröstrika och roliga historia stärkt sitt immunförsvar, så att de inte längre vare sig fruktade Coronaviruset eller döden.

Anne-Marie skyndade mot bussen, som var på väg in. Just när vi skulle gå på bussen utropade jag. ”Ryggsäcken! Jag glömde ryggsäcken!”

”Strunt i din gamla ryggsäck. Vi är sena till flygbladsutdelningen. Vi kan få nya flygblad i ”Jakan”. Och medan du står ute i snålblåsten och ”dealar” flygblad kan jag köpa en bättre ryggsäck åt dig. Kom ihåg att begära 20 kr per flygblad. Påmin kunderna om att det idag den 8 mars är internationella kvinnodagen. Om väljarna inte vill ha något flygblad eller tycker att det är för dyra, erbjuder du dem att följa med dem på pendeltåget och att berätta om

kvinnorörelsens historia. Ge dem inte något flygblad gratis, för då kastar de bara bort dem. Men du kan ge dem två flygblad till priset för en tiokrona.

”OK! Sade jag. Tack för att du inte skällde ut mig för att glömde min ryggsäck. För nu kom jag på att jag aldrig tog med den. Du minns väl att jag igår, som en protest mot sopförbränningsverket i Lövsta, hängde min ryggsäck full med sopor vid Åkermymtans centrum.

Alliansens pånyttfödelse i Järfälla

Vi är mycket ojämställda i Järfälla kommun. Under 2000-talet har alla KF- och KS-ordföranden utom en varit kvinnor. Alla kommundirektörer utom en och de flesta förvaltningschefer har också varit kvinnor. KSO Emma Feltman anser att det är ett stort problem att vi har så få män på toppositioner i kommunen. I Järfälla har vi sedan november 2018 åter ett Alliansstyre. Bland Alliansens gruppleddare är nu 50-50.

På Internationella kvinnodagen den 8 mars ordnade Nya Alliansen i Järfälla två seminarier, som på olika sätt berörde frågan om en hållbar strukturell förändring. Det första seminariet handlade om hur Alliansen bildades och hur vi vann valet 2006. En bidragande orsak var att en pressekreterare av misstag råkade läcka ut att de borgerliga partiledarna skulle träffas hemma hos Maud Olofsson i Högfors och att media då vallfärdades till hennes gård på landet. De hoppades att få se tre män och en glad kvinna tumla runt i en badtunna, så att de skulle få smaskiga bilder och spännande ”eftersnack” att skriva om under sommarstiltjen,

De som har roligast vinner sade Maud Olofsson. På valnatten var dessa fyra partiledarna jättegglada. Men Lars Leijonborg inte var lika glad som efter valet 2002, då han utropades till Lejonkungen.

Från detta seminarium drar jag slutsatsen att vi för att uppnå ökad jämställdhet och för att Alliansen skall vinna nästa val, behövs fler politiker som ser livet från den ljusa sidan. Vi behöver politiker som har det livat. De spelar ingen roll om ”hen” är kvinna, man, transa eller queer. Det viktiga är att de lever lyckliga tillsammans länge, som Gaudis *Sagrada Familia*.

Det andra seminariet handlade om barnkonventionen och konventionen om mänskliga rättigheter. Föreläsaren ställde bl.a. frågan om alla barn enligt konventionerna har rätt spela dataspel. Det visade sig att man inte enligt någon av konvention hade det, och att man inte ens hade rätt till en egen dator i barnkammaren eller rätt till eget rum på långvården eller fångvården.

Stämningen i Nya Alliansen var på topp då vi efter seminarierna delade på en tårta. ”Nu är det fest i Kapernaum” sade Lennart Nilsson (KD), och skar med samma segergest som Alf Svensson en stor tårtbit åt sig. Men när han såg att jag blev utan, gav han mig omtänksamt halva biten till mig, med den sked som han nyss hade slickat av grädden från. Men Lennart lugnade mig med att han inte hade haft råd och tid att åka till Alperna.

Under sista passet var vi indelade i olika grupper, där vi nämnd för nämnd diskuterade vad Alliansen borde satsa på inför valet 2022. Jag höll på att slumra till för det var egentligen inga nya idéer som kom fram. Men det kan ha berott att de fyra partierna satt och tjuvhöll på sina,

som man trodde, vinnande frågor i nästa val. Till slut fick jag och en partikamrat till mig lämna våra förslag.

Jag förklarade att alla de förslag som hade tagits upp och även de som man hade tjuvhållit på, nu måste kastas i papperskorgen. Alla kommunen resurser måste nämligen snabbt mobiliseras för att möta den kommande Coronapandemin. Utan att nämna Sven Stolpe och *I dödens väntrum*, förklarade jag sedan varför jag ansåg Covid-19 vara så farligt och att väljarnas dom, i nästa val, helt skulle avgöras av hur vi i Järfälla klarar Coronakrisen.

Det var ingen runt bordet som nappade på mitt förslag. Ordförande för mötet sammanfattade mitt inlägg, som att jag ville ha en strategisk analys och en långsiktig plan på hur kommunen skall förbättra sin kris- och katastrofberedskap.

Jag suckade men kommenterade inte den tolkningen av mitt inlägg. Jag visste att det vid bordet satt en Alliansföreträdare som jobbar på Socialdepartementet. Jag hoppades att han skulle upplysa socialministern om hur ”Arga Revisorn” bedömer *Coronan*.

När jag uppgiven lämnade seminariet fick jag av en Alliansbroder inofficiellt veta att kommunalrådet Pehr Granfalk (M), tillika ordförande för förbundsstyrelsen i Norrvatten, i morgon skulle sparka Norrvattens VD Johanna Lindgren. Jag har varit revisor i Norrvatten i sex år. Liksom Johanna är jag civ.ing. i väg- och vattenbyggnadstekning, Jag skrev på 1990-talet rapport om ”Skyddet av vårt dricksvatten”, som blev en förstasidesnyhet. Jag bedömer Johanna som en mycket kompetent och av personalen uppskattad chef för Norrvatten. Från revisionens sida har vi inte haft enda anmärkning Norrvattens ledning. För mig var det obegripligt att Norrvattens ordförande ville sparka en av landets mest kompetenta vattenverkschefer. Att få detta besked just på den internationella kvinnodagen var beklämmande, eftersom det i VA-branschen nästan bara finns manliga chefer.

Den 30 januari klassade WHO utbrottet av Coronaviruset som ett internationellt hot mot människors hälsa. På en presskonferens den 27 februari förklarade WHO-chefen att ”viruset inte respekterar några nationsgränser och att det kan ta 1,5 år att få fram ett vaccin. ”. Då hade det media i över en vecka pågått en debatt om svenska skidåkare skulle tillåtas att resa till Alperna och om det vid hemkomsten skulle undersökas. Att med en alvarlig pandemi i antågande sparka en väl fingerande VD för Norrvatten är vittar om okunnighet hur komplicerat ett modernt vatten verk är. Skulle något fallera krävs det en VD som har teknisk kompetens och vet hur felet bäst åtgärdas. En fungerande vattenförsörjning är livsviktig och särskilt i Coronatider behövs rent vatten för att kunna skydda sig mott smitta och för att inte själv bidra till smittspridningen.

Den svarta måndagen

Under måndagen den 9 mars konstaterade Myndigheten för samhällsskydd och beredskap att de svenska herr- och damalpinisterna klarat sig bra mot italienarna under sportlovet. En av damerna hade visserligen brutit lårbenshalsen och en i herrlaget hade varit alltför berusad för att få stiga på planet hem till Sverige. Båda två hade dock följande dag fraktats hem med ambulansflyg och tagits in på Nya Karolinska, där ett team läkare stod beredda att ta hand dem. Det visade sig att varken kvinnan eller mannen bar på Covid-19, men den ortoped som

opererade lårbenshalsen gjorde det. Det gjorde även en kvinnlig läkare, som hade tagit hand om den berusade mannen och som hade beslutat sig för att gå grunden med frågan varför Jesper Berg super.

Ortopeden hade varit i Cortina och där träffat en bedårande kollega från Toscana. Den kvinnliga läkaren hade varit stipendiat på Villa San Michele i Anacapri och hon fadear träffat den unge kardinalen Don Caminio från Milano, som hon snabbt förförde. Ingen av läkarna fick dock några symtom av viruset, mer än lite hosta, men det fick deras patienter. Därför sattes hela sjukhuset omedelbart i stabsläge. Att släcka ner Nya Karolinska, som hade kostat 60 miljarder kr, var inte ett alternativ. Nu förväntade sig stockholmarna att få valuta för sina skattepengar.

Under dagen började alltmer oroande rapporter att strömma in om att *Covid-19* via Alperna på allvar hade nått Sverige. Anne-Marie stod och strök medan jag samlade in information om hur allvarlig Coronan var. Min hustru har två iPad och jag en egen. Jag hade fått låna hennes gamla, så att jag kunde googla och läsa på två skärmar samtidigt.

Vi skulle ha ett SKYPE-möte i kväll i styrelsen för Anders Markstedt släktförening och jag var tvungen att få fram en aktuell lägesbild. Anne-Marie hade lyssnat på nyheterna och hon undrade oroligt om det inte var lika bra att ställa in släktmötet. Hennes inställning var att hela släkten Markstedt bestod av idel skojare, och det bästa vore att ställa in även alla kommande släktmöten. Anne-Marie var stolt över sitt namn Holm, som en anfader till henne hade tilldelats då han tvångsvärvades för att under Måns Stenbocks ledning slå tillbaka danskarna under Det stora Nordiska kriget. I pressade lägen finns det inte tid att kommendera: ”Strid, Marklund, Markström, Markstedt och Lundmark! Markstrid! En kollon; Lundmark eller Marklund tar täten. Framåt marsch!”

I Västerbottens regemente hade nästan alla soldater namn på mark. Så efter nederlaget i Finska kriget beslöts att alla indelta soldater, skulle ha högst fyra bokstäver i namnet.

Anne-Marie gjorde sig just i ordning för att åka till Kyrkorådet, då telefonen ringde. Jag hade både den fasta telefonen och min mobil i beredskap. Jag tog genas telefonluren och svarade högt och tydligt: ”440122-Markstedt!”

”Oj! Satt du vid telefonen?”

Det var inte från Folkhälsomyndigheten man ringde, utan det var min syster Margaretha. Det var i och för sig bra att hon ringde, för jag var orolig för henne. Margaretha hade haft lunginflammation sedan julen, legat inne på sjukhuset och hon var fortfarande inte riktigt bra. Om hon nu skulle drabbas av Coronaviruset, skulle hon statistiskt ha dålig chans att överleva. När jag fick blodförgiftning läst i Läkartidningen om en stor amerikansk undersökning om sepsis. Statistiskt har man vid en septisk chock och organsvikt bara 20 procents chans att överleva. Det var tur att överläkaren hade glömt sin tidning på IVA och att jag han lösa artikeln om septisk chock. Att jag bara hade en chans på fem att överleva, sporrade mig att bli frisk. Det skulle nog min syster också göra, men bäst vore om hon slapp att få *Covid-19*.

”Nej, jag jobbar. Telefonen bara råkade ligga på bordet”, svarar. Jag slog på högtalaren, så att jag kunde jobba, medan jag talade med min syster.

Efter att ha avhandlat väder och vind, så kom vi in på Coronapandemin. Min syster lät inte särskilt orolig och det var inte jag heller. Men att Margaretha inte var orolig gjorde mig orolig. Därför gick jag nu igenom och förhörde henne om hon visste hur man tvättar händerna. Det påstod hon sig veta, men vid närmare förhör framkom det att hon slarvade. Därför talade jag om att jag hade läst korrespondansen mellan vår morfar och vår mor. När Asiaten härjade och vår lillebror Olle var liten, hade morfar skrivit till vår mor och noggrant beskrivit hur man tvättar händerna. Han poängterade: ”Inte bar blaska med lite vatten, utan ordentligt med tvål på händerna. Håll på så du att man hinner sjunga alla verser till *När lillan kom till världen*. Det gjorde jag när du var liten och ingen i familjen fick Spanska sjukan.” – Kan du *När lillan kom till världen*, frågade jag min syster.

”Ja”, svarade min hon buttert.

Margaretha är född i maj och har varit småskollärare. Men jag svarade henne i alla fall: ”Det tror jag inte på. Du vet ju inte ens vad den heter på riktigt. Den heter *När lillan kom till jorden*. Värden är ett vidare begrepp än jorden. Världar finn det ett otal av, t.ex. finansvärlden och andevärlden. Men sjung nu första versen!”

Margaretha sjöng men då hon kom till ...*av solsken och av sol*. tog det stopp. Då hjälpte jag henne på traven och sjöng: *Sjön glittrade*... Efter andra versen av fyra, var det stopp igen.

Nu förklarar jag för min storasyster att jag att jag ägnat en massa tid åt att lära mig mer om virussjukdomar och att jag verkligen menar allvar med att hon måste tvätta händerna ordentligt. Jag sade: ”Du måste...”

Längre kom jag inte i min uppläxning för Margaretha utbrast: ”Varför har inte jag blivit inbjuden till festen den 25 april? Alla mina andra syskon har blivit det!”

”Vad har de nu lurat i dig. Vi skall inte ha någon fest i april. Då kan det ju vara vinter fortfarande. Kanske en fest framåt sommaren? Vi får se.”

Det hjälpte inte. Min syster upprepade än mer indignerat sin fråga. Jag rör till slut i: ”Det blir ingen fest för Anne-Marie i april. *Read my leaps!*”

När Margaretha hörde Anne-Marie rasande skrika samma sak från strykbrädan, insåg hon att hennes fråga inte hade kommit så lämpligt. Vi avslutade samtalet.

Anne-Marie gick och hämtade sina papper på skrivbordet, och när hon gick tillbaka genom vardagsrummet sade hon: ”Jaså, du har tänkt ordna en överraskningsfest på Kopparbo. Det kan du ju få göra, men jag kommer inte till Fridhem. Sommarhuset är inte isolerat. I april kan det ju vara vinter. Jag har vart där på städdagen då du var ordförande i vägföreningen och det gör jag aldrig om.”

”OK! Jag har väl aldrig tvingat dig att göra något, som jag inte tror att du vill göra. Då hittar jag på något annat åt dig på din födelsedag”.

”Vi kan väl bjuda hit dina syskon på lunch.”

”Vi får se. Men jag vill hitta på något annat också. Kanske resa ner till kontinenten”, sade jag. ”Skall du stryka mer eller kan jag ställa in strykbrädan?”

Marie nu höll på att ta på sig kläderna. Hon hade bråttom till Kyrkorådet, där de bl.a. skulle behandla: ”Hur får vi ett varmare debattklimat” och ”Hur kan vi få ett kallare klimat”. – Ämnena verkade oförenliga, men bara skenbart. För om alla, inklusive Anne-Marie, höll sig lugna och inte hetsar upp sig för småsaker, skulle nog jordens temperatur sänkas.

”Nej”, hörde jag från hallen. ”Stryk hädanefter dina skjortor själv och tvätta din egen byk!”

”Pang”. Lät det när Anne-Marie smällde igen ytterdörren.

Lars mobiliserar Svenska Kyrkan för att klara skivan

Jag suckade. Lade i tvätt i maskinen, tog fram mina skjortor och började stryka.

Att Margaretha började babbla, var inte hela världen. Min syster hade inte sagt att festen skulle vara på Kopparbo, men det hade Anne-Marie genast förstått, därför att vi i förrgår hade diskuterat vilken typ av markis vi skulle skaffa på Fridhem. Den gamla blåste sönder i höstas och jag vill ha en ny markis på plats då vi innan den 25 april tar bort luckorna på balkongen. Det ville jag göra redan under Påsken. Jag hade tänkt att vi skulle fira Påsken på Kopparbo tillsammans med barn och barnbarnen. Det visste jag att Anne-Marie under inga förhållanden kunde tänka sig. Tidigast i slutet av maj bruka min hustru gå att övertala att följa med till Kopparbo

För att få iväg Anne-Marie till Kopparbo hade jag därför kontaktat Anticimex. Grabbarna från Anticimex skulle komma in i vårt hus och berätta att vår grannar i parhuset hade fått vägglöss och att de nu måste undersöka om lössen hade spridit sig till vår del av parhuset. De började sin undersökning i vårt sovrum, som ligger vägg i vägg med våra granars sovrum. Anticimex hittar mängder av vägglöss, men vi har tur. De skall kunna sanera vårt hus samtidigt som våra grannars del av parhuset (våra grannar är informerade om min bluff). Annika ringer samtidigt (på uppdrag av mig) till Anne-Marie och säger att hon ville fira Påsken på Kopparbo. Då kommer Anne-Marie ändra sig, och redan nästa dag kommer vi sitta i bilen ned till landet för att fira Påsk.

Men nu är min grandiosa plan spolierad. Jag tar telefonen, ringer till Anticimex och avbeställer den fiktiva vägglössaneringen, som de skulle ha gjort på Dymmelonsdagen .

Men än är inte allt förlorat. Skam den som ger sig. Fridhem i Getå kände Anne-Marie i alla fall ännu inte till. Jag behövde bara göra en marginell förändring i min plan. När vi roar oss på vårt sommarställe, så kan Anne-Marie få delta i ett ekumeniskt seminarium i Kolmårdskyrkan, som jag skulle be att min gamle barndomsvän professor Wikström att anordna. Till seminariet bjuda in prästen i Kvarsebo. Han hade fått figurera som skurk i min roman *Drottningholm*, så därför ändrar jag nu snabbt i min roman, så att i stället prästen i Krokeks kyrka får bli skurken, eller så anställer vi en präst på Kolmårdens kyrka, som får vara skurken. Jag kan kalla honom för Djurberg och låta honom bo i Disponentvillan i Marmorbruket. Det är logistiskt en fördel, för då har han bara 300 meter att gå till Marmorbrottet, där brottet i roman *Drottningholm* begicks

Jag kan också låta bjuda in ordförandena i Järfällas kyrkofullmäktige och kyrkoråd samt vår kyrkoherde. Ingen av dem har ännu figurerat i någon av mina romaner, men jag skulle behöva

några karaktärer till *Skottet på slottet*. Jag kan höra med dem om någon av dem är villig att ställa upp som skurk, i min kommande realrealistiska roman. I mina romaner undviker jag att ha med påhittade personer och fiktiva händelser. Men jag försöker att hålla mig sanningen, för ibland kommer jag själv inte ens ihåg vad som är sanning och vad som är fiktion. Vad som kännetecknar en god realrealistisk berättelse är att vaken läsaren eller författaren skall kunna skilja på den verklighet som vi lever i och den påhittade värld som författaren skapar.

Jag bjuder även in Cecilia Wikström till det ekumeniska seminariet för att få en europeisk dimension på ämnet *Sker allting av en slump eller enligt en så osannolik algoritm att vi människor först om en miljon år kommer att kunna förstå oss på världen*. Cecilia får bli hjältninna i min nästa roman. Det tycker jag att hon har gjort sig förtjänt av, efter allt jobb hon har lagt ned i EU-parlamentets s.k. klagomur. Det var fegt av Jan Björklund att sparka hennes som Liberalernas kandidat i EU-valet. Att DN och flera andra drakar startade ett drev mot Cecilia och skrev om hur mycket hon tjänade som EU-parlamentariker och som styrelseledamot påverkade inte mig.

Tyvärr var det få liberala tidningar som stod emot mediadrevet mot Cecilia Wikström. Ingen jämförde hennes styrelsearvoden med vad andra EU-parlamentariker och svenska politiker får i styrelsearvoden. Dessutom är val av ledamöter i bolagsstyrelser en fråga för bolagens ägare och inget som politiker bör lägga sig i. Däremot anser jag att EU-parlamentarikernas ersättningar är helt orimliga. Dessa arvoden är dock något som EU-beslutar om, men jag tycker att vi Sverige borde införa en extra värnskatt för EU-arvoden. Jag vill nämligen värna EU.

Hela Cecilia Wikström affären bottnar i den kunglig svensk avundsjuka och fördomen att kvinnliga politiker och präster skall vara sämre bolagsstyrelseledamöter än t.ex. Tomas Bodström. Jag kampanjade för Cecilia Wikström i EU-valet 2010 och jag har nära följt hennes karriär. ”Arga Revisorn” skulle självfallet inte offra hundratals timmar på att kampanja för någon som inte har kompetens för att utveckla EU och utveckla företag.

Jag tycket att det är bra om EU-parlamentarikerna skaffar sig styrelseuppdrag i t.ex. Elekta och Beijer Alma. Cecilia hade med sin erfarenhet som präst i Svenska Kyrkan kunnat tillföra sådan kompetens vad gäller etik och moral, som är nödvändigt att ha om företagets kunder verkligen skall tro på vad reklamakarna säger om hållbar utveckling och socialt ansvar.

Mitt försök att stoppa att Norrvattens VD sparkades, hade också misslyckats. Ett pressmeddelande låg redan klart under måndagen och avgångsvederlaget var också avklarat.

Nu tittar jag på klockan och ser att det är hög tid att koppla upp mig på SKYP. Vi skall ha styrelsemöte i Anders Markstedts släktförening. Det är knappt tre veckor kvar till det stora släktemötet och vi skall nu finslipa de detaljerna.

Det visar sig att alla fyra ledamöterna hade gjort sin hemläxa. Vi har fått in ett 30-tal anmälningar redan och det är ännu 9 dagar kvar innan anmälningstiden går ut. Vi beslutar dock att redan nu på fredag skicka ut en påminnelse eller ett meddelande om att släktemötet blivit uppskjutet pga. Coronapandemin. Vi diskuterar fram och tillbaka om riskerna med att bli smittad av *Covid-19* och hur man kunde skydda sig. Min bedömning är att om man åker

bil till Debbies Galleri, är risken att bli smittad inte större där än var som helst. Lokalen är jättestor, så vi skulle kunna ställa stolarna och sofforna så att alla sitter två meter från varandra, förutom de som kom i samma bil och som då även kan sitta i en soffa tillsammans. Vi serverar styckportionerad kall delikatess sallad. Det är gott om bord så vi behöver inte sitta tätt och äta heller.

Vi avslutar vårt SKYPE-sammanträde med att säga att om vi får fram ny information eller om Folkhälsomyndigheten kommer med nya rekommendationer, så omprövar vi vårt beslut att hålla släktmötet. Men jag förklarade att vi Markstedtare inte ställer in ett möte bara för att alla andra gör det. Jag är en liberal politiker och en liberal vågar stå upp för det han eller hon anser vara rätt; en liberal kan stå emot grupptricket.

När Anne-Marie kom hem från Kyrkorådet såg vi på aktuellt. Jag hade nyss sett ljuset i tunneln men de nya siffrorna om *Covid-19* var alarmerande. Så måndagen slutade dystert. Och på onsdagen var jag tvungen att ställa in släktföreningens stora möte.

Kära släktingar!

Tyvärr har vi tvingats att ställa in släktmötet den 29 mars på grund av Coronapandemin. Jag och många av er andra tillhör ju riskgruppen. Markstedtarna är liksom folket på Kolahalvön av ett segt släkte, men vi bör följa myndigheternas rekommendation.

Vi i styrelsen är besvikna över att inte få träffa er nu i mars och få berätta för er vad vi har fått fram om Familjen Anders Markstedt och om vad vi vill göra för att utveckla släktföreningen. Vi är emellertid glada över att så många anmält sig till släktträffen redan innan anmälningstiden gått ut och Coronapandemin blev en första sidors nyhet.

Vi hoppas dock att läget klarnar och att vi skall kunna genomföra det program, som ni tidigare har fått och då på samma plats, dvs. Galleri Duerr, senare i år. Vi återkommer med nytt datum, så snart som möjligt. Sköt om er, tvätta händerna och ta hand om er själva och era grannar!

Lars Markstedt / Ordf. i Anders Markstedts släktförening

Det var bittert att behöva ställa in släktmötet. Vi hade gjort mycket förberedelsearbete. Bl.a. hade Claes uppdaterat släktregistret och Karin hade förberett ett bildspel. Vi hade först planerat att ha mötet i september 2019, men främst beroende på då hade mina besvär med magen, sköt vi mötet till den 14 mars. Då var det emellertid Öl&Whiskymässan i Malmö och det stora delar av släkten Markstedt brukar gå på den, så därför flyttade vi släktmötet till den 29 mars. Men det var tur att vi gjorde det, för Öl&Whiskymässan ställdes in ett par dagar innan den skulle öppnas och det hade vi i så fall också måst göra. Det som vi i styrelsen upplevde som positivt var att vi fick många uppskattande svar och att alla hoppades att vi när Coronapandemin är över kommer igen med samma intressanta program.

Dagen då allt gick åt helvete

Nästa morgon gick jag upp tidigt i gryningen och började skriva ett utkast till Lantmäterimyndigheten (LM). Av deras tre alternativ förordade jag alternativ 3, som ju helt var min idé.

Alt. 3 innebär att ingen ny vägförening bildas. Istället blir Djurparken, Vildmarkshotellet och Norrköpings kommun blir nya medlemmar i Kopparbo vägförening. I min skrivelse till LM

återupprepade jag mina argument från min ”essä” *En förlorad väg*, men jag tillförde ett nytt juridiskt argument. LM hade i sin beskrivning av alternativ 1 sagt att vi i Kopparbo enligt 50a § anläggningslagen från 1972 kan tvingas betala en årlig avgift för att få köra på ”vår” väg. Men den paragrafen tillkom först 1992. När vägen till Djurparkens gamla entré byggdes 1964 därför Djurparken m.fl. ha anslutits till Kopparbo vägförening. Det är således inte vi i Kopparbo som skall betala dem, utan tvärtom de som skall betala Kopparbo vägförening, eftersom vi formellt fortfarande är väghållare. I min skrivelse framhöll jag att det i förarbetena till 50a§ tydligt framgår att den paragrafen inte kan tillämpas för att legalisera att Norrköpings kommun 1964 orättmätigt lade beslag på den övre delen av vår ”Kopparboväg”.

Jag var klar med min skrivelse vid tretiden. Anne-Marie hade lovat att läsas igenom den och rätta stavfel m.m. Hon skulle sedan iväg på sammanträde med kyrkans förvaltningsbolag. Det sammanträdet gällde bara att godkänna årsredovisningen, men hon misstänkte att sammanträdet skulle kunna dra ut på tiden, eftersom man i styrelsen säkert ville ventilera Coronapandemin.

Jag hade förklarat för min hustru att *Covid-19* sannolikt skulle leda till i ca 10 procent fler dör under 2020. Detta kommer att ställa stora krav på kyrkan När tusentals människor dör, blir många oroliga och man att förväntar sig att Svenska Kyrkan skall finnas till hands, såsom om vi fortfarande hade en statskyrka. Samtidigt har fler och fler lämnat Svenska Kyrkan. Tidningen Privata Affärer har räknat skrivit om hur mycket en höginkomsttagare ”tjänar” på att inte vara med i kyrkan.

Begravningsavgiften måste alla medborgare betala, vare sig man är med i en församling eller inte. Den är avsedda att täcka kostnaderna för att tillhandahålla och sköta kyrkogårdarna och kremering av avlidna.

Regionen betalar kostnaderna för att transportera av de avlidna till bårhuset och för förvaringen på bårhusen och eventuell obduktion. Pandemin kommer att innebära ett kraftigt tryck på sjukvårdens hantering av alla avlidna. Redan idag är bårhusen fulla med kroppar som väntar begravning. Beredskap inom Regionerna att ta emot tusentals nya döda människor är dålig?

Transporten från bårhuset till kyrkan ansvarar normalt den begravningsfirma, som på uppdrag av de anhöriga hjälper till vid begravningsceremonin. För ”begravningsentreprenörer” råder fri konkurrens och fri prissättning. I Järfälla kommun har Svenska Kyrkan en egen begravningsverksamhet. Den bedrivs enligt självkostnadsprincipen och den får inte subventioneras av pengar från medlemsavgiften till Svenska Kyrkan.

Om man jämför antalet omkomna svenskar vid Titanics undergång 1912, Getåolyckan 1918, Armasjärviolyckan 1940, Estoniakatastrofen 1996 och Tsunamin 2002 är Coronapandemin av en helt annan dimension. Här kommer det att röra sig om mångdubbelt fler avlidna. Dessutom handlar det här inte främst om att ge hjälp och stöd till de anhöriga, utan prästernas och diakonernas viktigaste uppgift blir här att bedja för och trösta de döende.

Kyrkans självård blir inte enklare av att det *Covid-19* är ett synnerligen smittsamt virus. Coronapandemin kommer att tvinga många att se döden i vitögat och den kommer att ställer

stora krav på präster, diakoner och anhöriga att våga ställa upp och sitta vid de döendes sida. Så länge statsmakterna inte förbjuder en sådan medmänsklig insats är det upp till var och en att avgöra om hen vågar. Här kan man inte gömma sig bakom några vaga rekommendationer om att inte sprida smittan, men självfallet bör alla möjliga försiktighetsåtgärder vidtas.

Nu märker jag plötsligt att Anne-Marie står bakom mig och läser vad jag har skrivit. Hon frågar: Skulle du inte skriva färdigt om vägförrättningen i Kopparbo, så att jag kan rätta texten? Jag måste åka till sammanträdet i Maria kyrka om en timme, så du får sno dig på.

Jag gick snabbt tillbaka till det min morfar hade kallat ”den torra juridiken”. Min morfar hade velat att min mor skulle ha ägnat sig åt affärsverksamhet och tjänat pengar, så att hon den vägen kunde hjälpa människor i nöd, istället för åt familjerätt. Just nu kändes dock frågan om vägförrättningen och juridiken som en futtig fråga, men jag hade ju lovat Bengt Algurén att driva hans kamp vidare. Coronapandemin var inte et godtagbart skäl för att svika mitt löfte till honom.

Jag bläddrade upp några sidor i dokumentet *Del 3. Coronan.doc.* och kom till kapitlet *Min idé – alternativ tre*, som jag hade lagt längst bak i dokumentet. Jag gjorde tillägget om 50a§ och skrev ut de sista sex sidorna i dokumentet, men skrivaren gick inte igång. Min *acer* var trådlöst kopplad till min *Epsonskrivare*. Det var tydligen något fel på den skrivaren. Då bytte jag i stället och skrev ut de aktuella sidorna på Anne-Maries *Brother*, men den gick inte heller igång. Det var konstigt! *Brother*-skrivaren ger visserligen en dålig utskrift, men ”han” brukar vara pålitligare än ”syrran”, min *Epson XP 215*.

Nu kommer jag på att jag tidigare under dagen hade suttit och skrivit på min *acer* i TV-rummet, samtidigt som jag lyssnat på nyheterna om *Coronan*. Det var ett simpelt fel. Jag hade glömt att sätta i kabeln till skrivaren igen. Jag gjorde det, tryckte på ”Skriv ut” och skrivaren gick genast igång. Men det var inte *Min idé - alt.3.doc* som kom ut, utan Anne-Maries lömska *Brother* började skriva ut hela *Del 3*, som nu var 50-sidor lång, och inte bara de sex sidor som jag skulle skicka till lantmäterimyndigheten.

Jag har gjort detta misstag ett par gånger tidigare och Anne-Marie också. Det finns ingen nödknapp, som man kan trycka på för att stoppa utskriften, utan jag minns att man skulle gå till skrivarinställningen. Jag visste precis var den satt på min gamla HP-dator, men den hade ju kraschat för mig och nu hade jag en *acer*.

Nu söker jag febrilt efter Kontrollpanelen, för det var via den panelen som man på min gamla HP stoppade utskriften. Men jag ser ingen Kontrollpanel på min *acer*. Jag grips nästan av panik för skrivaren matar ut sida efter sida. Strax skulle våra sista papper vara slut. Det skulle inte Anne-Marie gilla, för hon anser att hennes *Brother* och alla papper i skrivaren tillhör henne. Jag vet att hon senare i kväll behöver sin *Brother* för att skrivas ut ett dokument, som hon skall ha med sig till Arbetsutskottet i Tekniska nämnden i morgon. Därför rycker jag bort de sista sidorna i skrivaren och Anne-Maries *Brother* stoppar äntligen. Jag suckar av lättnad, för oväsendet från skrivaren lät förfärligt i mina öron. Och tydligen i Anne-Maries också, för hon står nu bakom mig och frågar: ”Vad gör du Lars?”

Jag vänder mig långsamt och säger med lugn röst: ”Jag råkade skriva ut hela dokumentet, och inte bara de sex sidornas. Bra att du kom! Minns du hur man stoppar utskriften. Det är ingen idé att man lägger i nya papper, för då fortsätter din *Brother* bara utskriften från det ställe som ”han” var på.

Jag rester mig nu upp från skrivmaskinsstolen och erbjuder Anne-Marie att sätta sig ner och försöka hitta skrivarinställningen för att få stopp på utskriften.

Men Anne-Marie skakar på huvudet och säger: ”Det är ingen idé. Jag minns inte hur man gjorde på min gamla Dell-dator, men nu lever jag ju i Mac-värden. Jag har inte hängt med i PC-världen. Det är bara att acceptera faktum. Du och jag Lars lever i helt olika världar och vi kan inte längre kommunicera med varandra. Var och en får klara sig själv! Du får helt enkelt acceptera att vi från och med nu kommer att gå skilda vägar. Men några år till bör vi väl kunna vara vänner och kunna mejla till varandra. Men räkna inte med att jag kommer skriva några brev till dig. Och det är ingen idé att du skickar tjocka brev och dokument till mig, för jag kommer i alla fall inte att öppna dem. Jag är inte längre bättre på PC än du är.”

”Jo! Det är du älskling. Du är mycket bättre än mig på allt. Sätt dig bara vid datorn, så kommer du säkert på hur man gör!”

”OK”, sade Anne-Marie. ”Men då behöver jag en mus. Jag klarar inte av att flytta pilen på skärmen med din platta.”

”Sätt dig bara, så hämtar jag en mus”, säger jag ivrigt; kanske för ivrigt. För Anne-Marie blir vaksam.

Hon ser sig nu omkring, som en mus som vill se om katten står på lur. Då upptäckte hon genast varför jag har velat få henne att sitta framför min *acer*. Från skrivaren hade sidan 3 trillat ned och på den stod det: ***Inbjudan till överraskningsfest för Anne-Marie***, och under texten var det ett stort fotografi på Fridhem i Kopparbo och Fridhem i Getå.

Anne-Marie rycker åt sig sidan och skriker: ”Vad! Vad är det här? Vad har du nu hittat på nu igen Lars?”

”Ingenting”, säger och rycker på axlarna. ”Jag håller bara på att skriva på en framtidsroman, som skall handla om Coronapandemin. Jag spekulerar om att *Civid-19*, utvecklar sig till fasansfull farsot där miljoner människor dör. Då är det två män och fem kvinnor som tillsammans drar sig undan ut på landet, för att komma undan pandemin. En av kvinnorna heter Anne-Mari (utan e) och en av männen råkar heta Lars. På Fridhem i Kopparbo eller ibland på Fridhem i Getå berättar de påhittade historier, som jag ställer samman till en roman, som skall bli en modern *Decamerone*. ”

Men så lättlurad och godtrogen är inte min hustru. Hon skriker ännu gällare: ”Men här står det ”Överraskningsfest” och ”Anne-Marie 75 år”. Tror du inte att jag begriper vad du tänker göra? Lars! Du lever i din egen värld, en fantasivärld! Håll dig till din den och skicka aldrig mer ett enda mejl från din föråldrade, dystra PC-värld till min nya, ljusa Mac-värld! Du får göra vad du vill i din PC-värld, men blanda inte ihop verklighet och fantasi!”

”Varför får jag inte göra det? Det gjorde ju Axel Munthe i *The Story of San Michele*, och han blev ju världsberömd. När *Boken om San Michele* Munthe gavs ut var Munthe 71 år. Tycker du att jag är för gammal? Är för jag gammal för att bli världsberömd”, säger jag och försöker se ut som en ledsen pudel.

”Nej, kära du! Men jämför dig inte med Axel Munthe. Han hade doktorerat, det har inte du. Han hade skiljt sig två gånger, det har inte du. Vill du skilja dig och dö som Munthe redan då du är 90 år gammal? Vill du verkligen gå i Axel Munthes fotspår”, utbrister Anne-Marie och knycklade med förakt ihop pappret med inbjudan till överraskningsfesten.

”Nej”, säger jag. ”Jag vill gå min egen väg och på min egen väg, *it's my way*. Men jag vill att besökarna på Djurparken och Vildmarkshotellet skall köra in på **vår** Kopparboväg och inte att vi skall behöva köra in på **deras** Vildmarksväg. Vi var först! Min morfar och tidigare generationer byggd Kopparbovägen och vår väg skall ingen ta ifrån oss. Att ha en gemensam vägförening är mest rationellt och samhällsekoniskt bäst. Dessutom har vi lagen på vår sida. Men nu har vi inte tid att diskutera vad som är rätt och fel vad gäller vägföreningen och inte heller om det var rätt eller fel av mig att försöka att ordna roliga överraskningsfester för dig. Jag vet att jag är egoistisk som bara ordnar fester på din bekostnad, men om jag erkänner mitt fel blir väl straffet lindrigare?”

Anne-Marie ler och säger: ”Vi får se.”

Jag ger henne en kyss och säger: ”Skynda dig så att du kommer i tid till ditt sammanträde i Mariakyrkan. Era frågor om liv och död är viktigare än vår frågor om vad som är rätt och fel. I juridiska och moraliska frågor kan man förhandla och uppnå en förlikning, men man förhandlar inte med Döden.

När Anne-Marie hade gått höll jag på en timme för att hitta kontrollpanelen och skriveinställningen. Men hur jag än sökte hittade jag den inte. Jag hade inte fått någon manuell bruksanvisning då jag köpte min *acer Asire F15*, men jag hittade mängder av instruktionsböcker på nätet. Det hjälpte mig dock inte ett dugg att läsa dem. Plötsligt läsa jag ordet ”Hjälp” på skärmen, jag klickade och skrev sedan Kontrollpanel. Vips var jag på kontrollpanelen och kunde därifrån komma till skrivaren och stänga av pågående utskrifter.

Moderna datorer är försedda med mängder av funktioner applikationer, som jag aldrig använder. Jag tycker att alla datorer borde vara försedda med ett nödknapp som stoppar alla pågående utskrifter. Ännu bättre vore naturligtvis om man tog bort möjligheterna göra utskrifter. Anne-Marie och jag har bråkat mycket om den saken. När vi är utomlands läser vi tidningen på våra ”paddor” och där går det bra. Men hemma kan Anne-Marie för sitt liv inte tänka sig att läsa tidningar på nätet.

Jag tycker också om att ligga i sängen och läsa tidningen, men jag är övertygad om att inom tio år kommer det inte finnas några papperstidningar. Och om 20 år kommer barnen att tro att det enda papper som finns i världen är toalettpapper, såvida inte japanerna då har fått fram ett e-toalettpapper.

Jag läste häromdagen att e-böcker och ljudböcker har gått om pappersböckerna, och att det fram för allt är ljudböcker som ökar. Jag har alltmer börjat att lyssna på ljudböcker, för då kan

jag göra annat medan jag lyssnar. Jag brukar ofta städa, laga mat, läsa tidningen och skriva egna böcker medan jag lyssnar på en bok som jag streamar från *Storytel*. Jag brukar lyssna på ca tre böcker i veckan. Min hörsel har försämrats, så jag prioriterar att lyssna på ljudböcker medan jag ännu kan uppfatta vad de säger. Tid nog får jag väl gå över till att bara läsa böcker.

Min syn har försämrats, men jag är övertygad om att det kommer att utvecklas läsplattor som för oss synsvaga är bättre att använda än de pappersböcker, som Anne-Marie envist håller fast vid är de enda ”riktiga” böckerna. Det går säkert att utveckla en syntetisk doft också på läsplattan, så att det luktar gammalt paper, som får en att minnas den första bok som man ens mor läste medan man drack provençalskt Lindbloms-the och åt Madeleinekakor. Så en dag är synen också borta, men så länge man har kvar lukt- och smaksinnet är livet värt att leva. Och när dessa sinnen också börjar att försämrats hoppas jag att man har utvecklat tekniken, så att man kan skicka informationen från böckernas värld direkt in i min hjärna. Och när jag har tröttnat på alla digitala böcker, så får jag övergå till icke digitala böcker igen. Då fantiserar jag i min hjärna ihop ny realrealistiska rolig essäer. Jag hoppas verkligen att man om 30 år fått fram ny teknik, så att det går att registrera i ord eller bild vad jag håller på att i realtid fantisera ihop. Då kommer mina barnbarns barn att säga: ”Mors morfar han är allt lite tokig han, men hans fantasi är det inget fel på.”

Dagen därpå rättade Anne-Marie min skrivelse och jag mejlade över den till ordföranden i Kopparbo vägförening inför det styrelsemöte som de skulle ha under helgen. I mitten av följande vecka ringde jag upp ordföranden. Jo, styrelsen hade läst mitt förslag, men de tyckte att alternativ 1 var bättre. De hoppades att inte behöva betala någon avgift alls till den nya vägsamfälligheten, som skulle bildas. Någon revidering av 1962-års vägförrättning vågade man sig inte på, för en sådan var man rädd skulle bli för dyr för medlemmarna. Nu hade man också en offert på 400 000 kr som man skulle ta ställning till på en extra stämma i samband med arbetsdagen den 18 april. Man ansåg att det var nödvändigt att asfaltera om ett par hundra meter av Kopparbovägen.

Jag blev alldeles matt. Allt jobb jag hade lagt ned föreföll förgäves. Jag hade med värkande mage vankelmodig vankat runt på vägarna i somras och då var det inte sprickor i asfalten som jag tittade efter. Men om det hade varit så allvarliga skador, så att man måste ta beslut på ett extra årsmöte, hade jag troligen observerat sprickorna. Jag har både som ordförande i Kopparbo vägförening och som ordförande för Samfälligheten Fäboden upphandlat asfaltarbeten. 400 000 kr lät mycket. Min erfarenhet är att man kan få mycket bättre priser om man gör arbetena varma dagar under vintern, då asfaltfirmorna har lite att göra.. Och självfallet bör dessa asfaltsarbeten samordnas med de arbeten som behöver göras på vägen till Vildmarkshotellet.

LM i Norrköping hade begärt att få svar om de tre alternativen till den 17 april. Jag skickade mitt svar redan en månad tidigare. Jag beslöt mig att avvakta tills i början av april innan jag gjorde mitt nästa drag. Varför är det ingen som håller med mig om någonting. Är det jag som är tokig eller är det alla andra som är tokiga. När Thea bjöd mig på låtsaskaffe uppe i lekstugan i somras påstod hon med bestämdhet att ”morfar är tokig”. Thea är smart. Har hon själv kommit fram till detta resultat, eller har hon hört mina barn säga det? Eller har Thea hört Anne-Marie säga det? – Jag har läst om hur psykiatrin har utvecklat sig i Sverige undet de

senaste århundrandena. Hon har själv aldrig upplevt galenskap, aldrig sökt psykiatrisk vård aldrig provat psykofarmaka och hon känner inte ens någon psykolog. Thea kan ha hört sin mormor säga att ”morfar är en tokstolle, men jag kan aldrig tänka mig att min familj skulle börja konspirera mot mig för att få ”Arga Revisorn” inspärrad på dårhuset. Anne-Marie är inte som Laura i Strindbergs *Fadren*.

Anne-Marie rättade i förgår mitt aprilskämt *Kolossala Koboltfynd i Kolmården*? Hon tyckte att mitt aprilskämt var tokroligt och hon log till och med då hon läste det. Men frågan om jag i hela Sverige kan hitta någon chefredaktör som också tycker att det tokroligt och som är så galen att ”hen” låter publicera mitt aprilskämt

Cirkulationsundersökningen

Jag hade aldrig tänkt på att Sophiahemmet är uppkallat efter Oscar II:es gemål förrän jag fick se Leonard Zorns porträtt av den ståtliga damen i entréväningen till hus C på Sophiahemmet. Under målningen läste jag att drottning Sophia invigde sjukhuset 1889 och hon var genuint intresserad av att förbättra sjukvården för de många fattiga människor, som då fanns i Stockholm. Drottningen hade några år tidigare besökt St. Tomas Hospital i London och där träffat Florence Nightingale, vars böcker hon hade läst. (Boris Johnson är nu intagen på detta sjukhus).

Jag gick uppför trapporna och nu kom jag ihåg att jag varit i C-huset för 18 månader sedan och tagit ett blodprov inför en planerad operation av mitt knä. Planlösningen på alla våningarna i C-huset var identiska och jag mindes var toaletten låg. Jag behövde inte kissa, men jag ville tvätta mina händer. Visserligen hade jag haft handskar på mig både på pendeltåget och bussen från Odenplan till Sophiahemmet, men myndigheterna hade ju på TV uppmanat oss att tvätta händerna noggrant. Så det gjorde jag.

Precis prick kl. 11 steg jag in på fysiologlaboratoriet för att göra en *perifer cirkulationsundersökning*. Den gjorde av en kompetent sjuksköterska som hette Sara Videbeck. Hon tyckte att mina fötter var ovanligt kalla. Jag tyckte att fötterna kändes som vanligt, men Sara måste ha känt på många fötter, så hon hade säkert rätt. Och något fel på mina fötter var det ju.

I remissen från min husläkare stod det att jag hade ont i fötterna. Det förnekade jag först och förklarade att jag hade kommit till labbet för att jag hade haft sår på tårna som inte läkt på tre månader och att mina fötter svullnat upp och blivit röda. Det är klarat att det då skaver och gör ont runt fötterna. Men att jag aldrig haft ont i fötterna.

Undersökningen visad inget alarmerande och Sara höll med mig om att träning, nyttig mat och annan blodtrycksmedicinen var vad en kunnig läkare skulle föreslå. Men hon blev förskräckt då jag sade: ”Snälla Sara! Vad tror du? Går det inte att bara *deleta* resultaten av undersökningen. Då bespara du läkaren på Sophiahemmet och också min husläkare en massa onödigt arbete. Vi struntar helt enkelt i Socialstyrelsens och de borgerliga samhällets alla regler. Går allt detta an?”

”Tyvärr Lars. Jag lever redan i ett samboförhållande med dr. Almqvist på IVO, så det går inte an”, svarade Sara Videbeck.

Coronapandemin hade nu börjat ta sitt grepp om Stockholm. Det hade vari få resande på pendeltåget och bussen. När jag gick ned för trappan på Sophiahemmet funderade jag över var man var man skulle kunna mobilisera sjukvårdsresurser. Den cirkulationsundersökning, som jag nyss hade gjort, skulle naturligtvis skjutas på framtiden. Om en vecka är säkerligen denna typ av ”onödiga” undersökningar bortprioriterade. Men vad kan en sjuksköterska som Sara och en byråkrat som dr. Almqvist på IVO göra för nytta på IVA. Sara hade hållit på med cirkulationsundersökningar i 20 år och hon visste nog inte mer än jag om Covid-19. Och dr. Almqvist visste no ännu mindre om praktiskt sjukvårdsarbete än Sara.

När jag lämnade Sophiahemmet hus C genom den utgång som vetter mot gamla Sophiahemmet störtregnade det. Jag såg upp mot himlen och jag märkte därför inte att det var ett trappsteg ned och sedan tre trappsteg upp. Jag ramlade, men jag stäckte ut högerarmen och tog reflexmässigt emot mig med den. Jag vet att man inte skall göra det för då kan man lätta skada *rotaturkufen* i axeln och det. Anne-Marie har gång på gång tjatat om detta, men jag lyssnar aldrig på vad hon säger.

Det gjorde ont i min högra axel Det kändes precis som innan jag på Gamla Karolinska fick min högra *supraspinatussena* *surturerad* av dr. Wallensten.

En man i 30-åldern sprang fram och hjälpte mig upp. Han undersökte precis på samma som mina axelläkare brukar göra och kom sedan med glädjande beskedet att *rotaturkufen* troligen inte var skadad. Mannen påpekade dock att han inte var läkare, utan att han studerade här för att bli legitimerad sjuksköterska

Då frågade jag den unge mannen om han visste vad ett virus var och det kunde han redogöra för. Sedan frågade jag honom om han hade praktiserat på någon intensivvårdsavdelning – Det hade han gjort, på Norrtäljes IVA i somras. Då beordrade jag honom att omedelbart inställa sig på IVA vid Danderyds sjukhus. Där skulle han säga det var marinveterinär Anders Ant, som hade beordrat honom till snabbutbildning och tjänstgöring 48 timmar i veckan. Han slog ihop klackarna, gjorde honnör sade med hög röst: ”Ja, major marinveterinär!”

”Bra min gosse. Nu slår vi tillbaka de ”djävla” mikroberna. Skona inte en enda. En för alla och alla för en. Utgå!”

Jag såg hur 30-åringen skyndade iväg mot t-banan för att ge understöd till Stockholms Östra front. Det kändes härligt att nu se de unga sluta leden och ena sig i kampen mot vår gemensamma fiende Covid-19.

När jag kom hem med pendeltåget och bussen redogjorde jag snabbt och kortfattat vad som hade hänt.

”Du tog väl inte mot dig med rak arm”, utbrast Anne-Marie förskräckt.

.”Nej! Jag kom ihåg vad du hade lärt mig” så jag lät huvudet ta törnen mot det översta trappsteget och jag höll vänster hand för mitt hjärta. Jag har ju ett dåligt hjärta, men huvudet mitt är gott. Så det gick bra.”

”Men det är i alla fall förskräckligt”, sade Anne-Marie. ”Om en gammal gubbe eller gumma ramlar och slår ihjäl sig på de onödiga trappsteg och andra ättestupor spelade ingen roll, men

tänk om någon läkare eller sjuksköterska skulle trilla och skada sig i detta för vårt fosterland kritiska läge, så kan det ju leda till ännu fler döda än 100 000 under 2020.

Jag förstod genast vad hon menade. Jag satte mig vid datorn och skrev i hop ett mejl tillfysiologlabbet, där jag underdånigt bad dem att hos sin hyresvärd vördsamt anhålla om att de må undanröja två av trappstegen vid utgången till hus C.

Jag fick redan efter en vecka svar från en receptionist på Aleris som skrev följande:

Jag beklagar att du ramlade och gjorde dig illa när du var hos oss och hoppas att det känns bättre nu! För din kännedom så finns det skylt både utanför och innanför dörren att man kan gå in genom ingång B (sammainnergård som C) där det finns en ramp om man har rullator, rullstol eller ej kan gå i trappor. Det stod tidigare på våra kallelser också, men då folk tyvärr inte läser allt, klagades det på att det stodingång B när vi var i C. Så vi får helt enkelt hänvisa till att se på skyltarna och att du tar ingång B nästa gång du kommer hit, så kan du gå inomhus till hus C från B.

Jag gav Anne-Marie mejlet. Hon läste det och började sedan att gap flabba. Hon känner väl till min entusiasm från min tid som trafiksäkerhetsforskare på Chalmers att för att förhindra olyckor genom att anpassa miljön efter människan, istället för att informera bort problemen. Det genom fruktlösa experiment på mig vet även Anne-Marie att det är dömt att misslyckas att försöka ändra på människan. Därför frågade hon: ”Hur tänker du svara?”

”Jag tänker definitivt inte svara den stackars receptionisten som beordrats att sätta sitt namn på mejlet, utan jag tänker svara hennes chefer högre upp. Svaret kommer i en av mina essäer”, sade jag som vore jag Strindberg.

Folkhälsomyndigheten – En papperstiger?

När jag jobbade på Socialdepartementet och Finansdepartementet fanns inte Folkhälsomyndigheten, utan då fanns Smittskyddsinstitutet och Folkhälsoinstitutet. Den förstnämnda myndigheten som tidigare hette Statens Bakteriologiska Laboratorium, förstår man av namnet vad den sysslade med. Folkhälsoinstitutet sysslade mest med att ge råd om nyttig kost (typ 4-6 skivor fiberrikt bröd om dagen) och att det är bra med sex och motion, men att man bör undvika oskyddade sex, alkohol, narkotika och tobak.

I januari 2014 bildades Folkhälsomyndigheten genom en sammanslagning av de ovan nämnda myndigheterna samt en del av Socialstyrelsen. Den nya myndigheten sitter intill Socialstyrelsen i Vägverkets gamla lokaler vid Västerbroplan.

Andra veckan i mars tog jag reda på vad politikerna hade tänkt att Folkhälsomyndigheten syssla med och vad man i verkligheten faktiskt gjorde vid myndigheten. Jag snabbbläste Alliansregeringens propositioner om Folkhälsomyndigheten från 2012, den Röd-gröna regeringens proposition från 2018 och därefter även Folkhälsomyndighetens årsredovisningar (ÅR) för 2014 – 2018.

Jag har under min tid i statsförvaltningen läst mängder av statliga utredningar, där utredningen hade haft i uppdrag att lösa ett visst samhällsproblem, men där man inte lyckats med uppdraget. Istället har man förslagit att en ny myndighet tillskapas eller att existerande myndigheter ombildas för att lösa det aktuella problemet/utmaningen. Sedan tar regeringen

fram en proposition, där man anger ett antal verbalt storslagna, men oftast diffusa och inte mätbara, inriktnings och effektmål för myndigheten samt anslår mer pengar till myndigheten. Vanligen brukar då oppositionen motionera om att ännu fler uppgifter och ännu mer pengar skall tillföras myndigheten, vars verksamhet man dock har en diffus uppfattning om.

När Gunnars Strängs tid myndigheterna beviljades nya tjänster mätte och vägde rikshushållaren in varenda ny tjänst, så att han hade kontroll över hur myndigheten använde sina resurser. Och om ett nytt storsjukhus blev för dyrt beordrade han en nedskärning på tio procent. Då fick arkitekterna rita om sjukhuset och minska alla måtten med tio procent.

Om en myndighet ville inrätta en tjänst som förste statsepidemiolog, frågade finansministern vad en sådan herre gör? Gunnar Sträng hade på Lövsta folkskola gjort sig känd för flit och kunskapsgirighet. När Finansministern fick reda på vad epidemiologi är, godkände han genast att den nya tjänsten inrättades. Den folkkäre finansministern gillade att använda grekiska ord, då han i sin fatatur inte hade adekvata inhemska vokabulär till hands.

Enligt dagens moderna mål- och resultatstyrning får vanligen myndigheterna pengarna i form av ett ramanslag, som man kan användas ganska fritt, bara man uppnår målen. De flesta mål är dock så otydliga att ingen vet egentligen vad riksdag och regering har menat med dem. Och det är därför svårt att säga om målen har uppnåtts eller inte. Det betyder att myndigheten i realiteten kan använda sitt ramanslag hur man vill.

I årsredovisningen (ÅR) skall myndigheten tala om hur mycket pengar som har använts för olika verksamheter och hur de mål som regeringen har fastställt i regleringsbrevet har uppnåtts. En ÅR består av Resultaträkning, Balansräkning och vanligen även av en Kassaflödeanalys.

Resultaträkningen består av både intäkter och kostnader. Folkhälsomyndighetens intäkter 2018 var 648 mkr, en ökning med 51 mkr från föregående år. Av myndighetens totala intäkter gällde 183 mkr området **beredskap**, vilket var 9 mkr **mindre** än år 2017. Även kostnaderna för **beredskap minskade** med 9 mk, trots att myndigheten myndighetens intäkter och kostnader 2018 **totalt ökade** med ca 13 procent.

Riksrevisionen granskar noggrant Folkhälsomyndighetens kostnader och de intäkter, som myndigheten får in från sin avgiftsbelagda verksamhet. Verifikationerna går igenom stickprovsmässig och man granskar att de stämmer.

Men revisorerna kontrollerar sällan i den årliga revisionen hur de icke finansiella målen uppfylls och om angivna siffror för resultaten stämmer. Om Folkhälsomyndigheten t.ex. i ÅR 2018 anger att antalet mikrobiologiska undersökningar har **minskat** från totalt 21 635 år 2016 till 15 863 år 2018, så godtar revisorerna dessa siffror och ställer inga frågor om varför provtagningen har minskat. I den årliga revisionen är man på *Riksrevisionen* vanligen helt ointresserade av vad myndigheterna egentligen sysslar med. Att antalet **bereskapsdiagnoser för högsnittande** ämnen rasat från 334 år 2016 till 97 år 2018 uppfattas inte som alarmerande.

Balansräkningen består av en tillgångssida, som för Folkhälsomyndigheten uppgick till 200 mkr och nästan lika mycket i skulder. Det egna myndighetskapitalet var 6 mkr år 2018. Den

årliga revisionen kan ibland hitta felaktigheter i balansräkningen, men dessa fel har sällan någon betydelse för styrningen av myndighetens verksamhet. Nästan alla statliga tillgångar, typ vägar och militära anläggningar, går nämligen inte att sälja om staten skulle få brist på pengar. Risken för en statsbankrutt är dock liten eftersom Riksbanken lätt kan ”trolla fram” 500 miljarder kr eller Världsbanken, ECB och IMF kan bevilja 1000 miljarder kr i nödlån.

Den ekonomiska redovisningen ger en bristfällig information om av vad Folkhälsomyndighetens egentligen sysslar med och hur de fördelar sina resurser. För att få mer information måste man läsa verksamhetsberättelsen. I förordet till ÅR 2018 framhåller generaldirektören (GD) att myndigheten bl.a. har arbetet för

- en god och jämlik hälsa i hela befolkningen
- minskade hälsoklyftor inom en generation
- FN:s hållbarhetsmål
- en organisations- och kulturförändring så att myndigheten med sin bredd, sina kompetenta medarbetare och sin **höga trovärdighet** blir en ännu viktigare drivkraft i arbetet för en god och jämlik hälsa.

Vad generaldirektören säger i förordet ligger helt i linje med vad regeringen har bestämt i propositionen 2017/18:249 *God och jämlik hälsa – en utvecklad folkhälsopolitik*. Målet för folkhälsoarbetet är enligt propositionen att alla bör leva ungefär lika länge, oavsett bostadsort, kön, ålder etnicitet och typ av arbete. Man kan tolka detta mål som att en kassörska skall ha lika god hälsa som en IT-specialist eller att en busschaufför skall må lika bra som en ledarskribent, samt att alla skall löpa ungefär lika stor risk att dö vid en pandemi.

Redan den 1 januari 2018 genomförde den nya Folkhälsomyndigheten en förändring av organisationen. Den innebar att avdelningen för epidemiologi och utvärdering och avdelningen för kunskapsstöd delades upp på tre avdelningar. Enheterna för juridik och IT övergick till den nya avdelningen **folkhälsoanalys och datautveckling (1)**. Övrig verksamhet inom administrativa avdelningen och avdelningen för kommunikation bildade en gemensam ny avdelning, avdelningen för **kommunikation och verksamhetsstöd (2)**. Dessutom flyttade viss verksamhet inom tobaks- och elektroniska cigarettområdet till den nya avdelningen för folkhälsoanalys och datautveckling. Vid myndigheten finns vidare idag avdelningen för **livsvillkor och levnadsvanor (3)**, avdelningen för **mikrobiologi (4)** samt avdelningen för **smittskydd och hälsoskydd (5)**. I ledningsgruppen ingår även chefen för GD: stab.

Anders Tegnell, statsepidemiolog. Foto: Claudio Bresciani/TT

Hur resurserna 687 mkr och hur de anställda, totalt 536 personer, fördelar sig mellan de olika avdelningarna framgår inte av ÅR 2018. Men beskrivningen ovan tyder på att Anders Tegnell (avd. 1) har fått minskat ansvar och resurser. Efter svininfluensan där ett antal ungdomar som biverkan av vaccinet tyvärr fick narkolepsi, men ingen dog, kritiserades Tegnell för att ha agerat för hastigt och oöverlagt.

När *Coronan* slog till i Sverige trädde Tegnell dock åter upp på scenen som myndighetens frontfigur, men nu kritiseras han av många för att ha agerat för långsamt och för svagt. Men Tegnell är inte GD för Folkhälsomyndigheten, utan det är Johan Carlsson. Tegnell är inte heller avdelningschef för någon av avdelningarna 2, 4 eller 5 som enligt organisationsschemat förefaller vara mest ansvariga för frågor om Coronapandemin. Tegnell är chef för avd.1 Folkhälsoanalys och datautveckling. Men från att ha varit nästan helt okänd för svenska folket kom han att bli Folkhälsomyndighetens ansikte utåt. Han stod på sig då det blåste och håll fast vi den ”liberala svenska linjen”, trots att nästan alla andra länder tog till extrema åtgärder för att stoppa Coronapandemin. Genom sin kunnighet, saklighet och oräddhet lyckades han att på några veckor under våren 2020 skapa en trovärdighet bland allmänheten för Folkhälsomyndighetens arbete, som fick många ledarskribenter på tidningarna att rasa.

I Sverige är det inte staten utan Regionerna som har ansvaret för hälso- och sjukvården. Folkhälsomyndigheten kan utfärda vissa smittskyddsbestämmelser, men har inte direktivrätt gentemot de av Regionerna anställda läkarna, sjuksköterskorna och annan sjukvårdspersonal. I den meningen är Folkhälsomyndigheten en papperstiger.

Begreppet papperstiger populariserades då Mao Zedong till en amerikansk journalist 1946 sade: *Alla reaktionärer är papperstigrar. Till de yttre är reaktionärerna skräckinjagande, men i verkligheten är de inte så starka. På lång sikt är det inte reaktionärerna utan folket som är de verkligt starka.*

Historien får utvisa om den svenska linjen att genom dialog mellan Folkhälsomyndigheten kan och folket få medborgarna att ”frivilligt” vidta nödvändiga skyddsåtgärder. De flesta länder tillämpar Kinas linje hård linje, där man har infört utgångsförbud och hårda straff. Det finns även reaktionära regimer och länder där man skjuter ihjäl folk som trotsar eller protester mot utgångsförbuden eller som bildar stora folksamlingar med mer än två personer. Framtiden får utvisa vilken linje som blir mest framgångsrik.

Resurser bör omprioriteras och en offentliga utredning tillsättas

Av ÅR 2018 framgår att Folkhälsomyndigheten i enlighet med regeringens direktiv har satsat stora resurser på arbetet med *Agenda 2030, Funktionshinder, Jämställdhet/integrering och GDPR-utbildning*, dvs. sådan kringaktiviteter som på kort sikt överhuvudtaget inte förbättrar folkhälsan eller skyddar oss mot pandemier och smittsamma sjukdomar. De nämnda punkterna har, i linje med vad regeringen har bestämt, textmässigt mycket större utrymme än punkten 5.5 *Pandemiberedskap*.

Under punkt 5.5 sägs allmänt vad myndigheten uppgifter enligt sin instruktion är inom området pandemiberedskap. Därefter redovisas vad myndigheten faktiskt har gjort:

*Folkhälsomyndigheten har under året förstärkt beredskapen genom att teckna avtal om **köp av antiviraler för långtidslagring**. Myndigheten har även gjort fortsatta **hållbarhetstester** på lagerhållna antiviraler som har passerat godkänt hållbarhetsdatum. Myndigheten har under året utvecklat ett **datorstöd för pandemiplaneringen** i Sverige som kan användas som ett stöd i samråd med andra myndigheter, vid beslut om motåtgärder vid framtida **influensapandemier**. I datorstödet simuleras och utvärderas motåtgärder baserat på deras hälsopåverkan och samhällskostnad.*

Det bör här påpekas att Covid-19 enligt WHO-chefen inte är en influensa och att detta virus har mycket högre mortalitet än t.ex. Hongkong influensan hade.

Som kuriosum också påpekas att Folkhälsomyndigheten i ÅR 2018 textmässigt ägnar lika stort utrymme åt beredskap mot en *värmebölja*, som mot en *pandemi*. Det är uppenbart att myndigheten inte har prioriterat pandemiarbetet, utan att man har ”lydigt” har rättat sig efter regeringens direktiv.

Jag har inte läst Folkhälsomyndighetens ÅR 2019, för den tar man fram först under våren 2020. Däremot har jag läst *Budgetproposition för 2020 (prop. 2019/2020:1), Utgiftsområde 9 Hälso, sjukvård och omsorg, kapitel 4 Folkhälsopolitik* (sid. 76-96). Trots att det här rör sig om 20 A4-sidor med dubbla spalter, konstaterar jag: **”Pandemi nämns inte med ett enda ord i budgetpropositionen!”**

Frågan om pandemiberedskapen togs inte heller upp i den extrabudget som M+V+KD+SD tvingade fram och som Riksdagen beslöt om i februari 2020. Men så kom sportlovslediga Stockholmare hem från Alperna och plötsligt stod *Coronan* högst upp på regeringens agenda, samtidigt som *kronan* kraftigt försvagades. Den 19 mars 2019 lade regeringen därför fram *En extra ändringsbudget för 2020 – Åtgärder med anledning av coronaviruset* (prop.2019/2020).

Denna proposition handlar mest om åtgärder för att trygga sysselsättningen, men den innehåller även förslag till ökade anslag bl.a. till MBS, Socialstyrelsen och Folkhälsomyndigheten och Tillväxtverket. Folkhälsomyndigheten föreslås få ytterligare 35 mkr, därför att myndigheten getts i uppdrag *att vidareutveckla befintliga och kommande samordnings- och informationsinsatser samt olika former av stöd till myndigheter och andra aktörer.*

Jag tycker att detta låter som en panikåtgärd och tyder på att man i regeringskansliet har dålig insikt i hur Folkhälsomyndigheten idag använder sina resurser. Jag anser att Riksdagen skall avslå denna anslagshöjning. De uppgifter som regeringen pekar på i propositionen kan Folkhälsomyndigheten lätt klara genom omprioritering inom ramen för det ökade anslag som myndigheten redan har fått i budgetpropositionen för år 2020.

Coronakrisen kan bli den allvarligaste ekonomiska krisen sedan 1930-talet. Den löser man inte genom att anställa fler utredare, samordnare och informationssekreterare på de statliga myndigheterna. Tvärtom krävs nu att statsförvaltningen effektiviseras och att resurser frigörs för ”riktiga” investeringar som kan skapa tillväxt, sysselsättning och framtidstro. Jag anser t.ex. att myndigheternas arbete med jämställdhet, HBTQ-certifiering m.m. bör nedprioriteras.

Som besparingsåtgärd föreslår jag att Regeringen beslutar att Folkhälsomyndigheten för 2019 bara behöver ta fram en förkortad ÅR 2019 med i princip endast ekonomiska siffror. All text

om eventuellt utfört beredskapsarbete inför en befarad pandemi under 2019 kommer ingen att tro på.

Riksrevisionen anslag bör också dras ned. Under åren 2003-2019 gjorde Riksrevisionen **inte en enda effektivitetsgranskning** av Folkhälsomyndighetens verksamhet. Det gjorde vi aldrig vad jag vill minnas heller på RRV under åren 1961 – 2002. Det är obegripligt att inte en enda av de tre Riksrevisorerna har förstått att pandemiberedskapen borde ha granskats.

Nu är det försent för den nya oberoende statliga revisionsmyndigheten att agera. Jag tycker inte att regeringen bör vänta tills *Coronan* har ebbat ut, utan redan under våren 2020 tillsätta en offentlig utredning för analysera vad som gått snett 2020 och ge förslag hur vi skall förbättra vår beredskap. Det är bråttom, inte bara för att vi vet att det förr eller senare kommer en ny pandemi, men även för att det är nu i Coronatider, som det finns poliska förutsättningar att göra radikal strukturförändringar. Jag anser att den fortsatta globaliseringen måste kombineras med småskalig utveckling av närsamhällen. så att vi – utan inblandning av stat och kommun – lokalt kan samverkar och bättre hjälp varandra.

Sveriges beredskap är god?

Coronapandemin har visat att Sverige har svårt att klara sig mot ett virus som naturen själv har skapat. Frågan är vad staten gör om en främmande makt eller en terroristorganisation startar ett biologiskt anfall och avsiktligt sprider bakterier eller en ny typ av Coronavirus i Sverige, Vilken roll bör t.ex. Folkhälsomyndigheten spela i försvar mot sådana angrepp. Jag googlade på Folkhälsomyndigheten + Försvarsmakten.

På nätet hittade jag rapporten *Civil-militär samverkan inom mikrobiologisk beredskapsdiagnostik i samband med förhöjd beredskap – MSB/RIB*. Jag läste igenom rapporten och hittade att en utredare från Folkhälsomyndigheten hade deltagit i en samövning 2018, men jag fick inte klart för mig vilken roll hans myndighet spelade. På nätet såg jag att utredaren hade skrivit rapporten *Detection and isolation Sindbis virus from moquitos captured during outbreak in Sweden 2013*. Det var en bra rapport som visar att Sverige står väl rustat om den lede FI skulle angripa oss med myggor. FM har gott om myggmedel och myggnät. FM kan skydda upp till 1 000 000 svenskar mot sådana angrepp.

På nätet fann jag även rapporten Nationell samverkan där följande stod:

Folkhälsomyndigheten samarbetar med flera andra svenska myndigheter och aktörer för att få en sektorsövergripande och tillförlitlig beredskap inom smittskyddsområdet. Delar av denna samverkan sker inom de så kallade samverkansområdena, exempelvis Samverkansområde farliga ämnen (SOFÄ). Exempelvis samarbetar Folkhälsomyndigheten med ytterligare tre centrala myndighetslaboratorier inom Forum för Beredskapsdiagnostik (FBD) kring diagnostik av smittämnen i riskklass 3. Denna sektorsövergripande samverkan gör att landet blir bättre på att hantera kriser som innefattar zoonotisk spridning, spridning via livsmedel och antagonistisk spridning av smittämnen

Det bör påpekas FBD hittills inte tagit upp frågor angrepp med farliga virus typ Covid-19.

I Läkartidningen aug 2019 läste jag en artikel med rubriken *Bättre civil-militär samverkan behövs för att klara masskadelägen*. I artikeln angavs följande:

*Försvarmakten och Socialstyrelsen har i en rapport lyft fram ett flertal förslag som syftar till att öka Försvarmaktens operativa förmåga genom att Sveriges totala medicinska resurser hanteras som en gemensam medicinsk insatsförmåga. Svensk sjukvård har emellertid **små marginaler för en höjd beredskap** och en ökad belastning som exempelvis vid krig eller omfattande terroraktioner kan försämra **patientsäkerheten**. Civilbefolkningen och Försvarmakten delar på landets vårdplatser eftersom de sista garnisonssjukhusen försvann under tidigt 1960-tal. En genomgång av de senaste terrorattackerna i Europa har identifierat ett antal svaga länkar i den medicinska och icke-medicinska hanteringen av incidenter som behöver åtgärdas för en lyckad insats.*

Det är inte bra att patientsäkerheten äventyras vid ett ABC-angrepp mot Sverige. Men denna ”allvarliga?” brist är nog bara toppen på ett isberg. Vad står det männe i FMs sekretessbelagda rapporter?

EUs mest okända myndighet ECDC (smittskydd m.m.) ligger i Solna

I samband med Brexit utredde EU till vilket land man skulle flytta den europeiska läkemedelsmyndigheten, *European Medicines Agency* (EMA). Den låg fram till mars 2019 Dockland. Trots att hamnverksamheten avvecklats 1989 luktade det fortfarande kokos då jag tio år senare besökte EMA.

Jag ringde hösten 2016 upp sjukvårdsminister Gabriel Wikström och förklarade för honom vilken prestigemyndighet som EMA var. Jag hade tidigare utrett *Uppsala Monitoring Center* och fått WHO att gå med på att vi skulle få ha kvar WHO:s globala övervakning av läkemedel i Uppsala, trots att jag hade fixat så att verksamheten blev helt privatfinansierad. Jag visste också att EUs smittskyddsmyndighete ***European Center for Disease Prevention and Control*** (ECDC) låg i Tomtebodan.

EU beslöt emellertid för år sedan att flytta EMA till Amsterdam. Jag utgick då från att holländarna även snodde åt sig ECDC. Och när *Coronan* kom till Europa och jag inte hörde ett ljud om ECDC, utgick jag från att denna EU-myndighet höll på att flytta från Tomtebodan till Amsterdam. Jag hade sett att lokalerna där stod tomma.

Men här om dagen kom jag inte fram till Folkhälsomyndighetens databas. Den var överbelastad. Därför googlade jag på ECDC och upptäckte till min förvåning att myndigheten fanns kvar i Sverige, men att den hade flyttats till Frösundavik.

I ECDC databas fick jag fram de uppgifter, som jag var ute efter. ECDC gör en daglig uppdatering av antalet Coronafall, land för land, över hela världen. Kl. 08 den 17 mars var antalet fall i Sverige 1 121. Italien ledde den europeiska ligan nedifrån med 27 980 fall. Norge låg på åttonde plats, en placering sämre än Sverige. Men i förhållande till folkmängden var Norge nu på väg att gå om Italien och inta jumboplatsen. Men det är fruktansvärt och inget att skämta om. Nu måste vi hjälpa våra norska bröder och systrar, men hur skall vi kunna det då norska regeringen har beslutat att stänga gränsen mot Sverige. Det är dumt! I en krissituation måste vi samarbeta; vi måste hållas ihop i Norden, och i Europa och i hela världen.

Situationen är inte så hopplös som den kan verka när man läser tidningarna. På ECDCs hemsidas hittade jag ett stapeldiagram över antalet Coronafall dag för dag i Kina och i övriga

världen. Antalet smittade toppade den 13/2 i Kina och sedan dess har antalet fall drastiskt gått ned. Jag vet att Kina då lade om statistiken och att alla uppgifter från diktaturer måste tas med en nypa salt. Men de TV-bilder som nu kablats ut tyder på att man verkligen fått en vändning i Kina. Och på Taiwan har pandemin inte alls fått samma spridning som i t.ex. Stockholm.

Även i Europa ser det ut som om antalet fall enligt ECDCs diagram har toppat, men det tyvärr bara på att många länder, i likt Sverige, nu inriktar provtagningen till personer på sjukhusen och riskgrupperna.

För att få reda på varför ECDC är en så okänd myndighet försökte jag att få kontakt med EU-myndighetens kommunikationschef, men hon hade slutat (ECDC söker nu en efterträdare). Då försökte jag ringa till EU-myndighetens chef, men det gick inte alls, trots att jag sade att jag var revisor och nu tänkte granska ECDC. Jag blev i stället kopplad till den person på myndigheten som samordnar presskontakter och ordnar med studiebesök för journalister på ECDC nya kontor på Gustav III:s Boulevard. Hon kunde dock inte besvara en enda av mina frågor och hon erkände till slut att hon bara var en vanlig receptionist, som viste lika lite om smittspridning som jag. Men hon upplyste mig om att ECDC hade ca 350 personer anställda, men att de flesta hade lämnat det pandemidrabbade Stockholm och flytt det sjunkande skeppet för att på olika vägar tagit sig till sina respektive hemländer. Kvar i den stora byggnaden var bara ett 50-tal personer, mest receptionister och ett antal mestadels lägre tjänstemän.

Jag frågade då receptionisten om några av ECDCs chefer hade flytt till Fiesola, såsom överklassen i Boccaccios *Decamerone* gjorde då pesten drabbade Florens? – Jag fick inget svar på den frågan, men jag blev vänligt upplyst om att jag som EU-medborgare kunde mejla in vilka frågor jag ville till ECDC.

Arga Revisorn – en loser?

Jag blev klar med min debattartikel om Sveriges pandemiberedskap kl. 00.30 den 20 mars och lade då ut den på en av mina tjugofyra hemsidor. Jag valde denna gång den hemsida som jag brukar använda för inlägg av Arga Revisorn, nämligen www.markstedt.hemsida24.se.

På hemsida www.markstedt.hemsida1.se finns mina 1 aprilskämt samlade och på www.markstedt.hemsida6.se mina sex- och samlevnadsråd. På www.markstedt.hemsida18.se har jag lagt mina recensioner av böcker utgivna av Svenska Akademiens ledamöter och alla nobelpristagare från och med Ernst Hemingway. Jag har ett ständigt snärj med att hålla alla mina hemsidor uppdaterade och det blir alltid fel då jag gör ändringar. Och någon hjälp från min familj får jag inte. Jag har nog lagt ned ca 500 000 kr på att få professionell hjälp, utan att jag erhållit en enda krona i inkomst. Jag har ansökt om kulturbidrag för dels mina hemsidor, dels vägförenings hemsida (www.kopparbo.se) men Kulturrådet krävde då att jag bifogade en läsvaneundersökning baserad på slumpmässigt urval på minst 1000 läsare och jag hade bara tio stycken.

När jag för tio år sedan började skriva mina hemsidor betalade jag in 100 000 kr i preliminärskatt för ”revisionsverksamhet och därmed förenlig verksamhet och jag drog av

kostnaderna för bl.a. mina 18 hemsidorna som underskott i näringsverksamhet. Firman LM systemrevision sysslade med revision, utredningar. skriftställande m.m.

De första två åren fick jag förlustavdragen godkända och kunde kvitta dem mot några konsultarvoden som jag fick. Men sedan sinade konsultintäkterna, eftersom jag gjorde alla min konsultationer gratis. Då klassificerade skattemyndigheten mitt skrivande som hobbyverksamhet samtidigt som jag fick betala 100 000 kr i skattetillägg för att jag hade slarvat med momsredovisningen.

Det här var förr i tiden, då Skattemyndigheten var den mest avskydda myndigheten. Idag ligger Skattemyndigheten på 10 i topplistan. Jag klarar dock inte av dubbel bokföring längre och det blir bara fel när jag använder redovisningsprogram. Det blev aldrig fel då jag hade en kassabok och inte lagrade bokföringen i en dator. Då hade alla siffrorna i huvudet, på samma sätt som Ivar Kruger hade fram till dess att en pistolkula raderade ut hela bokföringen och gjorde tusentals människor bankrutt.

Men dagens datorer är inte heller säkra. Ett litet virus kan radera ut allt och göra en miljard människor arbetslösa. Därför är det viktigt att vi har beredskap för att exempelvis försvara oss mot Covid-19. På startsidan till www.markstedt.hemsida24.se skrev därför jag följande:

ARGA REVISORN RYTER TILL OM BRISTANDE BEREDSKAP MOT PANDEM – Läs det nya inlägget på DEBATT/CORONA.doc. – Arga Revisorn har under tre veckor, tio timmar om dygnet, grundligt studerat Coronapandemin. Han bedömer att halva Sveriges befolkning kan komma att drabbas av Covid 19 och att **totalt ca 100 000 människor kan komma att dö** under 2020. Bästa sättet att klara sig och att slippa att hamna på IVA är att motionera och äta nyttigt samt att undvika alkohol, narkotika och tobak (snus är ok). – **Nu är det krig** mot mikroberna! Vi skall segra eller dö! – OBS! Alla uppgifter om att motståndet har upphört är falska! **Ryktet** om att Anders Tegnell inte gör allt han kan få stoppa pandemin är också falskt. Att Arga Revisorn skulle ha varit så smart att han hade sett till att få betalt för att sprida positiv information om Folkhälsomyndigheten är sannolikt inte heller sant. Och ryktet om att både Fingal Olson och Arga Revisorn skulle vara döda, är betydligt överdrivet, efter som de ju rör på sig. – **Visa** att du inte är rädd för Coronan och att du vill hjälpa till i motståndskampen genom att skaffa munskydd alltid bära reflexband då det är mörkt ute. Bär alltid på dig munskydd i stora folksamlingar på mer än två personer. Det spelar ingen roll om det är rött eller blått, vitt eller grönt. Nu är ingen längre jude eller grek, ingen fattig eller rik, man eller kvinna. **"Sverige, Moder! Blif vår strid och ro, du land där våra barn en gång få bo och våra fäder sofva under kyrkohällen."** – För information om **rolig motion**, gå till Minutemen, Corona - YouTube, 2009. På www.folkhalsomyndigheten.se finns information på lätt svenska om hur du skyddar dig mot Covid-19. Du kan även försöka få dina frågor besvarade på närmaste lokala centrala smittskyddscentral eller på närmaste statliga postkontor. För information om hur Donald " Duck" Trump och koreanerna skyddar sig mot Covit-19, googlar du på **Donald Trump Cover Corona Song** (Ghen Cô Vy. Learn Korean + K-POP SONGS). Göm aldrig att **ett gott skratt förlänger livet!**

Redan på förmiddagen skickade jag min sexsidiga artikel till sex olika redaktörer på SvD. Jag talade om att Arga Revisorn inte visste något tidigare om pandemier, mer än vad jag nyligen hade läst i populärvetenskapliga fackböcker, men att jag under de senaste tre veckorna hade ägnat halva dygnet åt att sätta mig in i ämnet och noggrant studera ett 100-tal vetenskapliga artiklar. Jag skrev att jag förstod att SvD i dessa dagar får in mängder av material till

tidningen om *Coronan*, men jag underströk att min genomgång var grundligare än jag sett i någon av det stora tidningarna. Jag avslutade med att säga att SvD fick bearbeta mitt material hur de ville, t.ex. som underlag för en ledare om den bristande pandemi beredskapen eller som en nyhetsartikel om t.ex. regeringens nya. extra budgetproposition, som jag tolv timmar tidigare hade fångat upp på nätet. När jag mejlade till SvD om bl.a. propositionen 2019/20: 132, daterad 19 mars, hade ännu inga media gått ut med den nyheten och ingen mer än jag hade hunnit att kritisera regeringens nya tillägg till den budgetproposition som Riksdagen beslöt om i december 2019.

Men ingen på SvD hörde av sig till mig och ingen föreföll överhuvudtaget ha läst min artikel. Var den inte tillräckligt bra? Den första april sammanfattade jag några av månadens fiaskon:

- Festen på Fridhem i Kopparbo, som Anne-Marie definitivt inte vill delta i.
- Seminarium och gudstjänst på Kolmårdskyrkan, som hon nog inte heller vill delta i.
- Middag och fest på Fridhem i Getå, som Anne-Marie ännu mindre vill inte delta i
- Ambassadör Jan Björklund uteblivna svar. Han har ännu inte tackat JA till att delta i födelsedagsmiddagen för Anne-Marie i Rom och förmodligen inte heller bokat bord åt oss på den restaurang som Ola Ullsten bokade åt oss förra gången.
- Uteblivet landningstillstånd. Pga. *Coronan* är det osäkert om italienarna komma att medge landningstillstånd för skandinaviska råbarkade vikingar som vaken fruktar *Covid-19* eller döden att landa i Italien.
- Min optimistiska essä *En förlorad väg* blev inte lika väl mottagen som Evelyn Waugs sorgsna saga om en svunnen tid i *En förlorad värld*.
- Kopparbo vägförenings styrelse tyckte att Lantmäteriets alternativ 1 var bättre än alternativ än LMs alternativ 3.
- Ingen ville höra att ca 10 000 människor kommer dö som en konsekvens Coronapandemin. Ingen tidning vill heller skriva om att det är politikernas och medias fel att vi har en bristande pandemiberedskap.
- Östergötlands Folkblad tog inte in mitt aprilskämt om *Kolossala Koboltfynd i Kolmården*.

Jag konstaterade dock alla dessa misslyckanden är *lappri* jämfört med t.ex. Getåkatastrofen, som är den hittills värsta järnvägsolyckan i Sverige. Däremot var mina fiaskon sammantaget fullt i klass med Rowan Atkinsons *The Ultimate Disaster Movie*. Men den katastroffilmen slutade emelid lyckligt för Mr. Bean, som fick med sig *The Whistler's Mother* hem till London. Den tavlan, som värderats till 50 miljoner dollar, kan jag kanske bytas till mig mot filmrättigheterna till *Carpe Diem 2.0*?

Att Anne-Marie inte vill vara med på sina överraskningsfester kunde jag ju förstå. Hon ville naturligtvis bli överrumplad, tagen på sängen, men genom att jag hade klantat hade ju överraskningsmomentet gått förlorat. Att jag inte fick in mitt aprilskämt i Folkbladet gjorde mig mer nedstämd. Jag hade kockan sju på morgonen googlat på aprilskämt och jag hade hoppats att mitt aprilskämt skulle komma på tio-i-topp-listan. Men till min stora besvikelse läste jag att nästan alla media husen, inklusive www.folkbladet.nu hade slopat aprilskämten i år. Man hänvisade till *Corona*, vilket naturligtvis var rena nyset. Skälvkart kunde man inte ha

aprilskämt som anspelade på **Coronan**. Ett aprilskämt om att det kommer att inträffa en totala solförmörkelse över mellersta Sveriges inland och fjälltrakter den 1 april kl. 11.55 – 12.00 går inte. För då måste man samtidigt vara allmänheten och uppmana läsarna ha ett sotat glas eller ett kinesiskt munskydd för ögonen för att inte ögonen skall skadas av **Koronan**.

Bra aprilskämt skulle verkligen behövas i dessa dystra tider. Google och tidningarna skyller de uteblivna aprilskämten på att man inte ville bidra till spridningen av falska nyheter, det gör ju Google alla andra dagar..

Jag var besviken för att jag trodde att Vidar Andersson och jag hade en överenskommelse om att hans tidning skulle ta in mitt aprilskämt. Jag hade skickat skämtet till kommunalrådet Reidar Svedahl (L) som jag skämtade om, så att skulle veta om det i förväg och att Reidar kunde antyda att det var han som var upphovsmannen till skämtet, Jag hade också sagt att vi kunde antyda att det egentligen var Reidar som var upphovsmannen till skämtet. När nu mitt aprilskämt inte publicerades i Folkbladet skulle väl Reidar uppfattat mig som ännu en av dessa galna 08:or som ständigt klagar på allt och alla, och som protesterar mot både att kommunen tillåtit *Wildfire* och dessutom byggt en P-plats för ca 20 mkr så att man kan ställa bilen nära den nya berg- och dalbanan.

Att Google och andra suspekta skojarföretag, som i år inte kommit på något bra aprilskämt, hade böjt sig för det mediala grupptrycket kunde jag förstå. Men att en gammal socialdemokratisk tidning som Folkbladet med en ganska liberal chefredaktör som Vidar också hade slopat aprilskämtstraditionen var för mig obegripligt. Men det här fick inte bli första gången på 50 år som jag inte var upphovsman till något aprilskämt. Därför ringde jag min kusin Mark och han erbjöd sig genast att hjälpa mig.

När jag talade om för Anne-Marie att det inte blev något aprilskämt i år blev hon lika besviken som jag och sade med nästan gråt i rösten: ” Och ingen fest på Fridhem heller.”

”Jo det blir det, men du ville ju inte vara med. Du skulle ju vara här hemma och delta i Samfälligheten arbetsdag. Men alla andra utom min morbror kommer. Men jag gör om fest den 25 april till ett releaseparty för min nya essäer *Carpe Diem.2.0*. Du behöver dock inte känna att jag har glömt bort dig, för jag skickar dem till dig digitalt. Och sedan kommer jag hem och lagar en Debbies Vegetariska Köttfärslimpa, som hon bjöd oss på trettondagsafton 2018. Du var ju inte med och smakade på den fantastiska rätten förra året, utan du kunde ju bara läsa om den i min essä *Köttfärslimpan*. Men på din födelsedag den 27 april skall du få se att min essä inte var fria fantasier utan du kommer själv få uppleva att *Köttfärslimpan* smakar gudomligt. Den slår till med *Pölan*, som du fick på din förra födelsedag och som jag hade tillagat efter Torgny Lindgrens Västerbottenrecept.

Anne-Marie bara gapade och sade: ”Du är galen! Har du inte avbokat Fridhem? Statsministern har ju sagt att det är ansvarslost att lämna Stockholm nu under pandemin.”

”Det är inga problem”, svarade jag. ”Om två veckor är det Påsk och under kristenhetens största helg brukar det ofta ske mirakel. Jag har varit med om mirakel förr. Du kommer väl ihåg Miraklet i Malmö, Miraklet i Järfälla och Miraklet i tvättstugan. Om du inte gör det, har jag kavar mina alla dessa tre mirakelberättelser på min hemsida.”

”Jo, jag minns dem väl”, suckade Anne-Marie. ”Men det var inga riktiga mirakel. Du hade din hand med i spelet.”

”Då var det Guds hand”, svarade jag. ”Varför kan du inte tro att det kommer ske ett riktigt mirakel nu i Påsk och att *Coronan* bara försvinner som en ond dröm. Att du inte får träffa dina barnbarn har gjort dig så nedstämd. Du måste se livet från den ljusa sidan om du vill leva lycklig länge. Du måste **Fånga dagen**.. Var inte ledsen Anne-Marie över att mitt aprilskämt *Kolossalt koboltfynd i Kolmården*, inte kom in i tidningen. Jag fixar ett nytt åt dig!”

”Men om du åker till Kolmården kanske du får Covid-19 och då blir jag ensam här i huset utan barn och barnbarn.”

”Oroa dig inte älskling”. Det sker nog inget mirakel i Påsk. För säkerhets skull avbokade jag Fridhem i Getå för flera veckor sedan. Men jag sade ingenting, för jag ville se hur länge du och Karin skulle tjata på mig om att boka av hela kalaset. Men nu har ni ju båda accepterat att vad far gör är alltid det bästa. Nu kan jag säga det”, sade jag och kramade min hustru,

Ett lyckat misslyckat aprilskämt om Tväråstugan

På måndagen den 6 april 2020 städade jag i vårt arbetsrum. När jag skull tömma papperskorgen kontrollerade jag att jag inte hade råkat släng någon räkning som Anne-Marie skulle ha betalt eller något inkassobrev som råkat bli liggande på mitt skrivbord. Som tur var hade jag inte släng något viktigt paper. Men i papperskorgen låg det ett hopknycklat brev som jag för säkert skull öppnade. Det visade sig vara ett långt mejl från min kusin Mark. Jag knycklade ut det och läste:

Kära Anne-Marie och kära kusiner!

I går blev det klart med alla formaliteter kring mitt köp av Tväråstugan. En av mina gamla vänner i Östersund tipsade mig om en jättebra affär: ”Du kan nu köpa Tväråstugan för nästan 1/3-del av det nu begärda priset och till knappt 100 gånger det pris du betalade förra gången”, mejlade min kompis. Lycko Per, som vi kallade min kompis, trodde att det var jag som hade köpt Tväråstugan i Åre just innan räntan gick upp till 500 procent. Per trodde att jag hade sålt stugan i samband med att jag tvingades göra mig av med mitt båt- och stughyrningsföretag –TILL SJÖSS. Men jag förklarade för Lycko Per att släkten Markstedt är full av djärva entreprenörer. Det var min kusin Olle som hade ägt Tväråstugan. Farbror Hans hade köpt den på 1950-talet för 20 000 kronor. Då fick man åka skidor upp till stugan och då var det 8 kilometers färd med packning från Åre by upp till Tväråstugan. När Olle övertog Hans andel i stugan och sedan löste ut de and delägarna, hade AMS emellertid byggt en bilväg upp till parkeringen i Ullådalen. Därifrån var det bara 2 km med skidor upp till Tväråstugan. Jag kom dock bara halvvägs de gånger, som jag åkte upp från Östersund för att hälsa på farbror Hans och min kusin Olle. Det var dock bra att Per ringde mig, för nu fick jag att Tväråstugan nu är lyxrenoverad och att det i köpet ingår fem snöscootrar. Då blev jag genast intresserad.

Jag ser hela affären som ett bra alternativ till värdepapper. Min idé är självfallet att hyra ut stugan så mycket som möjligt för att sedan sälja den när tiderna blir bättre. Om ni Kära

kusiner är intresserade av att hyra Tväråstugan, kan jag erbjuda den för ett rabatterat pris på 1 000 Euro/vecka (under ej högsäsong)).

Ripjakten är jag inte intresserad av, så den kan Olle få ta hand om, om han tillhandahåller mig en snöripa om året. Bättre en fågel i handen än tio i skogen. Egentligen vill jag inte ha några snöripor, för jag gillar inte att få hagel i tänderna. Men jag brukar ringa eller träffa "Arga Revisorn", efter varje släktmiddag som kusin Lars har missat. Då börjar jag alltid med att berätta vad vi har ätit. Jag brukar variera menyerna, men det rör sig alltid om några av Oskar Anderssons favoriträtter. Hittills har jag dock in vågat dra till med C. Men det är inte för att min kusin Lars är våldsam, utan för att han är en sådan där revisor som nödvändigtvis kollar och dubbelkollar allt. Han tror att alla människor ljuger och driver med honom. Jag är själv misstänksam, så därför misstänker jag att Lars i likhet med Stalin har en lätt paranoid personlighetsstörning. Särskilt paranoida arga revisorer och diktatorer har svårt att lita på människor. De anförtror sig sällan åt sina kusiner av rädsla för att vi skall missbruka förtroendet.

Men min hustru bönföll mig att hjälpa Lars. Därför köpte jag Tväråstugan, så att jag efter att ha fått en Snöripa av Olle, fult sanningsenligt kan informera Lars vi avslutade släktmiddagen med OA:s favoriträtt:

*Du kom inte på middan i går du.
Nej, ja va sjuk.*

*De va skada. De va en fin midda må du tro.
Först fick vi rysk kaviar*

Så fick vi sköldpaddssoppa ...

Så kom det Sole à la Margery ...

Så var de tryfferad oxfilé... ...Säger du snöripa, så slår jag ihjäl dig.

När jag säger: "Jag tror att det var SNÖRIPA", kommer den misstänksamme "Arga Revisorn" genast att påstå att jag ljuger. Sedan tar kusin Lars ett strypgrepp på mig och skriker: "Erkänn att du har snott snöripan från Oskar Andersson!" – Men då svarar jag: "Nej, jag fick dem från Olle!"

Lars korsförhöra sedan sin lillebror för att ta reda på om Olle verkligen har gett mig snöriporna. Då erkänner Olle, efter ett pressande förhör, att han har tvingats att tjuvskjuta riporna vid Tväråstugan för att kunna ge mig vad som på mig ankommer.

Olle blir lättad över att ha fått erkänna sitt brott och också glad över att jag fick Tväråstugan för bara 4,5 mkr. Stugan hade ju varit i släkten i flera år och många barn och släktingar hade tillbringat härliga semestrar vid Tvärån. Olle rustade upp stugan för stora pengar, så han tjänade inte så mycket på affären då han sålde den i samband med att han skiljde sig. När Olle i höstas hörde att Tväråstugan utannonserades för 14,8 mkr, ångrade Olle plötsligt att han inte hade väntat med att skilja sig till dess han hade fått ett bättre pris för stugan. Att jag köpt Tväråstugan för "bara" 4,5 mkr innebar en stor lättnad för Olle. Han sover nu bättre om nätterna.

Efter att jag hade talat med Lars och Olle fick jag ett mejl från deras svägerska Debbie. Hon skrev:

Så himla härligt, Mark!

Stort kram till er från oss alla till er alla. Anders lade igår ett bud på Tväråstugan på 5 mkr, men han var tydligen för sent ute. Min man blev grymt besviken. Men nu kan jag ju glädja honom med att det var du. Som fick den.

Ta väl hand om er själva och tack för dina fina ord i ditt förra mejl. Men du behöver inte oro dig för mitt galleri. Jag kämpar vidare och hoppas på det bara är en vanlig förkylning som jag har fått. Och nu har ju Anders 5 mkr som han kan gå in med för att täcka mina förluster på Galleri-Duerr. Jag har vidtalat Livgardets fältskär, som förklarade att han kan erbjuda mig en WSOP om jag skulle känna mig krasslig. Men

Lars har skrivit att man skall undvika alkohol i dessa Coronatider, så jag får avstå från att besöka mitt galleri den närmaste tiden, där ju Svea Långarde och Norrlands husarer nu huserar.

*Med varmaste hälsningar
Deborah*

Kära Anne-Marie och kära kusiner! Hela Familjen Mark Markstedt hoppas att Ni alla mår lika bra som Debbie och att ni också undviker alkohol om ni skulle få influensaliknande symtom. Ni måste också alla tvätta händerna, bära munskydd, reflex, köra försiktiga i trafiken och visa vanligt, anständigt folkvett. – Jag hörde av Margaretha att Christina och Roland hade problem med att komma hem från Europa med husbilen. De körde med ilfart från Lissabon till Stockholm för att kunna vara med Anders Markstedts Släktförenings stora möte den 29 mars kl. 12.00. När de fem minuter i tolv bromsade in husbilen vid Debbies galleri på Garnisonen på Östermalm möttes de dock av en lapp på dörren, där det stod:

Släktmötet hastigt inställt på pga. pandemi. Galleriet åter intaget av Svea Långarde som reservförbandsplats. Ej Coronasmittade civilister öga ej tillträde till lokalerna. Upprepade överträdelser av gällande tillträdesförbud bestraffas vänligen med ordningsbot på 500 kr.

Jag är ledsen för att Deborahs galleri drabbades, men jag gillar svenska myndigheters mjuka liberala linje för att bekämpa Coronapandemin. Vi får hoppas att Lars och resten av styrelsen överlever Covid-19 och att de snart ordnar ett nytt släktmöte i Galleri-Deurr.

Vi har alla drabbats av kraftigt sjunkande priser på värdepapper. Men när jag fick reda på alla de positiva effekter som mitt aprilskämt om Tväråstugan hade medfört, övertalade min hustru mig att köpa Tväråstugan på riktigt. Det blev visserligen ett betydligt högre belopp än 4,5 mkr, men hälsan måste gå före allt. Och som tur var sålde jag en del aktier innan börsraset och de pengarna behövs nu verkligen för att finansiera Tväråstugan. Efter statsministerns tal om att alla nu måste visa folkvett, går min hotellverksamhet uppe i Åre med 2000 kr om dagen i underskott

Även om våra sociala aktiviteter under pandemin har begränsats, lockar det fina vädret till stärkande promenader. Det är bra att ha ett eget lyxhotell uppe på högfjället. Om jag skulle få problem luftrören, behöver jag inte som Sven Stolpe åka till ett kurhotell i Alperna, utan då kan jag andas in den friska luften i Åre och dricka fjällvatten från Tvärån. Det spar jag pengar på. Nu får man ge åtta kronor för en schweizerfranc och det har jag inte råd med.

*Kära hälsningar och en stor björnkram
Mark*

Jag knycklade ihop Marks mejl igen och lade papperstussen längst fram i mina galoscher. Dessa kippade nämligen och med lite papper framtill, så tänkte jag att de skulle passa bättre. Men det räckte inte med Marks mejl, utan jag fick knöla ihop ledarsidan på SvD. – Just då öppnade Anne-Marie dörren. Hon hade varit ute och grejat i trädgården. Anne-Marie måste ha uppfattat att jag hade något mordiskt i blicken, men missuppfatta situationen, för hon sade:

”Jag förstår inte varför SvD ständigt hackar på Anders Tegnell. Men jag gillar att Arga Revisorn sluter leden och att du stödjer den liberala svenska linjen för att bekämpa pandemin. Har du talat om för Nyamko, varför du tror på den liberala linjen?”

”Nej det har jag inte gjort”, svarade jag. ”Jag utgår nämligen från att hon alltid läser min hemsida. Men jag mejlade för säkerhets skull följande till henne den 14 mars”:

Kära Nyamko!

Jag läste nyss ditt mejl där du hon uppmanade oss Liberaler att ta hand om varandra! Det gör redan alla liberaler och alla irrationella illiberaler i Samfälligheten Fäboden där jag bor. Här och i hela i hela Järfälla kommun ökade Liberalerna med nästan 50 procent i valet 2018. Val- framgången berodde främst på att vi inte ville bygga lika mycket som S och M ville, utan att vi ville att de som redan bor i Järfälla skall trivas och att alla skall hjälpa varandra. Vi vill inte att stat och kommun skall ta hand om alla våra problem från förlossningsavdelningen till bårhuset, utan vi är vuxna människor som tillsammans även under en pandemi kan ta hand om varandra. Därför har jag uppmanat vår ordförande i föreningen att gå ut med följande information till medlemmarna: ”Vi förstår att alla är oroliga för Coronan. Hoppas att det inte blir en riktigt allvarlig pandemi, där man inte kommer fram på tfn 1177 och inte får tag på en ambulans för snabb transport till sjukhus. Vi måste nu hjälpa varannandra. Särskilt viktigt är det att vi ringer på och hos våra grannar som är ensamstående och frågar om de behöver hjälp med t.ex. att köpa mat och läkemedel. Även de som är ensamstående och har små barn kan behöva hjälp. Har ni inte knackat på tidigare och talat med er granna så gör det nu! Hälsningar Fäbodföreningens ordf.”

Nyamko! Om du tycker att det för stora folksamlingar och otryggt inne i Stockholm och du där har svårt med att hålla ett tillräckligt socialt avstånd är du välkommen ut till Fäboden. Du kan bo hos oss under Påsken, för våra barnbarn har folkvett och i år flyger de inte upp till oss för att fira Påsk.

Björnkram

Arga-Revisorn

Anne-Marie fnyste föraktfullt åt mig och sade: ”Nyamko mejl skickades till tusentals medlemmar. Trodde du verkligen att vår nya partiledare svarade enbart dig? Det är klart att du inte fick något svar.”

Nej det trodde jag inte heller att jag skulle”, sade jag. ”Men jag blev glatt överraskad då jag fick ett svar från Nyamko, ett apar minuter efter att jag hade svarat henne. Hon skrev:

”Tack Lars. Med förnuft och omtanke reder vi ut pandemin.”

Nyamko Saboní

”Du är lättlurad, Lars. Du borde begripa att det bara var en sekreterare till Nyamko, som svarade dig”, utbrast Anne-Marie.

”Men mejlet var i alla fall handskrivet och med tydlig text.”

”Ja, men med *Lucida Handwriting*”, sade Anne-Marie hånfullt.

Jag tänkte just säga att Nyamko hade skrivit ”Lars”, trots att jag hade undertecknat med ”Arga Revisorn” och att jag hade sänt mejlet från vår nya adress: Anne.Mari@telia.com. Den mejladressen hade stått på inbjudan till Fridhem, men den mejladressen kände inte min hustrutill ännu. Därför svarade jag: ”Du är så misstänksam”, Anne-Marie. ”u tror alltid att jag blir lurad och att jag bör vara mer misstänksam. Mark påstår att jag lider av en paranoid beteendestörning, men jag undrar om det inte är du som gör det?”

När jag sade det, såg jag hur Anne-Marie hastade kastade en hastig blick på papperskorgen. Jag viste vad Mark och hon hade mejlat om, men hon viste inte att jag visste. Nu gick Anne-Marie dock genast till motangrepp och sade: ”Har du gått in på min Mac och läst vad Mark har mejlat till mig och till kusinerna?”

”Nej det har inte alls gjort. Men jag talade med min kusin i telefonen den 31 första mars och ett aprilskämt. Jag frågade Mark om han trodde att du skulle gå på att jag hade köpt Tväråstugan för 14,8 mkr? Men Mark svarade att du genast skulle ringa till mäklaren och kolla. Mark tycker för övrigt inte att det är jag som är överdrivet misstänksam, utan du! Men visst var det snällt av Mark att köpa Tväråstugan för en massa miljoner bara för att hålla Olle och mig på gott humör?”

Nu kröp Anne-Marie till korset och sade: ”Jo, det var det verkligen. Jag inser nu att du inte har snokat i min dator, utan bara i min papperskorg. Det må var dig förlåtligt. Nu till Påsk får man inte åka till fjällen, men till min födelsedag den 27 april kanske vi kan åka. Vi kan ordna min 75-årsfest i Tväråstugan och bjuda upp dina syskon. Olle kan skjuta några ripor eller renar till middagen, Och vi kan pimpla upp fisk i Ullåsjön. Säg åt dina syskon att hålla sig i karantän i 14 dagar, så för vi inte med oss Coronavirus! Vi bilar upp till hop i Olles stora bil. Blir det inte bra?”

”Nej, det tycker jag inte alls är någon bra idé. För det första hoppas jag fortfarande på ett Påskmirakel, att Coronaviruset plötsligt smälter bort som smör i solen. För det andra kan du glömma att fira din födelsedag i Tväråstugan och bara betala 10 000 kr. Det var fräckt av Mark att i sina mejl två gånger lura dig att han hade köpt Tväråstugan. Jag tror nämligen inte alls att han har köpt stugan utan att han bara skojat med dig. Men du kan ju ringa mäklaren och höra.”

Nu brast Anne-Marie ut i gapskratt. Hon ruskade på huvudet för att markera att hon förstod att Mark hade lurat henne och nästan mig också. När Anne-Marie hade skrattat färdigt sade hon: ”Det är som jag alltid har sagt. Hela släkten Anders Markstedt består av idel skojare. Men tala nu om varför du håller på att stoppa dagens förstasida av SvD i dina galoscher.”

”Det är för att jag vill ha bättre fäste. Det var statsrådet som gav mig tipset. Han hade läst Bo Balderssons bok, men det hade inte Tage Erlander gjort. Det var så det enligt Baldersson gick till då Erlander utsåg den riktige Baldersson till statsråd och chef för Justitiedepartementet. Mina galoscher kippar, men med lite tidningspapper i dem blir det drag under galoscherna, som Ian brukade säga.”

”Men du behöver väl för jösse namn inte några galoscher i april. Idag är det ju 13 grader och vi skall gå ut och promenera i vårvärmen med Karin. Hon kommer strax. Du behöver inga galoscher, men du måste hålla dig två meter ifrån henne, så att hon inte smittar dig.”

”Jag i Påsk blir det varmt, men april är den lurigaste av alla månader. Först blir det varmt, men sedan slår vinterköldens slår till igen. Visst gör det ont då, och visst gör det ont när knoppar brista. De första blommorna dör, en efter en. Bort gå de, stilla skrida de, en efter en till dödsskuggans land. Eller som Elliot skev:***April är den grymmaste månaden, den driver / syrener ur den döda marken, blandar / minne och åtrå, kittlar / stela rötter med vårregn.***”

”Normalt uppskattar vi april och våren. Vi ser växtlighetens återkomst och blommorna. Men våren driver fram bittra minnen och hågkomster. När allt det ljuvliga vaknar blir vi medvetna om vad vi har mist”, suckade Anne-Marie.

”I äldre tid var verkligen april en grym månad. Missväxter och påföljande hungersnöd drabbade vårt land, då och då, ända fram 1869. I regel fanns det mat för att täcka behovet en tid efter usla skördar, men när man kom fram till april hade förråden sinat, och svälten stod för dörren. Nu 2020 behöver inte svälta den närmaste tiden, men solen kan lockat fram syrener ur marken och gamla och sköra ut till parken. Sedan slår liemannen till.”

Just när jag sade ”slår liemannen till”, rycktes ytterdörren upp, en kastvind tog tag i den och dörren smällde sönder Theas lilla sopkvast. Den hade vi redan på sportlovet tagit ned från vinden så att Thea skulle kunna ha den som var påskkärring på skärtorsdagen då hon brukar delade påskbrev.

”Varför står ni här som ett par dysterkvistar”, utropade Karin. ”Solen skiner, de är vår och den lilla snödriva, som bildades i går natt, har smält ned och dött.

”Är du inte klok! Du kan väl öppna dörren försiktigt! Nu har förstört du Theas påsk kvast” utbrast Anne-Marie med tårar i ögonen. Hon var ledsen över att barnbarn inte skulle kunna komma upp i Påsk.

”Det gör inget. Thea har en kvast i Malmö också. Från Sturup är det faktiskt snabbare än från Bromma till Blåkulla National Airport”, sade jag och gick fram för att krama min dotter.

Men Karin ryggade tillbaka och utbrast: ”Är du inte klok pappa. Tänk om du har haft Covid-19, utan att ha haft några symtom. Då kan du ju smitta ned både mig och Anne-Marie.”

Karins kommentar fick Anne-Marie att skratta. Vi tog på oss och gick ut i den härliga vårsolens, uti vårsolens glans...

I den härliga vårsolens glans

Under promenaden pratar vi om allt annat än *Coronan*. Plötsligt förmörkar ett moln solen, men det varade bara några minuter.

”Å vad ja skulle önska att det blir en total solförmörkelse nu i Påsk”, utbrister Anne-Marie. ”Lars! Kan du inte skriva att det Påskdagen 2020 mirakulöst och på vetenskapens nuvarande kunskapsnivå helt oförklarligt blev en total solförmörkelse. Sommaren 1954 var jag bar nio år och han jag inte att sota glaset i tid. Men då gav mig pappa sitt glas, men det tappade jag i min iver och glaset gick sönder. Då höll pappa för ögonen på mig, så att jag inte skulle förstöra dem genom att titta in i Koronan.

”Ja, visst kan göra det svarar jag och ger min hustru en kyss på kinden.”

Men Karin protesterar. ”Det kan du väl ändå inte göra! Du skriver ju om sådant som verkar orealistiskt, men som hur osannolikt det än låter faktiskt kan hända. I romanen *Någonting att skratta åt* skrev du att det var fel på min saltbalans, då jag låg på IVA och höll på att dö. Och när överläkaren på IVA såg vad du hade skrivit, rättade han snabbt till deras misstag och jag överlevde. Men hur skulle det gå till att jorden ändrar sin bana runt solen?”

”I fantasins värld är det lätt. Men jag ändrar inte på jordens bana, utan på månens bana”, förklarar jag. ”Det genom att en stor meteoroid långt bort ifrån ett annat solsystem plötsligt kommer in i vårt solsystem från Lyrans stjärnbild och krockar med månen. Då rubbas månens bana rubbas och vi får en oväntad solförmörkelse. Men jag hinner inte att skriva om detta Påskmirakel nu i april, för jag måste först fantisera ihop hur vi skall bli av med *Covid-17*. Ni kan förresten gott vänta tills oktober 2020, för då blir det en total solförmörkelse över Sverige.”

Karin ruskar på huvudet och sade: ”Thea har rätt. Du är tokig pappa. Och inte lite tokig!”

Jag har svårt att i blåsten höra vad Karin på två meters avstånd säger. Så jag går i stället några meter bakom Anne-Marie och Karin och funderar på *Covid-17*. Vanliga influensaepidemier brukar förvinna under sommaren, men ingen vet riktigt varför. Man vet inte heller om *Covid-19* kommer att bete sig enligt regelboken. En studie på 140 Coronasmittade i Singapore tyder att värme inte påverkar smittorisken. Men tänk om det bara är genom att man är ute, får sol och frisk luft, som influensan går ned under sommaren. Då skulle man kunna skicka ta ut en grupp försökspersoner tio timmar om dagen i tre veckor och jämföra dem med en kontrollgrupp som får var inne, men mest ligga i sin sängar och göra ingenting. Jag har en gammal arbetskamrat på ett demensboende i Järfälla. Han skulle nog vilja delta i experimentet. Men det räcket inte med honom och mig, utan vi får plocka fram fler försökspersoner på äldreboendet. Jag kontaktar gymnasieskolan och plockar fram 100 elever om som en vacker dag erbjuder hälften av de äldreboendet att gå ut med dem. Jag talar inte för personalen om att de äldre skall få vara ute i sex timmar och bli bjudna på picknick av ungdomarna. Jag betalat eleverna 1000 kr i veckan plus fri mat. Det betyder att min kostnad

för experimentet blir drygt 300 000 kr. Förhoppningsvis kan jag av forskningsetiska skäl tvingas avbryta experimentet i för tid. Det visar sig redan efter ett par veckor att alla som kommer ut, får god och nyttig mat och har det trevligt med ungdomarna, håller sig friska, medan patienterna i kontrollgruppen dör som flugor.

Om jag kan verifiera min forskningshypotes blir jag hjälte och får kanske Nobelpriset i medicin. Jag kommer ju riskera mitt eget liv genom att jag sätter mig själv i en rullstol och låter eleverna köra iväg med mig till och de andra försökspersonerna Görnvälns naturreservat och Lövstabadet. Där kommer vi att också demonstrera mot nedläggningen av badplatsen, där Lövsta. Ingen av oss gamla eller unga vill ha jättestort kraftvärmeverk och en jättestor hamnanläggning för sopor och coronavirus med råttor från kontinenten. Jag kommer att ha en demonstrationsskylt i handen där det står # **Rädda Lövsta**. Och när media dyker upp slänger jag av mig kläderna, hoppar ner i Mälaren och tar mig årets första bad.

När jag kommer upp ur vattnet säger jag: ”Det var jätteskönt och vattnet var varmare än i juli den regniga sommaren 1976. Då var jag 42 år gammal, men efter det här doppet känner jag mig mer som en 42: åring än en gammal 76: åring.”

Och när jag har sagt det slänger sig hälften av gymnasisterna också nakna i Lövstabadet. Det blir bra bilder och tvärstopp på byggandet av ett sopeldat kraftvärmeverk.

Nu är Anne-Marie och Karin framme vid Lövsta, där den rivna sopförbränningsstationen hade legat. Stockholm stad har täkt över sophögen med giftig jord och planerat särskilt tåligt gräs över kullen. På skyltar har staden skrivit:

*Förbjudet att beträda gräsmattan och att plocka ängsblommor. Strängeligen förbjudet också plocka fridlysta blommor och att enligt Europeiska Unionens CLP-förordning gräva i marken för yrkesmässigt utvinning av arsenik och andra döskallemärkta ämnen. Överträdelse av förbuden bestraffas med lägst 100 dagsböter i hundra dagar och eller i fängelse i 10 år!
Stockholm stad 1 april 2020 / Daniel Helldén, Miljöborgarråd.*

”Oj” Här får vi visst inte vara säger Karin.

Men jag säger: ”Det förbuden är inget att bry sig om. Stockholm Exergi är bara en papperstiger och Miljöborgarrådet Helldén kommer aldrig bli en ny Mao!”

Anne-Marie förklarar nu på ett ironiskt sätt hur Stockholm Exergi avser att utveckla och förbättra området. Karin förstår dock inte ironin. Hon blickar ut över den glittrande Mälaren, Lövsa strand och sina gamla bad klippor. Sedan sätter hon händerna för ögonen, böjer sig framåt, börjar gråta och hulkar fram: ”Menar ni att Rio och Thea inte längre får bada här?”

Jag rusar fram till min dotter, kramar om henne, torkar tårarna med min yllevantar och säger: ”Det blir inget sopförbränningsvärmekraftverk så länge Arga Revisorn lever! ”

”Akta dig Lars. Tag dig i akt! Tag dig i akt! Släng av dig handskarna, annars kan du ta livet av dig. Covid-19 smittar genom droppar. Att du aldrig lyssnar på nornorna! Jag har ju sagt skall lyda ödesgudinnorna att ””, utbrister Anne-Marie.

”Det spelar ingen roll. Det gör inget om jag får *Coronan*. Jag behöver inte ens åka in till sjukhuset. Jag har legat på IVA för och jag vet hur man gör. Jag har en ansiktsmask och en syrgastub i min prepperutrusning”, säger jag för att lugna min hustru.

Mina ord lugnar dock inte Anne-Marie. Karin är också orolig för mig. Hon ville att jag skulle följa med henne till Nya Karolinska för att testa mig för *Covid-19*.

Det vägrar jag att göra. Risken att jag smittas på sjukhuset är mycket större än att Karin har smittat mig. Vi enades dock om att Karin åker tillsjukhuset för att säga att hon stött på en gubbe som hade hostat på henne och som verkade ha Coronasyntom. Om det visar sig att Karin har *Covid-19*, så lovade jag att också testa mig. Men vi hoppas att Karin redan har haft *Covid-19*, utan att ha märkt några symtom. För då kan vi även i år äta Påskalammet tillsammans.

Karin tar nu farväl av oss på två meters avstånd och går mot bilen. Plötsligt vänder hon sig om och säger: ”Jo det var en sak jag glömde att säga. Helena som jag pluggade med i Linköping läste ditt aprilskämt i Folkbladet. Hon tycker att det var jättekul.”

”Vad säger du”, utbrister jag. ”Är det sant eller är det bara ett försenat aprilskämt?”

”Nej! Det är sant. Jag googlade och läste på första sidan på www.folkbladet.se att Kopparbo likt Kiruna skall flyttas. Däremot hade Västerbottens Folkblad inget aprilskämt på www.folkbladet.nu. Men jag kunde inte läsa hela ditt aprilskämtet, för jag är inte prenumerant på Folkbladet.

”Det var roligt att höra”, säger jag. ”Det förändrar allt. Nu kommer mitt liv att förändras! Nu kommer inget att hindra mig från att hitta på nya tokigheter. Jag mejlar mitt aprilskämt till dig Karin. I morgon får du också en lista på tio nya projekt som jag tänker dra igång. Men säg inget till Anne-Marie. Du vet ju att din mor alltid är så orolig för att jag skall ta i mer än jag orkar. Hon är också rädd för att Arga Revisorn skall bli så arg, att han spricker av ilska. Men det gör jag inte. Vansinnig och omgiven av falska motgångar, har jag aldrig beklagat Arga Revisorn.

Och den ljusnande framtiden vår...Hurra!

Vi är nu inne i den Stilla veckan, dvs. den vecka som börjar med Palmsöndagen och sträcker sig fram till Påskafton, kallas ofta felaktigt för Påskveckan. Tisdagen i Stilla vecken kallas för Vita tisdagen. Namnet kommer ursprungligen från första tisdagen i Fastlagen, då man förr i tiden började äta semlor, men namnet har folkmun flyttats till Stilla veckan.

När jag vaknade på Vita tisdagen tänkte jag på min barndomsvän Owe Wikström och hans bok *Det bändande mörkret*. Jag hade läst på nätet att professor Wikström både var präst och psykoterapeut. Det gjorde mig fundersam.

Kanske hade Owe blandat ihop stadium 4 i den religiösa människans utveckling med vanlig normal *mani*. Wikström skrev att man i stadium 4 upplever ett ofta dramatiskt minskat behov

av sömn, är överaktiv, har många idéer, tänker och talar snabbt, ibland så pass att det blir omöjligt att förstå vad personen vill säga. Karaktäristiskt är att tankeflödet i dessa perioder är präglad av så kallade lösa associationer, det vill säga personen hoppar från ett ämne till ett annat. Dessa ämnen är då inte helt osammanhängande, utan de hänger i regel ihop på ett långsökt sätt. Innan den maniska episoden är fullt utvecklad, kan den berörde vara i en *hypoman* fas och omgivningen kan då uppleva personen som bättre presterande; detta förändras dock när personen i fråga är fullt manisk.

Kanske var jag inte alls i Wikströms stadium 4, utan bara i en gammal hederlig och inom psykiatrien väldokumenterad *hypoman* fas. I sådana fall borde jag nu gå tillbaka till nollpunkten igen och följa professors stadiindelning 1-5.

Men om jag å andra sidan nu är *hypoman*, men lever i vanföreställningen att jag är i Wikströms fas 4, bör jag lyssna på nornornas varningsrop och ta mig i akt. Om jag går vidare med min tio projekt, riskerar jag nämligen att hamna en fullt utvecklad *mani*, där jag som drabbad gör av med mängder av pengar och begår handlingar som jag sedan kommer att ångra och skämmas över.

Men om jag nu verkligen lider av *mani* måste, den ha varit ovanligt långvarig. På över tre månader hade jag inte lyckats att göra av med en enda krona och jag hade heller inte hittills hittat på något som jag ångrat, utan tvärtom tycket jag fortfarande att överraskningsfesterna för Anne-Marie var grandiosa, även om hon inte tyckte det.

Min uppfattning är att det enda Anne-Marie egentligen hade emot att fira födelsedagen på Fridhem är att idén inte kom från henne. Min hustru vill ha fullständig koll på sitt liv och allt som händer runt henne. Hon hatar överraskningar och att det händer saker runt om mig, som hon inte har koll på.

Jag tror att enda sättet att bota Anne-Marie från hennes överdrivna kontrollbehov är genom chockterapi. Jag läste förra året Varlam Sjarlamovs beskrivning i *Genom Snö* hur man bedrev chockterapi i Stalins fångläger: *En dos kamferolja injiceras i den sjukes blod. Medlet resulterar i ett plötsligt i ett anfall som liknar en attack av våldsam galenskap eller ett epileptiskt anfall. Kamfern ökar drastiskt muskelverksamheten och styrkan i alla rörelser. Musklerna blir otroligt spända och den avsvimmade patienten blir tio gånger starkare. Anfallet pågår några minuter.*

Men en sådan sadistisk chockterapi skulle jag aldrig kunna utsätta någon människa för. Jag väljer bara ofarliga terapier, som t.ex. att det plötsligt skulle inträffa en solförmörkelse. Då skulle Anne-Marie redan nu Påsk få se en glödande Korona och då upphör förhoppningsvis Anne-Maries tvångsmässiga kontrollbehov. Hon behöver inte längre kontrollera att jag har stängt av spisen, låst dörren, knäppt av kaffebryggaren, stoppat på mig plånbok, körkort, SL-kort och mobilen. Hon behöver inte heller kolla att jag har tagit alla mina mediciner, tagit på mig mina långkalsonger och mamelucker, mina glasögon och solskyddskräm på näsa samt att ställt min iPade och iPhone på laddning,

Jag tog 1997 upp Anne-Maries kontrollproblem men min läkare, Björn Bragee (Args Doktorn), som förklarade att hans hustru Britta hade samma psykiska störning. Björn hade

kommit fram till att det inte skulle löna sig att han ändrar på sig och blir pedantisk, för detta skulle bara leda till att patientens kontrollbehov ökar ännu mer. Det skulle t.ex. kunna leda till paranoid svartsjuka och en sjuklig misstänksamhet. Björn lösning på problemet blev att han varannan gång då han slog av spisen, satte en av plattorna på trean. Det gjorde att Brittass kontrollbehov fortsatt kom att ligga på en hanterbar nivå.

Jag har under 25 år försökt att följa min läkares råd. Jag har emellertid börjat misstänka att allt vad Björn har sagt mig, är helt fel. Jag borde redan från början ha tillgripit den starkaste medicinen. Anne-Marie skulle definitivt ha mått bra av en chockterapi, t.ex. en oväntad solförmörkelse eller att Coronapandemin oväntat smälter bort som smör i solen. En stark religiös upplevelse, typ Heliga Birgittas uppenbarelser, kanske också skulle fungera.

Jag önskar att Anne-Marie kunde bli mer som Stoner och att hon kunde ta allt om som jag ställer till med stoiskt lugnt. Jag önskar att hon likt romanfiguren Stoner i boken *Stoner* ville ägna mer tid åt litteraturen, i stället för baka bröd, putsa silver och stryka dukar. Lämpligen borde hon börja sina litteraturstudier med att läsa mina romaner, noveller och essäer. Och kanske gå med i vår dotter Karins litteratursirkel. Då skulle hon som första bokval kunna ta med sig mina essäer *Carpe Diem 2.0*.

Jag har kämpat på med min realrealistiska essäer i över tre månader. Anne-Marie har blivit alltmer irriterad över att hon får spela rollen som ”Marta” i vår familj. Men nu har hon resignerat och fogat sig i sitt öde. Anne-Marie har gjort ett antal fruktlösa försök att få mig att begränsa och schemalägga mitt skrivande med hänvisning till att hon har läst om framstående författare gör det. Anne-Marie menar att det inte är bra för min hälsa och särskilt inte för mitt blodtryck att jobba så maniskt. Det håller jag med henne om. Jag föreslår därför att Anne-Marie skall hjälpa mig med research, skriva vissa avsnitt och rätta mina texter, men det ville hon absolut inte. Hon är ingen Stoner.

Frågan är om jag nu arbetar maniskt. Jag har läst på nätet att en mani kan vara i dagar eller veckor, men det står ingenstans att en mani kan vara i över tre månader. En mani slutar ofta också med att den maniske sätter igång en massa företag, men inte orkar fullfölja dem. Den maniska perioden tar ofta slut med en katastrof, och den övergår oftast i en depression.

Jag har aldrig i mitt liv varit deprimerad, inte ens då jag har haft svår och långvarig ryggsmärta. Jag fullföljer praktiskt taget alltid de projekt, som jag påbörjar, och jag har aldrig i hela mitt liv. Under en och samma månad har jag aldrig haft större utgifter än inkomster, förutom i juni 1975 då vi köpte vårt hus. Jag ångrar sällan något som jag gjort, men jag grämer mig ibland över sådant som jag borde ha gjort, men som jag inte har hunnit, orkat eller vågat göra.

Vita tisdagen var grå och blåsig, men framåt efter middagen klarande det upp. Vi tog då en promenad och jag frågade Anne-Marie vad hon hade för planer under Påsken och under resten av våren, men hon hade inga som helst planer. Hon kände sig nedstämd över Coronapandemin, över vårens ankomst och över att inte få träffa Rio och Thea. Jag försökte att pigga Anne-Marie och sade att *Coronan* snart är över och att solen bergsäkert finns bakom Koronan. När pandemin är över kommer livet att bli bättre än tidigare. Tills dess får nöja oss med att *Fånga dagen* och se till att *Carpe Diem.2.0* blir *As God as it gets*. Men Anne-Marie

såg bara ännu dystrare ut. Därför avstod jag från att berätta för henne allt som jag planerade att göra. Det skulle bara få henne att bli ännu mattare och ännu mer övertygad om att jag är galen. Hur kan jag mitt under den mörka *Coronan* tänka på framtiden och dra igång tio nya projekt?

Häromdagen läste jag i SvD om den globala panikreaktionen kring *Covid-19*. Artikeln var skriven av professor Emil Uddhammar vid Linnéuniversitetet. I artikeln hänvisade Emil till ett polskt ordspråk som säger att **om du vill få vår Herre att le, berätta då om dina framtidsplaner.**

Coronaviruset, datastrul m.m. har gjort att alla mina planer har barkat åt helvete. Men jag tror inte att vår Herre och änglarna i Himlen nu ler, utan de måste gapskratta. Det bjuder jag på. Kan jag få de som läser *Carpe Diem 2.0* att tycka att ”Arga Revisorn” påminner om Mr. Bean och kan jag också få läsarna att skratta på min bekostnad, blir även jag glad. Delad glädje är dubbel glädje. Jag ger aldrig upp utan under Påsken och våren skall jag bl.a. genomföra nedanstående tio projekt. Precis på samma sätt som jag lyckades få ut mitt aprilskämt i Norrköping Folkblad, skall jag väl lyckas genomföra åtminstone ett av dessa tio projekt?

1. Skicka ut en ny inbjudan till födelsemiddag för Anne-Marie

Festerna på Fridhem på Kopparbo och Getå har jag tvingats att ställa in. Trots upprepade mejl till ambassadör Björklund i Rom, har han inte lyckats att boka bord åt Anne-Marie på den lyxkrog i Rom där hon var den 27 april 1995. Jan Björklund har i tur och ordning påstått att a) alla bord är upptagna den kvällen, b) att restaurangen är stängd på måndagar och c) ägarna kräver en deposition på 1000 Euro. Han påstår också att ambassaden redan har övertrasserat sitt checkkonto både i Riksbanken och Vatikanbanken genom att man under mars och april, på ambassadens bekostnad, skickar hem strandsatta svenskar i Italien. Stefan Ingves ringde själv upp Jan och förklarade att han hade missat att ta med UD och de svenska ambassaderna utomlands i det stödpaket på 500 miljarder kr, som Riksbanken beslutade om vid sitt senaste möte, men att ett nytt stödpaket sannolikt kommer på arbetarrörelsens stora dag, 1 maj.

När Stefan Ingves hade klarat av officiella delen av sitt uppdrag, blev riksbankschefen mer personlig och frågade Jan hur ambassadörsparet trivdes nere i Rom. Nu berättar Jan att de stormtrivdes och att *Coronan* underlättar för dem. Nu kan ambassaden boka en hel lyx restaurang för sig själva, utan att det kostade skjortan. Med den dåliga kronkursen har Jan dock inte råd att köpa italienska handsyddas skjortor. Som tur är har han varit förutseende och köpt ett lager med ett dussin likadana blå skjortor hemma i Sverige. De flesta av dem hade Jan dock slitit ut i valrörelsen 2018, förutom en skjorta som han efter den valrörelsen donerade till välgörande ändamål. Jan har dock kvar ett par ”ouppkavlade” skjortor, som ambassadören brukar använda, då han tar emot kolleger från Folkrepubliken Korea och landstingspolitiker från Region Västra Götaland. – Stefan Ingves undrade nu om han bör ta med sig ett lager nya skjortor åt Jan från det lager av 100 000 skjortor som Riksbanken nyligen hade köpt in för att stötta den svenska konfektionshandeln. Det erbjudandet tackar ambassadören genast JA till. Samtidigt förklarar Jan att han skall lägga ett gott ord för Stefan Ingves i Vatikanstaten, vars underrättelseorganisation redan i förrgår hade informerat ambassaden om att den svenske riksbankschefen hade sökt jobbet som chef för Vatikanbanken.

På eftermiddagen samma dag blir ambassadör Björklund uppringd av Presidenten Ernst von Freyberg på *Instituto per le Opera di Religione*. Under ett sakralt tystnadslöfte berättar presidenten att kurians statssekreterare Villot och biskop Marinkus, trots vad de dyrt och heligt hade försäkrat påve Johannes Paulus, återigen – mitt under Coronakrisen – hade haft kontakter med maffian. Bankens revisionsbyrå IBA hade upptäckt att 1000 miljarder Euro saknades i Vatikanbankens stora kassavalv. Där låg nu bara ett stort parti nyinköpta skjortor i stället för guld. Alla kontanta utbetalningar hade påve Franciskus därför beslutat att tillsvidare att stoppa. Men von Freyberg lovade ambassadören Björklund att han personligen, då han i maj får sitt månatliga apanage från sina sicilianska vänner, skall se till Björklund får 1000 Euro under bordet, då de träffades nästa gång på ambassadens favoritrestaurang. Van Freyberg hade fått hjälp många gånger av ambassadör Björklunds företrädare. I Italien gäller tjänster och gentjänster, fick Jan nu lära sig.

Men ”Arga Revisorn” kan inte bli inblandad i Svenska ambassadens skumma affärer, så därför meddelade jag Jan att vi får vänta med födelsedagsmiddagen. Jag kommer att vid ett senare tillfälle bjuda ut min före detta liberale partiledaren på Ola Ullstens favoritrestaurang.

Under Påsken skall jag skicka ut en ny inbjudan till alla gästerna och be att de närvarar vid Anne-Maries födelsedagsmiddag kl. 18.00 måndagen den 27 april 2020. I och med att vi ordnar middagen själva, kan vi nu erbjuda en bättre meny. Det blir Oskar Anderssons favoriträtter (se kap *Tväråstugan*), men den ryska kaviaren har vi pga. handelsbojkotten och Coronapandemin måst byta ut mot Kalix Ljörom.

Det blir en virtuell middag, där Anne-Marie och ställer upp våra tre iPad och våra två iPhone på matsalsbordet. Via Skype och Facetime kan födelsedagsbarnet sedan konversera med de 40 inbjudna gästerna. De kommer då att få njuta av samma fantastiska rätter, som jag tillagar. Men gästerna måste pga. pandemin laga middagen själva. Råvarorna ordnar jag dock och de får dem hemlevererade om de är 70+ gamla. Jag har kontaktat Arvid Nordquist och bett att dem ta hem ett stort lager av bl.a. löjrom och snöripor. Jag är övertygad om att Anne-Marie kommer att uppskatta min nya överraskningsfest mer än den som frös inne på Fridhem. Hon kommer att säga att den här födelsedagsmiddagen var värld sitt pris i guld. Och det kommer jag sedan påminna henne om när hon får fakturan från Arvid Nordquist. Ett uns guld väger 31,105 gram och spotpriset på guld är nu uppe i 16 663 kr/uns.

2. Fixa en fest på Kopparbo.

Inför den planerade förfesten på den 25 april 2020 jag tänkt att göra en hel del förbättringar på Fridhem. Vi måste bl.a. skaffa en ny markis till balkongen för den gamla blåste sönder i somras. Golvet på glasverandan är också trasigt och behöver bytas. Sedan är det hundra andra saker som jag vill ha gjort.

Mim mormor och morfar kom år 1917 förta gången till Kopparbo. I år är det dock 100 år sedan som min mormor och morfar bodde ensamma på Fridhem med sin familj. Därför tycker jag att det vore lämpligt att i den 10 augusti ha en jubileumsfest, där jag bjuder i min moster och morbror, mina kusiner och alla mina syskon (Då skall jag kolla att jag skriver rätt adress då jag mejlar till min äldsta syster, så att hon inte tror att jag har glömt bort henne). Anne-Marie bjuder jag inte den här gången, utan hon får med hjälp av våra barn och barnbarn fixa

middagen och hon får också betala kalaset. Den här gången skall jag inte behöva gör något annat än att roa mig och mina släktingar. För det är ju jag som har namnsdag den 10 augusti och på Kopparbo behöver namnsdagsbarnen aldrig göra något, som någon annan kan göra lika bra.

3. Skala upp Familjen Anders & Söners släktmöte

Det stora mötet i Anders Markstedts släktförening den 29 mars blev inställt pga. att alla släktmedlemmar var solidariska med statsministern. Stefan Löfven uppmanade alla borgare och bönder att inte resa till och från Stockholm. Den 27 mars sänktes också den övre gränsen för större sammankomster från 500 personer till 50, så vi skulle i alla fall inte kunnat ha haft släktmötet i Garnisonen på Östermalm.

Allt var dock planerat in i minsta detalj. De var ”timat och klart”, som Ulf Brunberg brukade säga till ”Stickan och de övriga i Jönssonligan.

Jag hoppades att vi skulle kunna flyttat mötet till början av juli, men det var för optimistiskt. Jag är dock övertygad om att ”Hesa Maja” kommer att blåsa faran över kl. 15.00 den 7 september. Den följande veckan kommer därför alla de, som har suttit i karantän ute landet, att välla in i till huvudstaden för att hylla Konungen och alla de som har deltagit i kampen mot vår gemensamma fiende *Covit-19*. Därför gäller det för oss Markstedtare att ligga steget före. Släktmötet blir troligen söndagen den 6 september och mötet kommer då att kombineras med en segerfest och minnestal över de tappra släktingar, som har stupat i kampen mot mikroberna.

Programmet blir det samma som vi planerade att hålla den 29 mars, men i september blir det förhoppningsvis det största släktmötet i familjen Anders Markstedts & Söners ärorika historia. Dagen till ära kommer vi då även att bjuda in några som inte är fallna efter Anders och Greta Hansson, utan som har ärvt eller köpt sig namnet Markstedt. Vi får hoppas att restriktionen 50 personer vid släktmöten m.m. har lättat till den 6 september.

4. Be Telia att ta fram ett bättre mejlsystem

Mitt problem med Telias Webbmejl blev under våren successivt mer besvärande. Att jag ständigt blev utslängs och att det kom upp **Your Time are out Lars** började faktiskt göra mig orolig. Jag insåg att jag måste göra något åt problemet innan Telias Webmail tog livet av mig.

Jag har genom *trial and error* lärt mig att det inte går att ringa till Telia för att få hjälp. Därför googlade jag på Telias hemsida och såg att Anders Olsson var *Executive Vice President* och chef före Telia Sverige. Han hade en bred erfarenhet från olika befattningar, men det som gjorde att jag sköt in mig på Anders, var att han fram till och med 2016 hade arbetet Tele 2 och således inte vad insyltad i Telias skandalaffärer i Kazakstan.

Anders Olsson bodde på Heimdalsgatan. Den är Stockholms kortaste gata, men det är nästan inga Stockholmare som vet att denna gata har nästlat sig in i Vasastaden. Jag vet dock var Heimdalsgatan ligger för där bor min bror Anders Markstedt. På samma postadress bor även min svägerska Debbie Duerr, dvs. den tidigare ägaren till Fantasihuset, vars verksamhet nu

hade flyttats till Galleri-Duerr på Östermalm för att möjliggöra för hela släkten Anders Markstedt att träffas i hennes Galleri. Släkten kan naturligtvis träffas var som helst, men Östermalm passar bäst för oss Markstedtare, för vi älskar att spela för gallerierna.

Tidigt på Dymmelonsdagen åkte jag in till Heimdalsgatan. Min bror Anders stod och väntade ute på gatan. Det fanns ingen ledig p-plats efter gatan, så jag tvingades att dubbelparkera. Jag tänket att det bara borde ta några minuter att fixa till Telias Webmail, så det gjorde inget att jag dubbelparkerade. Men jag satte en lapp på rutan där jag skrev ”*Tar hand om viruset. Är snart tillbaka.*”

Anders kunde alla koder på gatan, så vi tog oss lätt in genom porten. Anders Olsson bodde på översta våningen och jag var alldeles slut när jag kom upp.

”Hoppas att jag inte har fått en släng av *Covid-19*”, tänkte jag då vi ringde på Olssons dörr. Eftersom det var Dymmelonsdag hördes en dämpad ringsignal inifrån lägenheten. Klockan var halv sju på morgonen, så Anders hade nog inte begett sig till Telias kontor ännu. Kanske låg han och sov?

Plötslig öppnades dock dörren. Vi hade inte hört Olsson komma, men det berodde på att han hade satt tjocka sockar över lackskorna för att dämpa ljudet.”

”Hej Anders”, viskade Olsson till min bror. ”Kom in skall ni få lite kaffe!”

Vi gick in i köket och fick varsin kopp kafé, som Olsson placerade på ett par mjuka tygunderlag. Vi satte sedan och samspråkade om väder, vind och virus en stund innan jag klämde fram med mitt ärende.

Olson lyssnade, ruskade på huvudet, reste sig och slog på sin dator. Olsson förklarade att han liksom de flesta på huvudkontoret arbetade hemifrån. På samma sätt som för min dator tog det en evinnerlig tid innan webmailen kom upp. Då Olsson tryckte på inboxen på webmailen kom det upp **Kontofel** gång upp på gång, och sedan kom det upp **Time out** ännu fler gånger än min dator.

Olsson förklarade att Telias teknikutvecklingstrategichef Per Hurtig hade vari hemma Olsson och tittat på problemet. Då hade Olssons webbmeil gått att använd, men Hurtig var tvungen att startat om två gånger. Idag fick Olsson öppna webmailen åtta gånger, så problemet hade tydligen förvärrats.

Per Hurtig hade misstänkte att det var någon på Tele 2 som hade lagt in en bugg på Olssons dator. När Olson nu hörde att jag hade samma problem, men värre, insåg han att *vice presidenent* själv måste ta tag i problemet. Olson lovade att han efter Påsk skulle be Per att åtgärda problemet, för nu under Stilla veckan och under Coronapandemin kunde vi ju inte besvara Per Hurtig med sådana värdsliga problem.

Min bror Anders bad dock Olsson att ringa upp Per och be honom att ge lösenorden till Telias operativövervakningssystem, så skulle Anders försöka att hjälpa oss. Min bror förstod att vi under Coronapandemin kände oss oroliga över att få meddelandet ”**Your Times are Out!**”.

Olsson sade att han inte egentligen var så orolig, eftersom ju var ung, i god form och tränade tannins varannan dag med Filminstitutets chef Anna Serner. Dessutom kom det på hans dator omväxlande upp *The Time is Out; The Time Was in; The Time Was out*, ungefär såsom när John McEnroe spelade Wimbeldonfinal mot Jimmy Connors eller final i Kungliga tennishallen mot Björn Borg. Olsson visade oss ett par videoklipp som fick oss att skratta lågmält. ([Video 1982 TOTP - The Umpire Strikes Back - The Brat. Jimmy Connors vs John McEnroe: Wimbledon Final 1982 \(Extended Highlights\) Wimbledon 382 505 visningar.](#))

Olsson ringer nu då upp Per och, då han svarar, rycker jag åt mig Olssons mobiltelefon. Nu ger jag Per Hurtig en så högljudd verbal utskällning att både Anders Olsson och Anders Markstedt håller för sina öron. Jag avslutar utskällningen med att imitera Olssons röst och vrålar: **”...Och på Tele 2 håller de noga reda på sina konkurrenter. Fabian säger att det inte alls rör sig om något virus, utan att det är du som har lagt ut buggen för mig och för den stackars Arga Revisorn. Har du inte tagit bort buggen och fixat fram ett bättre Telia webbmail system under Påsken så deporterar jag dig till Kazakstan. Där har de inte vår liberala strategi vad gäller Coronan. Där förnekar de att man har någon pandemi och där skjuter på direkten alla på alla som tar på sig ett munskydd. Och se för satans bövlar till att få bort den dystra lila Teliafärgen på vår webbmail. På Påskafton vill jag se glada påskfärger. Lila färg skall vi hädanefters bara ha på dymmelonsdagen, skärtorsdagen och långfredagen. Är det förstått?”**

”Ja chefen”, hörde jag Per Hurtig säga innan jag knäppte av telefonen.

Anders Olsson följde med oss när vi gick. Han skulle gå till Vasa Kyrka och bedja för Coronaoffren, men jag kunde inte följa med. Vid min Saab stod det nu nämligen en uppretad fundamentalistisk humanist, vars artiklar jag nyligen hade läst. Han var rasande över att han fått vänta i över en minut för att kunna köra ut sin BMW. Nu riskerade han att missa flyget upp till Östersund. Under Påsken skulle han bekräfta en grupp nyfrälsta unga humanister utanför Åre gamla kyrka. Tänk vilken katastrof det skulle bli om kyrkoherden i Åre församling kom före honom och om den ”satans” kyrkoherden lyckades få ungdomarna att tro på Påskens mirakel, de dödas uppståndelse och ett evigt liv!

Den uppretade mannen hade en iPhone 10 i handen och han var på väg att ringa till polisen. Jag gick fram till honom, men höll mig för säkerhets skull på två meters avstånd. Sedan frågade jag lugnt: ”Vad har du för mejlsystem i din iPhone?”

Mannen såg förvånad på mig och sade: ”Jag vet inte! Är du en säljare?”

”Nej”, svarade jag. ”Jag är forskare.” Men jag var nyss uppe hos en av cheferna på Telia och fick veta hur de skall utveckla och lansera sitt nya mejlsystem. Installera det du också- Passa även på att köpa billiga Telia aktier, nu när Björn Rosengren dumpar sina aktier på börsen.”

Mannen visste tydligen vem jag. Han såg förvånad på mig och sade tacksamt:

”Tack för tipset! Gud ske lov, för att det finns ärliga, vettiga kristna människor som du Lars. Jag uppskattar Göran Greider också, för han delar många av humanisternas värderingar. Men han är inte lika frispråkig som ”Arga Revisorn”. Och Göran Greider skulle aldrig i livet ge oss

humanister aktietips. Han skulle i varje fall inte under Stilla veckan högt och ljudligt kungöra vilka aktier han rekommenderar sina följare att köpa.”

5. Organisera en ordnad invasion och ockupation av Lövsta bad camping

Min förhoppning är att Allianspartierna i Stockholm stad, med MP på vänster ytterflank, skall tänka långsamt och efter ett pat själva komma fram till att man inte bör bygga ett sopeldat värmekraftverket i Lövsta. Jag vill fort få dem att inse att man nu behöver en ny, modern teknik för att värma upp fjärrvärmenätet i Stockholms västra förorter. För att sätta press på politikerna i Stadshuset kommer jag att få in en artikel i *Järfällas Direkt* om att Lövsta Mälarhavsbad. Där kommer det stå att i en omröstning bland 1000 simborgarmärkskandidater, har Lövsta fått Arne Borgs Stora Guldmedaljpris för bästa sandstrand, bästa badklippor och för att man har bäst strandvakter och lekledare i hela Storstockholm. #*Rädda Lövstabadet* ställer upp med lekledare som hittar på nya lekar, typ ”Vem kan simma längs från Arga Revisorn” och ”Kom alla mina sillar”.

Varje år i början av hösten anländer det en karavan resandefolk med husvagnar till Järfälla. Irländarna brukar slå upp sina läger vid den nedlagda sopförbränningsstationen i Lövsta. Under de senaste åren har de dock inte kunnat det, därför att staden har lagt ut stora stenar, så att de inte längre kan campa och lämna ett berg av oförbrända sopor efter sig i Lövsta. Resandefolket livnar sig på att asfaltera eller stenlägga småhusägarnas tomter. Irländarna har med sig värtaliga och välklädda engelsktalande irländare, som går runt och sälja arbetena. Eftersom det är fuskjobb, som villaägarna får betala dyrt för, är irländarna avskydda i hela Järfälla.

Jag är dock fördomsfri och jag skall se till att de i höst blir väl mottagna av # *Rädda Lövstabadet*. Jag tar dit en grävmaskin och flyttar tillfälligt på ett par stenar. Vidare ordnar jag med Baja-Major, el från Stockholm Exergis ledning, och en lång vattenslang från Hässelby golfklubbs bevattningsanläggning. I år blir det således en mer organiserad och välordnad campinganläggning.

Resandefolket klär ut sig till europeiska yrkesdemonstranter som protesterar mot att Tyskland, Frankrike och det hatade Storbritannien skall få dumpa sina kontaminerade sopor i ”det rena landet” Sverige. Vår hashtagförening övervakar och subventionerar irländarnas asfaltsjobb, så att alla kunder blir nöjda. Så när Liberalernas EU-parlamentariker Karin Karsbro anländer från Bryssel och ställer sig i täten för demonstrationen, vågar inte polisen skjuta med vattenkanoner och lägga en spärreld med tårgas över *Lövsta Bad Camping*, trots att demonstranterna har överträtt gällande förbud och medvetet eller genom grov oaktsamhet beträtt den kontaminerade gräsmattan. Karin Karsbro förklarar att Liberalerna vill ha fri handel med varor och tjänster, men att hon inte betraktar kontaminerade sopor som varor, utan som miljöfarligt avfall som varje land bör ta hand om själv. Mest upprörd är hon över att Boris Jhonsson vill dumpa sitt lands skit i Lövsta.

Den 1 oktober 2020 skrinlägger Stockholm stad och Fortum planerna på att bygga Lövstaverket, Den fredliga demonstrationen avbryts och irländarna åker hem, mycket nöjda

med sin Sverige semester. De är välkomna tillbaka igen nästa år, men då inte till Järfälla utan till Österlen, Där de skall demonstrera mot gruvbrytningen och den störande ansamlingen av vindkraftverk.

6. Yrka på att lantmäterimyndigheten genomför en ny vägförrättning i Kopparbo

Alla fastighetsägarna hade den 17 februari av Lantmäterimyndigheten (LM) i Norrköping uppmanats att komma in med en skrivelse eller ett yrkande om vilket av LMs tre alternativ vi föredrog. Jag förordar alternativ 3 som innebär att Norrköpings kommun, Djurparken och Vildmarkshotellet blir nya medlemmar i Kopparbo vägförening. I Kopparbo kommer det då bara att finnas en vägförening med en styrelse och ett årsmöte. Det bedömde jag var det samhällsekonomiskt bästa och billigaste alternativet.

Samtidigt med den nu pågående vägförrättning ville jag att ha en revidering av 1962 års vägförrättning, så att det framgår Kopparbo att vägföreningen har ansvar för a) skogsmarkerna och stranden, b) den gemensamt byggda badbryggan och soldäcket och c) alla vägar i samhället som i den nya detaljplanen är markerade som lokalgator. Därför kommer jag att yrka på att LM i Norrköping reviderar 1962 års vägförrättning.

Jag skall även skicka mitt förslag till Norrköpings kommun, Djurparken, Vildmarkshotellet och Tobys sockenanmälning. Vi får se hur det går? De kanske inte inser att LMs alternativ har många fördelar för dem. – *Mot dumheten kämpar även gudarna förgäves*, sade Schiller.

7. Starta ett modernt äldreboende och en husläkarmottagning i Viksjö

Jag hade redan i julas kommit underfund med att det behövas en ”riktig” husläkarmottagning I Viksjö. Jag skickade för några månader sedan in en ansökan om att få starta en ny patientnära sådan mottagning till IVO, men ärendet har blivit liggande, trots att jag undertecknade ansökan med ”Arga Revisorn”. Men det kan vara Coronakrisen som har strulat till handläggningen.

I valrörelsen 1985 gick liberaler fram starkt och man talade då om den s.k. Westerbergeffekten. Det vinnande konceptet var ”eget rum på långvården” och ”egen husläkare”. Sedan dess har långvården kommunaliserats och kallas nu för ”särskilt boende”. Där kommer dock bara gravt dementa samt svårt handikappade och kroniskt sjuka personer in. Min far levde ett gott liv och blev väl omhändertagen på ett särskilt boende ett år Sundsvall och ett par år i Järfälla. Tre år är inget rekord, men den genomsnittliga överlevnadstiden på särskilda boenden är betydligt lägre.

Vid sidan av ”särskilda boenden” finns det andra äldreboende med varierande grad av service. De kallas Omsorgsboende Trygghetsboende, Serviceboende, Seniorboende eller bara Äldreboende. Beteckningen ålderdomshem finns inte kvar länge, eftersom medåldern på de olika äldreboendena, oavsett vad de kallas, är betydligt över 75 år. I den meningen är alla äldreboendena ålderdomshem. De flesta äldre bor dock kvar i sin egen bostad, med eller utan stöd av den kommunalt finansierade hemtjänsten.

Oavsett hur man bor eller vad man kallar äldreboendet, har numera i princip alla äldre ett eget rum. Standarden på äldreboendena har succesivt förbättrats, men samtidigt har kraven bland de äldre och deras anhöriga höjts till en sådan nivå, att kommunerna inte har en chans att tillgodose dessa krav. Den ökade medellivslängden och den demografiska utvecklingen gör att gruppen äldre-äldre kommer att öka.

Den äldrevård som idag erbjuds Anne-Marie och mig anser vi inte duger för oss och våra vänner. Därför vill jag på tio år bygga 1000 äldreomsorgsplatser med boende av varierande standar och service på ett stort obebyggda fält som ligger mellan Viksjö centrum till Görnvälns naturområde vid Mälaren. Det nya äldreområdet har jag tänkt skall trafikeras med en liten, långsamgående självstyrande buss, som kontinuerligt går mellan centrumanläggningen och Sandviksgård inne på naturreservatet vid Mälaren. Äldreområdet kommer även innehålla korttidsboenden där utländska pensionärer kan hyra in sig, för att exempelvis vandra i ekskogen i Hummelmora, bada i Mälaren vid kulturhuset Sanviksgård, hyra båt vid småbåtsåthamnen vid Görnväl och njuta av Norrvattens hälsobringande kranvatten. Under min semester skall jag koppla av med att utveckla detta koncept. Jag vill visa att det är både företagsekonomiskt och samhällsekonomiskt lönsamt..

I anslutning till detta ”Moderna Mälaräldreboendet” startar jag även en ny husläkarmottagning. Viksjö vårdcentral fungera nu ännu sämre än i julas. Man har praktiskt taget slopat alla fysiska möten, utan läkarna sitter vi datorer och chattar med patienterna eller ringer upp dem och förklarar för dem att vad *Medicus Curat, natura sanat* betyder. Jag misstänker att de franska och australiska ägarna av Capiro i Sverige kommer att debitera Region Stockholm lika mycket pengar per månad, som man gjorde redan innan pandemin bröt ut, trots att vårdcentralens läkare inte längre bedriver någon klinisk sjukvård. I det kaos som nu råder, lär inte heller några revisorer våga sig ut och granska hur mycket pengar som man har ”förskingrat” under 2020.

Min tanke var starta med en liten husläkarmottagning i Viksjö med bara en läkare anställd. Som jag nu har förstått kräver Socialstyrelsen att alla vårdgivare har ett omfattande system för att styra och följa upp kvaliteten. Detta klarar inte en ensam läkare, utan det behövs minst 2,6 läkare för att få en ansökan om att öppna en husläkarmottagning godkänd.

Anne-Marie har dock jobbat med kvalitetsutveckling, så den biten får hon ta hand om. Och Socialstyrelsens krav på att man skall ha läkare tillgängliga, som kan gå in om vår husläkare skulle vara sjuk, har jag löst på ett smidigt sätt. Jag har tecknat ett samarbetsavtal med Capiro, men naturligtvis inte med vårdcentralen i Viksjö, för där finns det ju inte kvar några läkare som gör ”riktiga” undersökningar. Avtalet har i stället tecknats med *Capiro Go*. Det är Capios nätläkarbolag. Där har man nästan inte heller några riktiga husläkare anställda, men *Capiro Go* har ett utvecklat datasystem, som snabbt slussar ”kunderna” vidare till någon annan sjukvårdsorganisation i Regionen. Patienterna är nöjda med Capiro Go, för där får man ett vänligare bemötande än då man träffar en ”riktig” läkare.

8. Skriva en New General Theory of Employment, Investment and Imaginary Money

Jag lider med de småföretagare som driver restaurang- och hotellverksamhet. De har nu nästan inga gäster, men de har löpande kostnader som måste betalas. Regeringen gick i mars retroaktivt ut med ett stort stödpaket värt ca 200 miljarder. Riksbanken beslöt att via banksystemet låna ut 500 miljarder eller – enligt Riksbankschefen – ännu mer, om så läget kräver.

Direktstöd kan en företagare få genom att ansöka om 1) Sänkta arbetsgivaravgifter och egenavgifter, 2) Tillfällig hyresrabatt i krisbranscher, 3) Möjlighet att kvitta fjolårets vinst mot framtida underskott, 4) Tillfälligt anstånd med skatterna, 5) Ökade möjligheter till arbetslösersättning vid vilande företag, 6) Korttidspermittering (korttidsarbete) 7) Staten tar över sjuklöneansvaret i två månader. 8) Ny preliminärskattedeklaration och lägre F-skatt, 9) Pausa inbetalningarna till anställdas tjänstepension, 10) ansöka om amorteringsfrihet och 11) Försöka att få leverantörerna att ge längre betaltid. **Finansieringsstöd** kan företagen söka i form av 1) Statligt företagsstöd för små- och medelstora företag, 2) Ansöka om Almis nya ”bryggån” och 3) Ansöka om kreditgaranti hos EKN.

Det är ett historiskt sett ett gigantiskt stimulanspaket som nu sjösätts. Paketet är betydligt större än de varvsstöd m.m. som sjösattes under oljekrisen på 1970-talet. Men företagen klagar i alla fall och de tycker att stöden är otillräckliga. Den 6 april plussade därför Moderatledaren Ulf Kristersson på stödpaketet med ytterligare 100 miljarder. Han menar att regeringens strategi är fel och att det är bättre att nu i vår ösa ut pengar över företagen (antingen de för tillfället behöver stöd eller inte), så att inte företag går i konkurs. Moderatledaren säger att tänker på de anställda. Han vill få deras röster och har därför bytt ur de gamla ”Nya Moderaternas” *arbetslinje* mot en *låtsas-anställningslinje*. Att till varje pris, oavsett om det finns något jobb att utföra eller inte, låta all personal ha kvar sin tillsvidareanställningar är det enda anständiga och den enda vägens politik, tycker nu M-ledaren.

Självfallet kommer många att må bättre av att deras företag går i konkurs först i höst, så att de får njuta av en lång, härlig, betald semester, utan att behöva oroa sig för hur det skall få pengar till mat och hyra, till avbetalningar på ny hybridbil, renovering av kök och badrum, barnens SMS-lån och för semesterresan till Thailand eller Kina. Eftersom myndigheterna inte hade varnat folk för Coronapandemin, anser man att Riksbanken nu bör gå in och ta över alla sådana avbetalningslån.

Moderatledarens strategi bygger på att Coronakrisen är över före Midsommar, men det tror inte jag. Först måndagen den 7 september bedömer jag att man kan släppa på alla restriktioner och för en tid glömma Covid-19. Men till vintern kommer troligen Coronapandemin tillbaka, om inte innan dess ett vaccin finns framme. Jag litar mer på Folkhälsomyndighetens bedömning än Ulf Kristerson. Att ösa ut pengar är som att kissa i byxorna när man fryser. Det känns varmt och skönt en stund, men sedan är verkligheten där igen.

De statliga stöd till företag, som kräver en ansökan, innebär med nödvändighet att man också måste pröva ansökan enligt byråkratiska regler. Endast de som har rätt till stöd, skall beviljas stöd.

Moderaternas finanspolitiska taleskvinna påpekar att regeringen måste ”våga prioritera, här och nu, för att kostnaderna inte skall öka längre fram.” Elisabeth Santesson noterade även att ”lycksökare” dyker upp vid kriser och att regeringen därför redan nu bör skärpa bidragsbrottslagen. För närvarande straffas bidragsbrott som enskilda begår mot stat och kommun, med böter eller fängelse i upp till två år. Bidragsbrottslagen gäller dock inte bidrag till juridiska personer och den går inte att lätt att vidga till att även omfatta aktiebolag och andra former av företag. Lagkonstruktionen måste i så fall bli en helt annan. Det skulle ta lång tid att få fram en bidragsbrottslag, som skulle gälla för alla typer av stöd till företag. En sådan lagstiftning kräver också en gigantisk kontrollapparat för ingen vet i förväg vilka som är ”lycksökare” eller inte. Däremot kan man lätt se vilka politiker som är populister och ”lycksökare”. De lovar mer än de kan hålla och de lovar mer än vad Sverige har råd med. Och alla de bidragspengar som nu betalas ut till företag, måste skattebetalarna senare betala för. Det trolleritrix som Riksbanken gör med de 500 miljarder kronorna är också lätt att genomskåda.

Förmodligen är jag yrkesskadad, men när politikerna nu tävlar om vem som kan erbjuda företagen flest och mest individuella stöd och samtidigt den hårdaste kontrollen, går det rysningar i kroppen på mig. Jag har granskat många stödsystem. Effekterna av stöden är ofta små och osäkra. Kostnaderna för att administrera stöden, pröva ansökningar, kontrollera fusk samt följa upp och utvärdera, uppgår ofta till tio procent av det utbetalda beloppet; pengar som inte sällan är helt bortkastade.

Om man nu under några månader skall betala ut 100-tals miljarder kronor via statliga myndigheter och bankerna, har man inte tid att hantera småansökningar på några hundra tusen kr från småföretag, typ Villa Fridhem. Det är administrativt enklare att ge stöden till de stora hotellkedjorna och till lyxkrogimperier i storstäderna. Om dessa ”storspelare” går i konkurs drabbas framförallt vi ”småspelare”, som äger aktier i sådana företag och de storbanker som har lånat ut pengar till dem. Det finns inget skäl att staten en gång skall gå in och rädda ”storspelarna”.

Jag är fullt medveten om att de anställda på hotell och restauranger, som blir av med jobbet, drabbas hårt. När Coronakrisen är över finns dock byggnaderna kvar och såväl gamla som och nya entreprenörer kommer att vilja starta verksamheten igen, men kanske enligt ett nytt koncept. De behöver då personal. Inom hotell- och restaurangbranschen sker det en ständig förändring av verksamheten, så många anställda har redan tidigare flera gånger bytt jobb.

Många ekonomer tror att vi nu står inför en lika djup depression som på 1930-talet. Man vågar dock inte använda ordet depression, utan man talar om en recession. Ledande nationalekonomer och många professionella placerare spådde vid årsskiftet att tillväxten i världen skulle minska från 4,5 till 3,5 procent under 2020. Nu ser ut som att vi i år kommer att få en kraftigt negativ tillväxt. Det har medfört att många ekonomer och placerare har gått in i en djup personlig depression. Förskrivningen av antidepressiva läkemedel har ökat kraftigt

och särskilt inom den gruppen. Det är utmärkt att man medicinerar i stället för att kasta sig ut från höga broar, men piller är ingen lösning på landets grundläggande problem.

Att ytterligare dopa ekonomin och försöka att bedriva en överbryggnadspolitik är riskabelt. Den medicinska forskningen visar att dopamin är en livsviktig signalsubstans i vår hjärna och att dopamin påverkar vårt belöningssystem. För mycket dopamin kan dock leda till att man blir manisk, spänningssökande och börjar missbruka alkohol, sex m.m. Sådana politiker får sämre omdöme och sämre minne. De kommer inte ihåg att den s.k. överbryggnadspolitiken på 1970-talet och det ”Dukade bordet”. När den borgerliga regeringen tillträdde 1976 var bordet rensat och bara notan för alla påbörjade stödinsatser fanns kvar. Dopamindopade politiker har även glömt eller har velat glömma den ekonomiska kris som Kjell Olof Feldt varnade för i början av 1990-talet. De har också gömmer regeringens Bildts ”Enda vägens politik”, som ledde till en ränta på 500 procent och som fick Mikael Wiehe skapa ”En sång på modet” (1990). Refrängen är:

*Dom säger, det är vägen
Den enda vägen fram
Men om det här ska kallas framåt
Då ska jag ingenstans*

Vi vet inte hur länge Coronakrisen kommer att vara. Därför bör vi inte dopa ekonomin så mycket som Moderaterna vill. Vi behöver sansade politiker, som motionerar och äter nyttigt mat samt undviker alkohol, tobak och droger (snus är OK). Det gör att deras dopaminnivå i hjärnan är i balans och att de själva överlever om de får *Covid-19*.

Under våren planerar jag att skriva *Den nya teorin om sysselsättning, investeringar och im imaginära pengar*. Min nya välfärdsteorin är delvis en blåkopia av Maynard Keynes *General Theory* 1936. Jag delar Keynes uppfattning att a) den ohämmade marknadsekonomin då och då medför att vi hamnar i en depression b) att orsaken till massarbetslöshet är en för låg efterfrågan på varor och tjänster och c) staten därför aktivt måste gå in och stimulera upphandling av varor och tjänster genom en ökad upplåning.

Statens och kommunernas upplåning var i förhållande till BNP redan innan Coronakrisen mångdubbelt högre än den var i Storbritannien 1932. Den konservativa regeringen i UK förde på 1930-talet en försiktig ekonomisk politik, till skillnad från USA och Tyskland. I USA lanserade president Roosevelt *The New Deal* med bl.a. investeringar i dammar, kraftverk och vägar. I Tyskland byggde Hitler motorvägar, stridsflygplan och ubåtar, som fick hjulen att börja snurra igen. Ingen av dessa båda ledare kände till Keynes teorier och de lyssnade inte på vad deras egna ekonomiska rådgivare sade. Det enda som Roosevelt och Hitler fick höra av sina ekonomer var nämligen att just nu blåste det kraftigt och är mulet, men vi vet inte om stormen kommer att öka eller ej och inte heller hur länge den kommer att vara.

Det enda som ekonomerna på 1930-talet var överens om var att det en vacker dag slutar att blåsa från väst och att solen då kommer att lysa över såväl goda som onda. Ekonomerna kunde dock inte då säga hur länge den goda brisen skulle hålla i sig, men de trodde att nästa storm från Wall-Street skulle bli mildare. Så mörknar molnen över Europa och en orkan

bryter fram från öster. Men det märker inte ekonomerna i City, utan de tittar mot väster och för att se vad som händer på Wall Street.

Roosevelt och Hitler gjorde 1933 som Keynes tre år senare rådde dem att göra. Men idag går det inte att göra som på 1930-talet. Vi har tillräckligt med dammar, vattenkraftverk och motorvägar och vi har alldeles för många och för farliga vapen i världen. Och ju mer man rustar upp, desto större blir risken att vapnen kommer att användas.

Om jag lyckas få ihop en skrift med råd om hur stater kan ta sig ur Coronakrisen, kommer den inte bli någon *bestseller*. Jag föreslår nämligen att räntan skall höjas och att vi alla redan nu måste börja att spara. Vi måste avstå från onödiga prylar och slit-och-släng produkter. Vi får gå istället för att åka elsparkcykel. Förmodligen kommer vi att tvingas att temporärt nästan halvera vår konsumtion. Detta kan man motverka genom olika former av s.k. helikopterpengar. Trump försöker med det trolleriet, men det amerikanska folket kommer att genomskåda tricket.

Keynes menade aldrig att staten skall slösa med de upplånade pengarna, utan man skulle användas till samhällsekonomiskt lönsamma investeringar. För att avgöra vad man borde satsa på utvecklades därför under *The New Deal* den s.k. *Cost- Benefit analysen*.

Vad kan vara samhällsekonomiskt lönsamt att satsa på år 2020. Kanske att bygga 100 000 platser inom modern äldreomsorg? Kanske ett litet kärnkraftsaggregat med hetvattenledning till fjärrvärmenätet i en storstad, i stället för ett gigantiska sopeldat kraftvärmeverk?

Vi har idag tusentals hotell som står tomma. Staten går idag in med stora stödinsatser för att inte aktieägarna och de anställda skall drabbas. Detta stöd skapar ingen tillväxt. Jag föreslår att 1/3 av hotellen får gå i konkurs och att kommunerna eller privata investerare köper upp fastigheterna billigt. De kan sedan byggas om till äldreboenden (vissa rum kan slås ihop) eller till studentbostäder.

Jag bodde själv under Chalmerstiden på hotell Viktor Rydberg. Det var hotell på sommaren och studenthem på vintern. Rummen var 12 kvm stora plus toalett och dusch. Det tyckte jag då, som tidigare hade bott i en rivningslägenhet utan varmvatten, var rena lyxen. Och det var trevligt att bo kollektivt. De som ville organiserade egna matlag och använde hotellets restaurangkök. I restaurangens matsal åt vi som företagens ledningsgrupper idag gör, under livliga diskussioner om Vietnamkriget, Pragvåren och Flumvännern. Naturligtvis är det inte bara studenter, utan även många föreningar och organisationer som kan överta gamla hotell och starta upp ett billigt kollektivt boende. Ombyggnation av hotell är en investering för framtiden.

Under de senaste 20-åren har Sverige förbyggt sig på kommersiella köpcentra. Totalt för landet bedömer jag att hälften kommer att försvinna. Många flotta och dyra köpcentra måste då byggas om för annan verksamhet. I vissa gallerior skulle t.ex. butikerna i den övre våningen kunna byggas om till kontor. Även efter Coronakrisen kommer vi att till stor del arbeta hemifrån. Men behovet av att dagligen ha möjlighet att även träffas fysiskt kommer att kvarstå. Därför kommer morgondagens företag att efterfråga små, moderna kontor i attraktiva lägen.

Men det kanske viktigaste av allt är att vi nu, under Coronakrisen, satsar mer pengar på forskning. När IT-bubblan sprack våren 2020, drog Ericsson ned på alla verksamheter utom sina FoU-investeringar. Ericssons mobiltillverkning är sedan länge borta. LM Eriksons gamla företag finns dock alltjämt kvar och är idag ett internationellt ledande teknikföretag. Lars Markstedt (LM) anser att vi bör lära av LM och således öka våra satsningar på FoU.

Under Coronakrisen måste vi slakta många hederliga kor. Sommarsemestern anser många vara heligare än Jul och Påsk och man vill därför i sommar inte gärna rubba på sitt vanliga semesterschema. Här är det dock nödvändigt att arbetsgivare och fack kommer överens om en mer flexibel semesterläggning, så att de företag som har möjlighet att komma igång med full produktion i sommar också kan köra för fullt och om möjligt ta igen det tapp som man har haft under den värsta Coronakrisen.

8. Starta # Rädda Fridhem och fixa ett stort party i Getå

Till för ett par månader sedan hade hotell- och restaurangbranschen en enastående utveckling och den bedömdes av många vara en framtidsbransch. Coronakrisen vände upp och ned på allt. Min bedömning är att när Coronakrisen är över kommer att marknaden för lyxhotell och lyxrestauranger att ha halverats. Men en anläggning typ Fridhem i Getå har möjligheter att överleva krisen. Det är dock inte statliga och kommunala bidrag som kan rädda verksamheten, utan stödet måste komma från kunderna. Själv skall jag ta kontakt med Villa Fridhems VD och delägare i familjeföretaget och höra vad jag kan göra för att stötta dem. Det tar bara 15 minuter att köra från Fridhem i Getå till Fridhem i Kopparbo.

Att ge offentliga **bidrag** för att **inte arbeta**, löser inte Coronakrisen. Det är nödvändigt att man levererar sådant som kunderna i dag vill ha, t.ex. god mat, eller att man investerar för framtiden. Själv är jag en stor framtidsoptimism. Det är även min bror Olle. Han har ett företag som heter Värmdöoptimisterna. Han startar ständigt nya verksamheter.

Jag hoppas att *Carpe Diem 2.0*, kommer att bli en formidabel läsarsuccé och att den blir mer läst än Axel Munthes *The Story of San Michele*. I den boken är nästan allt fiction, men i mina essäer speglar allt verkligheten. Men böckerna liknar till en del varandra. De är skrivna av två ”årsrika” författare, som före debuten var nästan helt okända. Båda berättelserna är självbiografiska, humoristiska och skrivna med en enorm livsglädje och framtidsoptimism. *The Story of San Michele* kom ut i bokhandeln 1929, ett halvår innan kraschen på Wall Street. *Carpe Diem 2.0* blev klar på Långfredagen 2020, dvs. när man ännu inte hade sett någon ljusning på *Coronakrisen*.

Med min bakgrund som nationalekonom ser jag inte krisen enbart ur ett medicinskt perspektiv, utan jag lägger även ett samhällsekonomiskt perspektiv på krisen. Jag funderar inte på vad Sverige kan göra för en av sjukdomar hårt drabbad 76-åring, utan vad ”Arga Revisorn” kan göra för Sverige.

Min hustru och jag gör idag bara av med hälften av våra pensioner på egen konsumtion. Men vi skall i alla fall försöka att halvera vår konsumtion. Vi har redan halverat vår öl- och vindruckande, eftersom vetenskap och beprövad erfarenhet visar att inte enbart Coronaöl, utan alla alkohol bör begränsas om man vill öka sin chans att överleva *Covid-19*.

Vi kan också halvera vår elkonsumtion genom att installera luftvärmepumpar. De har jag velat i 20 år, men min hustru har vägrat för hon tycket att de ser fula ut. Men nu måste vi investera i en luftvärmepump från Nibe AB. Och ju fler beställningar verkstadsindustrin får, desto fler ”riktiga” jobb skapas.

I sommar planerar jag att skriva min tredje roman med Anders och Maria Ant som huvudpersoner. Den låg jag och tänkte ut då jag låg på intensiv- njur- och hjärtavdelningarna på Danderyds sjukhus. Den tredje romanen skall heta *Skottet vid slottet*. För att garantera att den romanen blir en jättesuccé kommer jag att ordna ett stort releaseparty på Fridhem i Getå. Jag kommer att bjuda in de aderton i Svenska akademien, men med vissa väl valda undantag. Med dem vill jag diskutera hur de ser på realismens plats i svensk litteratur. Är den liksom internet bara en tillfällig modefluga?

Nu gäller det att ingjuta mod hos personalen på Fridhem andra små hotell, så att de hårdar ut fram till hösten. Därför har jag kontaktat min kusin och hennes man, som nu befinner sig i karantän mitt inne i Schwarzwald. De skall ringa till sina vänner i Frankfurt och rekommendera dem att åka på semester till Sverige och bo på t.ex. Villa Fridhem. Min kusins man, som är filosofie doktor i praktisk filosofi, har jobbat på Europeiska Centralbanken i ”Bankfurt”. Han och min kusin känner därför alla Euromiljardärer och alla tyska filosofer som har bott eller övernattnat i Frankfurt under de senaste tre hundra åren..

Jag kan även kontakta SvD korrespondenten i Berlin och be honom att lägga ett gott ord för prins Carls Fridhem. Den svenska liberala linjen för att bekämpa Coronapandemin har mött stor uppskattning bland progressiva tyska journalister. Tyskarna älskar Sverige och Pippi Långstrump samt alla våra Fridhem och Fridhof.

9. Bli klar med och få ut Carpe Diem 2.0

När man planerar vad man skall göra i morgon och i övermorgon, blir det lätt att man istället hänger sig åt vad man skall göra i sommar. Ju längre fram i tiden planerna ligger, desto större är sannolikheten att människornas planer inte är i överstämmelse med Guds plan. Alla strategiska långsiktiga planer som företag och organisationer tar fram får vår Herre att le.

Jag planerar att under Stilla veckan lägga ut *Carpe Diem 2.0* på Arga Revisorn hemsida. Den sidan är det dock få som läser. Inte ens mina barnbarn gör det. Jag tänker därför be Anders Olsson att på Telias intranät lägga en länk till min hemsida med en uppmaning till alla anställda att under påskferierna läsa min kritik av Telias dåliga service.

Även Elgiganten förekommer ju flitigt i min berättelse. Deras kommunikationschef bör få möjlighet att komplettera min översvallande kritik och förklara att det inte bara är på supporten i Barkarby som man har en ”Ansvarig”, utan att om man har tur, så kan man hitta en ”Ansvarig” även i andra butiker.

Kolmårdens Djur- och nöjespark bör också få min berättelse med ett personligt brev om att kritiken inte är så illa menad som den är skriven. Egentligen bör jag skicka *Carpe Diem 2.0* till alla som direkt eller indirekt omnämns.

Jag hoppas att de personer som får *Carpe Diem 2.0* skickar den vidare. Men med ett reproduktionstal på 1,2 blir det en väsentligt lägre spridningseffekt än Coronaviruset. Om A skickar den till B, som skickar den till C, som skickar den till A igen, avstannar ”kärnreaktionen”.

Jag vill att min berättelse får stor spridning, som leder till att man uppnår en ”flockimmunitet” mot *fake news* och osanna berättelser, som (via ryska trollfabriker) amerikanska miljardärer pumpar ut på nätet. Man kan ju sprida information på nätet via delningar på Facebook, men det är bara kul bilder, korta videosnuttar och Trumps twitter som delas. En essäsamling på över 250 sidor sprider man inte den vägen. Då måste man rikta sig till bokslukare och gå genom ett bokförlag. Men inga bokförlag kommer att vilja anta mitt manus. Mina realrealistiska essäer är blandning av vetenskap, politik ekonomi och autobiografi. Läsare som tror att *Carpe Diem 2.0* är en lättläst *feel good*-berättelse vill inte höra att folk blir sjuka och dör. De som vill ha en berättelse typ Strindbergs *En dåres försvarstal* blir besvikna över min galenskap inte motsvarar deras förväntningar. Och de som vill ha stycken, där tankegången, som i Prosts *På spaning efter den tid flytt*, i en enda lång mening, rullar över flera, sidor lär inte gilla mina avhuggna stycken och snabba slutsatser.

Men Coronapandemin kanske hjälper mig på ett likartat sätt som ett kolerautbrott i Napoli 1984 bidrog till Axel-Munthes framgång som författare. I *Bref från Napolioi, som publicerades* i SvD 1884, berättar Munthe om hur han från Lappland skyndade till Napoli för att hjälpa till som frivillig läkare. Där såg han hundratals människor dö under oerhörda lidande. Bl.a. skriver han följande: *Hur mycket lättare skulle det ha varit både för dem och för mig, tänkte jag, om bara inte deras dödskamp hade varit så lång, och så fruktansvärd! De lågo där i timmar, ja i dagar, i stadium algidum, kalla som lik med vitt uppspärrade ögon, och vidöppen mun, till synes döda men ännu vid liv.*

En förkortad version av Munthes SvD artiklar fanns med i *Boken om San Michele*. Den gavs dock ut för 45 år efter kolerautbrottet i Neapel. Boken blev 1929 en succé över hela världen och även i Italien. I Europa var då kolera för länge sedan utrotad. Läsarna reflekterade därför inte över att det år 1930 fortfarande dog ca en miljon människor världen över i kolera. – Och hur mycket bekymrar vi oss idag i den rika världen över att det i fattiga länder alltjämt dör ca 140 000 människor om året i kolera. Som jämförelse kan nämnas att fram till och med Långfredagen 2020 i hela världen hade 100 000 människor i *Covid-19*.

Målet med *Carpe Diem 2.0* är påverka läsarna, så att de i framtiden lägger mindre av sitt överflöd på lyx och flärd. Jag vill att vi använder mer av vad vi kan avvara, om så en enda liten skärv, på att hjälpa andra.

Världens befolkning har femdubblats sedan 1884 och fyrdubblats sedan 1929.

Läskunnigheten i världen har avsevärt förbättrats och kostnaden för tryckta böcker och för e-böcker har i fast penningvärde minskat till en tiondel. Så idag är det lättare att nå ut till många läsare. Ett problem är dock att den unga generationen slutat att läsa böcker som kräver koncentration, uthållighet och bildning, för att man skall kunna tillgodogöra sig innehållet. Man använder hellre sina mobiler för att se korta videoklipp, snabba nyhetssammandrag, chatta, sprida rykten och konspirera på nätet. Skall man fånga många läsare krävs en massiv

reklam eller att man har en sagolik tur. Ett exempel på tur är John Williams (*1922 -+1994), vars bok *Stoner* således i 2000 exemplar då den kom ut 1964. Tjugo år efter författarens död blev den en formidabel *bestseller* världen över.

I Sverige uppmanade Svenskläraryrkeförbundet Facebook-sida alla att läsa *Stoner*. Sekreteraren i Anders Markstedt släktförbund, Carl-Johan är svensklärare. Han har skrivit ett antal böcker som syftar elever att läsa fler böcker. "Kalle" har medverkat i Svenskpodden. Den är en poddcast om svenskämnet i grundskolan och gymnasiet. "Kalle" kan kanske säga att *Carpe Diem 2.0*, är en spännande bok, men alldeles förs svår för vanliga svensklärare och deras elever. Det skulle vara bra, för det finns alltid några som är kritiska till vad deras lärare säger och som vill testa gränserna.

När jag har lagt ut *Carpe Diem 2.0* på Arga Revisorns hemsida, kan jag mejla till antal kulturchefer och bokrecensenter och be dem skriva en riktigt nedgörande essäer. Recensenter bör särskilt framhålla hur jag förstör marknaden för alla seriösa författare, som lever på statliga författarstöd, och för alla bokförlag, som nu i Coronatiderna har det kämpigt. Att jag erbjuda gratis läsning på nätet är förödande och kommer att leda till att tusentals författare, bokförläggare, boktryckare m.fl. blir arbetslösa. Och då kan bokförlagen inte längre annonsera i tidningarna, vilket gör att tidningarna läggs ned och tusentals journalister och grafiker blir arbetslösa. Då kommer i sin tur ännu fler arbetare på pappersbruken, massafabrikerna och många skogsarbetare och självägande skogsbönder att mista sitt levebröd, vilket gör att fackförbunderna och LRF måste ansöka om statligt stöd för att inte behöva permittera sina ombudsmän. Detta gör i sin tur att staten måste låna upp ännu mer pengar för att kunna dela ut stöd och då faller kronan i värde. Det gör att importen av Tv-apparater, mobiltelefoner m.m. blir dyrare. Även frukt och grönt kommer att bli dyrare, vilket gör att folkhälsan försämras och att fler dör av *Covit-19*.

Men jag överdriver kanske de negativa effekterna. Och ingen kulturchef eller bokrecensent kommer att skriva om mina essäer, som de inte begriper sig på. Men några tror kanske Arga Revisorn är en skatterevisor. Om de har trassel med skattemyndigheten skriver de därför en nedgörande recension i enlighet med mina anvisningar. Det kommer då att leda till att läsarna genast laddar ned *Carpe Diem 2.0*.

Och om någon udda bokrecensent skulle höja *Carpe Diem 2.0* till skyarna, kommer det att uppmärksammas av landets alla offentligt stödda kulturarbetare, som då tror att jag är en av dem. Det är inte bara på hos Håkan Juholt som kulturmaffian hade inflytande, utan deras tentakler slingrar sig långt in i Kanslihuset långa kontorskorridorer.

I mitt huvud har jag nu lagrat ned ett tiotal alternativ för att snabbt nå ut med *Carpe Diem 2.0* på den svenska marknaden. Men skall jag kunna tävla med Axel Munthe, måste jag även nå ut på den internationella marknaden. Och vill jag få en verklig framgång måste jag få *Carpe Diem 2.0* utgiven som ljudbok. Utvecklingen går ju mot att allt färre böcker läses i pappersform, utan det är e-böckerna och framförallt ljudböckerna som ökar.

Denna utveckling har jag länge varit medveten om. Jag köpte därför för tre år sedan 500 aktier i *Storytel* AB och den aktien har flerdubblats i värde. Även nu under Coronakrisen har aktien stigit kraftigt beroende på att många inte har något annat att göra än att sitta hemma och se på

TV eller att lyssna på böcker. Rolig realrealistisk essäer skrivna i realtid, som handlar om svensk sjukvård, pandemiberedskapen, Coronakrisen och om oövervinnerlig kärlek kan därför kanske bli en framgångssaga. Och om *Storytel* översätter *Carpe Diem 2.0* även till italienska, engelska, franska m.fl. språk kommer och om läsarna upptäcker att ett gott skratt förlänger livet kommer antalet svåra Coronafall att minska. Och världsekonomin tar fart om man följer mitt råd och halverar lyxkonsumtionen och fördubblar investeringarna.

Långfredagen den 9 april var världen lamslagen av Covid-19. Villrådiga politikerna världen över visste inte om de skulle välja den svenska eller den kinesiska linjen för att bekämpa Coronapandemin. För att få fart på ekonomin öser regeringarna i panik ut pengar över företag och anställda, pengar som de inte har; pengar som nästa generation kommer att få betala dyrt för. Frågan är nu om *Storytel* kan få ljuset bortom **Coronan** och **Koronan** att lysa igen? Kan ”Arga Revisorn” få människor att åter se livet från den ljusa sidan, ingjuta hopp och framtidstro samt få fart på svensk ekonomin, så att **kronan** lyfter?

Maria Ant – Otroligt men sant?

Jag vaknade kl. 5 och kunde inte somna om. Jag hade sovit dåligt den senaste veckan och haft torrhosta. Anne-Marie hade övergivit mig och bytt sovrum. Det tyckte jag var bra, för hon hade också hostat.

Efter att legat en halvtimme utan att kunna somna om, gick jag upp och satte på kaffet. Sedan gick jag ut och för att hämta tidningen.

När jag öppnade dörren till postboxen märkte jag att den var tom. Det hade hänt några gånger att vi blivit utan tidning, beroende förmodligen på att tidningsbuden haft en vanlig förkylning eller Covid-19. När jag låste boxen igen hörde jag en kvinna bakom mig säga: ”Jaså Lars! Hade du glömt att det är Långfredag i dag? Då får vi ingen tidning, och inte ens de år då vi inte har en pandemi.”

Jag vände mig om och såg en parant kvinna stå bakom mig. Hennes ålder var svår att bestämma ålder. Hon var enkelt, men elegant klädd, och hon hade en svart pudel i ett koppel. Pudeln sprang fram och nosade på mig såsom om den kände mig väl. Det var något välbekant över kvinnan och även över hennes pudel, men jag kunde inte placera dem. Om de bodde här i området borde jag vetat vad de hette, men det gjorde jag inte. Har jag börjat att bli åderförkalkad?”

Kvinnan måste förstått vad jag tänkte, för hon sade: ”De är åtta år sedan, som vi sågs förra gången. Då låg du på IVA vid Danderyds sjukhus. Faust var med mig den gången också. Även min man Anders hälsade på dig”

”Nu minns jag”, sade jag paff. ”Nu kommer jag ihåg. Hur är det med honom?”

”Anders är död. Det borde du veta, för det var ju du som tog livet av honom i *Skottet vid slottet*”, sade kvinnan, men hon såg inte arg ut.

”Men, men...”, började jag. ”Hur kan du veta det, för den romanen har jag ju inte börjat skriva ännu. Jag har visserligen tänkt börja skriv om Anders Ant igen. Jag har tänkt ut hela

handlingen, men jag har aldrig lyckats komma igång. Det beror inte på att jag är lat, utan bara på att jag känner en sådan själsgemenskap med honom. Det tog emot att låta honom sprängas i bitar.”

Skottet vid slottet sprängs Anders i bitar redan i april 2015, dvs. långt innan skjutningar och sprängningar på gator och torg börja bli vardagsnyheter även här i Sverige. – Jag är ledsen över att Anders är död. Det var faktiskt inte min mening att ta livet av honom, då jag låg på IVA och fantiserade ihop *Skottet vid slottet*. Det var inget planerat mord, utan det bara blev så. Jag kom i hastigheten inte på någon annan lösning. Nu kom jag ihåg håg jordbävningen i Neapel den 25 april 2015, som höll på att ta livet på min hustru då hon hamnade under rasmassorna. Hade inte Maria och Faust dykt upp i sista minuten, hade Anne-Marie inte klarat sig. Nu frågar jag därför Maria:

”Du försvann i Nepal vid efterskalvet den 27 april. Vart tog du vägen den gången?”

”Faust nosade upp en väg åt mig ut ur det raserade huset i Nepal”, sade Maria. ”Och när vi kom ut i det fria, såg jag hur räddningshelikoptern lyfte med Anne-Marie och dig. Men nu är jag här igen. Du undrar väl vad jag gör här i Fäboden?”

”Ja! Det gör jag verkligen. Jag utgår från att det har med Coronapandemin att göra. Men följ med in så skall jag bjuda dig på kaffe.”

Vi gick in huset och satte oss i soffan i vardagsrummet. Jag stängde dörren in till min hustru. Sedan hämtade kaffet och slog upp en kopp åt Maria. Faust fick mjölk på ett fat som han genast slickade i sig.

Maria lyfte koppen, men ställde tillbaka den. Sedan såg hon allvarligt på mig och frågade: ”Hur mår du egentligen Lars?”

”Jag mår faktiskt bättre än jag har gjort på 40 år. Jag upplever det nästan som ett mirakel, men jag har alltid hoppats att min värsta smärta skulle gå över av sig själv: *Medicus curat, natura sanat* (läkarna behandlar, naturen botar). Men ibland tar moder natur och Gud fader god tid på sig. Men det spelar nu ingen roll för de sista tre månaderna har jag känt mig jättepig. Det är tur för mig, för med den uppblossande Coronapandemin går det knappast att få någon medicinsk behandling längre. Egentligen borde jag kontaktat min husläkare, för den senaste veckan har jag känt mig lite krasslig”, sade jag och hostade till.

”Det kan jag förstå”, sade Maria. ”Är du inte orolig för att du har fått *Covid-19* och att du skall hamna på IVA igen? Visserligen är det 8 år sedan du hade *sepsis* och låg på IVA. Då överlevde du, men nu är du 76 år gammal.

”Nej, jag är inte oroligare än för åtta år sedan. *Covid-19* verkar vara ytterst smittsam, men om jag skulle drabbas, är jag övertygad om att jag överlever. Av dem som hamnar på IVA är det inte fler som avlider av *Covid-19* än av *sepsis*. Jag tror att Gud kommer att låta mig skriva klart *Carpe Diem 2.0*. Jag tänker avsluta min berättelse med ett latinskt ordspråk: *Amor tussicue non celantur* (Kärlek och hosta går inte att dölja).

”Jag tror också att Gud är god. Men låt mig för säkerhets skull göra ett *Point of care*-test på dig”, sade Maria.

Hon tog fram en *Gene Expert* från Chefeid och gjorde ett snabbtest. Maria förklarade att dennas nya testmetod hade godkänts av FDA den 21 mars och att KS fick den i går.

Efter testet ville Maria göra en klinisk undersökning på mig, men jag tog med henne till min hustru och Maria gjorde ett snabbtest på min Anne-Marie utan att hon vaknade.”

Vi gick tillbaka till vardagsrummet. Medan Maria fullföljd den kliniska undersökningen på mig, frågade jag henne hur hon, som bra är en fiktiv person och som saknar ett svenska personnummer, hade lyckats så bra i Sverige? Vi har ju hundratusentals invandrare som har samordningsnummer och är verkliga människor, men som saknar jobb och som lever i utanförskapsområden.

Maria hade ett mycket enkelt svar på min fråga. Det beror helt enkelt på att journalister och författare inte vågat beskriva verkligheten såsom den är, utan att de har målat upp en fiktiv bild av att alla invandrare vill jobba, att invandringen är lönsam och att vi pga. den demografiska utvecklingen behöver en ständigt ökad invandring för att klara personalförsörjningen inom välfärdssektorn. De påstår också att vi inte skulle klara oss utan alla invandrade läkare, civilingenjörer och andra högutbildade, eftersom våra svenska högutbildade ungdomar hellre vill jobba i t.ex. USA, Kanada, Australien och Frankrike, där de tror att lönen, sjukvården och klimatet är bättre. Det finns få berättelser om invandrare, som trots alla svårigheter, har kämpat sig fram i det svenska multikulturella samhället, såsom Charles O Nelsson och Cristina gjorde i Wilhelm Mobergs böcker. Lars! Du borde skriva en romansvit om migranter och avsluta sviten med *Sista brevet från Sverige*.

”Det är mycket som jag borde göra”, sade jag. ”Först måste jag dock avsluta min serie om dig och Anders. Jag inser rent förnuftsmässigt att du är en fiktiv person, även om jag nu upplever dig som en högst realrealistisk människa, men kan du berätta vad det är för skillnad på din fiktiva och min verkliga värld.”

”Jag tycker faktiskt inte att det är så stor skillnad. Fast jag tycker att din verkliga värld är mer fantastisk än den romanvärld, som jag mestadels lever i. I din värld händer det ju mycket mer och mycket snabbare. Corona pandemin har ingen i min värld ännu hör talas om, men med tiden lär det väl drälla in romanfigurer som flyr undan pandemin och som säger sig ha upplevt de mest fasansfulla historier. Det är dock bra att det kommer in nytt blod i vår fiktiva värld, för jag är faktiskt utled på att höra Odyssees tjata om sina irrfärder, Don Quijote slåss mot väderkvarnar, Miss Maple lösa alla pusseldeckare och Carl Hamilton alltid besegra sina motståndare. Jag är trött på alla dessa fantasilösa berättelser. Jag skulle inte stå ut i den fiktiva världen om vi inte fick ett ständigt nytt tillflöde av nya berättelser och romanfigurer. Men de nya berättelserna kan inte mäta sig med de gamla. Då menar jag inte sådana romanfigurer som Homeros och Vergilius introducerades, utan berättelser som är 100 000 år gamla och som du aldrig har hört talas om.”

”Jag förstår att det finns mycket mellan Himmel och jord, som jag inte känner till. Men säg mig: Kommer man till din värld när man dör? Är din värld himlen?”

Maria släppte nu taget om min handled, tittade på testapparaten, och sade: ”Din puls är visserligen hög och ditt blodtryck också. Men febern har gått ned och du verkar ovanligt frisk

med tanke på att du har haft *Covid-19*. Det finns inget somatiskt fel på dig, men jag är bekymrad över ditt psyke. Du begriper väl att en fiktiv person, dvs. en romanfigur, hur levande hen än berättas, inte kan komma till Himlen. Dit kommer bara människor som har levt på jorden. Alla människor kommer dit, både onda och goda.”

”Hur vet du det”, undrade jag.

”Jag vet inte, men jag tror att det är så”, svarade Maria. ”Jag har hört andra romanfigurer berätta att det är så. Liksom jag plötsligt en dag kan dyka upp i din värld, finns det i Himlen människor som kan dyka upp i min fiktiva värld. Det är verkliga människor som har levt ett liv på jorden, men som har skrivit en fiktiv berättelse om sig själva och därför då och då hamnar bland oss romanfigurer. I förrgår t.ex. hade vi besök av Axel Munthe. Han berättade för oss hur fantastiskt det är i Himlen. Paradiset och som det kommer att bli på jorden om 100 000 år. Men jag vet inte om man kan lita på Axel Munthes skrönor och framtidsvisioner. Jag undrar om han inte blandar ihop fantasi och verklighet. Jag litar mer på dig Lars! En vacker dag får du berätta för mig hur de verkligheten är i Himlen.”

Jag lovade Maria att jag skulle göra det. Nu fick jag också veta varför hon hade dykt upp utanför min brevlåda. Hon berättade att Axel Munthe hade märkt att vår Herre sedan en tid var bekymrad över Coronapandemin på jorden och över att Djävulen hade fått en sådan makt över människorna. Därför ville doktor Munthe att jag genast skulle bege mig till bårhuset på Gamla Karolinska. Där rådde det nu ett fullständigt kaos med alla avlidna, som strömmat till och som man inte lyckads få i väg till kremering eller jordfästning. Kön av avlidna blir längre och längre. Man hade inte planerat för en pandemi på Regionens bårhus.

Min uppgift var att snarast bege mig till Gamla Karolinska och påstå att jag var marin veterinär Anders Ant och att jag hade fått i uppdrag att organisera hanteringen av alla döda i Region Stockholm.

När jag hade fått ordning på bårhusverksamheten, skulle jag omedelbart bege mig till Nya Karolinska och där tala med olika läkare och administratörer för att få en bild över hur läget var ute vid fronten. Om någon undrade vem jag var, skulle jag visa upp min fullmakt som jag fått av regeringen. Jag skulle visa upp min fullmakt och påstå att jag var tillförordnad Riksrevisor, som nu skulle granska effektiviteten i den pågående pandemiverksamheten. Att det på min fullmakt den stod att Kung. Majt. redan 1975 hade utsett mig till Revisionsdirektör skulle ingen märka.

Därefter skulle jag åka till Folkhälsomyndigheten och intervjua hela ledningen samt skriva ihop en kort granskningsrapport, som jag sedan skulle överlämna till Kungen. Jag skulle förklara för statschefen att jag hade gått i hans farfar fars gode vän Axel Munthes fotspår. Jag skulle också och berätta för kungen om vem livmedikus Munthe var och om *Boken om San Michele*, som kungen inte kände till. Slutligen skulle jag övertala Kungen att skyndsamt kalla till sig regeringschefen och ge Stefan Löfven min rapport.

Maria Ant tog nu upp sin mobiltelefon och sms:ade ett antal namn och telefonnummer på de personer, som jag under min granskning, borde kontakta. Hon avslutade med att säga: ”Är det något som du undrar över?”

”Egentligen inte” svarade jag, ”Men jag hoppas att det inte är något mer, som du vill att jag skall göra. Vi har nämligen bett vår dotter Karin att köpa oss en lammstek till Påskmiddagen. Anne-Marie och jag trodde att vi skulle tvingas tillbringa hela Påskhelgen i karantän, men efterkom vi nu uppenbarligen inte är smittbärare och själva inte kan bli smittade av Covid-19 vill nog min hustru att vi skall fira Påskan som vi brukar göra. Det gjorde vi till och med i april 2012. Jag blev då, efter en månad på Danderyds sjukhus, utskriven på Påskdagen. Jag hann den gången precis hem till middagen. Det vill jag göra i år också.”

”Det kommer du säkert att hinna med”, svarade Maria. ”Men se till att du kommer runt alla byråkratiska hinder. Gå din egen väg och se till att Fånga dagen!”

”Det skall jag göra. Jag vet dock inte om det är så smart att dra in Kungen och hovet i operationen? Om jag får problem med byråkraterna kontaktar jag bara min gamla chef Inga-Britt Ahlenius. Hon kan hjälpa mig att öppna alla dörrar. Hon är den borte ämbetsmannen, som inte vänder kappan efter rådande politiska vindar.”

Just när jag hade sagt det kände jag *The Wind on the Moon*, och i *Vindens skugga* försvann Maria Ant inför mina ögon, lika ljudlöst som när hon för en timme sedan dök upp utanför min postbox.

Jag hade inte tid att fundera över detta mirakel, utan jag tog på mig min gamla blågrå revisionsrock (*Gråkappan*), nycklar, plånbok och mobiltelefon. Men i dörren hejdade jag mig. Jag kunde ju inte lämna min sovande hustru utan några avskedsord. Därför tog jag fram en lapp och skrev:

Jag har tagit ett par snabbtest för Covid-19 på oss. Jag åker in till stan för ett specialuppdrag. Vi har med största säkerhet inte drabbats av Coronan. Ring till Karin och säg att hon kan komma till Påskmiddagen! Då är jag klar med mitt uppdrag. Så oroa dig inte. Ring mig om du behöver hjälp med något eller om du vill att jag skall köpa med mig något till Påskmiddagen.

Puss och kram / LM

När jag lämnade huset och sprang till bilen funderade jag på om det var fel av mig att inte väcka Anne-Marie och berätta för henne om vad jag tänkte göra. Men det hade varit meningslöst. Jag skulle få samma svar som om jag hade frågat henne om hon ville att jag skulle ordna en överraskningsfest på hennes 75-årsdag, nämligen NEJ!

När jag öppnade garagedörren tittade solen fram. Full av tillförsikt och framtidshopp körde jag på motorvägen in mot Nya Karolinska. Av någon anledning kom jag att tänka på min studiekamrat som vi kallade ”Greven av Mjölby”. Vi bodde båda på Utlandagatans studenthem i Göteborg. Jag bodde tillsammans med Anne-Marie, men då hade vi ännu inte några barn. Han tillsammans med sin fästmö och två små barn. I kamratgänget var det någon som plötsligt fick idén att vi skulle åka till Polen några dagar. Jag frågade inte Anne-Marie om saken för jag visste att hon skulle säga NEJ. Greven gick däremot in för att fråga sin fästmö, vad hon tyckte. Anna-Karin var inte hemma, men i köket låg det en lapp där det stod:

Är i tvättstugan. Tillbaka om ett par timmar.

Greven läste på lappen och skrev: *Är i Polen. Tillbaka om ett par dagar.*

Sedan gav Greven och jag oss iväg. – Men när vi kom ner till stationen och träffade de andra Chalmerskamraterna, upptäckte jag att jag hade glömt passet. Det var inte tid att vända hem och hämta det, utan jag fick avstå från Polenresan.

I slutet av 1960-talet kunde man med svenskt studiebidrag och svenska kronor leva som en kung i Polen och det gjorde Greven också. Idag får man däremot inte mycket i Polen för 100 kronor, så med hänsyn till valutförändringen var det synd att jag inte kom iväg.

Den gången var emellertid Gud god mot mig som hindrade mig från att åka till Polen. Till Anne-Marie sade jag att jag inte hade lust att åka och att jag ville vara med henne. Jag vill minnas att det var den helgen som Anne-Marie upptäckte att hon var gravid. Det berättade hon genast för mig, men jag berättade inte för henne om orsaken till att jag inte följde med till Polen. Då hade hon förstått att jag var en slarvpelle och då hade hon inte gift sig med mig.

Anne-Marie och jag hade planerat att åka till Krakow nu i maj 2020. Där har jag tänkt att, efter 50 år, erkänna min ungdomssynd för Anne-Marie. Men varför dröja? Det gäller att fånga dagen och att ta tillfället i flykten. Carpe Diem! – Vid ett rödljus utanför Karolinska tog jag upp mobilen sms:ade. *Glömde att säga att jag glömde passet. Det gör väl inget älskling? Puss!*

Jag vet att jag är och alltid har varit disträ. Men det kan jag inte ändra på. Anne-Marie får acceptera mig som jag är. Hon får ta det onda med det goda, och hon får finna sig i att jag går min egen väg. Men jag måste dra upp tempot i mitt liv. Jag kan inte leva såsom om jag skulle kunna leva i evigheter här på jorden. Jag måste hinna med allt som jag har planerat att göra. Visserligen blir det inte alltid som jag har tänkt mig, men det spelar ingen roll. Om tanken är god, är det tanken som räknas. Och nu har jag bara två dagar på mig att Fånga dagen.

Plötsligt var det tvärstopp i trafiken. Det stod en massa bilar på uppfarten till bårhuset och blockerade vägen. Jag vevade ner bilrutan och frågade en äldre utmattad obducent vad som hade hänt. Han berättade att han visserligen saknade läkarlegitimation, men att KS nu hade behövt hans tjänster igen och att man på rättsmedicinska avdelningen nu struntat i de byråkratiska reglerna. Obducenten hade i 14 timmar undersökt om de avlidna hade dött av Covid-19 eller av någon annan sjukdom. Han hade också upptäckt tre personer som sannolikt hade bragts om livet, något som mördarna hade hoppats att mnn inte skulle upptäcka i villervallan.

”Det är fullständigt kaos”, sade obducenten. ”Redan innan pandemin bröt ut lade de liken skavfötters, men nu få man inte ens in en enda avliden till på bårhuset. Det strömmar till nya kunder, hela tiden, men inte en enda begravningsentreprenör kommer och hämtar de gamla kunderna. På sjukhusets hemsida står det: *När en person har avlidit fortsätter **vården** i Stockholms län efter döden*. På sjukhusets informationsvideo sägs också att de döda får en god omvårdnad, men det är helt enkelt inte sant!”

”Finns det inget annat ställe där de avlidna kan förvaras”, frågade jag med myndig stämma.

”Jo, kanske i gamla matförrådet. Där finns ett stort kylrum”, sade obducenten och pekade på en port.

Just då fick jag ett sms. Det var från Anne-Marie. Hon hade skrivit: *Bra att vi inte blev så sjuka av Covis-19, men mig lurar du inte. Jag har för länge sedan genomskådat dig. Jag begriper mycket väl att du nu är på Karolinska sjukhuset för att i Axel Munthes anda hjälpa både levande och döda. Lycka till. Glöm inte att ta din blodtrycksmedicin.*

Den hade jag naturligtvis glömt, men på Nya Karolinska skulle jag lätt kunna få tag på mediciner. Nu ber jag obducenten att hjälpa mig upp på biltaket. Jag skall göra som Jeltsin. Jag skall ropa: ”Lystring! Jag är marinveterinär Anders Ant. Jag tar befälet.”

Och när jag har tagit det steget finns ingen återvändo. Om man har börjat ljuga en gång, så kommer den ena nödlögnen att följas av den andra. Men det spelar ingen roll. Det värsta som kan hända är att jag hamnar i fängelset för den goda sakens skull. Inget får hindra mig från att fortsätta att göra saker, som jag sedan kan skriva en realrealistisk essä om. Därför frågar jag nu obducenten: ”Vad heter satir på latin?”

Jag fick svaret och sms:ade sedan till Anne-Marie: ***Difficile est satiram non scribere*** (Juvenalis)

Min hustru svarade omedelbart: ”Jag trodde att vi hade Covit-19. ***Amor tussicue non celantur***. Jag känner mig dock bra nu. Jag har just beställt en luftvärmväxlare från Nibe och 100 000 blåklintsblå munskydd från Essity.

Bra gjort DrottningHolm! Carpe Diem. Duos nullus punctas, svarade jag.

EFTERORD – NÄR VI SJUNGER OCH LER

Jag vet inte vad som egentligen hände på långfredagens morgon 2020. Ingen vet heller vad som egentligen hände på långfredagens afton ca år 32 efter Jesus Kristus död på korset. Det finns visserligen vittnesmål om Påskens drama. Jesus säger då till Pontius Pilatus: "Jag har kommit till världen för att vittna om sanningen." – Men den romerske ståthållaren rycker bara på axlarna och säger: "Vad är sanning?"

Min minneslucka varade från morgonen på Långfredagen fram till lunchtid på Påskafton. Då väckte Anne-Marie mig bryskt och sade: "Nu får du inte ligga och sova längre. Var var du i går och vad har du gjort hela natten? Har du supit?"

Jag tänkte efter, men allt var uttraderat i mitt minne. Det sista jag kom ihåg är att jag steg upp på taket till vår Saab. Jag svarade: "Nej" Jag har inte druckit en droppe. Det måste du ju känna med ditt luktsinne. Jag har mig veterligen inte druckit brännvin, starkvin, vanligt vin eller alkoholfritt vin.

Medan Anne-Marie luktade tog jag fram min mobil och kollade mina sms och då såg jag Marias lista på läkare m.fl. som jag skulle ha talat med i natt. Jag visade den för Anne-Marie och förklarade att jag hade åkt runt och intervjuat dem om Coronapandemin.

Anne-Marie godtog förklaringen, men undrade varför jag inte hade svarat då hon hade ringt. Jag kollade min mobil och såg att jag hade råkat stänga av ljudet på ringsignalen.

Efter lunch satte jag mig vid datorn och försökte att skriva om mitt möte med Maria Ant, men det gick inget vidare. Jag började undra om jag bara inbillade mig att jag hade träffat henne i verkligheten eller om det hela bara var en dröm. Men var hade jag i så fall varit under de bortsuddade 24 timmarna?

Jag tar nu min Iphone och ringer det första namnet på listan. Efter tio signaler svarar en kvinnlig röst: "Håkan Walléns telefon! Vem är det som jag talar med?"

"Det är dr. Ant. Jag behöver genast få tala med Håkan!"

"Det går inte", hör jag en röst svara, "Håkan ligger IVA. Han har Covid-19", och vi vet inte om han kommer att klara sig."

Bedrövad ringer jag nästa namn på listan. Även denna gång är det en kvinna, som svara. Hon talar långsamt och hennes röst låter sorgen: "Lovisa Munter."

"Glad Påsk säger jag. Ni låter nedstämd."

"Ja, det är jag svarar hon. "Min man dog i förgår av *Coronan*"

"Jag beklagar", svara jag. "Det visste nog inte Maria Ant, när hon bad mig kontakta Hans Munter. Vi här på sjukhuset tycker alla att han gjorde ett fantastiskt arbete. Hans offrade sig verkligen för sina patienter. Men vi får tro och hoppas att han nu är i Himlen och att ni en gång får möta varandra igen."

"Tack", svarade Lovisa.

Nu var Anne-Marie klar med påskbordet. Det var färre rätter än vanligt och färre kring bordet, men hon hade dukat och lagt upp fint. Tyvärr smakade mig inte maten. Jag tänkte på doktor Munter och

då kom jag att tänka på en rad i Fänriks Ståls Sägner: "Där låg han, Munter, i sin låda." Men den raden kunde jag nu inte le åt. Jag kunde inte heller förklara för min hustru varför jag var dyster. Jag klagade istället på vädret. Det blåste och regnade på Påskafton. Därför tog jag ännu en snaps "Hallands väder". Sedan sjöng vi "Livet är härligt", och jag tog en Hallands Väder till. Den kvällen fick jag inget mer skrivet och vi gick och lade oss tidigt.

När jag vaknade på Påskafton kändes det inte alls som en glädjens dag. Det värkte i lederna jag hade ont i huvudet. Det hjälpte inte att jag gick ut i blåsten och hämtade tidningen. Vi hade inte heller idag fått någon tidning.

Jag gick in och åt havregrynsgröt och kokade kaffe. Sedan lade jag mig i vår dubbelsäng med min iPad och en kopp kaffe som jag hoppades skulle pigga upp mig, men det gjorde inte kaffet utan tvärtom mådde jag illa också. Hade jag druckit så mycket av Hallands fläder igår? Jag hade ju redan den 20 mars skrivit att man skall undvika ATN.

I SvDs fanns det mycket att läsa och på sidan 3 fastnade jag på en reklamsida. Den förde mig in i SvD Access, som jag hur jag än försökte inte kom ur.

Anne-Marie hade nu kommit med sitt kaffe och läste tidningen på sin iPad. Hon kommenterade vad hon läste och jag blev mer och mer irriterad. Till slut var jag tvungen att erkänna att jag hade råkat ut för ett datatrassel igen. Hon tog min Ipad och skulle hjälpa mig, och jag ryckte till mig hennes. Men hon stoppade mig och sade: "Du sabbar inte min också!"

Efter en kvart gav även Anne-Marie upp. Då klädde jag på mig och satte mig vid datorn för att skriva skrev färdigt *Carpe Diem 2.0*.

Men det började illa för mig. Då jag plockade bort en massa reklam som låg i min inbox, råkade jag tömma hela inkorgen. Alla meddelanden IN låg nu i tidsordning bland gamla meddelanden, som jag tidigare medvetet hade lagt i papperskorgen. Det var nu bara för mig att plocka tillbaka de meddelanden som jag ville spara till inkorgen. Det arbetet tog mig två timmar för jag hade en massa meddelanden som jag borde ha svarat på för länge sedan, men som jag först nu tog tag i.

Jag var nöjd med mig själv över att jag äntligen hade besvarat mejlen, men jag blev inte bättre i kroppen. Jag kände att jag hade feber och influensasyntom. Jag tog tempen och märkte att jag hade 38 grader. Sedan tog jag blodtrycket och det övertrycket var på 165 trots dubbel dos blodtrycksmedicin. Och pulsen var 95 slag i minuten.

Jag har inte haft feber sedan 2012 och då hamnade jag på IVA för *sepsis*. Vid efterkontrollen några månader senare hade jag fått rådet att inte vänta så länge innan jag åkte in till akuten, om jag hade högt puls och feber eller om jag misstänkte att jag hade fått *sepsis* igen.

Nu går jag tillbaka till datorn och mejlar jag till Anette Andersson. Jag ber henne att lägga ut min slutversion av *Carpe Diem 2.0* på min hemsida.

Nu går jag in till vardagsrummet där Anne-Marie putsar silver medan hon tittar på ett antikprogram.

Jag stänger av TV:n och talar om att jag är sjuk. Sedan förklarar jag för henne att jag hoppas att jag bara har fått en släng av *Covid-19* och att det inte är *sepsis* för då är överlevnadschansen, med min ålder, tio gånger så hög som om jag skulle ha fått blodförgiftning igen.

Anne-Marie tar beskedet lugnt och förklarar att det nog bara rör sig om en vanlig influensa som flugit på mig. Hon påminner mig om när vi var i USA 1986 och skulle flyga runt under två veckor och besöka fem delstater. Jag fick andra dagen 39 graders feber men på fjärde dagen var jag helt frisk igen. Så blir nog den här gången också.

Jag höll med henne, tog mina mediciner, drack mycket vatten och gick och lade mig.

Nästa morgon hade jag samma temperatur som kvällen innan. Vad skulle jag göra?

Nu passerade mitt liv och skrivande revy. Jag kom ihåg hur jag beskrivit att jag lurade Döden förra gången, när hen kom smygande med sin svarta kappa på IVA. Jag sade:

"Du har tagit fel på person!"

"Så säger dom alla", sade Döden såsom ur en scen hämtad från Det sjunde inseglet.

"Men kolla på mitt personnummer, så får du själv se. Du vet väl att din boss inte blir glad om du kommer med fel lik?"

Jag kommer inte ihåg hur jag lyckades med mitt troll trick att ändra på mitt personnummer som satt på ett band runt handleden. Jag minns inte hur jag så enkelt kunde lura Döden den gången. Jag måste genast läsa om mina berättelse, för att se i vilken berättelse som den scenen utspelade sig i.

Jag inser dock att jag inte kan upprepa samma trick en gång till, men jag har gett mig sjutton på att jag skall få Döden att sjunga och le. För om man sjunger och ler kan man inte samtidigt inte ta liv av en människa. Jag kan dock inte sjunga, men det kan Anne-Marie.

Anne-Marie frågade mig aldrig mer var jag hade varit under de 24 timmar som jag hade varit försvunnen. Jag kontaktade inte heller Kungens eller statsministerns adjutant för att höra om de hade fått min revisionsrapport om Coronapandemin, utan nu följde jag bara på TV vad som hände.

Både Anne-Marie och jag var nöjda med att **Carpe Diem 2.0** hade fått ett lyckligt slut. Hon var visserligen lite besviken över att det inte blev några överraskningsfester för henne. Och jag trodde att det var Guds mening. För mig räcker det med att i fantasin få återuppleva resan till Rom 1995 och i fantasin få träffa och ha roligt med alla gamla släktingar och vänner. Både Anne-Marie och jag var överens om att i fortsättningen öka vårt virtuella resande i tid och rum, men att dra ner på det icke virtuella resandet. Verkliga resor kostar pengar, belastar miljön och blir sällan lika fantastiskt som i vår underbara nya, gröna fiktiva värld.

Nästa dag kopierar jag texten till en visa från en Disney-film från 1930-talet och lyssnar på hur Ulla Billquist sjöng visan 1938. Jag går in till Anne-Marie och visar henne texten, men hon vet inte vad det är för visa.

Då nynnar jag melodin. Anne-Marie-lyser upp och hon börjar att med klingande stämma sjunga Sten Standby's hit: *När du skrattar och ler*. Men hon upptäcker efter en stund att text och melodi inte går ihop.

Jag har bra sångröst, men jag är inte tonsäker. Men nu gjorde jag ett nytt försök att sjunga rätt text till rätt melodi. Anne-Marie gapskrattade, och undrade: Hur många jular har vi inte hört Snövit tillsammans med fåglarna sjunga:

*Om du sjunger och ler
Blir allt färgat av högsommarglans
och livet en dans
Allt slår ut i prakt

För ditt skratt och din sång
Skapar jublande vår med en gång
Och lycklig du ser
Hur allt sjunger och ler*

Författarens fantasifulla tack

Kära släktingar och vänner! Var 25 år ordnar jag en överraskningsfest för min hustru. I april 2020 hade jag planerat sådana fester på Kopparbo, Villa Fridhem och i Rom. Coronapandemin spolierade, Gud ske lov, alla tre festerna. Den 27 april 2020 blir i stället en virtuell födelsedagsmiddag à la Oskar Andersson med snöripa som huvudrätt. Ni är hjärtligt välkomna till denna fest och även välkomna till nästa överraskningsfest, som blir uppe i Tväråstugan. Ni behöver inte mejla över någon 75-årspresent till Anne-Marie. Ni är nämligen med i mina essäer. Jag kommer att säga till min hustru att det är ni, kära släktingar och vänner, som har hjälpt mig att skriva och publicera mitt mästerverk *Carpe Diem 2.0* på Arga Revisorns hemsida www.markstedt.hemmsida24.se.

När jag den december 2044 ur Carl XVI Gustavs hand mottager Nobelpriset i litteratur, kommer jag även rikta ett stort tack till bl.a. Anette Andersson, Vidar Andersson, Rune Andersson, Nyamko Saboni, Anders Tegnell, Telia, Elgiganten, Guldfynd, Hemsida 24, Storytel, SvD, Anders Markstedts Släktförening, mina Chalmerskamrater och Arga Doktorn. Även alla andra som Arga Revisorn under åren har förargat vill jag tacka. Utan era konstruktiva inlägg om vad som är sanning i Berlin och Jena, hade *Carpe Diem* blott varit ett skämt i Heidelberg.

Men framför allt vill jag tacka och krama om min hustru. Genom att Anne-Marie har visat ett fullständigt ointresse för mina realrealistiska essäer, som hon tycker är rena galenskaperna, har hon sporrat mig att kämpa på och skriva, såsom vore var dag den sista i mitt liv. Utan hennes kärlek och utan hennes livsuppehållande festmåltider, i helg som söcken, hade jag aldrig kunnat slutföra *Carpe Diem 2.0*.

Jag älskar Anne-Marie som under 50 år tålmodigt och uppkäftigt har stått vid min sida, i lust och nöd. Stå bara ut i 25 år till så lovar jag, Lars, Birger Hansson Markstedt, på heder och samvete, att ordna en riktigt ordentlig överraskningsfest för dig, dina barn, barnbarn och barnbarns barn den 27 april 2045. Då får du också bjuda in alla dina vänner, som vi då kommer ihåg att vi känner. Men dem som vi inte känner dem skiter vi i.

Järfälla den 25 april 2020

Lars Markstedt